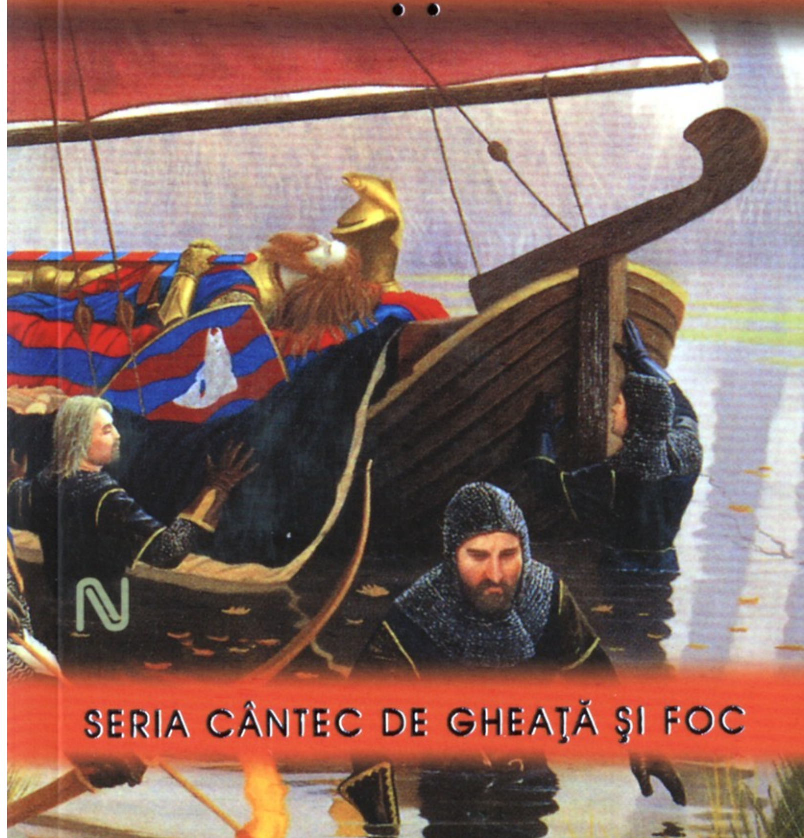
george r.r. martin

Iureşul săbiilor

• •

SERIA CÂNTEC DE GHEAŢĂ ŞI FOC

c o l e c ţ i a
Nautilus
f a n t a s y

Colecţie coordonată de Mihai-Dan Pavelescu

Din seria *Cântec de gheaţă şi foc* au apărut:
Urzeala tronurilor (2 vol.)
Încleştarea regilor (2 vol.)

GEORGE R.R. MARTIN s-a născut în 1948 la New Jersey şi a absolvit jurnalismul cu *summa cum laude* la Northwestern University, Illinois. În anii ’70 a scris o serie de nuvele, printre care şi *Regii nisipurilor* (1979), pentru care i-au fost decernate Premiile Hugo şi Nebula, apoi a continuat cu romane SF, fantasy şi horror. În anii ’80 a fost producător şi scenarist de televiziune, editor al seriei *Twilight Zone* la CBS Television şi producător al filmului *Beauty and the Beast.* Una dintre nuvelele sale a fost ecranizată sub numele *Nightflyers.* În 1996, Martin a început să scrie seria fantasy *Cântec de gheaţă şi foc,* alcătuită din şapte romane, dintre care patru au şi fost publicate *(Urzeala tronurilor,* 1996 – Editura Nemira, 2007; *Încleştarea regilor,* 1999 – Editura Nemira, 2008; *Iureşul săbiilor,* 2000 şi *A Feast for Crows,* 2005), iar trei se află încă în stadiul de proiect *(A Dance with Dragons, The Winds of Winter* şi *A Dream of Spring).* Saga *Cântec de gheaţă şi foc* este considerată o capodoperă a genului, alături de trilogia *Stăpânul inelelor* de J.R.R. Tolkien, fiind până în prezent tradusă în optsprezece limbi, cu peste 2 200 000 de exemplare vândute numai în Statele Unite. Drepturile cinematografice au fost achiziţionate de HBO, care intenţionează realizarea unui serial. Primul volum al seriei, *Urzeala tronurilor, a* obţinut Premiul Locus în 1997, a fost finalist al premiilor Nebula şi World Fantasy, iar nuvela *Sângele dragonului,* care face parte din roman, a obţinut Premiul Hugo în 1997. Romanul *Încleştarea regilor a* câştigat de asemenea Premiul Locus în 1999 şi a fost finalist al Premiului Nebula, în timp ce *Iureşul săbiilor* a fost recompensat cu premiile Locus şi Geffen în 2001 şi respectiv 2002, fiind finalist al premiilor Hugo şi Nebula.

George R.R. Martin

Iureşul săbiilor

Traducere din limba engleză LAURA BOCANCIOS

SANSA

În dimineaţa în care rochia ei cea nouă avea să fie gata, slujitoarele îi umplură Sansei cada cu apă fierbinte şi o frecară din cap până-n picioare, până ce începu să lucească, rozalie. Propria cameristă a lui Cersei îi tăie unghiile, îi perie şi îi ondulă părul arămiu care acum îi cădea pe spate în bucle moi. Adusese şi o duzină din parfumurile preferate ale reginei. Sansa alese un parfum puternic, dulceag, cu un iz de lămâie dincolo de mirosul de flori. Slujnica îşi puse câteva picături pe deget şi o atinse pe Sansa după fiecare ureche şi sub bărbie, iar apoi, uşor, pe sfârcuri.

Cersei însăşi veni cu croitoreasa şi privi cum Sansa e îmbrăcată cu veşmintele ei cele noi. Lenjeria era de mătase, dar rochia era din brocart ivoriu cu fir de aur şi argint, căptuşită cu satin argintiu. Capetele mânecilor lungi, în fâşii, aproape că atingeau pământul când Sansa îşi cobora braţele. Şi era o rochie de femeie, nu de fetiţă, nu încăpea nici o îndoială. Corsajul era decupat până aproape la talie, V-ul adânc fiind acoperit cu o bucată de dantelă împodobită, gri-albăstruie, adusă din Myr. Fustele erau lungi şi bogate, brâul atât de strâns încât Sansa fu nevoită să-şi ţină respiraţia când îi legară corsajul. Îi aduseră şi pantofi noi, din piele moale, gri, de căprioară, care îi îmbrăţişau picioarele, ca nişte îndrăgostiţi.

— Eşti foarte frumoasă, domniţă, zise cusătoreasa când Sansa fu îmbrăcată.

— Aşa-i că sunt? chicoti Sansa şi se învârti, cu fustele învolburându-se în jurul ei. O, da, sunt. Abia aştepta ca Willas s-o vadă aşa. *Mă va iubi, da, trebuie... va uita de Winterfell când mă va vedea. Voi avea grijă să uite.*

Regina Cersei o cercetă cu un ochi critic.

— Câteva nestemate, aş zice. Pietrele lunii pe care i le-a dăruit Joffrey.

— Îndată, Înălţimea Ta, răspunse camerista.

Când pietrele lunii atârnau la urechile şi la gâtul Sansei, regina clătină aprobator din cap.

— Da. Zeii au fost buni cu tine, Sansa. Eşti o fată încântătoare. Pare aproape indecent să iroseşti o asemenea dulce inocenţă pe dihania aia.

— Ce dihanie? Sansa nu înţelegea. Se referea la Willas? *De unde să fi ştiut?* Nimeni nu ştia, în afară de ea, Margaery şi Regina Ghimpilor... O, şi Dontos, dar el nu se punea la socoteală.

Cersei ignoră întrebarea.

— Mantia, porunci ea şi femeile scoaseră la iveală o mantie lungă din catifea albă, încărcată de perle. Pe ea era brodat cu fir de argint un fioros lup străvechi. Sansa o privi, cuprinsă dintr-odată de teamă. Culorile tatălui tău, zise Cersei, în timp ce slujnicele îi legau mantia la gât cu un lănţişor de argint.

O mantie de fecioară. Mâna Sansei se ridică la gât. Ar fi sfâşiat veşmântul, dacă ar fi îndrăznit.

— Eşti mai drăguţă cu gura închisă, copilă. Haide cu mine acum, septonul ne aşteaptă. Şi nuntaşii.

— Nu, izbucni Sansa. *Nu.*

— Ba da. Eşti pupila coroanei. Regele îi ţine loc tatălui tău, de vreme ce fratele tău e un trădător dovedit. Asta înseamnă că are tot dreptul să dispună de mâna ta. Te vei căsători cu fratele meu, Tyrion.

Moştenirea mea, gândi ea, dezgustată. Dontos Nebunul nu era, până la urmă, atât de nebun, văzuse adevărul. Sansa se dădu înapoi.

— Ba nu. *Trebuie să mă căsătoresc cu Willas. Trebuie să fiu doamna Highgardenului, te rog...*

— Îţi înţeleg repulsia. Plângi, dacă-ţi vine. În locul tău, probabil că mi-aş smulge părul din cap. E un pitic dezgustător, nu încape îndoială, dar te vei mărita cu el.

— Nu mă puteţi obliga.

— Ba bineînţeles că putem. Poţi să vii de bună voie şi să-ţi rosteşti jurămintele, aşa cum îi şade bine unei domniţe, sau poţi să te zvârcoleşti, să ţipi şi să faci spectacol, ca să aibă de ce se hlizi grăjdarii, dar tot măritată şi tot în patul lui vei sfârşi. Regina deschise uşa. *Ser* Meryn Trant şi *Ser* Osmund Kettleblack aşteptau afară, în armurile albe cu solzi ale Gărzii Regelui. Escortaţi-o pe Lady Sansa la sept, le spuse ea. Duceţi-o pe sus, dacă trebuie, dar încercaţi să nu-i rupeţi rochia, e foarte scumpă.

Sansa încercă să fugă, dar slujnica lui Cersei o prinse înainte de a apuca să facă doi paşi. *Ser* Meryn Trant îi aruncă o privire care o încremeni, dar Kettleblack o atinse aproape cu blândeţe şi-i spuse:

— Fă cum ţi se spune, draga mea, nu va fi aşa de rău. Lupii sunt curajoşi, nu-i aşa?

Curajoşi. Sansa trase adânc aer în piept. *Sunt o Stark, da, pot fi curajoasă.* Se uitau cu toţii la ea, aşa cum se uitaseră în ziua când *Ser* Boros Blount i-a sfâşiat hainele. Pezevenghiul o salvase de bătaie în ziua aceea, acelaşi om care o aştepta acum. *Nu e la fel de rău ca ceilalţi,* îşi spuse.

— O să merg.

Cersei zâmbi.

— Ştiam că aşa vei face.

Mai târziu, nu şi-a putut aminti cum a ieşit din cameră, cum a coborât scările sau cum a traversat curtea. Parcă toată atenţia îi era absorbită de felul în care trebuia să aşeze un picior în faţa celuilalt. *Ser* Meryn şi *Ser* Osmund o flancau, în mantii albe, ca a ei, lipsindu-le doar perlele şi lupul străvechi, blazonul tatălui ei. Joffrey însuşi o aştepta pe treptele septului. Regele era plin de splendoare, în purpură şi aur, cu coroana pe cap.

— Astăzi sunt tatăl tău, anunţă el.

— Nu eşti, izbucni ea cu mânie. Nu vei fi niciodată.

Chipul regelui se întunecă.

— Ba da. Sunt tatăl tău şi pot să te mărit cu cine poftesc. Cu *oricine.* Te vei căsători cu porcarul, dacă spun eu, şi te vei culca cu el în cocină. Ochii lui verzi scânteiară amuzaţi. Sau poate ar trebui să te dau pe mâna lui Ilyn Payne, ţi-ar plăcea mai mult?

Inima Sansei zvâcni.

— Te rog, Înălţimea Ta, îl imploră ea. Dacă m-ai iubit vreodată măcar un pic, nu mă obliga să mă căsătoresc cu…

— … unchiul?

Tyrion Lannister intră pe porţile septului.

— Înălţimea Ta, îi spuse el lui Joffrey. Acordă-mi un moment singur cu Lady Sansa, dacă vrei să fii atât de amabil.

Regele Joffrey era pe punctul de a-l refuza, dar mama lui îi aruncă o privire aspră. Se retraseră câţiva paşi.

Tyrion purta o jiletcă de mătase neagră împodobită cu arabescuri, cizme înalte, mai sus de genunchi, care adăugau două degete staturii sale, şi un lanţ din rubine şi capete de leu. Dar cicatricea de pe faţa lui era aspră şi roşie, iar nasul îi era o crustă hidoasă.

— Eşti foarte frumoasă, Sansa, îi spuse el.

— Eşti amabil, stăpâne. Nu ştia ce altceva să răspundă. *Ar trebui să-i spun că e chipeş? M-ar crede nebună sau mincinoasă.* Plecă ochii şi tăcu.

— Domniţa mea, nu aşa s-ar fi cuvenit să te aduc la nunta ta.

Îmi pare rău pentru asta. Şi pentru că am organizat totul atât de neaşteptat şi de discret. Nobilul meu tată aşa a socotit de cuviinţă, din raţiuni de stat. Altfel, aş fi venit la tine mai devreme, aşa cum mi-am dorit. Păşi mai aproape de Sansa, cu mersu-i legănat. N-ai cerut această căsătorie, ştiu asta. După cum n-am cerut-o nici eu. Dar, dacă aş fi refuzat mâna ta, te-ar fi măritat cu vărul meu Lancel. Poate că ai prefera. E mai apropiat de vârsta ta şi mai frumos la înfăţişare. Dacă asta ţi-e voia, spune şi voi pune capăt acestei farse.

Nu vreau nici un Lannister, îi venea să replice. *Îl vreau pe Willas. Vreau Highgardenul şi căţeluşii şi corabia şi fii pe care să-i cheme Eddard, Bran şi Rickon.* Atunci îşi aminti ce-i spusese Dontos în pădurea zeilor. *Tyrell sau Lannister, nu contează, nu pe mine mă vor, doar moştenirea mea.*

— Eşti bun, stăpâne, rosti ea, învinsă. Sunt pupila tronului şi datoria mea e să mă mărit cu cine porunceşte regele.

Tyrion o cercetă cu ochii săi saşii.

— Ştiu, Sansa, că nu sunt genul de bărbat la care visează tinerele fete, zise el cu glas domol, dar nici Joffrey nu este.

— Nu, răspunse ea. Ai fost bun cu mine. Îmi amintesc.

Tyrion îi întinse o mână groasă, cu degete butucănoase.

— Vino, atunci. Hai să ne facem datoria.

Aşadar, îşi aşeză mâna în mâna lui şi o conduse la altar, unde septonul aştepta între Mamă şi Tată, să le unească vieţile. Sansa îl văzu pe Dontos, în hainele-i pestriţe de bufon, privind-o cu ochi mari, rotunzi. *Ser* Balon Swann şi *Ser* Boros Blount erau şi ei acolo, înveşmântaţi în albul Gărzii Regale, dar *Ser* Loras lipsea. *Nici unul din Tyrelli nu e aici,* îşi dădu ea seama dintr-odată. Dar erau alţi martori cu duiumul: eunucul Varys, *Ser* Addam Marbrand, Lordul Philip Foote, *Ser* Bronn, Jalabhar Xho şi mulţi alţii. Lordul Gyles tuşea, Lady Ermesande era la pieptul mamei sale, iar fiica însărcinată a Doamnei Tanda plângea pe înfundate, nu se ştie din ce pricină. *Poate să plângă,* gândi Sansa. *Probabil voi face la fel înainte ca ziua să se sfârşească.*

Ceremonia trecu parcă în vis. Sansa a făcut tot ce i s-a cerut. Au fost rugăciuni, jurăminte, cântece şi lumânări înalte arzând, o sută de lumini mişcătoare, pe care ochii ei înlăcrimaţi le transformau într-o mie. Din fericire, nimeni nu părea să observe că plânge aşa cum stătea acolo, înveşmântată în culorile tatălui său. Sau dacă au observat, s-au prefăcut că nu văd. Parcă într-o singură clipită, se ajunse la schimbul de mantii.

Ca părinte al regatului, Joffrey luă locul lui Eddard Stark. Sansa stătea dreaptă şi neclintită ca o suliţă în timp ce mâinile lui se aşezară pe umerii ei, desfăcându-i, pe bâjbâite, agrafa mantiei. Una dintre mâini trecu peste pieptul ei şi zăbovi acolo, apăsând-o uşor. Apoi agrafa se deschise şi Joff azvârli la o parte mantia de fecioară a Sansei, cu un gest regesc şi un zâmbet larg.

Partea cu unchiul său merse mai puţin bine. Mantia miresei, pe care o ţinea în mâini, era imensă şi grea, din catifea purpurie, bogat ornamentată cu lei şi tivită cu satin auriu şi rubine. Dar nimeni nu se gândise să aducă un taburet, iar Tyrion era cu un cap şi jumătate mai scund decât mireasa lui. Când se aşeză în spatele ei, Sansa simţi că o trage zdravăn de rochie. *Vrea să mă aşez în genunchi,* îşi dădu ea seama, roşind. Se simţea umilită. Nu aşa trebuia să fie. Visase la nunta ei de o mie de ori şi mereu îşi închipuise cum mirele va sta în spatele ei, înalt şi puternic, cum îi va arunca mantia, semn al protecţiei, peste umeri şi o va săruta tandru pe obraz, în timp ce se apleca să-i prindă agrafa.

Simţi o nouă smucitură, mai insistentă. *N-am s-o fac. De ce i-aş cruţa sentimentele, când nimănui nu-i pasă de ale mele?*

Piticul o trase de rochie a treia oară. Strânse din buze cu încăpăţânare, prefăcându-se că nu observă. Cineva în spatele lor chicoti. *Regina,* gândi ea, dar n-avea importanţă. Râdeau deja cu toţii, în frunte cu Joffrey.

— Dontos, treci în patru labe, porunci regele, unchiul meu are nevoie de sprijin ca să-şi escaladeze mireasa.

Şi astfel, nobilul ei soţ o înveşmânta în culorile Casei Lannister, cocoţat pe spatele unui bufon.

Când Sansa se întoarse, piticul se holba la ea, cu gura încleştată şi faţa roşie ca mantia ei. Dintr-odată, se ruşina de încăpăţânarea ei. Îşi netezi fustele şi îngenunche în faţa lui, astfel încât capetele lor erau acum la acelaşi nivel.

— Cu acest sărut, îmi pun zălog iubirea şi te accept ca stăpân şi soţ al meu.

— Cu acest sărut, îmi pun zălog iubirea, dădu piticul replica, cu glas răguşit, şi te accept ca doamnă şi soţie a mea. Tyrion se aplecă şi buzele lor se atinseră o clipă.

E atât de urât, gândi Sansa când faţa lui era aproape de a ei. *E chiar mai urât decât Câinele.*

Septonul ridică apoi cristalul şi lumina curcubeului căzu peste creştetele lor.

— Aici, în faţa zeilor şi a oamenilor, spuse el, îi declar pe

Tyrion din Casa Lannister şi Sansa din Casa Stark soţ şi soţie, un singur trup, o singură inimă, un singur suflet, acum şi pururea şi fie blestemat cel ce se va pune între ei.

Sansa trebui să-şi muşte buza ca să nu plângă.

Ospăţul de nuntă avu loc în Sala Mică. Erau poate cincizeci de oaspeţi, în cea mai mare parte slugi şi aliaţi ai Lannisterilor, alături de cei care fuseseră la cununie. Iar aici Sansa îi găsi pe Tyrelli. Margaery se uită la ea cu nespusă tristeţe şi când Regina Ghimpilor intră, clătinându-se, între Stângul şi Dreptul, nu-i aruncă nici măcar o privire. Elinor, Alia şi Megga păreau hotărâte să n-o cunoască. *Prietenele mele,* gândi Sansa cu amărăciune.

Soţul ei bău vârtos şi mâncă puţin. Asculta ori de câte ori cineva se ridica să rostească un toast şi uneori dădea scurt din cap, în semn de mulţumire, dar altminteri chipul lui părea cioplit din piatră. Ospăţul parcă nu se mai sfârşea, deşi Sansa nu se atingea de mâncare. Voia să se sfârşească şi totuşi se temea de acel sfârşit. Căci, după ospăţ, urma să meargă în patul lui. Bărbaţii aveau s-o ducă pe sus în dormitor, dezbrăcând-o pe drum şi făcând glume grosolane despre soarta care o aştepta în aşternut, în timp ce femeile îi făceau lui Tyrion aceleaşi onoruri. Doar după ce vor fi depuşi, goi-puşcă, în patul conjugal, aveau să fie lăsaţi singuri, dar chiar şi atunci, oaspeţii vor sta în faţa camerei matrimoniale, strigând aluzii triviale prin uşă. Când era mică, partea aceasta i se părea minunat de păcătoasă şi de incitantă, dar acum, când acel moment sosise pentru ea, nu simţea decât oroare. Nu credea că va suporta să i se sfâşie veşmintele şi era sigură că va izbucni în lacrimi la prima glumă deocheată.

Când muzicanţii începură să cânte, îşi aşeză mâna cu sfială peste mâna lui Tyrion şi spuse:

— Stăpânul meu, ar trebui să deschidem dansul?

Gura lui se strâmbă.

— Cred că le-am oferit destulă distracţie pentru o zi, nu eşti de aceeaşi părere?

— Cum spui tu, stăpâne. Îşi retrase mâna. Joffrey şi Margaery deschiseră dansul în locul lor.

Cum poate un monstru să danseze atât de frumos? se întrebă Sansa. Visase adesea cu ochii deschişi la primul dans cu soţul ei, în ziua nunţii, cu toţi ochii aţintiţi asupra ei şi a chipeşului ei stăpân. În visele ei, zâmbeau cu toţii. *Nici măcar soţul meu nu zâmbeşte.*

Alţi oaspeţi se alăturară curând regelui şi logodnicei lui. Elinor dansă cu tânărul ei scutier, iar Megga cu Prinţul Tommen. Lady Merryweather, frumoasa din Myr, cu păr negru şi ochi mari, întunecaţi, se învârtea atât de provocator încât curând toţi ochii din sală o urmăreau. Lordul şi Lady Tyrell se mişcau mai domol. *Ser* Kevan Lannister o invită la dans pe Lady Janna Fossoway, sora Lordului Tyrell. Merry Crane intră în dans cu prinţul Jalabhar Xho, strălucitor în gătelile sale cu pene. Cersei Lannister făcu pereche cu Lordul Redwyne, pe urmă cu Lordul Rowan şi în cele din urmă cu tatăl ei, care dansă cu o graţie cumpătată, austeră.

Sansa stătea cu mâinile în poală, privind-o pe regină dansând şi râzând şi scuturându-şi buclele blonde. *Îi farmecă pe toţi,* gândi ea cu tristeţe. *Cât o urăsc!* Îşi întoarse privirea către locul unde Băiatul Lunii dansa cu Dontos.

— Lady Sansa. *Ser* Garlan Tyrell stătea lângă dais. Îmi acorzi onoarea? Dacă soţul tău consimte.

Ochii saşii ai piticului se îngustară.

— Doamna mea poate dansa cu cine pofteşte.

Poate că ar fi trebuit să rămână lângă soţul ei, dar îşi dorea atât de mult să danseze… iar *Ser* Garlan era fratele lui Margaery, al lui Willas, al Cavalerului Florilor.

— Înţeleg de ce ţi se spune Garlan Galantul, *ser*, şopti ea, luându-i mâna.

— Doamna mea e amabilă să zică asta. Întâmplător, fratele meu Willas mi-a dat acest nume. Ca să mă protejeze.

— Să te protejeze? Sansa îi aruncă o privire nedumerită.

Ser Garlan râse.

— Mă tem că eram un băieţaş dolofan şi chiar avem un unchi pe nume Garlan cel Gras. Aşa că Willas a atacat primul, deşi nu înainte de a mă ameninţa cu Garlan Gălbejitul, Garlan Gureşul şi Garlan Garguiul.

Povestea era atât de dulce şi de inocentă încât Sansa nu-şi putu stăpâni râsul, în ciuda întregii situaţii. După aceea, fu inexplicabil de recunoscătoare. Cumva, râsul îi readusese speranţa, chiar dacă doar pentru scurt timp. Zâmbind, se lăsă purtată de muzică, pierzându-se în ritmul paşilor, în sunetul de flaut, fluier şi harpă, în bătaia unei tobe… şi, din când în când, în braţele lui *Ser* Garlan, când dansul îi aducea împreună.

— Soţia mea îşi face griji pentru tine, spuse el cu glas scăzut, într-o asemenea ocazie.

— Lady Leonette e foarte drăguţă. Spune-i că sunt bine.

— O mireasă la nunta ei ar trebui să fie mai mult decât bine, rosti el fără asprime. Parcă îţi venea să plângi.

— Lacrimi de bucurie, *ser*.

— Ochii îţi trădează minciuna de pe buze. *Ser* Garlan o învârti şi o trase mai aproape. Doamna mea, am văzut cum te uiţi la fratele meu. Loras e viteaz şi chipeş şi îl iubim cu toţii, din toată inima… dar Pezevenghiul tău va fi un soţ mai bun. E un om mai mare decât pare, cred eu.

Muzica îi despărţi, înainte ca Sansa să poată găsi un răspuns. În faţa ei veni Mance Tyrell, îmbujorat şi asudat, apoi Lordul Merryweather şi pe urmă Prinţul Tommen.

— Vreau să mă însor şi eu, spuse prinţişorul dolofan. Sunt mai înalt decât unchiul meu.

— Ştiu, răspunse Sansa, înainte ca partenerii să se schimbe din nou.

Ser Kevan îi spuse că e frumoasă, Jalabhar Xho zise ceva ce ea nu înţelese, în Limba Verii, iar Lordul Redwyne îi dori mulţi copii dolofani şi ani mulţi cu bucurie. Şi apoi dansul o aduse faţă în faţă cu Joffrey.

Sansa se crispă când mâna lui o atinse pe a ei, dar regele o strânse mai tare şi o trase mai aproape.

— N-ar trebui să arăţi aşa de tristă. Unchiul meu e o făptură hidoasă, dar vei continua să mă ai pe mine.

— Urmează să te căsătoreşti cu Margaery!

— Un rege poate avea şi alte femei. Târfe. Tatăl meu a avut. Unul dintre Aegoni, la fel. Al treilea sau al patrulea. A avut o grămadă de târfe şi o grămadă de bastarzi. În timp ce se învârteau, în ritmul muzicii, Joffrey îi dădu un sărut umed. Unchiul te va aduce la patul meu ori de câte ori îi voi porunci.

Sansa îşi scutură capul.

— N-o va face.

— Ba da, altfel o să-i tai capul. Acel Rege Aemon a avut orice femeie a poftit, măritată sau nu.

Din fericire, era timpul să se schimbe din nou perechile. Dar picioarele îi erau acum ca de lemn şi Lordul Rowan, *Ser* Tallad şi Elinor, toţi trebuie s-o fi crezut o dansatoare foarte stângace. Şi pe urmă fu din nou cu Garlan şi curând, slavă cerului, dansul se sfârşi.

Uşurarea Sansei nu durăa mult. Îndată ce muzica se stinse, îl auzi pe Joffrey spunând:

— E timpul să-i ducem în pat! Haideţi s-o dezbrăcăm şi să

vedem ce are să-i ofere lupoaica unchiului meu!

Alţi bărbaţi i se alăturară, zgomotoşi.

Soţul ei pitic ridică ochii încet de la cupa sa de vin.

— Nu ne va duce nimeni în pat!

Joffrey o înhăţă pe Sansa de braţ.

— Ba da, dacă poruncesc eu.

Pezevenghiul izbi cu pumnalul în masă, unde rămase vibrând.

— Atunci o să-ţi slujeşti propria soţie cu o ţepuşă de lemn. Te jugănesc, ţi-o jur!

Se lăsă o linişte stupefiată. Sansa se smulse de lângă Joffrey, dar sub strânsoarea lui, mâneca i se sfârtecă. Nimeni nu părea să audă. Regina Cersei se întoarse către tatăl ei:

— L-ai auzit?

Lordul Tywin se ridică din scaun.

— Cred că ne putem lipsi de ritualul patului. Tyrion, sunt sigur că n-ai vrut să ameninţi nobila persoană a regelui.

Sansa văzu un spasm de furie străbătând chipul soţului ei.

— Am vorbit prostii, spuse el. A fost o glumă proastă, sire.

— M-ai ameninţat că mă *castrezi,* şuieră Joffrey.

— Aşa e, Înălţimea Ta, spuse Tyrion, dar numai fiindcă eram invidios pe mădularul tău regal. Al meu e mic şi pipernicit. Chipul i se contorsiona într-un rânjet lacom. Şi, dacă-mi tai limba, nu-mi mai laşi nici o cale de a satisface această dulce nevastă pe care mi-ai dat-o.

Un râs nestăpânit izbucni de pe buzele lui *Ser* Osmund Kettleblack. Altcineva chicoti. Dar Joff nu râse, nici Lordul Tywin.

— Înălţimea Ta, spuse el, fiul meu e beat, îţi dai şi tu seama.

— Da, sunt, mărturisi Pezevenghiul, dar nu atât de beat ca să nu pot duce la bun sfârşit propria mea cununie. Sări de pe dais şi o înhăţă pe Sansa cu brutalitate. Hai, nevastă, e timpul să-ţi zdrobesc bariera-ghilotină. Vreau să mă joc de-a „intră în castel”.

Îmbujorată, Sansa ieşi cu el din Sala Mică. *Ce-mi rămâne de ales?* Tyrion avea pasul legănat, mai cu seamă când mergea aşa de repede ca acum. Zeii fură îndurători şi nici Joff, nici vreun altul nu se clinti din loc, să-i urmeze.

Pentru noaptea nunţii, le fusese oferită o cameră spaţioasă, sus în Turnul Mâinii. Tyrion trânti uşa cu piciorul în spatele lor.

— Pe bufet este o carafă cu vin bun, auriu, de Arbor, Sansa. Eşti aşa de bună să-mi torni o cupă?

— Crezi că e înţelept, stăpâne?

— Nimic n-a fost vreodată mai înţelept. Vezi tu, nu sunt beat

cu adevărat. Dar am de gând să fiu.

Sansa umplu câte un pocal pentru fiecare. *Va fi mai uşor dacă mă îmbăt şi eu.* Se aşeză pe marginea patului mare, cu baldachin, şi goli jumătate de cupă din trei înghiţituri prelungi. Fără îndoială, era un vin foarte bun, dar Sansa era prea agitată ca să-l savureze. Capul începu să i se învârtă.

— Vrei să mă dezbrac, stăpâne?

— Tyrion. Mă cheamă Tyrion, Sansa.

— Tyrion, stăpâne. Să-mi scot rochia sau vrei să mă dezbraci tu? Mai luă o înghiţitură de vin.

Pezevenghiul se întoarse cu spatele.

— Prima oară când m-am căsătorit, am fost noi şi un septon beat şi nişte porci drept martori. L-am mâncat pe unul dintre martori la ospăţul de nuntă. Tysha mi-a dat jumări, iar eu i-am lins untura de pe degete, şi râdeam când ne-am prăvălit în pat.

— Ai mai fost însurat? Eu… am uitat.

— Nu ai uitat. N-ai ştiut.

— Cine a fost, stăpâne? Sansa era nespus de curioasă.

— Lady Tysha. Gura i se încleşta. Din Casa Pumnului de Argint. Blazonul lor e o monedă de aur şi o sută de arginţi pe un cearceaf însângerat. Căsătoria noastră a fost foarte scurtă, aşa cum presupun că i se cuvine unui bărbat scurt la stat.

Sansa îşi privea mâinile şi nu spunea nimic.

— Câţi ani ai, Sansa? întrebă Tyrion, după o clipă.

— Treisprezece, răspunse ea, la sfârşitul lunii.

— O zei, aveţi îndurare! Piticul mai luă o sorbitură de vin. Ei, bine, dacă stăm de vorbă, n-o să creşti mai mare. Purcedem, doamna mea? Dacă-ţi face plăcere.

— Îmi va face plăcere să aduc plăcere nobilului meu soţ.

Asta păru să-l înfurie.

— Te ascunzi în spatele curtoaziei, de parcă ar fi zidul unui castel.

— Curtoazia e armura unei femei, răspunse Sansa. Septa ei îi spusese mereu asta.

— Sunt soţul tău. Acum poţi să-ţi scoţi armura.

— Şi veşmintele?

— Şi acelea. Flutură cupa de vin către ea. Nobilul meu tată mi-a poruncit să desăvârşesc această căsătorie.

Mâinile Sansei tremurau când începu să se dezbrace, pe bâjbâite. Avea zece cioturi în loc de zece degete şi toate erau rupte. Cu toate acestea, se descurcă până la urmă cu panglicile

şi nasturii, iar mantia, rochia, brâul şi lenjeria de mătase alunecară pe podea până când, în cele din urmă, ieşi din hainele intime. Braţele şi picioarele îi erau piele de găină. Îşi ţinea ochii în pământ, prea sfioasă ca să se uite la el, dar când isprăvi, îi ridică şi-l găsi privind-o lung. I se păru că vedea poftă în ochiul lui verde şi furie în cel negru. Sansa nu ştia ce o speria mai mult.

— Eşti o copilă, spuse el.

Sansa îşi acoperi sânii cu mâinile.

— Am înflorit.

— O copilă, repetă el, dar te doresc. Te sperie asta, Sansa?

— Da.

— Şi pe mine. Ştiu că sunt urât.

— Nu, stăp…

Tyrion se ridică în picioare.

— Nu minţi, Sansa! Sunt deformat, pocit şi mic… dar… – îl vedea căutându-şi cuvintele – … în pat, când lumânările sunt stinse, nu sunt mai rău decât alţi bărbaţi. În întuneric, sunt Cavalerul Florilor. Luă o gură de vin. Sunt generos. Loial celor care îmi sunt loiali. Am dovedit că nu sunt un laş. Şi sunt mai deştept decât majoritatea; desigur că inteligenţa compensează ceva. Pot fi chiar şi bun. Mă tem că bunătatea nu e în firea Lannisterilor, dar ştiu că am puţină pe undeva. Aş putea fi… aş putea să-ţi fiu un soţ bun.

E la fel de speriat ca mine, gândi Sansa. Probabil că asta ar fi trebuit s-o facă să fie mai îngăduitoare cu el, dar nu era aşa. Nu simţea decât milă şi mila era moartea pasiunii. O privea, aşteptând să spună ceva, dar toate cuvintele i se veştejiseră. Nu putea decât să stea acolo tremurând.

Când, într-un sfârşit, îşi dădu seama că Sansa nu avea nici un răspuns, Tyrion Lannister goli ultima picătură de vin.

— Înţeleg, zise el cu amărăciune. Du-te în pat, Sansa. Trebuie să ne facem datoria.

Se urcă în patul de puf, conştientă de privirea lui insistentă. O lumânare de ceară parfumată ardea pe noptieră şi între aşternuturi fuseseră presărate petale de trandafiri. Dădu să tragă o pătură, ca să se acopere, când îl auzi spunând:

— Nu.

Tremura de frig, dar se supuse. Închise ochii şi aşteptă. După o clipă, îl auzi pe soţul ei scoţându-şi cizmele, apoi foşnetul hainelor în timp ce se dezbrăca. Când săltă în pat şi-i puse mâna pe sân, Sansa nu putu să-şi stăpânească un fior. Zăcea cu ochii

închişi, cu toţi muşchii încordaţi, temându-se de ceea ce ar putea urma. O va atinge din nou? O va săruta? Ar trebui să-şi desfacă acum picioarele? Nu ştia ce trebuia să facă.

— Sansa. Mâna dispăruse. Deschide ochii.

Promisese să se supună, aşa că îi deschise. Tyrion stătea la picioarele ei, gol. Între picioare, mădularul îi ţâşnea, tare şi viguros, dintr-un desiş de păr negru şi aspru, dar era singurul lucru la el care nu era strâmb.

— Doamna mea, glăsui Tyrion, eşti încântătoare, să nu mă înţelegi greşit, dar… nu pot face asta. La naiba cu tatăl meu. Vom aştepta. O lună, un an, un sezon, oricât va fi nevoie. Până când ajungi să mă cunoşti mai bine şi, poate, să ai încredere în mine. Oricât de liniştitor se voia zâmbetul lui, fără nas, nu îl făcea decât să arate şi mai sinistru şi grotesc.

Uită-te la el, îşi spuse Sansa, *uită-te la soţul tău. Din cap până-n picioare. Septa Mordane spunea că toţi bărbaţii sunt frumoşi, găseşte-i frumuseţea, încearcă.* Se uită lung la picioarele strâmbe, la fruntea bombată, de brută, la ochiul verde şi la cel negru, la ciotul aspru al nasului său şi la cicatricea roz, cotită, la încâlceala de păr negru şi auriu care trecea drept barbă. Chiar şi mădularul îi era urât, gros şi plin de vene, cu un cap roşu, ca un bulb. *Nu e drept, nu e cinstit, cum am păcătuit, de îmi fac zeii una ca asta, cum?*

— Pe onoarea mea de Lannister, zise Pezevenghiul, nu te voi atinge până când nu vei dori tu s-o fac.

Avu nevoie de toată puterea ca să se uite în ochii aceia desperecheaţi şi să spună:

— Şi dacă nu doresc niciodată, stăpâne?

Gura lui Tyrion tresări, ca şi când i-ar fi dat o palmă.

— Niciodată?

Gâtul îi era atât de încordat încât abia putu să clatine din cap.

— Păi, spuse el, de aceea fac zeii târfe: pentru pitici ca mine. Închise degetele-i scurte şi boante în pumn şi coborî din pat.

ARYA

Septul de Piatră era cel mai mare oraş pe care Arya îl văzuse de la Debarcaderul Regelui, iar Harwin spunea că tatăl ei câştigase aici o renumită bătălie.

— Oamenii Regelui Nebun îl urmăreau pe Robert, încercând să-l prindă înainte de a se putea reuni cu tatăl tău, îi spuse în timp ce se îndreptau către poartă. Rănit fiind, era îngrijit de câţiva prieteni, când Lordul Connington, Mâna, a ocupat oraşul cu o oaste puternică şi a început să scotocească fiecare casă. Dar înainte de a-l putea găsi, Lordul Eddard şi bunicul tău au venit şi au luat cu asalt zidurile oraşului. Lordul Connington i s-a împotrivit cu străşnicie. S-au luptat pe străzi şi pe uliţe, chiar şi pe acoperişuri şi toţi septonii au sunat din clopote ca oamenii să ştie să-şi încuie uşile. Când clopotele au început să sune, Robert a ieşit din ascunzătoare ca să intre în luptă. Se spune că a omorât şase oameni în ziua aceea. Unul era Myles Mooton, un renumit cavaler, care fusese scutierul Prinţului Rhaegar. Ar fi ucis şi Mâna, dar bătălia nu i-a adus niciodată laolaltă. Connington l-a rănit cumplit pe bunicul tău Tully şi l-a ucis pe *Ser* Denys Arryn, răsfăţatul din Vale. Dar când a văzut că ziua era pierdută, a luat-o la picior, iute ca grifonii de pe scutul său. Bătălia Clopotelor i-au zis după aceea; Robert a spus întotdeauna că tatăl tău a câştigat-o, nu el.

După cum se înfăţişa acest loc, Arya credea că se purtaseră aici şi alte bătălii, mai recente. Porţile oraşului erau făcute din lemn nou, neprelucrat, iar dincolo de ziduri, un morman de scânduri carbonizate stătea mărturie pentru ceea ce se întâmplase cu vechile porţi.

Septul de Piatră era bine ferecat, dar când străjerul văzu cine erau, le deschise.

— Cum v-aţi descurcat cu mâncarea? întrebă Tom când intrară.

— Nu aşa de rău ca înainte. Hăitaşul a adus o turmă de oi şi dincolo de Apa Neagră am făcut ceva negoţ. Recolta n-a fost arsă la sud de râu. Desigur, sunt cu duiumul cei care vor să ne ia ce avem. Lupi într-o zi, Măşti în cealaltă. Cei care nu caută de mâncare caută averi de jefuit sau femei de siluit, iar cei care nu caută nici aur, nici târfe, îl caută pe nemernicul de Regicid.

Umblă vorba că a scăpat chiar printre degetele Lordului Edmure.

— *Lordul* Edmure? se încruntă Lem. Înseamnă că Lordul Hoster e mort?

— Mort sau pe moarte. Crezi că Lannisterii ar putea să o ia spre Apa Neagră? E drumul cel mai iute către Debarcaderul Regelui, aşa se jură Hăitaşul. Străjerul nu aşteptă un răspuns. Şi-a scos câinii să dea o raită. Dacă *Ser* Jaime e prin preajmă, îl vor găsi. Am văzut câinii ăia sfâşiind fiare sălbatice în bucăţi. Crezi c-o să le placă gustul sângelui de leu?

— Un hoit sfârtecat nu foloseşte nimănui, remarcă Lem. Hăitaşul ştie asta foarte bine.

— Când au năvălit oamenii vestului, i-au necinstit Hăitaşului nevasta şi sora, i-au dat foc semănăturilor, i-au mâncat jumătate dintre oi şi pe celelalte le-au ucis numai din duşmănie. Au omorât şi şapte câini şi le-au aruncat hoiturile în fântână. Un hoit sfârtecat ar fi straşnic pentru el, aş zice. Şi pentru mine.

— Mai bine nu, zise Lem. E tot ce am de spus. Mai bine s-ar abţine, iar tu eşti un mare nătărău.

Arya călărea între Harwin şi Anguy, în timp ce haiducii înaintau pe strada pe care cândva luptase tatăl ei. Vedea septul pe deal, iar mai jos, o citadelă robustă, puternică, din piatră gri, care părea mult prea mică pentru un oraş atât de mare. Dar fiecare a treia casă pe lângă care treceau era o găoace înnegrită şi nu vedea nici ţipenie de om.

— Toţi oamenii oraşului sunt morţi?

— Doar sfioşi. Anguy îi arătă doi arcaşi pe un acoperiş şi câţiva băieţi cu feţe negre de funingine ghemuiţi între dărâmăturile unei cârciumi. Mai încolo, un brutar dădu în lături obloanele unei ferestre şi îl strigă pe Lem. Glasul lui scoase mai mulţi oameni din ascunzişuri şi Septul de Piatră părea că prinde încet viaţă în jurul lor.

În piaţa din inima oraşului se afla o fântână în formă de păstrăv săltând, care scuipa apă într-un iaz. Femeile umpleau căldări şi urcioare. Câţiva paşi mai încolo, o mulţime de cuşti de fier atârnau de nişte stâlpi de lemn. *Colivii pentru ciori,* înţelese Arya. Majoritatea ciorilor erau afară din colivii, bălăcindu-se în apă sau cocoţate pe gratii. Înăuntru erau oameni. Lem struni calul, încruntându-se:

— Ce mai e şi asta?

— Dreptate, răspunse o femeie de la fântână.

— Ce, aţi rămas fără funie de cânepă?

— Asta s-a făcut la ordinul lui *Ser* Wilbert? întrebă Tom.

Un bărbat râse cu amărăciune.

— Leii l-au omorât pe *Ser* Wilbert acum un an. Fiii lui sunt cu toţii plecaţi cu Tânărul Lup. Se îngraşă în vest. Crezi că se sinchisesc de unii ca noi? Hăitaşul Furios i-a prins pe lupii ăştia.

Lupi. Aryei i se făcu dintr-odată frig. *Oamenii lui Robb şi ai tatălui meu.* Se simţi atrasă către cuşti. Gratiile lăsau atât de puţin loc, încât prizonierii nu puteau nici să şadă jos, nici să se răsucească; stăteau în picioare, goi, în bătaia soarelui, a vântului şi a ploii. Primele trei cuşti adăposteau oameni morţi. Ciorile negre le mâncaseră ochii, dar orbitele goale păreau că o privesc. Cel de-al patrulea om din rând se agită când trecu pe lângă el. În jurul gurii, barba-i încâlcită era năclăită de sânge şi de muşte. Când omul începu să vorbească, se puseră în mişcare, bâzâindu-i în jurul capului.

— *Apă.* Cuvântul era un croncănit. Te rog… apă…

Omul din cuşca următoare deschise ochii la auzul sunetului.

— Aici, zise el. Aici, eu. Era un om bătrân, cu barba albă şi capul pleşuv, chircit de bătrâneţe.

Lângă cel bătrân mai era un om mort, un bărbat voinic, cu barba roşcată şi un bandaj gri, putred, ce-i acoperea urechea stângă şi o parte din tâmplă. Dar cea mai cumplită privelişte era între picioarele bărbatului, unde nu mai rămăsese decât o gaură neagră, acoperită de o crustă, mişunând de viermi. Mai departe, se afla un bărbat gras. Colivia de ciori era atât de nemilos de îngustă încât era greu să-ţi dai seama cum reuşiseră să-l vâre înăuntru. Fierul îi săpa chinuitor în burtă, înghesuind printre gratii umflături mari de carne. Lungile zile sub arşiţa soarelui îi pârjoliseră pielea într-un roşu chinuitor, din cap până-n picioare. Când se mută de pe un picior pe altul, cuşca pârâi şi se legănă, dând la iveală dungi albe, acolo unde gratiile îi feriseră carnea de soare.

— Ai cui oameni aţi fost? îi întrebă Arya.

La auzul glasului ei, grăsanul deschise ochii. Pielea din jurul lor era atât de roşie încât arătau ca nişte ouă fierte plutind într-o strachină de sânge.

— Apă… o gură…

— Ai cui? întrebă ea din nou.

— Nu-i lua în seamă, băiete, îi spuse Aryei localnicul. N-ai tu treabă cu ei. Vezi-ţi de drum.

— Ce-au făcut? îl întrebă ea.

— Au trecut prin sabie opt oameni la Cascada Saltimbancului, veni răspunsul. Îl căutau pe Regicid, dar nu era acolo, aşa că s-au apucat de siluit şi de ucis. Arătă cu degetul mare către cadavrul cu viermi în locul unde ar fi trebuit să-i stea mădularul. Ala de acolo s-a ocupat de siluit. Acum mişcă-te.

— O înghiţitură, strigă bărbatul gras. Ai milă, băiete, o înghiţitură. Bătrânul ridică un braţ, să apuce zăbrelele. Mişcarea clătină puternic colivia.

— Apă, gâfâi cel cu muşte în barbă.

Arya se uită la părul lor murdar, la bărbile răvăşite, la ochii roşii şi la buzele uscate, crăpate, sângerânde. *Lupi,* gândi ea din nou. *Ca mine.* Aceasta era haita ei? *Cum pot fi oamenii lui Robb?* Îi venea să-i lovească. Îi venea să-i rănească. Îi venea să plângă. I se părea că se uită cu toţii la ea, cei vii şi cei morţi deopotrivă. Bătrânul strecurase trei degete printre gratii.

— Apă, murmură el, apă!

Arya sări de pe cal. *Nu-mi pot face nici un rău. Sunt pe moarte.* Îşi luă cana din pătura făcută sul şi se duse la fântână.

— Ce te-a apucat, băiete? tună orăşeanul. N-ai tu treabă cu ei.

Arya înălţă cana la gura peştelui. Apa îi săltă în jurul degetelor şi se prelinse pe mânecă, dar Arya nu se clinti până când nu văzu cana plină-ochi. Când se întoarse către colivii, localnicul dădu s-o oprească.

— Stai deoparte, băiete…

— E fată, interveni Harwin. Las-o în pace.

— Da, zise Lem. Lordul Beric nu e de acord ca oamenii să fie închişi în colivii, să moară de sete. De ce nu-i spânzuraţi, cum se cuvine?

— Ei n-au avut strop de cuviinţă când au făcut ce au făcut la Cascada Saltimbancului, îi răcni orăşeanul în faţă.

Zăbrelele erau prea apropiate ca să poată trece o cană printre ele, dar Harwin şi Gendry o ajutară să se ridice. Arya aşeză un picior pe mâinile lui Harwin făcute căuş, sări pe umărul lui Gendry şi se agăţă de gratiile de deasupra coliviei. Grăsanul îşi întoarse faţa în sus şi îşi lipi obrazul de zăbrelele de fier, iar Arya turnă apa deasupra lui. Bărbatul o sorbi cu nerăbdare şi o lăsă să-i curgă pe cap, pe obraji şi pe mâini, apoi linse gratiile ude. Ar fi lins şi degetele Aryei, dacă nu şi le-ar fi retras repede. Pe când îi servea pe ceilalţi doi în acelaşi fel, o mulţime de oameni se adunaseră deja s-o privească.

— Hăitaşul Furios va auzi de asta, ameninţă cineva. Nu-i va

plăcea. Nu, deloc.

— Atunci asta îi va plăcea şi mai puţin. Anguy îşi încordă arcul, scoase o săgeată din tolbă, o potrivi, întinse, trase. Grăsanul se cutremură când săgeata îi trecu prin guşă, dar colivia nu-l lăsă să cadă. Alte două săgeţi puseră capăt chinului celorlalţi doi oameni ai Nordului. Singurele sunete din piaţă erau clipocitul apei şi bâzâitul muştelor.

Valar morghulis, gândi Arya.

În partea de est a pieţei se afla un han sărăcăcios, cu zidurile văruite în alb şi ferestrele sparte. Jumătate din acoperiş arsese de curând, dar gaura fusese acoperită. Deasupra uşii atârna o stinghie de lemn pe care era pictată o piersică din care lipsea o muşcătură mare. Descălecară la grajdurile aşezate în diagonală şi Barbă-Verde strigă după grăjdari.

Hangiţa durdulie cu părul roşu ţiui de plăcere la vederea lor, apoi se puse neîntârziat să-i tachineze.

— Barbă-Verde, nu-i aşa? Sau Barbă-Sură? Mamă, ai milă, când ai îmbătrânit aşa? Lem, tu eşti? Porţi şi acum aceeaşi mantie jegoasă, aşa-i? Ştiu de ce n-o speli niciodată, zău. Te temi că se va duce toată urina şi vom vedea că de fapt eşti cavaler al Gărzii Regelui! Tom de Şapte, tu eşti un ţap bătrân! Ai venit să-l vezi pe fiul ăla al tău? Ei, bine, ai ajuns prea târziu, a plecat cu nemernicul de Hăitaş. Şi să nu-mi spui că nu-i al tău!

— N-are glasul meu, protestă Tom fără vlagă.

— Dar are nasul tău. Da, şi celelalte părţi, din câte vorbesc fetele. Apoi îl zări pe Gendry şi îl ciupi de obraz: Ia uite ce bouraş. Aşteaptă numai până când vede Alyce braţele astea. O, şi roşeşte ca o fecioară. Ei, bine, Alyce se va ocupa de asta, să vezi dacă nu.

Arya nu-l mai văzuse niciodată pe Gendry roşind atât de tare.

— Tansy, lasă-l pe Taur în pace, e băiat bun, zise Tom Şaptecoarde. Tot ce ne trebuie de la tine e un loc sigur de dormit pentru o noapte.

— Vorbeşte în numele tău, cântăreţule. Anguy îşi trecu braţul pe după umerii unei slujnicuţe voinice, la fel de pistruiată ca el.

— Paturi avem, zise roşcovana Tansy. N-am dus niciodată lipsă de paturi la Piersică. Dar prima dată intraţi cu toţii în cadă. Ultima oară când aţi rămas sub acoperişul meu v-aţi lăsat în urmă puricii. Îl împunse pe Barbă-Verde în piept: iar puricii tăi au fost şi ei verzi. Vreţi de mâncare?

— Dacă te poţi lipsi de ea, nu zicem nu, cedă Tom.

— Păi, când zici tu nu la ceva, Tom? hohoti femeia. O să prăjesc nişte carne de oaie pentru prietenii tăi şi un şobolan bătrân şi uscat pentru tine. E mai mult decât meriţi, dar dacă îmi bălmăjeşti un cântec sau două, poate mă înmoi. Întotdeauna mă înduioşează cei suferinzi. Haideţi, haideţi. Cass, Lanna, pregătiţi nişte cazane. Jyzene, ajută-mă să-i dezbrac, va trebui să fierbem şi hainele.

Hangiţa îşi duse la bun sfârşit toate ameninţările. Arya încercă să le spună că a făcut baie de două ori la Castelul Ghindei, cu nici două săptămâni în urmă, dar femeia cu părul roşu nu voia să audă nimic. Două servitoare o luară pe sus şi o urcară scările în braţe, punând rămăşag dacă era fată sau băiat. Cea pe care o chema Helly câştigă, astfel încât cealaltă trebui să aducă apa fierbinte şi s-o frece pe Arya pe spate cu o perie aspră, ţepoasă, care aproape îi jupui pielea. Pe urmă îi confiscară toate hainele pe care i le dăduse Lady Smallwood şi o îmbrăcară ca pe una dintre păpuşile Sansei, în pânză şi dantelă. Iar la sfârşit, trebui să coboare la masă.

Stând în sala de mese, în hainele ei ridicole de fetiţă, Arya îşi aminti ce o învăţase Syrio Forel, şiretlicul de a deschide ochii şi de a vedea ce se află în faţa ta. Când privi, văzu mai multe slujnicuţe decât ar putea avea nevoie orice han, multe dintre ele tinere şi drăguţe. Iar pe înserat, numeroşi bărbaţi începură să vină şi să plece de la Piersică. Nu zăboveau mult în sala de mese, nici măcar după ce Tom îşi luă harpa şi începu să cânte *Şase fecioare într-un iaz.* Scările de lemn erau vechi şi abrupte şi scârţâiau îngrozitor ori de câte ori un bărbat ducea o fată sus.

— Fac prinsoare că ăsta e un bordel, îi şopti ea lui Gendry.

— Nici măcar nu ştii ce e un bordel.

— Ba da, insistă ea. E ca un han, dar cu fete.

Gendry roşea din nou.

— Atunci, ce facem noi aici? întrebă el. Un bordel nu e un loc potrivit pentru o nobilă domniţă, toată lumea ştie asta.

Una dintre fete se aşeză pe bancă lângă el.

— Cine-i o nobilă domniţă? Micuţa asta slăbuţă? Se uită la Arya şi râse. Şi eu sunt fiica unui rege.

Arya ştia că era luată în răspăr.

— Nu eşti.

— Păi, aş putea fi. Când fata ridică din umeri, rochia îi alunecă într-o parte. Se zice că Regele Robert s-a culcat cu mama când s-a ascuns aici, înainte de bătălie. Nu că nu le-ar fi avut şi pe

toate celelalte fete, dar Leslyn zice că pe mama a plăcut-o cel mai mult.

Fata avea într-adevăr părul ca al bătrânului rege, îi trecu Aryei prin minte, un adevărat smoc gros, negru ca tăciunele. *Dar asta nu înseamnă nimic. Gendry are şi el acelaşi fel de păr. Mulţi oameni sunt bruneţi.*

— Mă cheamă Clopoţica, îi spuse fata lui Gendry. După numele bătăliei. Sunt sigură că aş putea să-ţi sun şi ţie clopotul. Vrei?

— Nu, răspunse el ţâfnos.

— Pun rămăşag că vrei. Îşi trecu o mână de-a lungul braţului lui. Pe prietenii lui Thoros şi ai lordului fulgerului nu-i costă nimic.

— Nu, am zis. Gendry se ridică brusc de la masă şi se îndepărtă cu mers apăsat, ieşind în noapte.

Clopoţica se întoarse către Arya:

— Nu-i plac fetele?

Arya ridică din umeri.

— E doar prost. Îi place să lustruiască coifuri şi să bată săbiile cu ciocanul.

— Oh. Clopoţica îşi trase rochia înapoi peste umăr şi se duse să vorbească cu Jack Norocosul. Nu după mult timp, îi stătea în braţe, chicotind şi bând vin din cupa lui. Barbă-Verde avea două fete, câte una pe fiecare genunchi. Anguy dispăruse cu pistruiata lui, iar Lem nu era de văzut nici el. Tom Şaptecoarde stătea lângă foc, cântând *Fecioarele care înfloresc primăvara.* Arya asculta, sorbind din cupa ei de vin îndoit cu apă pe care femeia cu părul roşu i-l îngăduise. În partea cealaltă a pieţei, morţii putrezeau în coliviile lor pentru ciori, dar la Piersică toată lumea era bine dispusă. Numai că Aryei i se părea că unii dintre ei râdeau cumva prea tare.

Ar fi fost un moment potrivit să se furişeze afară şi să fure un cal, dar nu vedea cum ar ajuta-o asta. N-ar putea ajunge decât până la porţile oraşului. *Străjerul acela nu m-ar lăsa niciodată să trec şi, dacă ar face-o, Harwin ar veni după mine, sau acel Hăitaş cu câinii lui.* Îşi dorea să fi avut harta ei, ca să poată vedea cât de departe de Riverrun se afla Septul de Piatră.

Când cupa îi era goală, Arya căscă. Gendry nu se întorsese. Tom Şaptecoarde cânta *Două inimi care bat ca una* şi săruta o altă fată la sfârşitul fiecărei strofe. În colţul de lângă fereastră, Lem şi Harwin stăteau de vorbă cu Tansy roşcata, cu glas scăzut.

— … petrecut noaptea în celula lui Jaime, o auzi pe femeie spunând. Ea şi cealaltă fetişcană, cea care l-a ucis pe Renly. Toţi

trei împreună, iar dimineaţa, Lady Catelyn l-a eliberat din dragoste. Râse gutural.

Nu-i adevărat, gândi Arya. *N-ar face asta niciodată.* Se simţea tristă, furioasă şi singură dintr-odată. Un bătrân se aşeză lângă ea.

— Măi, măi, ce mai piersicuţă drăguţă! Răsuflarea îi mirosea aproape la fel de rău ca morţii din colivii şi ochii lui mici de porc o cercetau de sus până jos. Piersicuţa mea dulce are un nume?

Pentru o fracţiune de secundă uită cine trebuia să fie. Nu era nici o piersică, dar nici Arya Stark nu putea să fie aici, cu un beţiv puturos pe care nu-l cunoştea.

— Sunt…

— E sora mea. Gendry aşeză o mână puternică pe umerii bărbatului şi strânse. Las-o în pace.

Bărbatul se întoarse, cu chef de harţă, dar când văzu statura lui Gendry se răzgândi.

— Sora ta, da? Ce fel de frate eşti? Eu nu mi-aş aduce niciodată sora la Piersică, n-aş face una ca asta! Se ridică de pe bancă şi se îndepărtă, bodogănind, în căutarea unei noi prietene.

— De ce ai spus asta? Arya sări în picioare. Nu eşti fratele meu.

— Ai dreptate, răspunse el furios. Sunt prea al naibii de umil ca să fiu rudă cu înalta domniţă.

Arya fu luată pe nepregătite de mânia din glasul lui.

— Nu asta am vrut să spun.

— Ba da. Se aşeză pe bancă, jucându-se cu o cupă de vin. Pleacă. Vreau să beau liniştit vinul ăsta. Apoi poate o să mă duc s-o caut pe fata aia brunetă şi să-i sun clopoţelul.

— Dar…

— Am spus *pleacă.* Domniţă.

Arya se întoarse pe călcâie şi îl lăsă acolo. *Un nătărău de bastard căpos, asta e.* N-avea decât să sune câţi clopoţei voia, nu-i păsa câtuşi de puţin.

Dormitorul lor era în capul scărilor, sub streşini. Poate că Piersica nu ducea lipsă de paturi, dar pentru unii ca ei nu avea decât unul de irosit. Era, însă, un pat mare. Umplea aproape întreaga încăpere şi salteaua prăfuită din paie părea destul de mare pentru toţi. Adevăratele ei haine atârnau de un cârlig din perete, între lucrurile lui Gendry şi ale lui Lem. Arya îşi dezbrăcă veşmintele de pânză şi dantelă, îşi trase tunica peste cap, se urcă în pat şi se cuibări sub pături.

— Regina Cersei, şopti ea în pernă, Regele Joffrey, *Ser* Ilyn, *Ser* Meryn, Dunsen, Raff şi Polliver, Gâdilătorul, Câinele şi *Ser* Gregor Muntele. Îi plăcea să încurce uneori ordinea numelor. O ajuta să-şi aducă aminte cine erau şi ce făcuseră. *Poate că unii dintre ei sunt morţi,* gândi ea. *Poate că sunt în cuşti de fier pe undeva şi ciorile le ciugulesc ochii.*

Somnul veni de cum închise ochii. Visă lupi în noaptea aceea, umblând maiestuos prin pădurea udă, cu aerul mirosind a ploaie, a putregai şi a sânge. Numai că în vis erau mirosuri bune şi Arya ştia că nu avea de ce să se teamă. Era puternică, ageră şi feroce şi înconjurată de haita ei, de fraţii şi surorile ei. Fugăriră împreună un cal speriat, îi sfârtecară beregata şi se ospătară. Şi când luna se ivi printre nori, îşi dădu capul pe spate şi urlă.

Dar când se revărsară zorile, Arya se trezi în lătratul câinilor.

Se ridică şi căscă. Gendry se trezea şi el, la stânga ei, iar Lem Mantie-de- Lămâie sforăia zgomotos la dreapta, însă lătrăturile de afară îl acopereau. *Trebuie să fie vreo cincizeci de câini acolo.* Ieşi de sub pături, sări peste Lem, Tom şi Jack Norocosul, la fereastră. Când deschise larg obloanele, vântul, umezeala şi frigul năvăliră toate deodată înăuntru. Era o zi cenuşie şi mohorâtă. Jos, în piaţă, câinii lătrau, alergând în cercuri, urlând şi mârâind. Era o întreagă haită, mastiffi mari şi negri, ogari supli, ciobăneşti negri cu pete albe şi rase pe care Arya nu le cunoştea, animale lăţoase, vărgate, cu dinţi lungi şi galbeni. Între han şi fântână, o mulţime de călăreţi stăteau pe caii lor, privind cum oamenii oraşului deschid cuşca grăsanului şi îl trag de mâini, până când trupul său umflat fu răsturnat pe pământ. Câinii se năpustiră pe dată la el, sfâşiind bucăţi de carne de pe oase.

Arya îl auzi pe unul dintre călăreţi râzând.

— Iată noul tău castel, Lannister nenorocit, spuse el. Puţin cam strâmt pentru unul ca tine, dar nu te teme, te înghesuim noi înăuntru.

Lângă el, un prizonier stătea posac, cu mâinile legate strâns cu funie de cânepă. Unii dintre orăşeni aruncau cu noroi în el, dar omul nici nu se clintea.

— Vei *putrezi* în cuşcă, ţipă cel care-l luase ostatic. Ciorile îţi vor ciuguli ochii cât timp noi cheltuim tot aurul ăla al tău. Şi când ciorile vor termina, vom trimite ce-a mai rămas din tine fratelui tău nemernic. Deşi mă îndoiesc că te va recunoaşte.

Hărmălaia trezise jumătate din Piersică. Gendry se înghesui la fereastră, lângă Arya, iar Tom veni în spatele lor, gol-puşcă.

— Ce-i cu toate ţipetele astea afurisite? se plânse Lem din pat. Unii încearcă să doarmă.

— Unde e Barbă-Verde? îl întrebă Tom.

— În pat cu Tansy, răspunse Lem. De ce?

— Ar fi mai bine să-l găseşti. Şi pe Arcaş. Hăitaşul Furios s-a întors, cu un alt om pentru cuşti.

— Lannister, zise Arya. L-am auzit spunând *Lannister*.

— L-au prins pe Regicid? vru să ştie Gendry.

Jos, în piaţă, o piatră aruncată îl nimeri pe ostatic în obraz, întorcându-i capul. *Nu pe Regicid,* gândi Arya când îi zări chipul. Zeii îi ascultaseră rugăciunile, până la urmă.

JON

Nălucă era plecat când sălbaticii ieşiră din peşteră, cu caii de căpăstru. *Oare a înţeles ce i-am spus despre Castelul Negru?* Jon trase în piept aerul proaspăt al dimineţii şi îşi îngădui să spere. La răsărit, cerul era trandafiriu aproape de orizont şi gri-alburiu mai sus, în zări. Sabia Dimineţii atârna încă la sud, cu steaua albă, strălucitoare, pe mânerul ei ce licărea ca un diamant în lumina zorilor, dar umbrele negre şi cenuşii ale pădurii întunecate îşi recăpătau nuanţele de verde şi auriu, roşu şi arămiu. Şi peste pini şi stejari, frasini şi sequoia, se înălţa Zidul cu gheaţa albă scânteind sub noroiul şi praful care-i străpungeau suprafaţa.

Magnarul trimisese o duzină de oameni călare către vest şi o altă duzină către est, să escaladeze cele mai înalte piscuri pe care le puteau găsi şi să caute orice urmă de cercetaşi în păduri sau de călăreţi pe gheaţa înaltă. Thennii aveau corni de război cu fâşii de bronz, pentru a da de veste dacă Rondul era văzut. Ceilalţi sălbatici erau aliniaţi în spatele lui Jarl, Jon şi Ygritte, cu cei rămaşi. Avea să fie ceasul de glorie al tânărului năvălitor.

Despre Zid se spunea adesea că era înalt de două sute de metri, dar Jarl descoperise un loc unde era, în acelaşi timp, şi mai înalt, şi mai scund de atât. În faţa lor, gheaţa se ridica abruptă, de la poalele pădurii, ca un pisc imens, încununat de metereze cioplite de vânt, ce se înălţau mai bine de două sute cincizeci de metri, poate trei sute pe alocuri. Dar când se mai apropiară, Jon îşi dădu seama că era o iluzie. Brandon Zidarul îşi aşezase uriaşele blocuri de fundaţie de-a lungul culmilor, oriunde fusese posibil, şi prin preajmă munţii se ridicau sălbatici şi colţuroşi.

Cândva, îl auzise pe unchiul său Benjen spunând că Zidul era o sabie la est de Castelul Negru, dar un şarpe la vest. Era adevărat. Şerpuind peste o imensă colină arcuită, gheaţa cobora în vale, urca pe marginea ascuţită a unei creste întinse de granit, pe cinci kilometri sau mai mult, se întindea de-a lungul unei culmi colţuroase, cobora din nou în vale, şi mai adânc, iar pe urmă se înălţa tot mai mult, săltând de pe un munte pe altul, cât vedeai cu ochii, pierzându-se în vestul muntos.

Jarl alesese să atace porţiunea de gheaţă aflată de-a lungul crestei. Aici, deşi coama zidului se contura la două sute cincizeci

de metri deasupra covorului pădurii, o treime bună din acea înălţime era acoperită mai mult de pământ şi piatră decât de gheaţă. Panta era prea abruptă pentru cai, aproape la fel de greu de escaladat ca Pumnul Primilor Oameni, dar în mare măsură mai uşor de urcat decât faţada verticală a Zidului însuşi. În plus, creasta era acoperită de o pădure deasă, fiind un bun ascunziş. Odinioară, fraţii în negru ieşeau în fiecare zi cu topoarele să taie copacii cotropitori, dar zilele acelea erau de mult apuse şi aici pădurea creştea până lângă gheaţă.

Ziua se anunţa umedă şi rece, mai umedă şi mai rece în preajma Zidului, sub mormanele imense de gheaţă. Cu cât se apropiau mai mult, cu atât Thennii deveneau mai şovăitori. *N-au mai văzut Zidul niciodată,* îşi dădu seama Jon, *nici măcar Magnarul. Îi sperie.* În cele Şapte Regate, se spunea că Zidul marca sfârşitul lumii. *Este adevărat şi pentru ei.* Totul depindea de partea de care te aflai.

Iar eu de ce parte mă aflu? Jon nu ştia. Ca să rămână cu Ygritte, ar trebui să devină, trup şi suflet, unul de-al lor. Dacă o părăsea, pentru a se întoarce la îndatorirea lui, Magnarul ar putea să-i scoată Ygrittei inima. Iar dacă o lua cu el… presupunând că ar veni, ceea ce era departe de a fi sigur… ei, bine, n-ar putea s-o ducă la Castelul Negru, să trăiască printre fraţi. Un dezertor şi o sălbatică nu se puteau aştepta la o primire călduroasă nicăieri în Cele Şapte Regate. *Am putea să mergem să-i căutăm pe copiii lui Gendel, mă gândesc. Deşi mai degrabă ne-ar mânca decât ar sta de vorbă cu noi.*

Jon observă că Zidul nu-i copleşea pe oamenii lui Jarl. *Au mai făcut asta, fiecare dintre ei.* Jarl îi strigă pe nume când descălecară la poalele crestei şi unsprezece oameni se adunară în jurul lui. Toţi erau tineri. Cel mai vârstnic nu putea să aibă mai mult de douăzeci şi cinci de ani şi doi dintre ceilalţi zece erau mai tineri decât Jon. Dar erau cu toţii supli şi musculoşi; dădeau impresia unei vigori atletice care îi amintea de Șarpele Stâncilor, fratele pe care Halfhand îl trimisese în cercetare pe când erau urmăriţi de Rattleshirt.

În umbra Zidului, sălbaticii se pregăteau, răsucind colaci groşi de sfoară de cânepă în jurul unui umăr şi în jos, peste piept şi legându-şi bocanci ciudaţi din piele suplă de căprioară. Bocancii aveau ţepuşe de fier la vârf, pentru Jarl şi alţi doi, de bronz pentru câţiva, dar pentru majoritatea din os colţuros. Mici ciocane cu capul de piatră le atârnau peste un şold şi un sac de

piele plin de ţăruşi peste celălalt. Topoarele lor de spart gheaţa erau coarne de cerb cu vârfurile ascuţite, legate de nişte mânere de lemn cu fâşii de piele. Cei unsprezece căţărători se împărţiră în trei grupuri de câte patru. Jarl însuşi era cel de-al doisprezecelea.

— Mance promite săbii pentru fiecare membru al primului grup care ajunge în vârf, le spuse Jarl, răspândind aburi în aerul rece. Săbii de la sud, din fierăriile castelelor. Şi numele vostru pomenit în cântecul pe care-l va face despre asta. Ce ar putea cere mai mult un om liber? Sus, şi lua-i-ar Ceilalţi pe ultimii!

Lua-i-ar Ceilalţi pe toţi, gândi Jon, în timp ce-i privea căţărându-se pe panta abruptă a crestei şi dispărând sub copaci. Nu era prima oară când sălbaticii escaladau Zidul, nici măcar a suta oară. Patrulele dădeau de căţărători de două sau de trei ori pe an, iar cercetaşii găseau deseori trupurile zdrobite ale celor căzuţi. De-a lungul coastei de est, năvălitorii îşi construiau adesea bărci, ca să se furişeze peste Golful Focilor. La vest, coborau în negrele genuni ale Defileului, să-şi croiască drum către Turnul Umbrei. Dar între cele două, singura cale de a cuceri Zidul era să-l traversezi şi mulţi năvălitori o făcuseră. *Dar puţini s-au întors,* gândi el cu un soi de mândrie îndârjită. Căţărătorii erau nevoiţi să-şi lase caii în urmă şi mulţi năvălitori mai tineri şi mai neexperimentaţi începeau prin a înhăţa primii cai pe care-i găseau. Apoi se dădea alarma generală, corbii zburau şi cel mai adesea Rondul de Noapte îi prindea şi îi spânzura înainte de a apuca să coboare cu prada şi femeile furate. Jon ştia că Jarl nu avea de gând să facă o asemenea greşeală, dar în privinţa lui Styr avea îndoieli. *Magnarul e conducător, nu năvălitor. Poate că nu cunoaşte regulile jocului.*

— Uite-i, zise Ygritte şi Jon ridică privirea şi văzu primul căţărător ivindu-se peste vârfurile copacilor. Era Jarl. Găsise un sequoia sprijinit de Zid şi îşi condusese oamenii pe trunchi în sus, ca să câştige un avans. *N-ar fi trebuit să lase pădurea să se strecoare atât de aproape. Au urcat o sută de metri şi încă n-au atins gheaţa.*

Îi privi trecând cu băgare de seamă de la copac la Zid, tăindu-şi un punct de sprijin cu lovituri scurte şi puternice de topor, apoi luându-şi avânt şi sărind în partea cealaltă. Sfoara de la brâu îl lega de cel de-al doilea bărbat din şir, aflat încă în vârful copacului. Pas cu pas, încet, Jarl urcă, săpându-şi puncte de sprijin pentru vârfurile picioarelor, cu ţepuşele cizmelor, când

nu erau de găsit denivelări naturale. Când se afla la trei metri deasupra copacului, se opri pe o ieşitură îngustă de gheaţă, lăsă toporul să-i atârne la şold, scoase ciocanul şi bătu un ţăruş de fier într-o crăpătură. Cel de-al doilea urca pe Zid în spatele lui, în timp ce al treilea se căţăra spre vârful copacului.

Celelalte două grupuri nu aveau copaci amplasaţi în mod fericit, care să le dea o mână de ajutor şi, nu după mult timp, thennii se întrebau dacă se pierduseră urcând creasta. Oamenii lui Jarl erau cu toţii pe Zid, la treizeci de metri în sus, înainte ca primii căţărători din celelalte două grupuri să-şi facă apariţia. Grupurile erau repartizate la douăzeci de metri unul de altul. Cei patru ai lui Jarl erau în mijloc. La dreapta lor se afla grupul condus de Grigg Ţapul, cu o cosiţă lungă şi blondă care îl făcea uşor de localizat. La stânga, un bărbat uscăţiv, pe nume Errok, era în fruntea căţărătorilor.

— Ce încet! se plânse Magnarul cu voce tare, în timp ce-i privea croindu-şi drum în sus. A uitat de ciori? Ar trebui să urce mai repede, înainte să fim descoperiţi.

Jon fu nevoit să-şi muşte limba. Îşi amintea foarte bine Trecătoarea Ţipătului şi urcuşul pe care-l făcuse cu Șarpele Stâncilor, sub lumina lunii. I se oprise inima în loc de mai multe ori în noaptea aceea şi, până la sfârşit, mâinile şi picioarele îl dureau şi degetele îi erau pe jumătate degerate. *Şi a fost piatră, nu gheaţă.* Piatra era solidă. Gheaţa era, de cele mai multe ori, un lucru înşelător şi, într-o zi ca aceasta, când Zidul picura, căldura mâinilor căţărătorului ar putea fi de ajuns s-o topească. Imensele blocuri de gheaţă puteau fi îngheţate bocnă în interior, dar stratul de la suprafaţă era alunecos, străbătut de firişoare de apă şi petice de gheaţă găunoasă, acolo unde pătrunsese aerul. *Oricum ar fi, ei, sălbaticii sunt curajoşi.*

În acelaşi timp, Jon se pomeni sperând că temerile lui Styr se vor dovedi bine întemeiate. *Dacă zeii sunt buni, va trece o patrulă şi va pune capăt acestei poveşti.* „Nici un Zid nu te poate apăra”, îi spusese cândva tatăl său, pe când treceau de zidurile Winterfellului. Un zid e doar atât de puternic pe cât sunt cei care-l apără. Or fi sălbaticii o sută douăzeci la număr, dar patru străjeri ar fi de ajuns ca să-i alunge, cu câteva săgeţi bine plasate şi poate o căldare de pietre.

Dar nici un străjer nu-şi făcu apariţia. Nu patru, nici măcar unul. Soarele urca pe cer şi sălbaticii pe Zid. Cei patru oameni ai lui Jarl se menţinură mult înaintea celorlalţi până la prânz, când

dădură peste o porţiune cu gheaţă potrivnică. Jarl îşi legase frânghia în jurul unui colţ sculptat de vânt şi îl folosea ca să-şi sprijine greutatea, când o bucată întreagă, colţuroasă, se sfărâmă dintr-odată şi începu să se prăbuşească, cu el cu tot. Bucăţi de gheaţă, mari cât capul unui om, îi bombardară pe cei de dedesubt, dar agăţându-se de punctele de sprijin, nu se prăbuşiră, iar Jarl se opri, zvâcnind, la capătul funiei.

Până când grupul îşi reveni după acest accident, Grigg Ţapul ajunse aproape în dreptul lor. Cei patru oameni ai lui Errok rămăseseră mult în urmă. Faţeta pe care urcau părea netedă şi neciobită, acoperită de o peliculă de gheaţă topită care sclipea umedă, în locurile unde o mângâiau razele soarelui. Porţiunea lui Grigg era mai întunecată la vedere, cu mai multe denivelări; pervazuri lungi, orizontale, acolo unde un bloc nu fusese perfect poziţionat deasupra blocului de dedesubt, crăpături şi fisuri, chiar şi cratere de-a lungul liniilor verticale, unde vântul şi apa săpaseră găuri destul de mari ca să poată adăposti un om.

În curând oamenii lui Jarl urcau din nou. Cei patru ai săi şi oamenii lui Grigg înaintau aproape umăr la umăr, cu grupul lui Errok la cincisprezece metri mai jos. Topoarele din coarne de cerb tăiau şi ciopleau, trimiţând cascade de cioburi sclipitoare jos, către copaci. Ciocanele de piatră băteau ţăruşi, adânc în gheaţă, slujind drept ancore pentru funii. Ţăruşii de fier se terminară înainte de jumătatea drumului, iar căţărătorii foloseau acum corn şi os ascuţit. Şi loveau cu piciorul, înfigând ţepuşele cizmelor în gheaţa grea, neînduplecată, iar şi iar, iar şi iar, pentru fiecare loc de sprijin. *Picioarele le sunt probabil amorţite,* gândi Jon, după aproape patru ore. *Cât mai pot rezista?* Privea la fel de neliniştit ca Magnarul, ascultând geamătul îndepărtat al unui corn al thennilor. Dar cornii amuţiră şi Rondul de Noapte nu era nicăieri.

După şase ore, Jarl trecuse din nou în fruntea lui Grigg Ţapul şi oamenii lui măreau distanţa.

— Pasămite favoritul lui Mance vrea o sabie, zise Magnarul, umbrindu-şi ochii. Soarele era în înaltul cerului, iar partea de sus a Zidului era de un albastru cristalin, o oglindă atât de strălucitoare a văzduhului încât te dureau ochii s-o priveşti. Cei patru oameni ai lui Jarl şi ai lui Grigg se pierdeau în lumina orbitoare, dar grupul lui Errok era încă în umbră. În loc să urce, îşi croiau drum într-o parte, la cinci sute de metri, îndreptându-se către un crater. Jon îi privea înaintând pas cu pas, când auzi

sunetul – un pârâit neaşteptat care părea să se rostogolească pe gheaţă, urmat de un strigăt înfricoşat. Şi pe urmă aerul se umplu de cioburi şi de ţipete şi de oameni căzând, în timp ce o fâşie de gheaţă de cincisprezece metri pătraţi, groasă de un sfert de metru, desprinsă de Zid, cobora val vârtej, sfărâmându-se, bubuind şi măturând totul în cale. Câteva bucăţi ajunseră până jos, la poalele crestei, învârtindu-se printre copaci şi rostogolindu-se în josul povârnişului. Jon o înhăţă de mână pe Ygritte şi o trase la pământ, s-o ferească, iar unul dintre thenni fu lovit în faţă de o bucată de gheaţă care îi sparse nasul.

Şi când ridicară ochii, Jarl şi grupul lui nu se mai vedeau. Oameni, funii, ţăruşi, toate dispăruseră, nu mai rămăsese nimic, la două sute de metri în sus. În Zid era o rană acolo unde, cu o clipă înainte, fuseseră agăţaţi căţărătorii, cu gheaţa dinăuntru netedă, albă şi lustruită ca marmura, strălucind în soare. Mult, mult mai jos se afla o mâzgă roşie, acolo unde cineva se zdrobise de un colţ de gheaţă.

Zidul se apără, îşi spuse Jon, ridicând-o pe Ygritte în picioare.

Îl găsiră pe Jarl într-un copac, înfipt într-o creangă despicată, legat de cei trei oameni care zăceau zdrobiţi lângă el. Unul încă trăia, dar şira spinării şi picioarele îi erau rupte, la fel ca şi cea mai mare parte a coastelor.

— Îndurare, se rugă omul, când se apropiară de el. Unul dintre thenni îi zdrobi capul cu o ghioagă de piatră. Magnarul dădu ordine şi oamenii lui începură să adune lemne pentru un rug.

Morţii ardeau când Grigg Ţapul ajunse în vârful Zidului. Când cei patru ai lui Errok li se alăturară, nimic nu mai rămăsese din Jarl şi oamenii lui, doar oase şi cenuşă.

Soarele începuse deja să coboare. Căţărătorii nu pierdură vremea. Desfăcură colacii lungi de funie de cânepă pe care şi-i înfăşuraseră peste piept, îi legară pe toţi împreună şi azvârliră în jos un capăt. Gândul de a încerca să urce pe frânghia aceea mai bine de o sută cincizeci de metri îl umplu pe Jon se spaimă, dar Mance planificase mai bine lucrurile. Năvălitorii pe care Jarl îi lăsase jos desfăşurară o scară imensă, cu trepte de lemn, groase cât braţul unui om, şi o legară de funia căţărătorilor. Mârâind şi gâfâind, Errok, Grigg şi oameni lor o traseră în sus, o prinseră în vârf, pe urmă coborâră sfoara din nou, ridicând o a doua scară. Erau cinci cu totul.

Când toate scările erau la locul potrivit, Magnarul strigă o comandă scurtă în Limba Veche şi cinci dintre thennii lui

începură să urce deodată. Ygritte îi privi o vreme căznindu-se.

— Urăsc Zidul ăsta, spuse ea cu glas scăzut, plin de mânie. Simţi cât de *rece* e?

— E făcut din gheaţă, sublinie Jon.

— Nimic nu ştii, Jon Snow. Zidul e făcut din sânge.

Şi încă nu-şi băuse toată porţia. Până la apusul soarelui, doi dintre thenni îşi găsiseră moartea căzând de pe scară, dar fură ultimii. Era aproape miezul nopţii când Jon ajunse în vârf. Stelele erau din nou pe cer şi Ygritte tremura.

— Era să cad, spuse ea cu lacrimi în ochi. De două ori, de trei ori. Zidul încerca să se scuture, am simţit-o. Una dintre lacrimile Ygrittei se desprinse şi i se prelinse pe obraz.

— Ce-a fost mai rău a trecut. Jon se străduia să pară încrezător. Nu te teme. Încercă să o cuprindă cu un braţ.

Ygritte izbi cu podul palmei în pieptul lui cu atâta putere încât îi simţi usturimea chiar şi prin straturile de lână, zale şi piele fiartă.

— Nu mi-era *teamă.* Nu ştii nimic, Jon Snow.

— Atunci de ce plângi?

— Nu de teamă. Lovi sălbatic cu piciorul gheaţa de sub călcâi, smulgând o bucată. Plâng pentru că nu am găsit Cornul Iernii. Am deschis zeci de morminte şi am lăsat toate umbrele libere în lume şi tot n-am găsit Cornul lui Joramun, să doborâm zidul ăsta rece!

JAIME

Mâna îi arsese.

Totuşi, *totuşi,* la mult după ce stinseseră torţa pe care o folosiseră ca să-i ardă ciotul sângerând, după zile bune, simţea încă focul străfulgerându-i braţul şi degetele contorsionându-i-se în flăcări, degetele pe care nu le mai avea.

Mai fusese rănit la viaţa lui, dar niciodată aşa. Nu ştiuse că poate exista o asemenea durere. Uneori, pe neaşteptate, vechi rugăciuni îi ţâşneau de pe buze, rugăciuni pe care le învăţase pe când era copil şi la care nu se mai gândise de atunci, rugăciuni pe care le rostise pentru prima oară cu Cersei îngenuncheată lângă el, în septul de la Casterly Rock. Uneori chiar plângea, până când auzea Măştile râzând. Atunci îşi ştergea lacrimile şi îşi împietrea inima şi se ruga ca febra să-i ardă lacrimile. *Acum ştiu ce a simţit Tyrion de atâtea ori când au râs de el.*

După ce căzu din şa a doua oară, îl legară strâns de Brienne de Tarth, obligându-i să împartă din nou acelaşi cal. Într-o zi, în loc să-i lege unul în spatele celuilalt, îi legară faţă în faţă.

— Îndrăgostiţii, suspină zgomotos Shaggwell. Ce privelişte încântătoare! Ar fi crud să despărţim bunul cavaler de domniţa sa. Pe urmă râse cu râsul acela strident al lui şi spuse: Ah, dar care este cavalerul şi care este domniţa?

Dacă aş avea mână, ai afla cât de curând, gândi Jaime. Braţele îl dureau şi picioarele îi erau amorţite din pricina funiilor, dar după o vreme, nimic din toate acestea nu mai conta. Lumea lui se micşoră, concentrată în pulsaţia de agonie care era mâna lui fantomă, iar Brienne se lipi de el. *E caldă, cel puţin,* se consolă Jaime, deşi răsuflarea fetişcanei duhnea la fel de rău ca a lui.

Mâna lui era mereu între ei. Urswyck i-o agăţase la gât de o sfoară, astfel că i se legăna la piept, lovind sânii Briennei, în timp ce Jaime îşi pierdea şi îşi recăpăta cunoştinţa. Ochiul drept îi era umflat şi închis, rana pe care i-o făcuse Brienne în timpul încăierării se inflamase, dar mâna îl durea cel mai tare. Din ciot i se prelingeau sânge şi puroi, iar mâna lipsă zvâcnea cu fiecare pas al calului.

Gâtlejul îi era atât de aspru încât nu putea mânca, dar bea vin sau apă, când asta era tot ce i se oferea. O dată, îi dădură o cupă şi Jaime o vărsă pe gât cu nesaţ, tremurând, iar Bravii Camarazi

izbucniră într-un râs zgomotos şi răguşit, care îi zgârie urechile.

— Ala e pişat de cal, Regicidule, îi spuse Rorge.

Jaime era atât de însetat încât bău până la capăt, dar apoi vărsă tot. O puseră pe Brienne să-i cureţe voma de pe barbă, întocmai cum au pus-o să-l spele când a făcut pe el în şa.

Într-o dimineaţă umedă şi rece, când se simţea ceva mai întremat, într-un acces de nebunie întinse mâna stângă după sabia Dornisheanului, smulgând-o din teacă. *N-au decât să mă omoare,* gândi el, *atât timp cât mor luptând, cu sabia în mână.* Dar în zadar. Shagwell se apropie săltând de pe un picior pe altul, ţâşnind sprinten într-o parte când Jaime încercă să-l lovească. Pierzându-şi echilibrul, se bălăbăni în faţă, învârtind cu furie sabia, însă nebunul se răsuci, se ghemui şi sări până când Măştile începură să râdă văzând zadarnicele eforturi ale lui Jaime de a da o lovitură. Când se împiedică de o piatră şi căzu în genunchi, nebunul făcu un salt şi îi plantă un sărut mustos pe creştetul capului.

În cele din urmă, Rorge îl trânti la o parte şi lovi cu piciorul sabia din degetele neputincioase ale lui Jaime, care se căzneau s-o ridice.

— E nostim, Regicidule, spuse Vargo Hoat, dar dacă mai încerci o dată, am să-ţi tai şi cealaltă mână sau poate un picior.

După aceea, Jaime zăcu întins pe spate, privind cerul nopţii şi încercând să nu simtă durerea ce se i strecura în sus pe braţul drept, de fiecare dată când îl mişca. Noaptea era de o frumuseţe stranie. Luna era o seceră graţioasă şi i se părea că nu mai văzuse niciodată atâtea stele. Vedea Coroana Regelui la zenit, vedea Armăsarul ridicat pe picioarele din spate şi, undeva, Lebăda. Fecioara Lunii, sfioasă ca întotdeauna, era pe jumătate ascunsă în spatele unui pin. *Cum poate să fie frumoasă o asemenea noapte?* se întrebă el. *De ce ar vrea stelele să-şi plece privirea asupra unuia ca mine?*

— Jaime, şopti Brienne, atât de uşor încât crezu că visează. Jaime, ce faci?

— Mor, îi răspunse el cu glas şoptit.

— Nu, spuse ea, nu, trebuie să trăieşti.

Îi venea să râdă.

— Nu-mi mai spune tu ce să fac, fătucă. O să mor dacă poftesc.

— Eşti chiar atât de laş?

Cuvântul îl contrarie. Era Jaime Lannister, cavaler al Gărzii

Regale, era Regicidul. Nimeni nu mai îndrăznise până atunci să-l numească laş. I se spusese în fel şi chip, trădător, mincinos, criminal. Se zicea că era crud, perfid, nesăbuit. Dar niciodată laş.

— Ce altceva pot să fac decât să mor?

— Să trăieşti, răspunse ea, să trăieşti şi să lupţi şi să te răzbuni. Dar Brienne vorbi prea tare. Rorge îi auzi glasul, chiar dacă nu şi cuvintele, şi se apropie, lovind-o cu piciorul şi strigându-i să-şi muşte limba afurisită, dacă nu voia să rămână fără ea.

Laş, gândi Jaime, în timp ce Brienne se chinuia să-şi înăbuşe gemetele de durere. *E oare posibil? Mi-au luat mâna care ţine sabia. Atât am fost eu, o mână care ţine sabia? O, Zei milostivi, să fie adevărat?*

Fătuca avea dreptate. Nu putea să moară. Cersei îl aştepta. Avea probabil nevoie de el. Şi Tyrion, frăţiorul lui, care-l iubea din pricina unei minciuni. Iar duşmanii lui îl aşteptau şi ei: Tânărul Lup, care îl învinsese în Pădurea Şoaptelor şi îi omorâse oamenii din jurul lui, Edmure Tully, care îl ţinuse înlănţuit în întuneric, aceşti Bravi Camarazi.

Când se făcu dimineaţă, se strădui să mănânce. Îi dădură un terci de ovăz, mâncare pentru cai, dar se chinui să înghită fiecare lingură. Mâncă din nou pe înserat şi în ziua următoare. *Trăieşte,* îşi spuse, când simţi că terciul îl îneacă, *trăieşte pentru Cersei, trăieşte pentru Tyrion. Trăieşte pentru răzbunare. Un Lannister îşi plăteşte întotdeauna datoriile.* Mâna tăiată pulsa, ardea şi duhnea. *Când ajung la Debarcaderul Regelui, o să cer să mi se făurească o mână nouă, o mână de aur şi, într-o zi, o s-o folosesc ca să sfârtec beregata lui Vargo Hoat.*

Zilele şi nopţile se amestecau într-o ceţoasă durere. Dormea în şa, lipit de Brienne, cu nările pline de duhoarea mâinii ce-i putrezea la gât, iar noaptea zăcea treaz pe pământul tare, pradă unui coşmar cu ochii deschişi. Deşi era lipsit de vlagă, îl legau întotdeauna de un pom. Faptul că ştia că se temeau atât de mult de el, chiar şi acum, îi aducea o vagă consolare.

Pe Brienne o legau întotdeauna lângă el. Zăcea acolo, ca o vacă mare şi moartă, fără să spună un cuvânt. *Fătuca şi-a construit o fortăreaţă pe dinăuntru. O vor silui cât de curând, dar, dincolo de zidurile ei, n-o pot atinge.* Dar zidurile lui Jaime dispăruseră. Îi luaseră mâna, îi luaseră *mâna care ţine sabia* şi, fără ea, nu era nimic. Cealaltă nu-i era de folos. De când se ştia, mâna stângă era cea care ţinea scutul, nimic mai mult. Mâna

dreaptă îl făcuse cavaler, mâna dreaptă îl făcuse bărbat.

Într-o zi, Jaime îl auzi pe Urswyck spunând ceva despre Harrenhal şi îşi aminti că asta fusese şi destinaţia lor. Jaime izbucni într-un râs zgomotos care îl făcu pe Timeon să-l plesnească peste faţă cu o nuia lungă şi subţire. Rana sângera, dar pe lângă mână, nici nu o simţea.

— De ce ai râs? îl întrebă fetişcana în şoaptă, în noaptea aceea.

— La Harrenhal am primit mantia albă, îi şopti Jaime. La marele turnir al lui Whent. Voia să ne arate tot măreţul său castel şi destoinicii săi fii. Voiam şi eu să le fac o demonstraţie. Aveam doar cincisprezece ani, dar nimeni nu m-ar fi putut învinge în ziua aceea. Aerys nu m-a lăsat să iau parte la turnir. Râse din nou. M-a alungat. Dar acum mă întorc.

Auziră râsul. În noaptea aceea fu rândul lui Jaime să primească pumnii şi loviturile de picior. Abia dacă le simţea, până când Rorge îi înfipse o cizmă în ciot, după care Jaime leşină.

Veniră, în cele din urmă, în noaptea următoare. Trei dintre cei mai răi: Shagwell, Rorge cel fără nas, Zollo, grăsanul Dothraki, cel care îi tăiase mâna. În timp ce se apropiau, Zollo şi Rorge discutau aprins care să fie primul. Nu păreau să aibă nici un dubiu că nebunul avea să fie ultimul. Shagwell le propuse să fie amândoi primii şi s-o ia unul din faţă, unul pe la spate. Zollo şi Rorge îmbrăţişară ideea, numai că începură să se certe care să fie în faţă şi care în spate. *O vor schilodi, dar pe dinăuntru, unde nu se vede.*

— Fătucă, şopti Jaime, în timp ce Zollo şi Rorge se înjurau unul pe altul, lasă-i să ia trupul şi tu du-te departe. Se va sfârşi mai repede şi le va plăcea mai puţin.

— N-o să le placă nimic din ce am să le dau eu, îi răspunse ea în şoaptă, sfidătoare.

Scorpie netoată, căpoasă şi curajoasă. Ştia că va sfârşi moartă. *Şi ce-mi pasă mie? Dacă n-ar fi fost atât de îndărătnică, încă aş avea mână.* Cu toate acestea, se auzi şoptind:

— Lasă-i s-o facă şi evadează înăuntru. Asta făcuse el, când cei din Casa Stark au murit sub ochii lui, Lordul Rickon prăjindu-se în armura lui, în timp ce Brandon se strangula, încercând să-şi salveze tatăl. Gândeşte-te la Renly, dacă l-ai iubit. Gândeşte-te la Tarth, la munţi şi mări, lacuri, cascade, la orice ai pe insula ta de safir, gândeşte-te…

Dar Rorge câştigase deja în faţa lui Zollo.

— Eşti cea mai slută femeie pe care am văzut-o vreodată, îi spuse Briennei, dar să nu crezi că nu te pot sluţi şi mai mult. Vrei un nas ca al meu? Împotriveşte- te şi-l vei căpăta. Iar doi ochi, asta e prea mult. Un singur ţipăt şi-ţi scot unul şi te pun să-l mănânci, iar apoi îţi smulg dinţii blestemaţi, unul câte unul.

— O, fă-o, Rorge, se rugă Shagwell. Fără dinţi, va arăta exact ca bătrâna mea mamă. Râse pe înfundate. Şi *întotdeauna* mi-am dorit să i-o trag bătrânei mele mame în dos.

Jaime chicoti.

— Ce măscărici amuzant. Am o nedumerire, Shagwell. Ce-ţi pasă dacă ţipă? O, stai, ştiu. Jaime strigă: *SAFIRE,* cât îl ţinea gura.

Înjurînd, Rorge îl lovi din nou cu piciorul în ciot. Jaime urlă. *Nu am ştiut că există asemenea chin pe lume,* fu ultimul lucru pe care-şi amintea să-l fi gândit. Era greu de spus cât timp a fost plecat, dar când durerea îl aruncă înapoi, Urswyck era acolo, împreună cu Vargo Hoat în persoană.

— Nu vă atingeţi de ea! răcni Ţapul împroşcându-l pe Zollo cu salivă. Trebuie să fie fecioară, tu, nătărăule! Valorează un sac de *tafire.*

Şi de atunci înainte, în fiecare noapte, Vargo Hoat le dădu paznici, să-i apere de oamenii lui.

Două nopţi trecură în tăcere, până când fetişcana prinse, în sfârşit, curaj să şoptească:

— Jaime, de ce ai strigat?

— De ce am strigat *safire,* vrei să zici? Judecă şi tu, fătucă. Crezi că ăstora le-ar fi păsat dacă aş fi strigat *viol?*

— Nu trebuia să strigi defel.

— Eşti greu de privit şi cu nas. Pe lângă asta, am vrut să-l aud pe ţap spunând *tafire.* Chicoti. Norocul tău că sunt aşa de mincinos. Un om cinstit ar fi spus adevărul despre Insula Safirelor.

— Totuşi, zise ea, îţi mulţumesc, *ser*.

Mâna îi pulsa din nou. Scrâşni din dinţi şi spuse:

— Un Lannister îşi plăteşte datoriile. Asta a fost pentru râu şi pentru pietrele alea pe care le-ai aruncat în Robin Ryger.

Ţapul voia să-şi facă o intrare triumfală cu Jaime, aşa că îl puseră să descalece cu un kilometru şi jumătate înainte de porţile Harrenhalului. Înfăşurară o sfoară pe după brâul lui, o a doua în jurul încheieturilor lui Brienne, iar capătul îl legară de şaua lui Vargo Hoat. Mergeau împleticindu-se, în spatele

zabralului vărgat al căpeteniei din Qohor.

Furia îl ţinea pe Jaime pe picioare. Pânza care îi acoperea ciotul era gri şi duhnea a puroi. Degetele-fantomă ţipau la fiecare pas. *Sunt mai puternic decât ştiu ei,* îşi spuse. *Am rămas tot un Lannister, am rămas tot cavaler al Gărzii Regelui.* Avea să trăiască. *Şi am să plătesc această datorie, cu vârf şi îndesat.*

În timp ce se apropiau de zidurile râpoase ale monstruosului castel al lui Harren cel Negru, Brienne îi strânse braţul.

— Lordul Bolton e stăpân peste acest castel. Boltonii sunt purtători de flamuri ai Casei Stark.

— Boltonii îşi jupoaie duşmanii. Atâta îşi amintea şi Jaime despre ei. Tyrion ar fi ştiut tot ce era de ştiut despre Lordul Dreadfortului, dar Tyrion era la mii de kilometri depărtare, cu Cersei. *Nu pot muri cât timp Cersei trăieşte,* îşi spuse. *Vom muri împreună, aşa cum ne-am născut împreună.*

Oraşul din jurul zidurilor se transformase în cenuşă şi piatră înnegrită şi mulţi oameni şi cai se adăpostiseră de curând pe malul lacului, unde Lordul Whent îşi pusese în scenă marele turnir, în anul falsei primăveri. Un zâmbet amar trecu peste buzele lui Jaime în timp ce traversau terenul acela pustiit. Cineva săpase o hazna chiar în locul unde cândva îngenunchease el în faţa regelui, să-şi rostească jurămintele. *Nu mi-am închipuit cât de repede se va transforma dulceaţa în amărăciune. Aerys nu m-a lăsat să savurez nici măcar acea singură noapte. M-a onorat şi apoi m-a scuipat.*

— Flamurile, remarcă Brienne. Omul jupuit şi turnurile gemene, uită-te! Supuşii Regelui Robb. Vezi, deasupra porţii, gri şi alb. Au înălţat lupul străvechi.

Jaime îşi înălţă capul, să arunce o privire.

— Ăla e lupul tău afurisit, adevărat, o aprobă el. Şi alea sunt capete, de o parte şi de alta.

Soldaţi, servitori şi vivandiere se adunară să-i huiduiască. O căţea pătată se luă după ei prin tabără, lătrând şi mârâind până când unul dintre lyseni o înfipse într-o suliţă şi galopă în fruntea coloanei.

— Duc stindardul Regicidului, strigă el, fluturând căţeaua moartă deasupra capului lui Jaime.

Zidurile Harrenhalului erau atât de groase încât să treci pe sub ele era ca şi cum ai trece printr-un tunel de piatră. Vargo Hoat trimisese doi dintre Dothraki să-l anunţe pe Lordul Bolton de venirea lor, astfel că o mulţime de curioşi se adunaseră în curtea

exterioară. Se dădeau la o parte când Jaime trecea, împleticindu-se, cu funia din jurul brâului smucindu-l şi trăgându-l ori de câte ori încetinea pasul.

— Vi-l aduc pe Regicid, vestea Vargo Hoat, cu glasul lui răguşit şi bălos. O suliţă îl împunse pe Jaime în şale, împingându-l.

Din instinct, întinse mâinile, ca să-şi oprească prăbuşirea. Când ciotul se izbi de pământ, fu orbit de durere, dar reuşi, cu chiu, cu vai, să se ridice într-un genunchi. În faţa lui, un şir de trepte de piatră duceau către intrarea într-unul dintre turnurile circulare, colosale, ale Harrenhalului. Cinci cavaleri şi un om al Nordului îl priveau din capul scărilor, cu ochi spălăciţi, în veşminte de lână şi blană, cinci fioroşi, în zale şi platoşe, cu blazonul turnurilor gemene pe cămăşi.

— O revărsare de Freyi, declară Jaime. *Ser* Danwell, *Ser* Aenys, *Ser* Hosteen. Îi recunoştea pe fiii Lordului Walder: în definitiv, mătuşa lui se măritase cu unul dintre ei. Vă prezint condoleanţele mele.

— Pentru ce, *ser?* întrebă *Ser* Danwell Frey.

— Pentru fiul fratelui tău, *Ser* Cleos, zise Jaime. A fost cu noi până când tâlharii l-au umplut de săgeţi. Urswyck şi şleahta lui i-au luat lucrurile şi l-au lăsat pradă lupilor.

— *Lorzii mei!* Brienne se smulse din strânsoare şi înainta. V-am văzut flamurile. Ascultaţi-mă, de dragul jurământului vostru!

— Cine vorbeşte? ceru să ştie *Ser* Aenys Frey.

— Dădaca lui Lannister, gângăvi Ţapul.

— Sunt Brienne de Tarth, fiica Lordului Selwyn, Luceafărul de Seară şi sunt jurată Casei Stark, la fel ca voi.

Ser Aenys scuipă la picioarele ei.

— Asta pentru jurămintele tale. Ne-am încrezut în cuvântul lui Robb Stark, iar el ne-a răsplătit credinţa cu trădarea.

Asta chiar e interesant. Jaime se întoarse să vadă cum ar putea primi Brienne o asemenea acuzaţie, dar fetişcana era îndârjită ca un catâr cu zăbala între dinţi.

— Nu ştiu de nici o trădare. Smuci de sforile ce-i legau încheieturile. Lady Catelyn mi-a poruncit să-l duc pe Lannister la Debarcaderul Regelui, la fratele său…

— Încerca să-l înece când i-am găsit noi, zise Urswyck. Credinciosul.

Brienne roşi.

— Mă pierd cu firea la mânie, dar nu l-aş fi omorât. Dacă

moare, Lannisterii le vor ucide pe fiicele stăpânei mele.

Ser Aenys era plictisit.

— De ce ne-am bate noi capul cu asta?

— Trimite-l înapoi la Riverrun, pe un preţ bun, îl îndemnă *Ser* Danwell.

— Casterly Rock are mai mult aur, protestă unul dintre fraţii lui.

— Omoară-l! zise un altul. Capul lui pentru capul lui Ned Stark!

Shagwell Nebunul coborî scările de-a rostogolul, în veşmintele sale gri cu roz, şi începu să cânte.

— *A fost odat' un leu care dansa c-un urs, aoleu, aoleu...*

— Taci, nebunule. Vargo Hoat îl lovi cu palma. Regicidul nu e pentru urs. E al meu.

— Nu e al nimănui dacă moare. Roose Bolton vorbi atât de încet încât toată lumea făcu linişte, ca să-l audă. Şi rogu-te, adu-ţi aminte, lordul meu, nu eşti stăpânul Harrenhalului până ce nu mărşăluiesc eu spre nord.

Febra îl făcea pe Jaime la fel de neînfricat pe cât era de ameţit.

— Poate fi acesta Lordul Dreadfortului? Ultima oară am auzit că tatăl meu te-a gonit cu coada între picioare. Când ai să te opreşti din fugă, lordul meu?

Tăcerea lui Bolton era de o sută de ori mai ameninţătoare decât bolboroseala răutăcioasă a lui Vargo Hoat. Palid ca aburul dimineţii, ochii lui ascundeau mai multe decât spuneau. Lui Jaime nu-i plăceau acei ochi. Îi aminteau de ziua când, la Debarcaderul Regelui, Ned Stark l-a găsit aşezat pe Tronul de Fier. În cele din urmă, Lordul Dreadfortului îşi încreţi buzele şi spuse:

— Ai pierdut o mână.

— Nu, răspunse Jaime. O am aici, atârnată la gât.

Roose Bolton se întinse, trase de sfoară şi flutură mâna în faţa lui Hoat.

— Ia asta de aici. Mă supără la ochi.

— Am să i-o trimit nobilului său tată. Am să-i spun că trebuie să plătească o sută de mii de dragoni, altfel o să i-l înapoiem pe Regicid bucată cu bucată. Şi când avem aurul lui, i-l trimitem pe Jaime lui Karstark şi ne alegem şi cu o fecioară. Un hohot de râs izbucni dinspre Bravii Camarazi.

— Un plan excelent, zise Roose Bolton, la fel cum i-ar fi spus unui comesean *Un vin excelent,* deşi Lordul Karstark n-o să ţi-o dea pe fiica lui. Regele Robb l-a scurtat cu un cap, pentru trădare

şi crimă. Cât despre Lordul Tywin, el e la Debarcaderul Regelui şi acolo va rămâne până la anul nou, când nepotul lui se însoară cu o fiică a Harrenhalului.

— A Winterfellului, zise Brienne. Vrei să spui Winterfell. Regele Joffrey e logodit cu Sansa Stark.

— A fost. Bătălia de la Apa Neagră a schimbat totul. Trandafirul şi leul şi-au unit forţele acolo, ca să zdrobească oastea lui Stannis Baratheon şi să-i transforme flota în cenuşă.

Te-am prevenit, Urswyck, gândi Jaime, *şi pe tine, ţapule. Când pariezi împotriva leilor, pierzi mai mult decât te ţine punga.*

— Se aude ceva de sora mea? întrebă el.

— E bine. La fel şi… nepotul tău. Bolton se opri înainte de a rosti cuvântul *nepot,* o pauză care spunea: *Ştiu.* Şi fratele tău trăieşte, deşi a fost rănit în bătălie. Făcu semn către un nordic încruntat, care purta o cămaşă de zale cu ţinte. Escortează-l pe *Ser* Jaime la Qyburn. Şi dezleagă mâinile acestei femei.

Când funia dintre mâinile lui Brienne fu tăiată în două, Lordul Bolton spuse: Te rog să ne ierţi, domniţă. În vremuri atât de tulburi, e greu să deosebeşti prietenul de duşman.

Brienne se scărpină la încheieturi acolo unde sfoara îi zgâriase pielea până la sânge.

— Stăpâne, oamenii aceştia au încercat să mă siluiască.

— Adevărat? Lordul Bolton îşi întoarse ochii spălăciţi către Vargo Hoat. Sunt supărat. Pentru asta şi pentru mâna lui Jaime.

În curte erau câte cinci nordici şi tot atâţia Frey pentru fiecare Brav Companion. Poate că ţapul nu era la fel de deştept ca alţii, dar cel puţin ştia să numere, îşi muşcă limba.

— Mi-au luat sabia, continuă Brienne, armura…

— Nu vei avea nevoie de armură aici, domniţă, îi spuse Lordul Bolton. În Harrenhal, eşti sub protecţia mea. Amabelo, găseşte camere potrivite pentru Lady Brienne. Walton, te vei ocupa de *Ser* Jaime numaidecât. Nu aşteptă să i se răspundă, ci se întoarse pe călcâie şi începu să urce scările, cu mantia-i tivită cu blană fluturând în urma lui. Jaime apucă doar să schimbe o privire fugară cu Brienne înainte de a fi duşi de acolo, separat.

În camerele maesterului de sub stâncărie, un bărbat cu părul cărunt, cu un aer patern, pe nume Qyburn, îşi ţinu respiraţia când tăie pânza ce acoperea ciotul mâinii lui Jaime.

— E chiar aşa de grav? O să mor?

Qyburn apăsă rana cu un deget şi îşi increţi nasul, când ţâşni puroiul.

— Nu. Dar în câteva zile… Tăie mâneca lui Jaime. Infecţia s-a extins. Vezi ce moale e carnea? Trebuie s-o tai pe toată. Cel mai sigur ar fi să tăiem tot braţul.

— Atunci vei muri *tu,* îi făgădui Jaime. Curăţă ciotul şi coase-l la loc. Îmi asum riscul.

Qyburn se încruntă:

— Pot să-ţi las antebraţul, să fac tăietura la cot, dar…

— Ia orice bucată din braţul meu şi ai face bine să mi-l ciopârţeşti şi pe celălalt, altfel te strangulez cu el!

Qyburn îl privi în ochi. Ceea ce văzu acolo, orice ar fi fost, îl puse pe gânduri.

— Prea bine. Am să tai carnea putregăită, nimic mai mult. Încerc să-ţi ard infecţia cu vin fiert şi compresă cu urzici, seminţe de muştar şi aluat de pâine. Poate că va fi de ajuns. Depinde de tine. Vei avea nevoie de laptele macului…

— Nu. Jaime nu-şi putea îngădui să adoarmă; poate că se va trezi fără un braţ, indiferent ce spusese bărbatul.

Qyburn era luat pe nepregătite.

— O să te doară.

— O să ţip.

— O să te doar rău de tot.

— O să ţip foarte tare.

— Vrei să bei nişte vin, cel puţin?

— Înaltul Septon se roagă vreodată?

— De asta nu sunt sigur. Mă duc să aduc vinul. Culcă-te, trebuie să-ţi leg braţul.

Înarmat cu o strachină şi un cuţit ascuţit, Qyburn curăţă ciotul în timp ce Jaime înghiţea lacom vinul tare, împroşcându-l. Mâna stângă părea că nu găseşte gura, dar era şi ceva bun în asta. Mirosul de vin din barba-i îmbibată acoperea duhoarea de puroi.

Nimic nu-l ajută când sosi clipa să i se îndepărteze carnea stricată. Atunci Jaime ţipă într-adevăr şi lovi masa cu pumnul său bun, iar şi iar, iar şi iar. Urlă din nou, când Qyburn turnă vin fiert peste ceea ce-i mai rămăsese din ciot. În ciuda tuturor jurămintelor şi a tuturor temerilor sale, îşi pierdu o vreme cunoştinţa. Când se deşteptă, maesterul îi cosea braţul cu ac şi aţă.

— Am lăsat o bucată de piele ca s-o îndoi peste încheietură.

— Ai mai făcut asta, murmură Jaime, cu glasul stins. Simţea gustul de sânge în gură, acolo unde-şi muşcase limba.

— Nici unul dintre oamenii lui Vargo Hoat nu e străin de

cioturi. Le face oriunde merge.

Lui Jaime nu i se părea că Qyburn arată a monstru. Era uscăţiv, avea glasul domol şi ochi căprui, calzi.

— Cum ajunge un maester să se alăture Bravilor Camarazi?

— Citadela mi-a luat colanul. Qyburn lăsă acul deoparte. Ar trebui să mă ocup şi de rana aia de deasupra ochiului. Carnea e inflamată rău.

Jaime închise ochii şi lăsă vinul lui Qyburn să-şi facă treaba.

— Povesteşte-mi despre bătălie. Ca îngrijitor al corbilor de la Harrenhal, Qyburn ar fi trebuit să fie primul care să afle veştile.

— Lordul Stannis a fost prins între tatăl tău şi pârjol. Aş zice că Pezevenghiul a dat foc râului însuşi.

Jaime văzu flăcări verzi ridicându-se în văzduh, mai sus decât cele mai înalte turnuri, în timp ce oameni cuprinşi de flăcări ţipau pe străzi. *Am mai visat visul ăsta.* Era aproape amuzant, dar nu avea cine să-i guste gluma.

— Deschide ochiul. Qyburn înmuie o bucată de pânză în apă călduţă şi tamponă crusta de sânge uscat.

Pleoapa era umflată, dar Jaime descoperi c-o poate deschide pe jumătate. Chipul lui Qyburn se ivi deasupra.

— Cu asta cum te-ai ales? întrebă maesterul.

— Darul unei fătuci.

— O cucerire grea, lordul meu?

— Fătuca asta e mai mare decât mine şi mai urâtă decât tine. Mai bine te-ai îngriji şi de ea. Încă şchiopătează cu piciorul pe care i l-am înţepat când ne-am încăierat.

— Voi cere să fie adusă. Ce legătură ai cu femeia?

— E protectoarea mea. Jaime nu-şi putu stăpâni râsul, oricât l-ar fi durut.

— Am să macin nişte ierburi pe care le poţi amesteca în vin, ca să-ţi scadă febra. Întoarce-te mâine şi am să-ţi pun o lipitoare pe ochi, să tragă sângele rău.

— O lipitoare. Minunat.

— Lordului Bolton îi plac foarte mult lipitorile, zise afectat Qyburn.

— Da, răspunse Jaime. Trebuie să-i placă.

TYRION

Nu mai rămăsese nimic dincolo de Poarta Regelui, doar noroi, cenuşă şi bucăţi de oase înnegrite, dar în umbra zidurilor oraşului locuiau deja oameni, iar alţii vindeau peşte din cărucioare şi butoaie. Trecând pe lângă ei, Tyrion le simţi ochii urmărindu-l, ochi reci, furioşi, lipsiţi de compasiune. Nimeni nu îndrăznea să-i vorbească sau să încerce să-i taie calea, nu cu Bronn lângă el, în zalele negre, lucitoare. *Totuşi, dacă aş fi singur, m-ar doborî de pe cal şi mi-ar zdrobi faţa cu o piatră, aşa cum au făcut cu Preston Greenfield.*

— Se întorc mai iute decât şobolanii, se plânse el. I-am pârjolit o dată, ai fi putut crede că le va fi învăţătură de minte.

— Dă-mi câteva zeci de mantii aurii şi îi omor pe toţi, zise Bronn. Dacă sunt morţi, nu se mai întorc.

— Nu, dar vin alţii în locul lor. Lasă-i în pace… dar dacă încep iarăşi să ridice cocioabe pe lângă zid, dărâmă-le pe loc. Războiul încă nu s-a terminat, orice ar crede nătărăii ăştia. Cercetă Poarta Noroiului, din depărtare. Am văzut destul deocamdată. Ne întoarcem mâine cu breslaşii să ne uităm peste planurile lor. *Ei, bine, am ars cea mai mare parte, presupun că e corect să-l reconstruiesc eu.*

Sarcina ar fi trebuit să-i revină unchiului său, dar puternicul, perseverentul, neobositul *Ser* Kevan Lannister nu era în apele lui de când venise corbul de la Riverrun, cu vorbă despre moartea fiului său. Martyn, geamănul lui Willem, fusese şi el luat ostatic de Robb Stark, iar fratele lor mai mare, Lancel, era şi acum la pat, ţintuit de o rană ulceroasă care nu se mai vindeca. Cu un fiu mort şi alţi doi în pericol de moarte, *Ser* Kevan era măcinat de durere şi teamă. Lordul Tywin se bizuise întotdeauna pe fratele lui, dar acum nu avea altceva de făcut decât să apeleze din nou la fiul său pitic.

Costul reconstrucţiei avea să fie ruinător, dar nu era nimic de făcut. Debarcaderul Regelui era cel mai important port al regatului, rivalizând doar cu Oraşul Vechi. Râul trebuia redeschis şi, cu cât mai curând, cu atât mai bine. *Şi unde am să găsesc eu afurisiţii de bani?* Era aproape suficient ca să-i ducă dorul lui Degeţel, care plecase la nord, cu două săptămâni în urmă. *În timp ce el se culcă cu Lysa Arryn şi domneşte în Vale alături de*

ea, eu trebuie să curăţ dezastrul pe care l-a lăsat în urma lui. Deşi, cel puţin, tatăl lui îi dădea de făcut o muncă însemnată. *Nu mă va numi moştenitorul său la Casterly Rock, dar măcar se va folosi de mine ori de câte ori va putea,* gândi Tyrion în timp ce căpitanul mantiilor aurii le făcu semn să treacă prin Poarta Noroiului.

Cele Trei Târfe încă dominau piaţa, dar acum zăceau în părăsire, iar bolovanii şi butoaiele cu smoală fuseseră împinse la o parte. Nişte copii se căţărau pe construcţiile înalte de lemn, ca nişte maimuţe în haine aspre, cocoţându-se pe braţele întinse şi strigând unul către celălalt.

— Aminteşte-mi să-i spun lui *Ser* Addam să posteze aici nişte mantii aurii, îi zise Tyrion lui Bronn, pe când treceau printre două catapulte. S-ar putea ca vreun copil nătărău să cadă şi să-şi frângă gâtul. Se auzi un strigăt de sus şi un bulgăre de bălegar se împrăştie pe pământ, în faţa lor. Iapa lui Tyrion se cabra, gata-gata să-l arunce din şa. Dacă mă gândesc mai bine, zise Pezevenghiul după ce reuşi să stăpânească animalul, picii ăştia netrebnici n-au decât să se împrăştie pe jos ca nişte pepeni răscopţi.

Era într-o dispoziţie sumbră şi nu doar fiindcă nişte derbedei de pe stradă aruncaseră după el cu bălegar. Căsătoria lui era un supliciu zilnic. Sansa Stark rămăsese fecioară şi jumătate din castel părea să ştie. De dimineaţă, când încălecaseră, i s-a părut că aude doi grăjdari râzând batjocoritor în spatele lui. Aproape îşi imagina că râd până şi caii. Îşi riscase pielea evitând ritualul patului, în speranţa de a păstra intimitatea dormitorului său, dar această speranţă i-a fost repede spulberată. Fie că Sansa fusese atât de neghioabă încât se confesase uneia dintre slujitoarele sale, toate spioanele lui Cersei, fie că Varys şi micile lui ciripitoare erau de vină.

Dar ce conta? Râdeau de el oricum. Singura fiinţă din Fortăreaţa Roşie care nu părea să găsească această căsătorie o sursă de amuzament era propria lui soţie.

Nefericirea Sansei se adâncea cu fiecare zi. Tyrion ar fi străpuns bucuros zidul ei de curtoazie ca să-i aducă, după puterile lui, alinare, însă zadarnic. Nici un cuvânt nu-l putea face vreodată frumos în ochii ei. *Sau mai puţin Lannister.* Era soţia pe care i-o dăduseră pentru tot restul vieţii şi ea îl ura.

Iar nopţile împreună, în patul lor mare, erau un alt izvor de agonie. Nu mai putea suporta să doarmă gol, aşa cum îi fusese

obiceiul. Soţia lui era prea bine-crescută ca să spună vreodată un cuvânt nepoliticos, dar repulsia din ochii ei, ori de câte ori îi vedea trupul, era mai mult decât putea el suporta. Tyrion îi poruncise Sansei să poarte şi ea o cămaşă de noapte. *O doresc,* înţelese el. *Vreau Winterfellul, da, dar o vreau şi pe ea, copil, femeie sau ce-o fi. Vreau s-o alint, vreau s-o fac să râdă. Vreau să vină la mine de bună voie, să-mi împărtăşească bucuriile ei, tristeţile ei, dorinţa ei trupească.* Gura i se strâmbă într-un zâmbet amar. *Da, şi vreau să fiu înalt ca Jaime. Şi puternic ca Ser Gregor Muntele, pentru toate afurisitele de avantaje pe care le aduce asta.*

Fără să vrea, gândul îi zbură la Shae. Tyrion nu voise ca ea să audă vestea de pe alte buze decât ale lui, aşa că îi poruncise lui Varys să i-o aducă în noaptea dinaintea nunţii. Se întâlniseră din nou în camerele eunucului şi, când Shae a început să-i dezlege şireturile jiletcii, el a prins încheietura mâinii şi a îndepărtat-o.

— Aşteaptă, a spus el, trebuie să auzi ceva. Mâine o să mă însor.

— Cu Sansa Stark, ştiu.

Tyrion rămase o clipă fără grai. Nici măcar Sansa nu ştia, nu încă.

— Cum ai aflat? Ţi-a spus Varys?

— Un paj îi spunea lui *Ser* Tallad despre asta când am dus-o pe Lollys la sept. Ştia de la o slujitoare care l-a auzit pe *Ser* Kevan vorbind cu tatăl tău. Shae se eliberă din strânsoarea lui şi îşi scoase rochia peste cap. Ca întotdeauna, nu purta nimic pe dedesubt. Nu-mi pasă. E doar o fetiţă. O s-o laşi cu burta mare şi o să te întorci la mine.

O parte din el sperase la mai puţină nepăsare. *Ai sperat,* îşi zise în derâdere, *dar acum te-ai lămurit, piticule. Shae e toată dragostea pe care o vei căpăta vreodată.*

Aleea Noroioasă era înţesată de oameni, dar soldaţii şi oamenii de rând deopotrivă se dădeau la o parte din calea Pezevenghiului şi a escortei sale. Copii cu ochi adânciţi în orbite le mişunau printre picioare, unii ridicându-şi privirea într-o rugăminte mută, alţii cerşind zgomotos. Tyrion scoase un pumn de monede de aramă din pungă şi le azvârli în aer, iar copiii începură să alerge după ele, îmbrâncindu-se şi ţipând. Cei norocoşi vor reuşi, poate, să-şi cumpere diseară un codru de pâine uscată. Nu mai văzuse niciodată pieţe atât de ticsite şi, cu toată mâncarea pe care o aduceau Tyrellii, preţurile rămâneau

uluitor de ridicate. Cinci monede de aramă pentru un pepene, un cerb de argint pentru o baniţă de porumb, un dragon pentru o jumătate de vită sau şase purcei costelivi. Cu toate acestea, se părea că nu lipseau cumpărătorii. Bărbaţi sfrijiţi şi femei trase la faţă se îngrămădeau în jurul fiecărei căruţe sau tarabe, în timp ce alţii, şi mai jerpeliţi, priveau posomorâţi din capătul rândurilor.

— Pe aici, zise Bronn, când ajunseră la poalele Cârligului. Dacă mai vrei să...

— Vreau. Malul râului fusese o scuză convenabilă, dar Tyrion avea astăzi alt obiectiv. Nu era o sarcină care îl încânta, dar trebuia îndeplinită. Se îndepărtară de Muntele lui Aegon, intrând într-un labirint de străzi mai mici care se îngrămădeau în jurul poalelor Dealului Visenyei. Bronn o luă înainte. O dată sau de două ori, Tyrion aruncă o privire peste umăr, să vadă dacă erau urmăriţi, dar nu era nimic de văzut, în afară de gloata obişnuită: un căruţaş bătându-şi calul, o bătrână golindu-şi oala de noapte pe fereastră, doi băieţei luptându-se cu beţele, trei mantii aurii escortând un prizonier... Cu toţii păreau inofensivi, dar oricare dintre ei îi putea aduce pierzania. Varys avea informatori peste tot.

Cotiră la un colţ şi din nou la următorul şi înaintară încet prin mulţimea de femei de la fântână. Bronn îl conduse de-a lungul unei străduţe şerpuite, printr-un culoar, printr-o galerie sfărâmată. O luară de-a dreptul prin dărâmături, în locul unde arsese o casă, şi urcară un şir de trepte joase de piatră, cu caii de căpăstru. Clădirile erau strâmte şi sărăcăcioase. Bronn se opri la capătul unei uliţe cotite, prea înguste ca doi călăreţi să poată trece unul lângă altul.

— Sunt două zigzaguri şi apoi o fundătură. Crama e în pivniţa ultimei clădiri.

Tyrion săltă de pe cal.

— Vezi să nu intre şi să nu iasă nimeni până când mă întorc. N-o să dureze mult. Vârî mâna sub mantie, să verifice dacă aurul era tot acolo, în buzunarul ascuns. Treizeci de dragoni. O *afurisită de avere, pentru unul ca el.* Înainta repede, cu mersu-i legănat, pe străduţa îngustă, nerăbdător să isprăvească treaba.

Crama era un loc sumbru, întunecat şi umed, cu pereţii albiţi de silitră. Tavanul era atât de jos încât Bronn ar fi trebuit să se aplece ca să nu dea cu capul de grinzi, dar Tyrion Lannister nu avea asemenea probleme. La ora aceasta, în camera din faţă nu era nimeni în afară de o femeie cu ochii goi care stătea pe un

taburet în spatele unei tejghele de lemn. Îi întinse o cupă de vin acru şi spuse:

— În spate.

Camera din spate era şi mai întunecată. O lumânare pâlpâitoare ardea pe o măsuţă joasă, lângă o carafă cu vin. Bărbatul din spatele ei nu părea nicidecum un pericol: un bărbat scund – deşi pentru Tyrion toţi erau înalţi – cu părul rar, castaniu, obraji rozalii şi o burtă împingând nasturii de os ai jiletcii din piele de căprioară. În mâinile-i moi, ţinea o harpă de lemn cu douăsprezece coarde, mai periculoasă decât o sabie lungă.

Tyrion se aşeză în faţa lui.

— Symon Gură de Argint.

Bărbatul îşi înclină capul. Avea creştetul pleşuv.

— Nobila mea Mână, spuse el.

— Mă confunzi. Tatăl meu este Mâna Regelui. Mă tem că eu nu mai sunt nici măcar un deget.

— Te vei ridica din nou, sunt sigur. Un om ca tine! Dulcea mea doamnă Shae îmi spune că eşti proaspăt căsătorit. Mi-ar fi plăcut să fi trimis după mine mai devreme. Aş fi fost onorat să cânt la nunta ta.

— Ultimul lucru de care are nevoie soţia mea e să mai audă cântece, zise Tyrion. Cât despre Shae, ştim amândoi că nu e o doamnă şi ţi-aş fi recunoscător dacă nu i-ai mai rosti numele.

— Cum porunceşte Mâna, zise Symon.

Ultima oară când îl văzuse Tyrion pe omul acesta, un singur cuvânt aspru fusese de ajuns ca să-l treacă sudorile, dar se părea că de atunci cântăreţul găsise niscaiva curaj pe undeva. *Probabil în carafa aceea.* Sau poate că Tyrion însuşi se făcea vinovat pentru noua sa îndrăzneală. *L-am ameninţat, dar nu s-a ales nimic de acea ameninţare, aşa că acum mă crede molâu.* Oftă.

— Am auzit că eşti un cântăreţ foarte talentat.

— Eşti foarte amabil că spui asta, stăpâne.

Tyrion îi zâmbi.

— Cred că e timpul să-ţi duci cântecele în Oraşele Libere. În Braavos, Pentos şi Lys sunt mari iubitori de muzică şi se arată generoşi cu cei ce le sunt pe plac. Luă o sorbitură de vin. Era un lichid scârbos, dar tare. Un tur al tuturor celor nouă oraşe ar fi cel mai potrivit. Nu cred că ai vrea să lipseşti pe cineva de bucuria de a te asculta cântând. Un an în fiecare ar fi de ajuns. Vârî mâna sub mantie, acolo unde era ascuns aurul. Portul fiind

închis, va trebui să mergi până la Duskendale să iei o corabie, dar Bronn, omul meu, îţi va găsi un cal şi aş fi onorat dacă m-ai lăsa să-ţi plătesc călătoria…

— Dar, stăpâne, protestă bărbatul, nu m-ai auzit niciodată cântând. Rogu-te, ascultă o clipă. Degetele i se mişcară cu dexteritate pe coardele harpei de lemn şi o muzică dulce se revărsă în tot beciul. Symon glăsui:

Prin oraş, printre străzi el călare venea
coborând din înalt, dintre munţi,
Pe alei şi pe scări şi prin pieţe trecea,
spre femeia cu şoapte fierbinţi.
O comoară ascunsă femeia-i era,
ruşinea şi dragostea lui,
Căci nici lanţ, nici cetate nimic nu-nsemna
pe lângă un dulce sărut.

— Mai este, zise bărbatul, oprindu-se din cântat. O, mai este mult. Refrenul e deosebit de drăguţ, după părerea mea: *Căci o mână de aur e rece mereu, dar caldă e mâna unei femei…*

— Ajunge. Tyrion îşi scoase mâna de sub mantie, goală. Asta nu e un cântec pe care aş vrea să-l mai aud. Niciodată!

— Nu? Symon Gură de Argint puse harpa deoparte şi luă o sorbitură de vin. Păcat. Totuşi, fiecare om are cântecul lui, cum spunea bătrânul meu maestru când mă învăţa să cânt. Poate că altora le-ar plăcea mai mult glasul meu. Reginei, de pildă. Sau poate nobilului tău tată.

Tyrion îşi scărpină cicatricea de deasupra nasului şi spuse:

— Tatăl meu n-are timp de cântăreţi, iar sora mea nu e atât de generoasă cum ai crede. Un om înţelept ar putea câştiga mai mult din tăcere decât din cântat. Mai limpede de atât nu-i putea spune.

Se pare că Symon înţelese destul de repede.

— Vei găsi că preţul meu e modest, stăpâne.

— E bine de ştiut. Tyrion se temea că nu va fi o afacere de treizeci de dragoni. Spune-mi.

— La ospăţul de nuntă al Regelui Joffrey, spuse bărbatul, va avea loc un turnir al cântăreţilor.

— Şi al jonglerilor, al măscăricilor şi al urşilor dansatori.

— Un singur urs dansator, stăpâne, îl corectă Symon, care participase la pregătirile lui Cersei cu mult mai mult interes decât

Tyrion. Dar şapte cântăreţi: Galyeon din Cuy, Bethany Degete-Frumoase, Aemon Costayne, Alaric din Eysen, Hamish Harpistul, Collio Quaynis şi Orland din Oraşul Vechi vor concura pentru o lăută aurită cu coarde de argint... dar în mod inexplicabil, nici o invitaţie n-a fost trimisă unuia care îi întrece pe toţi.

— Lasă-mă să ghicesc. Symon Gură de Argint?

Symon zâmbi cu modestie.

— Sunt pregătit să dovedesc în faţa regelui şi a curţii că fala mea nu e zadarnică. Hamish e bătrân şi uită adesea ce cântă. Şi Collio, cu stupidul lui accent Tyroshi. Dacă înţelegi un cuvânt din trei, te poţi socoti norocos.

— De ospăţ s-a ocupat dulcea mea surioară. Chiar dacă ţi-aş putea obţine această invitaţie, ar putea părea ciudat. Şapte regate, şapte jurăminte, şapte concursuri, şaptezeci şi şapte de feluri de mâncare... dar opt cântăreţi. Ce părere ar avea Înaltul Septon?

— Nu-mi păreai un om atât de pios, stăpâne.

— Nu de pioşenie e vorba. Trebuie respectate anumite ritualuri.

Symon luă o înghiţitură de vin.

— Totuşi, viaţa unui cântăreţ nu e lipsită de primejdii. Ne facem munca în cârciumi şi crame, în faţa unor beţivani desfrăbălaţi. Dacă unuia dintre cei şapte cântăreţi ai surorii tale i s-ar întâmpla vreo nenorocire, sper că te-ai gândi la mine ca să-l înlocuiesc. Zâmbi cu viclenie, peste măsură de încântat de sine.

— Şase ar fi o cifră la fel de nefericită ca opt, fără doar şi poate. Mă voi interesa de sănătatea celor şapte cântăreţi ai lui Cersei. Dacă vreunul dintre ei se va îmbolnăvi, omul meu, Bronn, te va găsi.

— Foarte bine, stăpâne. Symon ar fi putut să lase lucrurile aşa, dar îmbătat de triumf, adăugă: Voi cânta în noaptea nunţii lui Joffrey. Dacă se întâmplă să fiu chemat la curte, păi o să vreau să-i ofer regelui cele mai bune compoziţii ale mele, cântece pe care le-am cântat de o mie de ori, care sigur o să placă. Dar dacă mă voi pomeni cântând în vreo cramă mohorâtă... ei, bine, va fi un prilej nimerit să-mi încerc noul cântec. *Căci banul de aur e rece mereu, dar caldă e mâna unei femei...*

— Nu va fi necesar, spuse Tyrion. Ai cuvântul meu de Lannister că Bronn te va căuta curând.

— Foarte bine, stăpâne. Cântăreţul pleşuv, burtos, îşi luă din

nou harpa în mâini.

Bronn aştepta cu caii la capătul uliţei. Îl ajută pe Tyrion să încalece.

— Când îl duc la Duskendale?

— Nu-l duci. Tyrion îşi întoarse calul. Lasă-i trei zile, apoi informează-l că Harnish Harpistul şi-a rupt mâna. Spune-i că hainele lui nu sunt potrivite la curte, aşa că trebuie să i se ia îndată măsurile pentru noile veşminte. Va veni cu tine cât se poate de repede. Se strâmbă: S-ar putea să-i vrei limba, căci înţeleg că e din argint. Restul nu va fi găsit niciodată.

Bronn rânji.

— Ştiu o cârciumă în Fundătura Puricilor, care face o tocană delicioasă. Cu tot felul de cărnuri prin ea, mă tem.

— Ai grijă să nu mănânc niciodată acolo. Tyrion dădu pinteni calului. Simţea nevoia să facă o baie, şi cu cât mai fierbinte, cu atât mai bine.

Până şi această umilă plăcere îi fu refuzată. Îndată ce reveni în camerele sale, Podrick Payne îl anunţă că e chemat în Turnul Mâinii.

— Nobilul tău tată vrea să te vadă. Mâna. Lordul Tywin.

— Îmi amintesc cine e Mâna, Pod, zise Tyrion. Mi-am pierdut nasul, nu minţile.

Bronn râse.

— Acum nu-i muşca băiatului capul.

— De ce nu? Nu-l foloseşte niciodată. Tyrion se întreba ce mai făcuse. *Sau, mai bine zis, ce n-am făcut.* Când îl chema Lordul Tywin, era întotdeauna de rău. Tatăl său nu trimitea niciodată după el doar ca să ia masa împreună sau să bea o cupă cu vin, asta era sigur.

Intrând în solariul nobilului său tată, câteva clipe mai târziu, auzi un glas spunând:

— … lemn de cireş pentru teci, legat cu piele roşie şi împodobit cu un şir de ţinte în formă de capete de leu, din aur curat. Poate cu granate pentru ochi…

— Rubine, punctă Lordul Tywin. Granatele nu au strălucire.

Tyrion îşi drese glasul.

— Nobile tată, m-ai chemat.

Lordul Tywin ridică privirea.

— Da. Haide, uită-te şi tu la asta. O boccea de pânză uleiată zăcea pe masă, între ei, iar Lordul Tywin avea o sabie lungă în mână. Un dar de nuntă pentru Joffrey, îi spuse el lui Tyrion. În

lumina ce se revărsa prin ochiurile rombice de sticlă, lama arunca sclipiri negre şi roşii în timp ce Lordul Tywin o răsucea, să-i cerceteze tăişul, iar mânerul şi garda aruncau văpăi de aur. Cu toată trăncăneala asta despre Stannis şi sabia lui fermecată, m-am gândit c-ar fi bine să-i dăm şi noi lui Joffrey ceva deosebit. Un rege trebuie să poarte o sabie măreaţă.

— E o sabie mult prea mare pentru Joff, spuse Tyrion.

— Va creşte pe măsura ei. Ţine, cântăreşte-o. Îi întinse arma cu mânerul înainte.

Sabia era mult mai uşoară decât se aşteptase. Răsucind-o în mână, văzu de ce. Un singur metal putea să fie bătut atât de subţire şi, totuşi, să-şi păstreze destulă vigoare în luptă, şi nu avea cum să confunde acele încreţituri, semn că oţelul fusese împăturit de câteva mii de ori.

— Oţel valyrian?

— Da, răspunse Lordul Tywin, cu profundă satisfacţie în glas.

În sfârşit, tată! Săbiile din oţel valyrian erau rare şi scumpe, însă mai rămăseseră în lume cu miile, poate două sute numai în Cele Şapte Regate. Pe tatăl său îl deranjase întotdeauna că nici una dintre ele nu aparţinea Casei Lannister. Vechii Regi de la Casterly Rock avuseseră o asemenea armă, dar sabia mare Brightroar se pierduse când Regele Tommen al Doilea o dusese înapoi în Valyria, în expediţia lui nebunească. Regele nu se mai întorsese niciodată. Şi nici Unchiul Gery, cel mai tânăr şi mai nechibzuit dintre fraţii tatălui său, care plecase în căutarea sabiei pierdute, cu vreo opt ani în urmă.

Cel puţin de trei ori încercase Lordul Tywin să cumpere săbii lungi, din oţel valyrian, de la casele mai mărunte, ajunse la sapă de lemn, dar demersurile lui fuseseră întotdeauna întâmpinate cu refuzuri ferme. Lorzii mărunţi s-ar fi despărţit bucuroşi de fiicele lor, dacă vreun Lannister ar fi venit să le ceară, dar ţineau ca la ochii din cap la vechile săbii ale familiei.

Tyrion se întreba de unde provenea oţelul pentru sabia lui Joffrey. Existau câţiva maeştri armurieri care ştiau să refolosească vechiul oţel valyrian, dar secretele făuririi sale se pierduseră odată cu venirea Apocalipsei asupra vechii Valyrii.

— Culorile sunt ciudate, comentă el, răsucind sabia în lumina soarelui. Aproape tot oţelul valyrian era de un cenuşiu atât de întunecat încât părea aproape negru, ceea ce era adevărat şi în cazul de faţă. Numai că, printre încreţituri, era amestecat un roşu la fel de închis ca şi griul. Cele două culori se suprapuneau

fără ca măcar să se atingă, cu fiecare încreţitură distinctă, ca nişte valuri de noapte şi sânge revărsate pe un ţărm de oţel. Cum ai obţinut modelele astea? N-am mai văzut niciodată aşa ceva.

— Nu, stăpâne, zise armurierul. Mărturisesc că aceste culori n-au fost în intenţia mea şi nu ştiu dacă le mai pot reproduce. Nobilul tău tată a cerut purpuriul Casei Lannister şi începusem să infiltrez acea culoare în metal. Dar oţelul valyrian e îndărătnic. Se spune că aceste vechi săbii nu uită şi nu se schimbă uşor. Am făcut zeci de vrăji şi am deschis nuanţa de roşu de nenumărate ori, dar culoarea se întuneca de fiecare dată, ca şi cum oţelul ar fi absorbit soarele din ea. Iar unele straturi nu s-au înroşit deloc, după cum vezi. Dacă nobilii mei Lannisteri sunt nemulţumiţi, voi mai încerca, desigur, de câte ori va fi nevoie, dar…

— Nu-i nevoie, îl întrerupse Lordul Tywin. E bine aşa.

— Poate că o sabie purpurie ar sclipi mai frumos în lumina soarelui, dar la drept vorbind, mie îmi plac mai mult culorile astea, zise Tyrion. Au o frumuseţe ameninţătoare… şi fac această sabie unică. Nu mai există o alta la fel în întreaga lume, bănuiesc.

— Mai există una. Armurierul se aplecă deasupra mesei şi despachetă pielea uleiată, scoţând la iveală încă o sabie lungă.

Tyrion lăsă din mână sabia lui Joffrey şi o luă pe cealaltă. Dacă nu erau chiar gemene, erau cel puţin rude apropiate. Aceasta era mai groasă şi mai grea, cu un centimetru mai lată şi opt mai lungă, dar ambele aveau aceleaşi margini fine, netede şi aceleaşi culori distinctive, unduirile de sânge şi noapte. Trei şanţuri adânc incizate străbăteau lama celei de-a doua săbii, de la mâner până la vârf. Sabia regelui avea doar două. Mânerul lui Joff era mult mai împodobit, cu cele două părţi perpendiculare ale gărzii în forma unor labe de leu, cu gheare lungi de rubine, dar ambele săbii aveau mânere din piele roşie, frumos meşteşugită, şi capete de lei drept măciulii.

— Splendid. Chiar şi în mâini nepricepute ca ale lui Tyrion, sabia părea vie. N-am atins niciodată o sabie mai bine echilibrată.

— E pentru fiul meu.

Nu e nevoie să te întreb pentru care dintre ei. Tyrion aşeză sabia lui Jaime lângă cea a lui Joffrey, întrebându-se dacă Robb Stark îl va lăsa pe fratele său să trăiască destul de mult ca să apuce s-o mânuiască. *Negreşit, tatăl nostru aşa crede, altfel de*

ce ar fi cerut să i se făurească această sabie?

— Ai făcut o treabă bună, Maestre Mott, îi spuse Lordul Tywin armurierului. Intendentul meu se va ocupa de plată. Şi, nu uita, rubine pentru teci.

— Nu voi uita, stăpâne. Eşti foarte generos. Bărbatul împachetă săbiile în pânza uleiată, îşi vârî bocceaua sub braţ şi îngenunche. E o onoare să slujesc Mâna Regelui. Voi aduce săbiile în ziua dinaintea nunţii.

— Aşa să faci.

După ce străjerii îl conduseră pe armurier afară din încăpere, Tyrion se cocoţă într-un scaun.

— Aşa… o sabie pentru Joff, una pentru Jaime şi nici măcar un pumnal pentru pitic. Aşa stau treburile, tată?

— Oţelul a ajuns doar pentru două săbii, nu pentru trei. Dacă ai trebuinţă de un pumnal, ia unul din armurărie. Robert a lăsat o sută când a murit. Gerion i-a dat un pumnal aurit, cu mânerul de fildeş şi cap de safir ca dar de nuntă şi jumătate dintre solii care au venit la curte au încercat să intre în graţiile Înălţimii Sale dăruindu-i cuţite incrustate cu nestemate şi săbii placate cu argint.

Tyrion zâmbi.

— L-ar fi mulţumit mai mult dacă i-ar fi adus în dar fiicele lor.

— Fără doar şi poate. Singura armă pe care a folosit-o vreodată a fost cuţitul de vânătoare pe care l-a primit de la Arryn pe când era copil. Lordul Tywin îşi flutură mâna, alungându-l pe Regele Robert, cu toate cuţitele lui. Ce-ai găsit pe malul râului?

— Noroi, răspunse Tyrion, şi câteva mortăciuni pe care nimeni nu s-a ostenit să le îngroape. Înainte de a putea redeschide portul, Apa Neagră va trebui dragată, iar corăbiile scufundate distruse sau ridicate. Trei sferturi din cheiuri necesită reparaţii, iar pe unele s-ar putea să fim nevoiţi să le dărâmăm şi să le reconstruim. Toată piaţa de peşte a dispărut, iar Poarta Râului şi Poarta Regelui sunt ţăndări de pe urma loviturilor lui Stannis şi trebuie înlocuite. Mă cutremur când mă gândesc cât o să coste. *Dacă într-adevăr, te caci aur, tată, găseşte o privată şi pune-te pe treabă,* îi venea să spună, dar se înfrână.

— Vei găsi tot aurul de care va fi nevoie.

— Zău? Unde? Vistieria e goală, ţi-am spus. N-am terminat să-i plătim pe alchimişti pentru tot focul ăla sălbatic, nici pe fierari pentru lanţ, iar Cersei a zălogit coroana ca să plătească jumătate din cheltuielile pentru nunta lui Joffrey – şaptezeci şi şapte de

afurisite de feluri de mâncare, o mie de invitaţi, o plăcintă plină de porumbei, cântăreţi, jongleri…

— Extravaganţa are rolul ei. Trebuie să demonstrăm întregului regat bogăţia şi puterea pe care o are Casterly Rock.

— Atunci Casterly Rock ar trebui să plătească.

— De ce? Am văzut registrele lui Degeţel. Veniturile coroanei sunt de zece ori mai mari decât erau pe vremea lui Aerys.

— Dar şi cheltuielile coroanei. Robert a fost la fel de generos cu banii lui ca şi cu bărbăţia. Degeţel s-a împrumutat din greu. Printre alţii, de la tine. Da, veniturile sunt considerabile, dar abia ajung să acopere camătă pentru împrumuturile lui Degeţel. Ai să uiţi datoria tronului faţă de Casa Lannister?

— Nu fii absurd.

— Atunci probabil că şapte feluri ar fi de ajuns. Trei sute de invitaţi în loc de o mie. Înţeleg că o căsătorie poate fi la fel de valabilă şi *fără* un urs dansator.

— Tyrelii ne vor socoti cărpănoşi. Voi avea şi nunta şi cheiul. Dacă nu poţi plăti pentru ele, spune aşa şi voi căuta un vistiernic care poate.

Ruşinea de a fi destituit după un timp atât de scurt nu era un lucru pe care Tyrion să-l îndure.

— Am să-ţi găsesc banii.

— Aşa ai să faci, îl încredinţă tatăl său şi, cât te ocupi de asta, vezi dacă poţi găsi şi patul soţiei tale.

Aşadar vorbele au ajuns până şi la urechile lui.

— L-am găsit, mulţumesc. E mobila aia dintre fereastră şi cămin, cu baldachin de catifea şi saltea din puf de gâscă.

— Mă bucur că ai cunoştinţă de el. Acum poate că ar trebui să încerci să cunoşti şi femeia cu care îl împărţi.

Femeie? Copila, vrei să spui.

— Ţi-a şoptit un păianjen la ureche sau trebuie să-i mulţumesc iubitei mele surioare? Având în vedere câte se întâmplau între aşternuturile lui Cersei, s-ar fi putut crede că ar avea decenţa să nu-şi vâre nasul în aşternuturile lui. Spune-mi, de ce toate slujnicele Sansei sunt slujitoarele lui Cersei? M-am săturat să fiu spionat în propriile mele camere.

— Dacă nu-ţi plac slujnicele soţiei tale, dă-le afară şi angajează altele, mai pe placul tău. E dreptul tău, dar pe mine fecioria nevestei tale mă preocupă, nu slujnicele ei. Această… gingăşie mă nedumereşte. Se pare că nu întâmpini nici o dificultate cu târfele. Fata Stark e altfel făcută?

— De ce naiba te interesează atât de mult unde-mi vâr eu bărbăţia? se răsti Tyrion. Sansa e prea tânără.

— E destul de matură ca să fie Doamna de Winterfell, după moartea fratelui său. Revendică-i fecioria şi vei fi cu un pas mai aproape de a revendica Nordul. Las-o însărcinată şi recompensa e gata câştigată. Trebuie să-ţi reamintesc că o căsătorie care n-a fost consumată poate fi desfăcută?

— De Înaltul Septon sau un Consiliu Religios. Actualul nostru Înalt Septon e un câine dresat care latră frumos la comandă. Mai degrabă mi-ar putea anula căsătoria Băiatul Lunii decât el.

— Probabil că ar fi trebuit s-o mărit pe Sansa Stark cu Băiatul Lunii. Poate că el ar fi ştiut ce are de făcut cu ea.

Mâinile lui Tyrion se încleştară pe braţele scaunului.

— Am auzit tot ce am de gând să aud pe tema fecioriei nevestei mele. Dar, dacă tot discutăm despre căsătorie, cum se face că nu aud nimic despre iminenta nuntă? După câte-mi amintesc…

Lordul Tywin îl întrerupse:

— Mance Tyrell mi-a refuzat oferta de a o căsători pe Cersei cu Willas, moştenitorul lui.

— A *refuzat-o* pe dulcea noastră Cersei? Tyrion se simţea dintr-odată mult mai bine dispus.

— Prima oară când i-am prezentat oferta, Lordul Tyrell a părut destul de deschis, îi spuse tatăl său. O zi mai târziu, totul s-a schimbat. Lucrarea bătrânei. Îşi tiranizează fiul fără milă. Varys susţine că bătrâna i-a spus că sora ta e prea bătrână şi prea *consumată* pentru nepreţuitul ei nepot şchiop.

— Trebuie că Cersei a fost încântată, râse Tyrion.

Lordul Tywin îi aruncă o privire glacială.

— Nu ştie. Şi nici nu va afla. E mai bine pentru noi toţi dacă ne gândim că oferta n-a fost făcută niciodată. Ai grijă să nu uiţi asta, Tyrion: *Oferta n-a fost făcută niciodată.*

— Care ofertă? Tyrion bănuia mai degrabă că Lordul Tyrell va ajunge să-şi regrete refuzul categoric.

— Sora ta se va căsători, fii pe pace. Întrebarea e cu cine. Am mai multe idei… înainte să poată ajunge la ele, se auzi o lovitură uşoară în uşă şi un străjer îşi vârî capul să-l anunţe pe Marele Maester Pycelle.

— Poate să intre, zise Lordul Tywin.

Pycelle intră clătinându-se, sprijinit de un toiag, şi se opri destul de mult ca să-i arunce lui Tyrion o privire care ar fi putut

covăsi laptele. Barba-i albă, odinioară superbă, pe care *cineva* o tăiase fără nici o explicaţie, îi creştea acum la loc rară şi ţepoasă, lăsându-l cu respingătoarele straturi roz ale guşii atârnând peste gât.

— Nobilă Mână a Regelui, spuse bătrânul, înclinându-se cât de mult putea s-o facă fără să cadă, a mai venit încă o pasăre de la Castelul Negru. Am putea discuta între patru ochi?

— Nu e nevoie. Lordul Tywin îi făcu semn Marelui Maester Pycelle să ia loc. Tyrion poate să rămână.

Oooooh, chiar pot? Se frecă la nas şi aşteptă. Pycelle îşi drese glasul, ceea ce atrase după sine tuse şi horcăieli.

— Scrisoarea e de la acelaşi Bowen Marsh care a trimis-o pe ultima. Castelanul. Scrie că Lordul Mormont a trimis vorbă despre sălbatici care înaintează spre vest în număr foarte mare.

— Ţinuturile de dincolo de Zid nu pot susţine oştiri numeroase, spuse Tywin cu hotărâre. Acest avertisment nu e nou.

— Ultimul este, stăpâne. Mormont a trimis din pădurea bântuită o pasăre, să anunţe că e atacat. Mai mulţi corbi s-au întors de atunci, dar nici unul cu scrisori. Acest Bowen Marsh se teme că Lordul Mormont a fost ucis, cu toată oştirea lui.

Lui Tyrion chiar îi plăcuse bătrânul Jeor Mormont, cu purtarea lui morocănoasă şi pasărea vorbitoare.

— E sigur? întrebă el.

— Nu, recunoscu Pycelle, dar nici unul dintre oamenii lui Mormont nu s-a întors încă. Marsh se teme că i-au omorât sălbaticii şi că Zidul însuşi ar putea fi atacat. Scotoci în mantia sa şi găsi hârtia. Iată scrisoarea lui, stăpâne, o rugăminte către toţi cei cinci regi. Are nevoi de oameni, cât de mulţi îi putem trimite.

— Cinci regi? Tatăl său era deranjat. Există un singur rege în Westeros. Nătărăii aceia în negru ar putea să încerce să nu uite asta, dacă vor ca Înălţimea Sa să-i ia în seamă. Când îi răspunzi, spune-i că Renly e mort, iar ceilalţi sunt trădători şi ipocriţi.

— Fără îndoială, se vor bucura să afle asta. Zidul e o lume separată şi veştile ajung adesea târziu. Pycelle clătină din cap în sus şi-n jos. Ce să-i spun lui Marsh cu privire la oamenii pe care-i cere? Să convocam consiliul...?

— Nu e nevoie. Rondul de Noapte e o ceată de tâlhari, ucigaşi şi ţânci de rând, dar mă gândesc că *ar putea* să se dovedească mai buni, cu o disciplină corespunzătoare. Dacă Mormont e mort într-adevăr, fraţii în negru trebuie să aleagă un nou Lord Comandant.

Pycelle îi aruncă lui Tyrion o privire şireată.

— Foarte bine gândit, stăpâne. Cunosc omul potrivit. Janos Slynt.

Lui Tyrion nu-i plăcu deloc ideea.

— Fraţii în negru îşi aleg singuri comandantul, îi reaminti el. Lordul Slynt e nou la Zid. Ştiu, eu l-am trimis acolo. De ce l-ar alege *pe el* dintr-o duzină de alţi bărbaţi cu mai multă experienţă?

— Pentru că, spuse tatăl lui pe un ton care sugera că Tyrion era de-a dreptul un imbecil, dacă nu votează cum li se spune, Zidul lor se va topi înainte să mai vadă pe altcineva.

Da, asta ar merge. Tyrion insistă:

— Janos Slynt nu e omul potrivit, tată. Ne-am descurca mai bine cu comandantul de la Turnul Umbrei. Sau de la Eastwatch-by-the-Sea.

— Comandantul de la Turnul Umbrei e un Mallister de Seagard. La Eastwatch stăpâneşte un om de fier. Nici unul nu i-ar fi de folos, spuse răspicat glasul Lordului Tywin.

— Janos Slynt e fiul unui măcelar, îi reaminti tatălui său, cu convingere. Tu însuţi mi-ai spus…

— Îmi amintesc ce ţi-am spus. Dar Castelul Negru nu e Harrenhal. Rondul de Noapte nu e consiliul regelui. Pentru fiecare treabă există o unealtă şi o treabă pentru fiecare unealtă.

Tyrion ardea de furie.

— Lordul Janos e o armură goală care se va vinde oricui dă mai mult.

— Socotesc că e un punct în favoarea lui. Cine crezi că ar da mai mult decât noi? Se întoarse către Pycelle: Trimite un corb. Scrie că Regele Joffrey a fost adânc îndurerat de moartea Lordului Comandant Mormont, dar regretă că nu poate să se lipsească de nici un om chiar acum, când mişună atâţia rebeli şi uzurpatori. Sugerează că lucrurile ar putea sta altfel dacă tronul ar fi apărat… cu condiţia ca regele să aibă încredere deplină în conducerea Rondului. În încheiere, cere-i să transmită mai departe salutul Înălţimii Sale către devotatul său prieten şi slujitor, Lordul Janos Slynt.

— Da, stăpâne. Pycelle îşi clătină din nou capul ofilit. Voi scrie după cum porunceşte Mâna. Cu mare plăcere.

Ar fi trebuit să-i tai capul, nu barba, chibzui Tyrion. *Iar Slynt ar fi trebuit să meargă să înoate cu bunul său prieten Allar Deem.* Cel puţin nu făcuse aceeaşi greşeală prostească şi cu Symon

Gură de Argint. *Vezi, tată?* îi venea să strige. *Vezi ce repede îmi învăţ lecţiile?*

SAMWELL

Sus, în pod, o femeie năştea zgomotos, în timp ce jos un bărbat zăcea pe moarte, lângă cămin. Samwell Tarly nu ştia care îl îngrozea mai mult.

Îl acoperiseră pe bietul Bannen cu un maldăr de blănuri şi scormoniseră focul, ca flăcările să fie înalte, dar tot ceea ce putea spune era:

— Mi-e frig. Vă rog. Mi-e aşa de frig.

Sam încerca să-i dea supă de ceapă, dar Bannen nu putea înghiţi. Supa i se scurgea pe buze şi în jos, pe bărbie, mai repede decât putea Sam s-o ia cu lingura.

— Ăla e mort. Craster se uită la Bannen cu indiferenţă, în timp ce se lupta cu un cârnat. Mai bine i-ai vârî un cuţit în piept decât lingura aia pe gât, dacă mă întrebi pe mine.

— Nu-mi amintesc să te fi întrebat cineva. Uriaşul nu era mai înalt de un metru cincizeci – numele lui adevărat era Bedwyck – dar era un omuleţ aprig. Ucigaşule, i-ai cerut lui Craster sfatul?

Sam se făcu mic la auzul numelui, dar clătină din cap. Umplu lingura din nou, o duse la gura lui Bannen şi încercă să i-o strecoare printre buze.

— Mâncare şi foc, zicea Uriaşul, e tot ce ţi-am cerut. Iar ţie ţi-e necaz pe mâncare.

— Bucură-te că nu mi-e necaz şi pe foc. Craster era un bărbat slinos, care părea şi mai şi din cauza pieilor de oaie jerpelite şi puturoase pe care le purta zi şi noapte. Avea un nas mare şi turtit, gura căzută într-o parte şi o ureche lipsă. Şi, chiar dacă părul încâlcit şi barba-i încurcată încărunţeau, mâinile aspre şi cioturoase păreau încă destul de puternice ca să rănească. V-am dat de mâncare ce am putut, dar voi sunteţi mereu flămânzi. Sunt un om credincios, altfel v-aş fi pus pe fugă. Crezi că am nevoie de unii ca voi să-mi moară pe jos? Crezi că am nevoie de toate gurile tale înfometate, piticule? Sălbaticul scuipă. Ciori. Când a adus vreodată o cioară ceva bun în casa unui om, te-ntreb eu! Niciodată. Niciodată.

Supa se prelingea din colţul gurii lui Bannen. Sam o şterse cu un colţ al mânecii. Ochii cercetaşului erau deschişi, dar nu vedeau.

— Mi-e frig, rosti el din nou, abia auzit. Poate că un maester ar

fi ştiut cum să-l salveze, dar ei nu aveau nici un maester. Cu nouă zile în urmă, Kedge Albeaţă îi tăiase lui Bannen piciorul schilodit, într-un buboi de puroi şi sânge care-i făcuse greaţă lui Sam, dar era prea puţin, prea târziu. Mi-e atât de frig, repetară buzele palide.

Prin sală era răsfirată o ceată jerpelită de fraţi în negru. Stăteau ghemuiţi pe jos sau aşezaţi pe bănci aspre de lemn, bând aceeaşi supă apoasă de ceapă şi muşcând din bucăţi mari de pâine tare. Doi erau răniţi mai grav decât Bannen, dacă te uitai la ei. Fornio delirase zile în şir, iar din umărul lui *Ser* Byam se scurgea un puroi galben şi scârbos. Când părăsiseră Castelul Negru, Brown Bernarr luase cu el saci cu alifie de muştar, poţiune de foc myrishez, praf de usturoi, calapăr, mac, arama-regelui şi alte ierburi tămăduitoare. Chiar şi *somn-dulce,* care dăruia o moarte fără dureri. Dar Brown Bernarr murise la Pumn şi nimeni nu se gândise să caute leacurile Maesterului Aemon. Fiind bucătar, Hack ştiuse şi el câte ceva despre ierburi, dar îl pierduseră şi pe el. Aşa că rămăsese în sarcina scutierilor supravieţuitori să se ocupe de răniţi, după priceperea lor, ceea ce era destul de puţin. *Cel puţin aici sunt uscaţi şi au un foc să-i încălzească, dar au nevoie de mai multă mâncare.*

Cu toţii aveau nevoie de mai multă mâncare. Oamenii bodogăneau de zile în şir. Karl Picior-Strâmb zicea întruna că Craster trebuie să aibă o cămară ascunsă, iar Garth din Oraşul Vechi începuse să-l îngâne când Lordul Comandant nu-l putea auzi. Sam se gândise să ceară ceva mai săţios, măcar pentru cei răniţi, dar nu îndrăznise. Ochii lui Craster erau reci şi meschini şi ori de câte ori sălbaticul se uita spre el, mâinile i se crispau puţin, ca şi cum ar fi vrut să se strângă în pumni. *Oare ştie că am vorbit cu Gilly ultima oară când am fost aici?* se întrebă el. *Oare Gilly i-a spus că i-am promis c-o vom lua cu noi? Oare a bătut-o până când i-a spus?*

— Mi-e frig, spuse Bannen. Vă rog. Mi-e frig.

Cu toată căldura şi fumul din castelul lui Craster, Sam era şi el înfrigurat. *Şi obosit, atât de obosit.* Avea nevoie de somn, dar de câte ori închidea ochii, visa viscole de zăpadă şi oameni morţi târşâindu-se spre el, cu mâini negre şi ochi albaştri scăpărători.

Sus, în pod, Gilly scoase un suspin cutremurător care răsună în sala lungă şi joasă, fără ferestre.

— Împinge, o auzi spunându-i pe una dintre nevestele mai bătrâne ale lui Craster. Mai tare. *Mai tare.* Ţipă dacă te ajută.

Ţipă atât de puternic, încât Sam tresări. Craster întoarse capul, cu o privire feroce.

— M-am săturat de ţipetele astea, strigă el în sus. Dă-i o cârpă să muşte din ea, altfel vin eu sus să-i trag o scatoalcă.

Sam ştia că era în stare s-o facă. Craster avea nouăsprezece neveste, dar nici una care ar fi îndrăznit să-l oprească, odată ce ar fi început să urce scara aceea. Aşa cum nu îndrăzniseră nici fraţii în negru cu două nopţi înainte, când o bătuse pe una dintre fetele mai tinere. Bombăneli se auziseră, nu încape vorbă.

— O omoară, a zis Garth din Greenway, iar Karl Picior-Strâmb a râs şi a spus:

— Dacă nu vrea bucăţica aia de carne dulce, ar putea să mi-o dea mie.

Black Bernarr a înjurat încet, cu glas mânios, iar Alan de Rosby s-a ridicat şi a ieşit, ca să nu fie nevoit să audă.

— Casa lui, legea lui, le reamintise Ronnel Harclay. Craster e prietenul Rondului.

Prieten, gândi Sam, în timp ce asculta ţipetele înfundate ale lui Gilly. Craster era un om brutal care îşi stăpânea nevestele şi fiicele cu o mână de fier, dar în acelaşi timp, fortăreaţa lui era un loc de refugiu.

— Ciori îngheţate, rânjise Craster când au intrat clătinându-se pe picioare, acei câţiva care supravieţuiseră zăpezii. Şi nu un stol la fel de mare cât cel care a plecat spre nord.

Cu toate acestea, le oferise un loc pe podeaua lui, un acoperiş să-i ferească de zăpadă şi un foc la care să se usuce, iar nevestele lui le aduseseră căni cu vin fierbinte, să-şi încălzească burţile. Îi numea ciori afurisite, dar îi hrănea, oricât de sărăcăcioasă ar fi fost mâncarea.

Noi suntem oaspeţi, îşi reaminti Sam. *Gilly este a lui. Fiica lui, nevasta lui. Casa lui, legea lui.*

Prima dată când vizitase Fortăreaţa lui Craster, Gilly venise să-i ceară ajutor şi Sam îi împrumutase mantia sa neagră, ca să-şi ascundă pântecele, când s-a dus să-l caute pe Jon Snow. *Cavalerii trebuie să apere femeile şi copiii.* Doar puţini dintre fraţii în negru erau cavaleri, dar chiar şi aşa… *Cu toţii rostim cuvintele,* gândi Sam. *Sunt scutul care păzeşte regatele oamenilor.* O femeie era o femeie, chiar şi una sălbatică. *Ar trebui s-o ajutăm. Ar trebui.* Pentru copilul ei se temea Gilly: se temea că ar putea să fie băiat. Craster îşi creştea fiicele pentru a-i deveni neveste, dar prin preajma lui nu erau de văzut nici

bărbaţi, nici băieţi. Gilly îi spusese că Craster îşi dădea fiii zeilor. *Dacă zeii sunt buni, îi vor trimite o fiică,* se rugă Sam. Sus, în pod, Gilly îşi înăbuşi un strigăt.

— Asta e, se auzi un glas de femeie. Acum mai împinge o dată. O, văd capul lui.

Al ei, gândi Sam nefericit. *Capul ei, al ei.*

— Frig, şopti Bannen vlăguit. Vă rog. Mi-e aşa de frig…

Sam lăsă deoparte strachina şi lingura, aruncă încă o blană peste trupul muribundului şi mai puse un băţ pe foc. Gilly scoase un ţipăt şi începu să gâfâie. Craster îşi molfăia cârnatul său negru. Avea cârnaţi pentru el şi pentru neveste, le spusese, dar nici unul pentru Rond.

— Femei! se plânse el. Urlă de parcă… Am avut odată o scroafă grasă care a fătat cinci purcei fără să grohăie măcar. Mestecând, se întoarse şi-l privi pe Sam cu dispreţ: Era aproape la fel de grasă ca tine, băiete, Ucigaşule. Râse.

Era mai mult decât putea suporta. Sam se îndepărtă de foc împleticindu-se, păşind cu stângăcie printre şi peste trupurile bărbaţilor care dormeau, se ghemuiau sau mureau pe podeaua de pământ bătătorit. Fumul, ţipetele şi gemetele îi dădeau o senzaţie de leşin. Aplecându-se, împinse pielea de cerb atârnată care îi servea lui Craster drept uşă şi ieşi în aerul după-amiezii.

Era o zi noroasă, dar încă destul de luminoasă ca să-l orbească după întunecimea din castel. Câteva petice de zăpadă atârnau de crengile copacilor din împrejurimi şi acopereau dealurile scăldate în nuanţe de auriu şi ruginiu, dar mai puţin ca înainte. Furtuna trecuse şi zilele petrecute la Fortăreaţa lui Craster fuseseră… ei, bine, poate nu chiar calde, dar nici atât de geroase. Sam auzea *pic-pic-pic-ul* domol al apei care curgea de pe ţurţurii ce dantelau marginea acoperişului gros de nuiele. Trase adânc aer în piept, suspinând, şi privi împrejur.

Către vest, Ollo Ciungul şi Tim Stone se mişcau prin faţa şirurilor de cai, hrănind şi adăpând poneii rămaşi.

Mai încolo, alţi fraţi jupuiau şi măcelăreau animalele socotite prea slabe ca să mai reziste. Suliţaşi şi arcaşi făceau rondul în spatele întăriturilor de pământ, singura apărare a lui Craster împotriva primejdiilor care pândeau în pădurea de dincolo, în timp ce o duzină de focuri înălţau degete groase de fum albastru- cenuşiu. Sam auzea ecourile îndepărtate ale topoarelor care-şi făceau treaba în pădure, acolo unde un mic detaşament de muncă aduna lemne cât să ţină focurile aprinse peste noapte.

Noaptea era cel mai rău. Când se făcea întuneric. Şi *frig.*

De când erau la Fortăreaţă, nu veniseră să-i atace nici arătări, nici Ceilalţi.

— Nici nu vor veni, spusese Craster. Un om evlavios n-are nici un motiv să se teamă de ei. I-am spus asta şi lui Mance Rayder o dată, când a venit să adulmece pe aici. Nu m-a ascultat, cum nu mă ascultaţi nici voi, ciorile, cu săbiile şi focurile voastre afurisite. Nu vă vor ajuta mai mult când vine frigul alb. Doar zeii vă vor ajuta atunci. Mai bine aţi cere de-a dreptul ajutorul zeilor.

Gilly vorbise şi ea despre frigul alb şi le spusese ce fel de ofrande le aducea Craster zeilor. Sam a vrut să-l omoare când a auzit. *Dincolo de Zid nu există nici o lege,* îşi reaminti, *iar Craster e prieten al Rondului.*

Un strigăt răguşit se ridică din spatele castelului de chirpici şi Sam se duse să arunce o privire. Pământul de sub picioare era o mâzgă de zăpadă topită şi noroi moale despre care Edd cel Trist susţinea că e din rahatul lui Craster. Era, totuşi, mai vâscos decât rahatul; cizmele lui Sam se afundau atât de tare încât simţi una ieşindu-i din picior.

În spatele unei grădini de legume şi al unui ţarc de oi gol, mai mulţi fraţi în negru trăgeau cu arcul într-o ţintă pe care o făcuseră din paie şi fân. Scutierul blond şi subţirel căruia îi ziceau Donnel cel Dulce vârâse o săgeată chiar lângă centru, de la cincizeci de metri.

— Să te văd acum, bătrâne, zise el.

— Da, o să mă vezi. Ulmer, gârbovit, cu barba sură, sfrijit şi cu mâinile tremurătoare, păşi lângă semn şi scoase o săgeată din tolba de la brâu. În tinereţe fusese proscris, membru al infamei Frăţii a Pădurii Regelui. Susţinea că a înfipt cândva o săgeată în mâna Taurului Alb din Garda Regelui, ca să fure un sărut de pe buzele unei prinţese din Dorne. Îi furase şi giuvaiere şi un cufăr cu dragoni de aur, dar cu sărutul îi plăcea să se fudulească la beţie.

Potrivi săgeata, întinse arcul cu mişcări uşoare, ca mătasea verii, pe urmă lăsă săgeata să zboare. Săgeata lovi ţinta cu două degete mai aproape de centru decât cea a lui Donnel Hill.

— E bine aşa, băiete? îl întrebă el, făcând un pas înapoi.

— Destul de bine, răspunse printre dinţi mai tânărul bărbat. Vântul te-a ajutat. Când am tras eu, a bătut mai tare.

— Atunci, ar fi trebuit să ţii seama de asta. Ai ochiul bun şi mâna sigură, dar vei avea nevoie de mult mai mult de atât ca să

întreci un om al Pădurii Regelui. Pe mine, Dick Arcaşul m-a învăţat cum să înclin arcul, şi n-a trăit vreodată unul mai priceput ca el. Că veni vorba, ţi-am povestit despre bătrânul Dick?

— Doar de trei sute de ori. Fiecare om de la Castelul Negru auzise poveştile lui Ulmer despre marea ceată de proscrişi de altădată, despre Simon Toyne şi Cavalerul Zâmbitor, despre Oswyn Gât-Lung, cel de trei ori spânzurat, Wenda Căprioara Albă, Dick Arcaşul, Ben Pântecosul şi toţi ceilalţi. Căutând o scăpare, Donnel îşi roti privirea şi astfel îl zări pe Sam, stând cu picioarele în noroi.

— *Ucigaşule,* îl strigă el. Haide, arată-ne cum l-ai omorât pe Celălalt. Ridică un arc lung de tisă.

Sam se făcu roşu.

— N-a fost săgeată, a fost pumnal, sticla dragonilor… Ştia ce s-ar întâmpla dacă ar lua arcul. Ar rata ţinta şi ar trimite săgeata dincolo de întăritura de pământ, direct în pădure. Atunci ar auzi râsetele.

— Nu contează, zise Alan de Rosby, un alt arcaş iscusit. Ardem cu toţii de nerăbdare să-l vedem pe Ucigaş trăgând cu arcul. Nu-i aşa, flăcăi?

Nu putea să-i privească; zâmbetele batjocoritoare, micile înţepături răutăcioase, dispreţul din ochii lor. Sam se răsuci pe călcâie, să se întoarcă pe unde a venit, dar piciorul drept i se adânci în noroi şi, când încercă să-l scoată, cizma îi rămase acolo. Fu nevoit să îngenuncheze ca s-o scoată, cu râsetele răsunându-i în urechi. Cu toate că purta şosete, când reuşi să scape de acolo, era ud până în vârful degetelor. *Zadarnic,* gândi el nefericit. *Tatăl meu m-a văzut aşa cum sunt. N-am dreptul să trăiesc, când atâţia oameni viteji sunt morţi.*

Grenn se îngrijea de vatra aflată la sud de poarta fortăreţei, tăind buşteni, dezbrăcat până la brâu. Faţa îi era roşie de efort, iar sudoarea îi şiroia pe piele. Dar îi zâmbi lui Sam când acesta se apropie, gâfâind.

— Ţi-au luat Ceilalţi cizma, Ucigaşule?

Şi el?

— Mi-a luat-o noroiul. Te rog, nu-mi spune aşa.

— De ce nu? Grenn părea sincer nedumerit. E un nume straşnic. Şi l-ai câştigat pe merit.

Pyp îl şicana întotdeauna pe Grenn, spunându-i că are capul gros ca zidul unui castel, aşa că Sam îi explică răbdător:

— E doar un alt mod de a-mi spune că sunt laş, zise el,

sprijinindu-se pe piciorul stâng şi fâţâindu-şi dreptul în cizma udă. Îşi bat joc de mine, la fel cum îşi bat joc de Bedwyck zicându-i Uriaşul.

— Dar nu e uriaş, făcu Grenn, iar Paul n-a fost mic niciodată. Ei, bine, poate când a fost în leagăn, dar nu mai târziu. Dar tu l-ai omorât într-adevăr pe Celălalt, aşa că nu e acelaşi lucru.

— Eu doar… Eu de fapt… eram *speriat.*

— Nu mai mult decât mine. Doar Pyp spune că sunt prea nătâng ca să-mi fie frică. Mă sperii ca oricare altul. Grenn se aplecă să scoată un butuc din pământ şi îl azvârli în foc. Mai demult îmi era frică de Jon, ori de câte ori trebuia să mă lupt cu el. Era foarte sprinten şi lupta de parcă voia să mă omoare. Lemnul verde şi ud rămase în flăcări, fumegând, înainte de a se aprinde. Dar n-am spus nimănui. Uneori, mi se pare că toţi doar se prefac curajoşi şi că, de fapt, nici unul dintre noi nu este. Poate că prefăcându-te, *devii* curajos, nu ştiu. Lasă-i să-ţi spună Ucigaşul, cui îi pasă?

— Ţie nu ţi-a plăcut niciodată când *Ser* Alliser îţi spunea Zimbrul.

— Zicea că sunt mare şi prost. Grenn îşi scărpină barba. Dar dacă Pyp ar fi vrut să-mi spună Zimbrul, ar fi putut. Sau tu, sau Jon. Zimbrul e un animal puternic şi feroce, aşa că nu e atât de rău, iar eu *sunt* mare şi mă fac şi mai mare. N-ai prefera să fii Sam Ucigaşul decât *Ser* Piggy?

— De ce nu pot să fiu pur şi simplu Samwell Tarly? Se prăbuşi pe un buştean ud, pe care Grenn urma să-l taie. Obsidianul l-a omorât. Nu eu, sticla dragonilor.

Le spusese. Le spusese tuturor. Unii dintre ei nu l-au crezut, ştia. Jungher îi arătase lui Sam jungherul său, spunând:

— Eu am fier, la ce-mi trebuie mie sticla dragonilor?

Black Bernarr şi cei trei Garth lăsaseră să se înţeleagă limpede că se îndoiau de întreaga poveste, iar Rolley din Sisterton i-a spus direct în faţă:

— Mai degrabă ai înţepat nişte tufe foşnitoare şi s-a dovedit că acolo se uşura Micul Paul, aşa că ai scornit o minciună.

Dar Dywen şi Edd cel Trist au ascultat şi i-au convins pe Sam şi pe Grenn să-i povestească totul Lordului Comandant. Mormont a stat încruntat cât a durat istorisirea şi a pus întrebări tăioase, dar era un om prea prevăzător ca să nu profite de orice situaţie. I-a cerut lui Sam tot obsidianul din raniţă, deşi era destul de puţin. De câte ori se gândea la ascunzătoarea pe care Jon o

găsise îngropată sub Pumn, lui Sam îi venea să plângă. Fuseseră acolo lame de pumnal, vârfuri de suliţe şi cel puţin două sau trei sute de vârfuri de săgeţi. Jon făcuse pumnale pentru el, pentru Sam şi pentru Lordul Comandant Mormont, iar lui Sam îi dăduse un vârf de suliţă, un corn vechi şi crăpat şi câteva vârfuri de săgeţi. Grenn luase şi el o mână de vârfuri de săgeţi, dar asta a fost tot.

Aşa că, tot ce mai aveau acum era pumnalul lui Mormont şi cel pe care Sam i-l dăduse lui Grenn, plus nouăsprezece săgeţi şi o suliţă înaltă din lemn tare, cu un vârf de obsidian negru. Santinelele îşi treceau suliţa de la o gardă la alta, iar Mormont împărţise săgeţile celor mai buni arcaşi ai săi. Bill Mormăitul, Farth Pană-Cenuşie, Ronnel Harclay, Donnel Hill cel Dulce şi Alan de Rosby aveau câte trei fiecare, iar Ulmer patru. Dar, chiar dacă fiecare dintre aceste săgeţi şi-ar fi atins ţinta, ar fi ajuns curând şi ei la săgeţile de foc, ca toţi ceilalţi. La Pumn trăseseră sute de săgeţi de foc, dar arătările au continuat să vină.

Nu va fi de ajuns, gândi Sam. Palisadele povârnite, din noroi şi zăpadă topită, nu vor încetini arătările, care escaladaseră mult mai abruptele pante ale Pumnului şi mişunaseră pe zidul împrejmuitor. Şi, în loc de trei sute de fraţi care să-i întâmpine aliniaţi în şiruri disciplinate, arătările vor găsi patruzeci şi unu de supravieţuitori rebegiţi, dintre care nouă prea răniţi ca să lupte. Patruzeci şi patru intraseră, care încotro, în fortăreaţa lui Craster, departe de furtună, departe de cei şaizeci şi ceva care scăpaseră de la Pumn, dar trei dintre ei, răniţi, muriseră, iar Bannen va fi în curând al patrulea.

— Crezi că arătările au plecat? îl întrebă pe Grenn. De ce nu vin să ne lichideze?

— Vin numai când e frig.

— Da, zise Sam, dar frigul e cel care aduce arătările, sau arătările aduc frigul?

— Cui îi pasă? Toporul lui Grenn trimise în aer aşchii de lemn. Vin împreună, asta contează. I-auzi, acum că ştiu că sticla dragonilor le omoară, poate că nu mai vin deloc. Poate că acum se tem de noi.

Sam îşi dorea să poată crede asta, dar i se părea că, dacă erai mort, teama nu avea mai mult înţeles decât durerea sau dragostea sau datoria. Îşi cuprinse genunchii cu mâinile, transpirând sub straturile de lână, piele şi blană. Pumnalul de obsidian topise apariţia palidă din pădure, adevărat… dar Grenn

vorbea ca şi cum ar face acelaşi lucru şi arătărilor. *Nu ştim asta,* gândi el. *Nu ştim nimic, într-adevăr. Mi-aş dori ca Jon să fie aici.* Grenn îi plăcea, dar nu putea vorbi cu el la fel. *Jon nu mi-ar spune Ucigaşul, ştiu asta. Şi aş putea vorbi cu el despre pruncul lui Gilly.* Dar Jon plecase cu Qhorin Halfhand şi de atunci nu mai auziseră nimic de ei. *Avea şi el un pumnal de obsidian, dar oare s-a gândit să-l folosească? Zace mort şi îngheţat în vreo râpă... sau, mai rău, e mort şi umblă?*

Nu putea înţelege de ce ar vrea zeii să-i ia pe Jon Snow şi pe Bannen şi să-l lase pe el, aşa laş şi nepriceput cum era. Ar fi trebuit să moară la Pumn, unde se scăpase pe el de trei ori şi, pe deasupra, îşi mai pierduse şi sabia. Şi ar fi murit în pădure, dacă n-ar fi venit Micul Paul să-l ducă în spate. *Mi-aş dori să fie totul un vis, să mă pot trezi.* Ce bine ar fi să se trezească înapoi la Pumnul Primilor Oameni, cu toţi fraţii încă în jurul lui, chiar şi cu Jon şi Nălucă. Sau, şi mai bine, să se trezească la Castelul Negru de dincolo de Zid şi să se ducă în sala de mese pentru o strachină din terciul de grâu al lui Hobb Trei Degete, cu o linguriţă de unt topindu-se în mijloc şi un fagure de miere alături. Numai gândindu-se la el îi chiorăia stomacul.

Zăpadă.

Sam ridică privirea la auzul sunetului. Corbul Lordului Comandant Mormont înconjura focul, bătând aerul cu aripi mari, negre.

Zăpadă, croncăni pasărea. *Zăpadă, zăpadă.*

Oriunde se ducea corbul, Mormont apărea şi el imediat. Lordul Comandant se ivi călare de sub copaci, între bătrânul Dynen şi Ronnel Harclay, cercetaşul cu faţă de vulpe, care fusese promovat pe locul lui Thoren Smallwood. Suliţaşii de la poartă strigară o somaţie, iar Bătrânul Urs le răspunse cu un mârâit.

— Cine naiba crezi că se duce *acolo?* Ţi-au luat Ceilalţi ochii? Trecu printre stâlpii porţii, unul având în vârf un craniu de berbec, celălalt unul de urs, pe urmă struni calul, ridică un pumn şi fluieră. La chemarea lui, corbul veni fluturându-şi aripile.

— Stăpâne, îl auzi Sam pe Ronnel Harclay spunând, avem doar douăzeci şi doi de cai şi mă îndoiesc că jumătate dintre ei vor ajunge la Zid.

— Ştiu asta, mârâi Mormont. Dar trebuie oricum să mergem. Craster ne-a spus răspicat. Aruncă o privire către vest, unde un pâlc de nori negri ascundea soarele. Zeii ne-au dat un răgaz, dar pentru cât timp? Mormont sări din şa, aruncându-şi corbul înapoi

în aer. Atunci îl zări pe Sam şi începu să răcnească: *Tarly!*

— Eu? Sam se ridică în picioare cu greutate.

Eu? Corbul ateriză pe capul bătrânului. *Eu?*

— Nu Tarly te cheamă? Ai vreun frate prin preajmă? Da, tu! Închide gura şi hai cu mine.

— Cu tine? Cuvintele îi ţâşniră de pe buze, într-un chiţăit.

Lordul Comandant Mormont îi aruncă o privire pustiitoare.

— Eşti un bărbat al Rondului de Noapte. Încearcă să nu-ţi uzi nădragii de fiecare dată când mă uit la tine. Vino, am spus. Cizmele îi lipăiau în noroi şi Sam trebuia să se grăbească pentru a ţine pasul. M-am gândit la sticla ta de dragon.

— Nu e a mea, protestă Sam.

— Atunci a lui Jon Snow. Dacă pumnalele din sticla dragonilor sunt ceea ce ne trebuie, de ce avem doar două? Fiecare om de la Zid ar trebui să fie înarmat cu unul în ziua în care îşi rosteşte jurămintele.

— N-am ştiut…

— *N-am ştiut!* Dar probabil că am ştiut cândva. Rondul de Noapte şi-a uitat propria menire, Tarly. Nu te apuci să construieşti un zid înalt de două sute de metri doar ca să-i opreşti pe sălbaticii în blănuri să-ţi fure femeile. Zidul a fost făcut *să păzească regatul oamenilor…* şi nu împotriva altor oameni, ceea ce sunt toţi sălbaticii, dacă te gândeşti bine. Prea mulţi ani, Tarly, prea multe sute şi mii de ani. Am pierdut din vedere adevăratul duşman. Iar acum e aici, dar nu ştim cum să-l înfruntăm. Sticla dragonilor e făcută de dragoni, aşa cum le place oamenilor din popor să spună?

— M-maesterii cred că nu, se bâlbâi Sam. Maesterii spun că vine din focurile pământului. Îi zic obsidian.

Mormont pufni:

— Pot să-i spună şi plăcintă cu lămâie, din partea mea. Dacă ucide aşa cum susţii, vreau mai mult.

Sam se poticni:

— Jon a găsit mai mult, la Pumn. Sute de vârfuri de săgeţi şi vârfuri de suliţe…

— Aşa ai spus. Nu ne sunt de mare folos acolo. Ca să ajungem din nou la Pumn, ar trebui să fim înarmaţi cu armele pe care nu le vom avea până când nu ajungem la afurisitul de Pumn. Şi mai rămâne să ne ocupăm şi de sălbatici. Trebuie să găsim sticla dragonilor în altă parte.

Sam aproape că uitase de sălbatici, atât de multe se

întâmplaseră de atunci.

— Copiii pădurii foloseau arme din sticla dragonilor, spuse el. Ei trebuie să ştie unde se găseşte obsidian.

— Copiii pădurii au murit cu toţii, zise Mormont. Primii Oameni au ucis jumătate dintre ei cu săbii de bronz, iar andalii au desăvârşit treaba cu fier. De ce un pumnal din sticlă trebuie să…

Bătrânul Urs se întrerupse brusc, căci dintre pieile de cerb ale uşii se ivi Craster. Sălbaticul zâmbi, dezvăluind o gură cu dinţi maro, stricaţi.

— Am un fiu.

Fiu, croncăni corbul Lordului Mormont. *Fiu, fiu, fiu.*

Faţa Lordului Comandant era împietrită.

— Mă bucur pentru tine.

— Nu zău? Eu, unul, mă voi bucura când tu şi ai tăi veţi pleca. E timpul, mă gândesc.

— Îndată ce răniţii noştri se înzdrăvenesc…

— Mai zdraveni de atât n-or să fie, cioară bătrână, şi amândoi ştim asta. Şi pe ăia care sunt pe moarte îi ştii. Taie-le beregata nenorocită şi cu asta ai terminat. Sau lasă-i, dacă nu ai stomac pentru aşa ceva, şi le vin eu de hac, cu mâna mea.

Lordul Comandant Mormont se zbârli:

— Thoren Smallwood susţinea că eşti un prieten al Rondului…

— Da, zise Craster: V-am dat tot ce am putut, dar vine iarna şi acum fata m-a procopsit cu încă o gură de hrănit.

— Am putea să luăm noi copilul, se auzi un glas scheunat.

Craster întoarse capul. Ochii i se îngustară. Scuipă pe piciorul lui Sam.

— Ce-ai zis, Ucigaşule?

Sam deschise şi închise gura.

— Eu… eu… eu am vrut doar să spun… dacă nu-l vrei… să ai o gură de hrănit… acum că vine iarna… noi… noi am putea să-l luăm şi…

— Fiul meu. Sângele meu. Crezi că l-aş da pe mâna ciorilor?

— Mă gândeam doar… *N-ai nici un fiu, îi abandonezi. Gilly mi-a spus, îi laşi în pădure, de asta ai doar neveste aici, şi fiice care cresc şi-ţi devin neveste.*

— Taci din gură, Sam, zise Lordul Comandant Mormont. Ai spus destule. Prea multe. Treci înăuntru.

— Stăpâne…

— *Înăuntru!*

Roşu la faţă, Sam îşi făcu loc printre pieile de cerb, înapoi în

întunecimea castelului. Mormont îl urmă.

— Cât poţi să fii de nătărău? zise înăuntru bătrânul, cu glasul gâtuit de mânie. Chiar dacă Craster ni l-ar da, copilul ar muri înainte să ajungem la Zid. Ne lipseşte un prunc de îngrijit aproape tot atât cât ne lipseşte nişte zăpadă. Ai lapte să-i dai în ţâţele alea mari ale tale? Sau te-ai gândit s-o iei şi pe mamă?

— Vrea să vină, mărturisi Sam. M-a implorat…

Mormont ridică o mână.

— Nu mai vreau să aud nimic, Tarly. Ţi s-a tot spus să nu te apropii de nevestele lui Craster.

— Ea e fiica lui, zise Sam abia auzit.

— Du-te şi ocupă-te de Bannen. Acum. Până ce nu mă înfurii.

— Da, stăpâne. Sam se îndepărtă în grabă, tremurând.

Dar când ajunse lângă foc, nu mai apucă decât să-l vadă pe Uriaş trăgând o mantie de blană peste capul lui Bannen.

— Zicea că-i e frig, spuse bărbatul mărunţel. Sper că s-a dus într-un loc unde e cald, chiar sper.

— Rana…, zise Sam.

— La naiba cu rana. Jungher împunse trupul neînsufleţit cu vârful piciorului. Era rănit la *picior.* Am cunoscut un om, în satul meu, care a pierdut un picior. A trăit patruzeci şi nouă de ani.

— Frigul, zise Sam. Nu i-a fost destul de cald.

— N-a *mâncat* destul de bine, punctă Jungher. Nu cum trebuie. Ticălosul de Craster l-a omorât prin înfometare.

Sam privi neliniştit împrejur, dar Craster nu revenise înăuntru. Dacă ar fi fost acolo, lucrurile ar fi putut evolua urât. Sălbaticul ura bastarzii, deşi cercetaşii spuneau că era el însuşi bastard, fiul unei ciori care murise demult, cu o sălbatică.

— Craster are gurile lui de hrănit, interveni Uriaşul. Toate femeile astea. Ne-a dat ce poate.

— Să nu cumva să crezi una ca asta. În ziua în care plecăm, va da cep la un butoiaş de mied şi se va aşeza la masă să se ospăteze cu şuncă şi miere. Şi va *râde* de noi, cum murim de foame afară, în zăpadă. E un sălbatic nemernic, nimic altceva. Nici unul dintre ei nu e prieten al Rondului. Lovi cu piciorul trupul lui Bannen: Întreabă-l pe el, dacă nu mă crezi.

Arseră cadavrul cercetaşului pe înserate, în focul pe care îl întreţinuse Grenn mai devreme. Tim Stone şi Garth din Oraşul Vechi au dus trupul gol şi l-au legănat o dată sau de două ori între ei, înainte de a-l azvârli în flăcări. Fraţii rămaşi în viaţă împărţiră între ei hainele, armele, armura şi tot ce mai avea. La

Castelul Negru, Rondul de Noapte îşi îngropa morţii cu tot ritualul cuvenit. Dar nu erau la Castelul Negru. *Şi oasele nu se întorc sub formă de arătări.*

— Numele lui a fost Bannen, rosti Lordul Comandant Mormont, când flăcările cuprinseră trupul lui Bannen. A fost un om curajos, un bun cercetaş. A venit la noi din… de unde a venit?

— Dinspre Portul Alb, strigă cineva.

Mormont clătină din cap:

— A venit la noi de la Portul Alb şi şi-a făcut datoria fără cusur. Şi-a respectat jurămintele cum a putut mai bine, a călătorit departe, s-a avântat în luptă cu înflăcărare. Nu vom mai întâlni altul ca el.

— *Iar acum veghea lui s-a sfârşit,* cântară solemn fraţii în negru.

— Iar acum veghea lui s-a sfârşit, repetă Mormont.

Sfârşit, ţipă corbul. *Sfârşit.*

Sam era roşu şi ameţit de fum. Când privi focul, i se păru că-l vede pe Bannen ridicându-se, cu mâinile răsucindu-se şi strângându-se în pumni, ca şi cum ar fi vrut să se lupte cu flăcările care îl mistuiau, dar nu dură decât o clipă, după care totul se pierdu în fum. Însă cel mai neplăcut era *mirosul.* Dacă ar fi fost un miros scârbos, poate că l-ar fi suportat, dar trupul arzând al fratelui avea mirosul atât de asemănător cu cel de porc fript încât Sam începu să saliveze, iar asta era atât de oribil că, îndată ce pasărea cârâi *sfârşit,* alergă în spatele castelului, să vomite în şanţ.

Era acolo, îngenuncheat în noroi, când Edd cel Trist se apropie:

— Sapi după viermi, Sam? Sau pur şi simplu ţi-e rău?

— Rău, mormăi Sam, ştergându-şi gura cu dosul palmei. Mirosul…

— Habar n-aveam că Bannen poate mirosi aşa de bine. Tonul lui Edd era la fel de posac ca întotdeauna. Mi-a trecut prin minte să tai o bucată din el. Dacă am fi avut nişte sos de mere, poate că aş fi făcut-o. Friptura de porc merge cel mai bine cu sosul de mere, după gustul meu. Edd îşi dezlegă pantalonii şi începu să urineze. Ai face bine să nu mori, Sam, altfel mă tem c-o să cedez. Pasămite pe tine e mai multă untură decât a avut Bannen la viaţa lui, iar eu n-am rezistat niciodată la o jumăruţă. Oftă, în timp ce jetul de urină se arcuia, galben şi aburind. Plecăm când se crapă de ziuă, ai auzit? Fie soare, fie ninsoare, mi-a zis

Bătrânul Urs.

Fie soare, fie ninsoare. Sam ridică ochii, neliniştit, spre cer.

— Ninsoare? scânci el. Mergem… călare? Toţi?

— Păi, nu, unii trebuie să meargă pe jos. Se scutură. Dywen zice că trebuie să învăţăm să călărim cai morţi, cum fac Ceilalţi. Cică am face economie de mâncare. Cât poate să mănânce un cal mort? Edd îşi legă pantalonii la loc. N-aş spune că mă încântă ideea. Dacă găsesc o cale să pună în mişcare un cal mort, urmăm noi. Probabil că eu aş fi primul. „Edd”, vor zice, „moartea nu mai e o scuză să zaci culcat, aşa că ridică-te şi ia suliţa asta, la noapte trebuie să stai de veghe.” Ei, bine, n-ar trebui să fiu aşa de prăpăstios. Poate c-o să mor înainte să-i dea de capăt.

Poate c-o să murim cu toţii, şi asta mai curând decât ne-ar plăcea, gândi Sam, ridicându-se cu greu în picioare.

Când Craster auzi că oaspeţii lui nepoftiţi aveau să plece a doua zi, deveni aproape amabil, sau cât de amabil putea el să fie.

— Era şi timpul, zise el. N-aveţi ce căuta aici, v-am spus. Cu toate astea, o să-mi iau rămas-bun de la voi aşa cum se cuvine. Cu un ospăţ. Ei, bine, o masă. Nevestele mele pot să frigă caii ăia pe care i-aţi măcelărit, iar eu o să caut nişte bere şi nişte pâine. Zâmbi, cu zâmbetul lui maroniu. Nimic nu-i mai bun ca berea şi carnea de cal. Dacă nu-i puteţi călări, mâncaţi-i, asta zic eu.

Nevestele şi fiicele sale scoaseră băncile şi mesele lungi de lemn, gătiră şi serviră. Cu excepţia lui Gilly, Sam nu le putea deosebi. Unele erau bătrâne, unele tinere, şi altele erau doar nişte fetiţe, dar multe dintre ele îi erau lui Craster şi fiice şi neveste şi toate semănau într-un fel. În timp ce-şi vedeau de treabă printre mese, îşi vorbeau cu glas şoptit, dar niciodată nu se adresau bărbaţilor în negru.

Craster nu avea decât un singur scaun. Stătea aşezat pe el, îmbrăcat într-o vestă din piele de oaie. Braţele lui groase erau acoperite de păr alb, iar la una dintre încheieturi avea o brăţară strâmbă de aur. Lordul Comandant Mormont se aşeză în capătul băncii, la dreapta lui, iar fraţii se înghesuiră, unul lângă altul. O duzină rămaseră afară, să păzească porţile şi să întreţină focurile.

Sam îşi găsi un loc între Grenn şi Oss Orfanul, cu stomacul chiorăind. Carnea de cal înnegrită picura grăsime în timp ce nevestele lui Craster întorceau frigările deasupra focului, iar mirosul îl făcu să saliveze din nou, dar asta îi reaminti de

Bannen. Oricât de flămând era, Sam ştia că ar voma numai dacă ar gusta o bucăţică. Cum puteau să mănânce bieţii cai credincioşi, care îi duseseră atâta drum? Când nevestele lui Craster aduseră ceapă, Sam înhăţă una nerăbdător. O parte era neagră de putregai, dar tăie bucata aceea cu pumnalul şi mâncă goală bucata bună. Era şi pâine pe masă, însă numai două bucăţi. Când Ulmer mai ceru, femeia clătină din cap. În acel moment începu tărăboiul.

— Două pâini? se plânse Karl Picior-Strâmb din josul băncii. Cât de proaste sunt femeile tale? Avem nevoie de mai multă pâine.

Lordul Comandant Mormont îi aruncă o privire aspră:

— Ia ce ţi se dă şi fii recunoscător. Ai prefera să stai afară, în furtună, şi să mănânci zăpadă?

— Voi fi acolo cât de curând. Karl Picior-Strâmb nu bătea în retragere în faţa furiei Bătrânului Urs. Aş prefera să mănânc ce ascunde Craster, stăpâne.

Craster îşi îngustă ochii.

— V-am dat destul, ciorilor. Trebuie să-mi hrănesc femeile.

Jungher înţepă o bucată de carne de cal.

— Da, deci recunoşti că ai o cămară secretă. Cum altfel să treceţi iarna?

— Sunt un om evlavios…, începu Craster.

— Eşti un om cărpănos, îl întrerupse Karl. Şi un mincinos.

— Şunci, spuse Garth din Oraşul Vechi, cu glas reverenţios. Ultima oară când am fost aici, erau porci. Pun rămăşag că are şunci ascunse pe undeva. Şunci sărate şi afumate. Şi slănină.

— Cârnaţi, adăugă Jungher. Aia lungi şi negri sunt tari ca piatra, ţin ani de zile. Sunt sigur că ascunde vreo sută atârnaţi pe undeva.

— Ovăz, sugeră Ollo Ciungul. Porumb.

Orz. Porumb, zise corbul lui Mormont, fluturându-şi aripile. *Porumb, porumb, porumb, porumb, porumb.*

— Ajunge, strigă Lordul Mormont, peste ţipetele răguşite ale păsării. Tăceţi toţi! E o nebunie.

— Mere, continuă Garth de Greenway. Butoaie peste butoaie de mere rumene de toamnă. Sunt meri pe aici, i-am văzut.

— Fructe de pădure uscate. Varză. Alune. *Porumb, porumb, porumb.*

— Carne de oaie în saramură. Are un ţarc. Are poloboace peste poloboace de carne de oaie puse deoparte. Ştiţi că are.

Craster arăta de parcă era gata să-i pună pe toţi pe frigare. Lordul Comandant Mormont se ridică:

— *Linişte!* Nu vreau să aud asemenea vorbe!

— Atunci astupă-ţi urechile cu pâine, bătrâne. Karl Picior-Strâmb se ridică de la masă. Sau deja ţi-ai înghiţit nenorocita de fărâmitură?

Sam văzu faţa Bătrânului Urs înroşindu-se.

— Ai uitat cine sunt? Stai jos, mănâncă şi taci din gură. E un *ordin.*

Nimeni nu mai vorbea. Nimeni nu se clintea. Toţi ochii erau aţintiţi asupra Lordului Comandant şi a cercetaşului voinic şi şchiop, care se priveau în ochi peste masă. Sam avu impresia că Picior-Strâmb cedează primul şi că era pe cale să se aşeze, chiar dacă posac…

… când Craster se ridică în picioare, cu toporul în mână. Toporul mare, negru, de oţel, pe care i-l dăduse Mormont în dar.

— Nu, mârâi el. Nu te vei aşeza. Unul care mă numeşte cărpănos nu va dormi sub acoperişul meu şi nu va mânca la masa mea. Afară, schilodule. Şi tu şi tu şi tu. Arătă cu capul toporului către Jungher, Garth şi celălalt Garth. Duce-ţi-vă şi dormiţi în frig, cu burţile goale, voi toţi, altfel…

— *Bastard* ticălos! îl auzi Sam pe unul dintre cei doi Garth înjurând. Nu văzu care.

— Cine îmi spune mie *bastard?* răcni Craster, măturând talere şi carne şi cupe cu vin de pe masă, cu mâna stângă, în timp ce cu dreapta ridică toporul.

— Nu e decât ce ştie toată lumea, răspunse Karl.

Craster se mişcă mai repede decât ar fi crezut Sam că se poate mişca cineva, sărind peste masă, cu toporul în mână. O femeie ţipă. Garth Greenway şi Oss Orfanul scoaseră pumnalele. Karl se dădu înapoi şi se împiedică de *Ser* Byam, care zăcea rănit pe podea. Într-o clipită, Craster era pe urmele lui, scuipând înjurături. În clipa următoare scuipa sânge. Jungher îl înhăţase se păr, îi dăduse capul pe spate şi îi despicase beregata de la o ureche la alta. Apoi îl îmbrânci şi sălbaticul căzu, prăbuşindu-se cu capul înainte, peste *Ser* Byam. Byam urlă în agonie, în timp ce Craster se înecă în propriul sânge, cu toporul alunecându-i din mână. Două dintre nevestele lui plângeau, o a treia înjura, a patra fugi la Donnel cel Dulce şi încercă să-i scoată ochii cu unghiile. O doborî la pământ. Lordul Comandant stătea deasupra trupului lui Craster, negru de furie.

— Zeii ne vor blestema! ţipă el. Nu există crimă mai odioasă decât să aduci moarte în casa celui ce te găzduieşte. După toate legile inimii, noi…

— Nu există nici o lege dincolo de Zid, bătrâne. Ai uitat? Jungher o înhăţă de braţ pe una dintre femeile lui Craster şi îi vârî sub bărbie cuţitul însângerat. Arată-ne unde ţine mâncarea sau sfârşeşti ca el, femeie.

— Dă-i drumul. Mormont făcu un pas. O să-ţi iau capul pentru asta, tu…

Garth de Greenway îi tăie calea, iar Ollo Ciungul îl trase înapoi. Amândoi aveau arme în mâini.

— Tacă-ţi gura, îl ameninţă Ollo.

Dar Lordul Comandant îl apucă de mână, încercând să-i ia pumnalul. Ollo avea doar o mână, dar era iute. Se eliberă din strânsoarea bătrânului, înfipse pumnalul în burta lui Mormont şi îl scoase, roşu tot. Şi apoi lumea o luă razna.

Mai târziu, mult mai târziu, Sam se pomeni stând cu picioarele încrucişate pe podea, cu capul lui Mormont în poală. Nu-şi amintea cum ajunseseră acolo sau prea mult din toate cele întâmplate după ce Bătrânul Urs a fost înjunghiat. Garth de Greenway îl omorâse pe Garth din Oraşul Vechi, asta îşi amintea, dar nu şi de ce. Rolley Sisterman căzuse din pod şi îşi rupsese gâtul după ce urcase scara să se desfete puţin cu nevestele lui Craster. Grenn…

Grenn ţipase şi-l pălmuise, pe urmă fugise cu Uriaşul şi Edd cel Trist şi alţi câţiva. Craster zăcea încă lăbărţat peste *Ser* Byam, dar cavalerul rănit nu mai gemea. Patru fraţi în negru stăteau pe bancă, mâncând halci de carne de cal arsă, în timp ce Ollo se împreuna pe masă cu o femeie care plângea.

— Tarly. Când Bătrânul Urs încercă să vorbească, sângele îi şiroia din gură în jos, pe barbă. Tarly, du-te. *Du-te.*

— Unde, stăpâne? Glasul îi era vlăguit şi lipsit de viaţă. *Nu mi-e frică.* Era un sentiment straniu. Nu am unde să mă duc.

— La Zid. Du-te la Zid. Acum.

Acum, ţipă corbul. *Acum, acum.* Pasărea înainta pe braţul bătrânului către piept şi îi ciuguli un fir de păr din barbă.

— Trebuie. Trebuie să le spui.

— Ce să le spun, stăpâne? întrebă Sam politicos.

— Tot. Pumnul. Sălbaticii. Sticla dragonului. Asta. Tot. Respira foarte încet acum, iar glasul îi era o şoaptă. Spune-i fiului meu, Jorah. Spune-i să îmbrace veşmintele negre. Dorinţa mea. Ultima

dorinţă.

Dorinţă? Corbul îşi lungi gâtul, cu ochii negri strălucind. *Boabe?* întrebă pasărea.

— N-am boabe, murmură Mormont. Spune-i lui Jorah. Iartă-l. Fiul meu. Te rog. Du-te.

— E prea departe, se împotrivi Sam. Nu voi ajunge niciodată la Zid, stăpâne. Era atât de ostenit. Nu voia decât să doarmă, să doarmă şi iar să doarmă şi să nu se mai trezească, dar ştia că, dacă mai zăbovea mult acolo, Jungher şi Ollo Ciungul sau Karl Picior-Strâmb se vor înfuria pe el şi îi vor împlini dorinţa, doar de dragul de a-l vedea murind. Prefer să rămân cu tine. Vezi, nu-mi mai e frică. De tine, sau… de orice.

— Ar trebui să-ţi fie, se auzi un glas de femeie. Trei dintre nevestele lui Craster stăteau deasupra lor. Două erau nişte bătrâne sfrijite pe care nu le cunoştea, dar între ele era Gilly, încotoşmănată în piei şi legănând un ghemotoc de blană maro cu pete albe, în care trebuie să fi fost pruncul ei.

— Nu avem voie să vorbim cu nevestele lui Craster, le spuse Sam. Avem ordine.

— S-a terminat cu asta acum, spuse bătrâna din dreapta.

— Cele mai negre ciori sunt jos, în beci, ghiftuindu-se, adăugă femeia din stânga, sau sus, în pod, cu cele tinere. Dar se vor întoarce în curând. Ar fi mai bine să nu mai fiţi aici atunci. Caii au fugit, dar Dyah a prins doi.

— Ai spus că mă vei ajuta, îi reaminti Gilly.

— Am spus că Jon te va ajuta. Jon e curajos şi e un bun luptător, dar cred că e mort acum. Eu sunt un laş. Şi sunt gras. Uită-te cât sunt de gras. În plus, Lordul Mormont e rănit. Nu vezi? N-aş putea să-l părăsesc pe Lordul Comandant.

— Copile, zise cealaltă bătrână, cioara bătrână a plecat înaintea ta. Uită-te.

Capul lui Mormont se afla încă în poala lui, dar ochii îi erau deschişi şi ficşi, iar buzele nu i se mai mişcau. Corbul îşi înălţă capul şi ţipă, apoi îşi ridică privirea către Sam: *Boabe?*

— N-are boabe. N-are nici un bob. Sam închise ochii Bătrânului Urs şi încercă să-şi amintească o rugăciune, dar nu-i veni în minte decât: Mamă, ai milă. Mamă, ai milă. Mamă, ai milă.

— Mama ta nu-ţi poate fi de nici un ajutor, zise femeia bătrână din stânga. Nici bătrânul mort. Ia-i sabia şi ia-i mantia aia mare şi caldă de blană. Şi ia-i calul, dacă-l găseşti. Du-te.

— Fata nu minte, zise bătrâna din dreapta. E fiica mea şi i-am

scos de mult minciuna din cap, cu bătaia. Ai spus c-o vei ajuta. Fă cum spune Ferny, băiete. Ia fata şi pleacă repede.

Repede, spuse corbul. *Repede, repede, repede.*

— Unde? întrebă Sam nedumerit. Unde s-o duc?

— Într-un loc cald, răspunseră într-un glas cele două bătrâne.

Gilly plângea.

— Pe mine şi copilaşul meu. Te rog. Voi fi soţia ta, aşa cum am fost a lui Craster. Te rog, *ser* cioară. E băiat, întocmai cum a spus Nella că o să fie. Dacă nu-l iei tu, o să-l ia *ei.*

— Care ei? întrebă Sam, iar corbul croncăni: *Ei. Ei. Ei.*

— Fraţii băiatului, îi explică bătrâna din stânga. Fiii lui Craster. Frigul alb se ridică afară, cioară. Îl simt în oase. Bietele mele oase bătrâne nu mint. Fiii vor sosi curând.

ARYA

Ochii îi erau obişnuiţi cu întunericul. Când Harwin îi îndepărtă gluga de pe cap, Arya clipi ca o bufniţă ameţită în faţa strălucirii rubinii din măruntaiele muntelui.

În mijlocul încăperii, o groapă imensă pentru foc fusese săpată în pământ, iar flăcările se ridicau răsucindu-se şi trosnind către tavanul mânjit de fum. Pereţii erau jumătate piatră, jumătate pământ, străbătuţi de rădăcini albe, imense, care se încolăceau ca nişte şerpi palizi, leneşi. Zări oameni strecurându-se printre aceste rădăcini, ieşind din umbră pentru a vedea prizonierii, ivindu-se din gurile tunelurilor negre ca smoala, făcându-şi apariţia din găuri şi crăpături, de peste tot. În partea cealaltă a focului, rădăcinile formau, într-un loc, un fel de scară care ducea sus, către o scorbură în pământ, unde un bărbat stătea aproape pierdut în hăţişul de rădăcini de copaci ai inimii.

Lem îi scoase lui Gendry gluga de pe cap.

— Ce e locul acesta? întrebă el.

— Un loc vechi, adânc şi secret. O ascunzătoare unde nici lupii, nici leii nu vin să vâneze.

Nici lupii, nici leii. Arya se înfiora. Îşi aminti visul pe care-l avusese şi gustul sângelui când sfâşiase braţul omului, de la umăr.

Oricât de mare era focul, peştera era şi mai mare. Era greu să-ţi dai seama unde începea şi unde se sfârşea. Gurile tunelurilor ar fi putut fi adânci de jumătate de metru sau s-ar fi

putut întinde pe trei kilometri. Arya văzu bărbaţi şi femei şi copii mici, privind-o cu toţii rezervaţi.

Barbă-Verde zise:

— Iată vrăjitorul, veveriţă pricăjită. Îţi vei primi răspunsul acum. Arătă către foc, unde Tom Şapte-coarde stătea de vorbă cu un bărbat înalt şi uscăţiv, cu bucăţi de armură veche prinse peste veşmintele roz, jerpelite.

Nu se poate să fie Thoros din Myr. Arya şi-l amintea pe preotul roşu, gras, cu o faţă netedă şi un cap pleşuv, lucitor. Bărbatul acesta avea faţa căzută şi capul acoperit de un păr cărunt, zburlit. Ceva ce îi spusese Tom îl făcu să o privească şi Arya avu impresia că era gata să vină la ea. Abia atunci îşi făcu apariţia Hăitaşul Furios, îmbrâncindu-şi prizonierul jos, în lumină, iar Arya şi Gendry fură uitaţi.

Hăitaşul se dovedise a fi un bărbat îndesat, îmbrăcat în haine peticite din piele argăsită, pleşuv, îmbufnat şi certăreţ. La Septul de Piatră, Arya crezuse că Lem şi Barbă-Verde vor fi făcuţi fărâme când va veni la cuştile ciorilor, să revendice prizonierul pentru lordul fulgerului. Câinii îi împresuraseră adulmecând şi mârâind. Dar Tom de Şapte i-a îmblânzit cu cântecele lui, Tansy a străbătut piaţa cu şorţul plin de oase şi carne unsuroasă de oaie, iar Lem a arătat spre Anguy, care stătea la fereastra bordelului, cu arcul întins. Hăitaşul Furios i-a înjurat, făcându-i lingăi, dar în cele din urmă s-a învoit să-şi ducă trofeul în faţa Lordului Beric, spre judecată.

Îi legaseră încheieturile cu sfoară de cânepă, îi prinseseră un ştreang în jurul gâtului şi îi trăseseră un sac pe cap, dar chiar şi aşa, omul reprezenta un pericol. Arya simţea tensiunea plutind în aerul peşterii. Thoros – dacă acela *era* Thoros – ieşi în calea Hăitaşului şi a prizonierului său.

— Cum l-ai capturat? întrebă preotul.

— Câinii i-au luat urma. Dormea beat sub o salcie, dacă-ţi vine să crezi.

— Victima propriei lui slăbiciuni. Thoros se întoarse către prizonier şi-i smulse gluga de pe cap. Bine ai venit în modestul nostru adăpost, Câine. Nu e aşa de mare ca sala tronului din castelul lui Robert, dar compania e mai aleasă.

Flăcările strălucitoare zugrăveau umbre portocalii pe faţa arsă a lui Sandor Clegane, astfel că arăta chiar mai înfricoşător decât în lumina zilei. Când trase de funiile ce îi legau încheieturile, solzi de sânge uscat se desprinseră şi căzură. Gura Câinelui se crispa.

— Te cunosc, îi spuse lui Thoros.

— M-ai cunoscut. În turniruri, îmi blestemai sabia arzătoare, deşi de trei ori te-am învins cu ea.

— Thoros din Myr, obişnuiai să-ţi razi capul.

— Ca să-mi dovedesc umilinţa inimii, dar de fapt inima mea era pustie. Pe de altă parte, mi-am pierdut briciul în pădure. Preotul se bătu pe burtă. Sunt mai puţin decât am fost, dar mai mult decât atât. Un an în pădure topeşte carnea unui om. Mi-ar plăcea să găsesc un croitor să-mi taie din piele. Poate că aş arăta iarăşi tânăr şi fetele frumoase m-ar copleşi cu sărutări.

— Doar cele oarbe, preotule.

Proscrişii vociferară, dar nici unul la fel de zgomotos ca Thoros.

— Chiar aşa. Cu toate acestea, nu mai sunt falsul preot pe care l-ai cunoscut. Stăpânul Luminii mi-a deşteptat inima. Multe puteri, de mult adormite, se trezesc şi multe forţe bântuie ţinutul. Le-am văzut în flăcări.

Câinele nu era impresionat.

— La naiba cu flăcările tale. Şi cu tine! Îşi roti privirea, uitându-se la ceilalţi. Ai o tovărăşie ciudată pentru un om evlavios.

— Aceştia sunt fraţii mei, răspunse Thoros cu simplitate.

Lem Mantie-de-Lămâie se apropie. El şi Barbă-Verde erau singurii bărbaţi de acolo suficient de înalţi ca să-l privească pe Câine în ochi.

— Ai grijă cum latri, Câine. Viaţa ta e în mâinile noastre.

— Atunci mai bine ţi-ai şterge rahatul ăla de pe degete. Câinele râse. De când vă ascundeţi în văgăuna asta?

Anguy Arcaşul se zburli la aluzia despre laşitate.

— Întreabă-l pe ţap dacă ne ascundem, Câine. Întreabă-ţi fratele. Întreabă-l pe lordul lipitorilor. I-am umplut de sânge pe toţi.

— Voi, nenorociţilor? Mă faci să râd. Arătaţi mai degrabă a porcari decât a soldaţi.

— Unii dintre noi au fost porcari, zise un bărbat scund pe care Arya nu-l cunoştea. Iar alţii au fost tăbăcari sau cântăreţi sau zidari. Dar asta a fost înainte să înceapă războiul.

— Când am plecat de la Debarcaderul Regelui, eram oameni ai Winterfellului, oameni de la Darry şi de la Blackhaven, oameni ai Casei Mallery şi ai Casei Wylde. Eram cavaleri şi scutieri şi oşteni, lorzi şi oameni de rând, uniţi doar de scopul nostru comun. Vocea

era a bărbatului aşezat printre rădăcinile de copaci ai inimii, la jumătatea zidului. O sută douăzeci am pornit să-i aducem fratelui tău dreptatea regelui. Vorbitorul coborî hăţişul de trepte. O sută douăzeci de bărbaţi viteji şi destoinici, conduşi de un nebun cu mantia înstelată.

O sperietoare de om, bărbatul purta o mantie jerpelită, presărată cu stele, şi o platoşă de fier, ciobită în sute de bătălii. Un desiş de păr roşcat auriu îi acoperea aproape toată faţa, în afara unui petic de piele de deasupra urechii stângi, unde capul îi fusese zdrobit.

— Mai mult de optzeci dintre noi sunt morţi acum, dar alţii au ridicat săbiile care le-au căzut din mâini. Când ajunse jos, proscrişii se dădură la o parte, să-l lase să treacă. Arya observă că-i lipsea un ochi. Carnea din jurul orbitei era cicatrizată şi zbârcită. Iar în jurul gâtului avea un inel negru. Cu ajutorul lor, luptăm cât de bine putem, pentru Robert şi pentru regat.

— Robert? hârâi Sandor Clegane, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Ned Stark ne-a trimis, zise Jack-Norocosul din spatele coifului său, dar stătea pe Tronul de Fier când ne-a dat poruncă, aşa că n-am fost niciodată cu adevărat oamenii lui, ci ai lui Robert.

— Robert este regele viermilor acum. De asta sunteţi, jos, sub pământ, să-i fiţi curteni?

— Regele e mort, recunoscu sperietoarea, dar noi continuăm să fim oamenii regelui, chiar dacă am pierdut stindardul regal la Vadul Măştilor, când măcelarii fratelui tău au năvălit asupra noastră. Se bătu cu pumnul în piept. Robert a fost ucis, dar regatul său rămâne. Iar noi o apărăm pe ea.

— Pe *ea?* Câinele pufni. E cumva mama ta, Dondarion? Sau târfa ta?

Dondarion? Beric Dondarion fusese chipeş, Jeyne, prietena Sansei, se îndrăgostise de el. Nici măcar Jeyne Poole nu era atât de oarbă încât să aibă impresia că acest bărbat era frumos. Totuşi, când Arya îl privi mai atent, văzu urmele unui fulger purpuriu pe smalţul crăpat al platoşei sale.

— Pietre şi copaci şi râuri, din asta e făcut regatul tău, spuse Câinele. Pietrele au nevoie de apărare? Robert ar fi fost de altă părere. Dacă nu putea să se culce cu ele, să se lupte cu ele sau să le bea, îl plictiseau, şi voi la fel… *Bravi Camarazi.* Peştera fu cuprinsă de revoltă.

— Îndrăzneşte numai să ne mai spui aşa, Câine, şi o să-ţi înghiţi limba. Lem scoase sabia lungă din teacă.

Câinele se uită la sabie cu dispreţ.

— Iată un om curajos, care scoate sabia în faţa unui prizonier legat. Dezleagă- mă, ce mai stai? Vom vedea atunci cât eşti de curajos. Aruncă o privire către Hăitaşul Furios, în spatele lui. Dar tu? Ţi-ai lăsat tot curajul în cuştile câinilor?

— Nu, dar ar fi trebuit să te las pe tine în colivia ciorilor. Hăitaşul scoase un cuţit. Încă aş putea.

Câinele îi râse în faţă.

— Aici suntem fraţi, declară Thoros din Myr. Fraţi întru credinţă, loiali regatului, loiali scopului nostru şi unul altuia.

— Frăţia fără stindarde. Tom Şaptecoarde ciupi o coardă. Cavalerii văgăunii.

— *Cavaleri?* mârâi Câinele. Dondarion e cavaler, dar voi, ceilalţi, sunteţi şleahta cea mai jalnică de tâlhari şi de rataţi pe care am văzut-o vreodată. Pot să *cac* oameni mai buni ca voi.

— Orice cavaler poate să numească un cavaler, zise sperietoarea care era Beric Dondarion, şi fiecare bărbat pe care îl vezi aici a simţit o sabie pe umăr. Noi suntem tovărăşia celor uitaţi.

— Daţi-mi drumul şi o să vă uit şi eu, zise Clegane cu glas răguşit. Dar dacă aveţi de gând să mă omorâţi, atunci faceţi-o naibii odată! Mi-aţi luat sabia, calul şi aurul, aşa că luaţi-mi şi viaţa şi isprăviţi… dar scutiţi-mă de behăiala asta pioasă.

— Vei muri cât de curând, Câine, îi promise Thoros, dar nu va fi crimă, ci dreptate.

— Da, întări Hăitaşul Furios, şi o soartă mai blândă decât meriţi pentru tot ce a făcut neamul tău. Vă ziceţi lei. La Sherrer şi la Vadul Măştilor, au fost siluite fete de şase şi de şapte ani şi copii de ţâţă au fost tăiaţi în două sub ochii mamelor lor. Nici un leu n-a ucis vreodată cu atâta cruzime.

— Asta nu s-a întâmplat la Sherrer, nici la Vadul Măştilor, îi spuse Câinele. Lasă-ţi pruncii morţi la altă uşă.

Thoros îi răspunse:

— Casa Clegane s-a zidit pe trupurile copiilor morţi, negi asta? I-am văzut aşezându-i pe Prinţul Aegon şi pe Prinţesa Rhaenys în faţa Tronului de Fier. Pe blazonul vostru ar trebui să fie doi copii morţi în loc de câinii ăia hidoşi.

Gura Câinelui se încleşta.

— Mă iei drept fratele meu? E un păcat să fii născut Clegane?

— Crima e un păcat.

— Pe cine am omorât eu?

— Pe Lordul Lothar Mallery şi pe *Ser* Gladden Wylde, zise Harwin.

— Pe fraţii mei Lister şi Lennocks, afirmă Jack Norocosul.

— Pe Jupânul Beck şi pe Mudge, fiul morarului, din Donnelwood, strigă din umbră o bătrână.

— Pe văduva lui Merriman, care era atât de drăgăstoasă, adăugă Barbă-Verde.

— Septonii de la Iazul Mocirlos.

— Pe *Ser* Andrey Charlton, Scutierul lui, Lucas Roote. Fiecare bărbat, femeie sau copil de la Fieldstone şi Moara Şoarecilor.

— Lordul şi Doamna Deddings, care erau atât de bogaţi…

Tom Şaptecoarde continuă socoteala:

— Alyn de Winterfell, Joth Arcaşul-Iute, Micul Matt şi sora lui, Randa, Ryn Nicovală, *Ser* Ormond, *Ser* Dudley, Pate de Mory, Pate de Lancewood, Bătrânul Pate şi Pate din Crângul lui Shermer. Orbul Wyl Cioplitorul, Jupâneasa Maerie. Târfa Maerie. Becca Brutăreasa. *Ser* Raymun Darry, Lordul Darry, tânărul Lord Darry. Bastardul din Bracken. Will Pană. Harsley. Jupâneasa Nolla…

— *Ajunge!* Faţa Câinelui era crispată de mânie. Faceţi gălăgie. Numele astea nu înseamnă nimic. Cine au fost ei?

— Oameni, zise Lordul Beric. Oameni mari şi mici, tineri şi bătrâni. Oameni buni şi oameni răi, care au murit de suliţele Lannisterilor sau şi-au văzut burţile despicate de săbiile lor.

— Nu sabia mea a fost în burţile lor. Cine spune că a fost e un mincinos nenorocit.

— Îi slujeşti pe Lannisterii de la Casterly Rock, zise Thoros.

— Asta a fost cândva. Eu şi alţii, cu miile. Fiecare dintre noi e vinovat de crimele celorlalţi? Clegane scuipă. Poate că *sunteţi,* până la urmă, cavaleri. Minţiţi ca nişte cavaleri, poate că ucideţi ca nişte cavaleri.

Lem şi Jack Norocosul începură să strige la el, dar Dondarion ridică o mână, făcând linişte.

— Spune ce vrei să spui, Clegane.

— Un cavaler e o sabie călare. Celelalte, jurămintele şi uleiurile sacre şi favorurile unei doamne, toate acestea sunt doar panglici de mătase legate în jurul sabiei. Poate că sabia e mai drăgălaşă legată cu panglici, dar te va omorî la fel. Ei, bine, la naiba cu panglicile şi puteţi să vă băgaţi săbiile în fund! Sunt la

fel ca voi. Singura diferenţă e că eu recunosc ce sunt. Aşa că, omorâţi-mă, dar nu-mi ziceţi mie criminal în timp ce staţi acolo şi vă spuneţi unul altuia că rahatul vostru nu pute. *Mă auziţi?*

Arya ţâşni pe lângă Barbă-Verde atât de repede, încât nici n-o văzu.

— *Eşti* un criminal, ţipă ea. L-ai omorât pe *Mycah,* să nu zici că nu. L-ai *omorât!*

Câinele se holbă la ea, fără să dea vreun semn că ar recunoaşte-o.

— Şi cine a fost acest Mycah, băiete?

— Nu sunt băiat! Dar Mycah a fost. A fost băiatul unui măcelar şi tu l-ai *omorât.* Jory a spus că l-ai tăiat aproape în două şi nici măcar nu avea sabie.

Le simţea acum privirile aţintite asupra ei, ale femeilor şi ale copiilor şi ale bărbaţilor care îşi ziceau cavalerii văgăunii.

— Asta cine mai e? întrebă cineva.

Câinele răspunse:

— *Şapte draci.* Surioara. Ştrengăriţa care a aruncat sabia frumoasă a lui Joff în râu. Râse hodorogit. Nu ştii că eşti moartă?

— Nu, *tu* eşti mort, i-o întoarse Arya.

Harwin o apucă de braţ, s-o tragă înapoi, în timp ce Lordul Beric spuse:

— Fata te-a numit criminal. Negi că l-ai ucis pe acest băiat de măcelar, Mycah?

Bărbatul voinic ridică din umeri.

— Eram sabia lui Joffrey. Băiatul măcelarului a atacat un prinţ.

— Asta e o *minciună!* Arya se zvârcoli sub strânsoarea lui Harwin. *Eu* am fost. Eu l-am lovit pe Joffrey şi i-am aruncat Colțul Leului în râu. Mycah n-a făcut decât să fugă, aşa cum i-am spus eu.

— L-ai văzut pe băiat atacându-l pe Prinţul Joffrey? îl întrebă pe Câine Lordul Beric Dondarion.

— Am auzit-o de pe buzele regale. Nu e treaba mea să pun la îndoială vorbele prinţilor. Clegane îşi smuci mâinile, arătând către Arya. Propria ei soră a spus aceeaşi minciună când a stat în faţa nepreţuitului vostru Robert.

— Sansa e doar o mincinoasă, zise Arya, furioasă din nou pe sora ei. N-a fost cum a spus ea. *N-a fost.*

Thoros îl luă deoparte pe Lordul Beric. Cei doi vorbeau în şoaptă, în timp ce Arya fierbea. *Trebuie să-l omoare. M-am rugat să moară, de sute şi sute de ori.*

Beric Dondarion se întoarse la Câine.

— Eşti acuzat de crimă, dar nimeni de aici nu ştie dacă acuzaţia e falsă sau adevărată, aşa că nu ne revine nouă să te judecăm. Numai Stăpânul Luminii poate face asta. Te osândesc la duel judiciar.

Câinele se încruntă neîncrezător, ca şi cum nu i-ar veni să-şi creadă urechilor.

— Eşti nătărău sau nebun?

— Nici una, nici alta. Sunt un simplu lord. Dovedeşte-ţi nevinovăţia cu sabia şi vei fi liber să pleci.

— Nu, strigă Arya, înainte ca Harwin să-i acopere gura. *Nu, nu se poate, va fi liber.* Câinele era aprig cu sabia în mână, toată lumea ştia asta. *Va râde de ei,* gândi ea.

Şi asta făcu. Un râs prelung, hârâit, care răsună, lovindu-se de pereţii peşterii, un râs gâlgâind de dispreţ.

— Aşadar, cine va fi? Se uită la Lem Mantie-de-Lămâie. Viteazul în mantie galbenă? Nu? Dar tu, Hăitaşule? Ai mai bătut câini, încearcă şi cu mine. Îl zări pe Barbă-Verde: Tu eşti destul de voinic, Tyrosule, vino încoace. Sau aveţi de gând s-o puneţi chiar pe fetiţă să se lupte cu mine? Râse din nou. Haideţi, cine vrea să moară?

— Cu mine te vei lupta, zise Lordul Beric Dondarion.

Arya îşi amintea toate poveştile. *Nu poate fi ucis,* gândi ea, sperând fără speranţă. Hăitaşul Furios tăie funiile care legau mâinile lui Sandor Clegane una de alta.

— Voi avea nevoie de sabie şi de armură. Câinele îşi frecă încheieturile.

— Sabie vei căpăta, dar armură trebuie să-ţi fie nevinovăţia.

Gura lui Clegane zvâcni.

— Nevinovăţia mea împotriva platoşei tale, aşa stau lucrurile?

— Ned, ajută-mă să-mi scot platoşa.

Aryei i se făcu pielea de găină când Lordul Beric rosti numele tatălui ei, dar acest Ned era doar un băieţandru, un scutier cu părul bălai, nu mai mare de unsprezece, doisprezece ani. Veni iute să desfacă închizătorile care fixau oţelul tocit pe trupul lordului Hotarelor. Căptuşeala de dedesubt era măcinată de vreme şi sudoare şi căzu când metalul fu desfăcut. Gendry îşi ţinu respiraţia.

— Mamă, ai milă.

Coastele Lordului Beric i se profilau desluşit pe sub piele. Un crater zbârcit i se zărea pe piept, chiar deasupra sfârcului stâng

şi, când se întoarse să ceară sabie şi scut, Arya văzu perechea cicatricii pe spatele lui. *Suliţa l-a străpuns.* Şi Câinele o văzuse. *Oare e speriat?* Arya voia să fie speriat înainte de a muri, la fel de speriat cum trebuie să fi fost Mycah.

Ned îi aduse Lordului Beric centura şi o tunică lungă, neagră. Era făcută să fie purtată peste armură, astfel că îi atârna, largă, pe trup, dar de-a latul ei trosnea fulgerul purpuriu, bifurcat, al Casei sale. Scoase sabia din teacă şi îi dădu centura înapoi scutierului său.

Thoros îi aduse Câinelui centura sa.

— Un câine are onoare? întrebă preotul. Să nu cumva să încerci să fugi, croindu-ţi drum cu sabia, sau să înhaţi vreun copil ca ostatic... Anguy, Denner, Kyle, săgetaţi-l la prima mişcare perfidă. Abia după ce arcaşii îşi potriviră săgeţile, Thoros îi înmâna lui Clegane centura.

Câinele smulse sabia şi aruncă teaca. Hăitaşul Furios îi dădu scutul de stejar, bătut cu ţinte de fier şi vopsit în galben, cu blazonul celor trei câini negri ai Casei Clegane. Ned, băiatul, îi aduse Lordului Beric scutul său, atât de ros şi de tocit încât fulgerul purpuriu şi puzderia de stele erau aproape şterse.

Dar când Câinele dădu să păşească spre inamicul său, Thoros din Myr îl opri.

— Prima oară ne rugăm. Se întoarse către foc şi ridică mâinile: Stăpân al Luminii, coboară-ţi privirea asupra noastră.

Din toate colţurile peşterii, frăţia fără stindarde îşi ridică glasurile, în răspuns:

— *Stăpân al Luminii, apără-ne.*

— Stăpân al Luminii, fereşte-ne de întuneric.

— *Stăpân al Luminii, întoarce-ţi faţa strălucitoare către noi.*

— Luminează-ne cu flăcările tale, R’hllor, zise preotul roşu. Arată-ne adevărul sau minciuna acestui om. Doboară-l dacă e vinovat şi dă putere sabiei sale dacă e sincer. Stăpân al Luminii, dă-ne înţelepciune.

— *Căci noaptea e neagră,* incantară ceilalţi, în frunte cu Harwin şi Anguy, *şi plină de spaime.*

— Şi peştera e neagră, spuse Câinele, dar aici spaima sunt eu. Sper că zeul tău e unul prietenos, Dondarion. Îl vei întâlni curând.

Fără să zâmbească, Lordul Beric aşeză tăişul sabiei în palma-i stângă şi îl apăsă încet. Sângele ţâşni întunecat din rana pe care o făcu şi se revărsă peste lama de oţel.

Şi pe urmă sabia luă foc.

Arya îl auzi pe Gendry şoptind o rugăciune.

— Lua-te-ar focurile iadului, înjură Câinele. Pe tine şi pe Thoros. Aruncă o privire către preotul roşu. Când termin cu el, tu urmezi, myrishezule.

— Fiecare vorbă pe care o rosteşti îţi trădează vinovăţia, Câine, răspunse Thoros, în timp ce Lem, Barbă-Verde şi Jack Norocosul ameninţau şi înjurau în gura mare. Lordul Beric aştepta în tăcere, calm ca o apă liniştită, cu scutul pe braţul stâng şi sabia arzând în mâna dreaptă.

Omoară-l, gândi Arya, *te rog, trebuie să-l omori.* Luminată de dedesubt, faţa lui era o mască a morţii, cu ochiul lipsă – o rană roşie şi plină de mânie. Sabia era în flăcări de la vârf până la gardă, dar Dondarion părea că nu simte fierbinţeala. Stătea neclintit, de parcă ar fi fost cioplit din piatră.

Dar când Câinele îl atacă, se mişcă uimitor de repede.

Sabia învăpăiată săltă în sus pentru a o întâlni pe cea rece, lăsând în urma ei dâre lungi de foc, asemeni panglicilor despre care vorbise Câinele. Oţelul răsună pe oţel. Îndată ce prima lovitură îi fu parată, Clegane atacă din nou, dar de data aceasta, scutul Lordului Beric îi ţinu calea şi, sub impactul puternic, aşchii de lemn zburară din el. Loviturile se succedară puternice şi repezi, de jos şi de sus, din dreapta şi din stânga şi pe fiecare Dondarion o para. Flăcările se învolburau în jurul sabiei sale, lăsând năluci galbene şi roşii pe unde trecea. Fiecare mişcare a Lordului Beric le aţâţa, făcându-le mai strălucitoare, până când lordul fulgerului era închis parcă într-o colivie de foc.

— E foc sălbatic? îl întrebă Arya pe Gendry.

— Nu, e altceva. Este…

— … vrajă, termină ea, în timp ce Câinele bătea în retragere. Acum Lordul Beric era cel care ataca, umplând aerul cu funii de foc, făcându-l pe bărbatul mai voinic să se retragă, pas cu pas. Clegane prinse o lovitură chiar în scut şi unul dintre câinii pictaţi îşi pierdu capul. Câinele contraatacă şi Dondarion îşi interpuse propriul scut, lansând o lovitură învăpăiată. Frăţia proscrişilor striga, încurajându- şi căpetenia:

— *Al tău e!* auzi Arya şi:

— *Pe el! Pe el! Pe el!*

Câinele pară o lovitură în dreptul capului, strâmbându-se când căldura flăcărilor îi atinse faţa. Mârâi şi înjură şi se îndepărtă, clătinându-se.

Lordul Beric nu-i acordă nici un răgaz. Îl urmă pe bărbatul

voinic îndeaproape, cu mâinile fără odihnă. Săbiile se ciocniră şi ţâşniră în lături şi se ciocniră din nou, din scutul fulgerului zburau aşchii, în timp ce flăcările atingeau câinii, o dată, de două ori, de trei ori. Câinele se mişcă spre dreapta, dar Dondarion îi ţinu calea cu un pas sprinten, lateral, şi îl conduse în partea cealaltă… către văpaia roşie, întunecată, a focului din groapă. Clegane se retrase, până când simţi căldura în spate. O privire iute peste umăr îi arătă ce se afla înapoia lui şi aproape îl costă capul, când Lordul Beric atacă din nou.

Arya vedea albul ochilor lui Clegane, când se năpusti din nou, cu putere. Trei paşi înainte şi doi înapoi, o mişcare spre stânga pe care Lordul Beric o împiedică, alţi doi paşi înainte, unul înapoi, *zdrang* şi *zdrang* şi scutul mare de stejar lua lovitură după lovitură după lovitură. Părul negru, lins, era lipit de fruntea lucind de sudoare a Câinelui. *Năduşeală de vin,* gândi Arya, amintindu-şi că era beat când l-au prins. Avu impresia că zăreşte spaima încolţind în ochii lui. *Va pierde,* îşi spuse jubilând, în timp ce sabia învăpăiată a Lordului Beric se răsucea şi tăia. Cu o rafală sălbatică, lordul fulgerului prelua din nou tot terenul pe care Câinele îl câştigase, trimiţându-l pe Clegane, clătinându-se, din nou către marginea gropii unde ardea focul. *Da, da, va pierde.* Se ridică pe vârfuri, să vadă mai bine.

— *Nemernicule!* răcni Câinele, simţind focul atingându-i spatele şi coapsele. Atacă, legănând sabia grea tot mai energic, încercând să-l zdrobească pe bărbatul mai mic prin forţă brută, să-i frângă sabia sau scutul sau braţul. Dar flăcările loviturilor lui Dondarion se năpusteau spre ochii lui şi, când Câinele săltă înapoi, să se ferească de ele, piciorul îi alunecă şi căzu, clătinându-se, într-un genunchi. Lordul Beric se apropie îndată. Lovitura lui şuieră în aer, lăsând în urmă fanioane de foc. Gâfâind istovit, Clegane îşi ridică scutul deasupra capului tocmai la timp, şi peştera răsună de trosnetul puternic al lemnului crăpat.

— Scutul i-a luat foc, zise Gendry cu glas şoptit.

Arya îl văzu în aceeaşi clipă. Flăcările se răspândiseră pe vopseaua galbenă, sfărâmată, şi înghiţiră cei trei câini negri.

Sandor Clegane reuşise să se ridice în picioare, cu un contraatac nebunesc. Dar până când Lordul Beric nu se retrase un pas, Câinele nu păru să-şi dea seama că focul care vâjâia atât de aproape era propriul său scut arzând. Cu un strigăt de oroare, lovi sălbatic stejarul crăpat, desăvârşindu-i distrugerea. Scutul se sfărâmă. O bucată din el se îndepărtă rostogolindu-se, încă în

flăcări, în timp ce cealaltă îi atârna cu îndărătnicie de braţ. Eforturile sale de a se elibera nu făcură decât să aţâţe flăcările. Mâneca i se aprinse şi acum braţul stâng îi ardea în întregime.

— *Termină-l!* îl îndemnă Barbă-Verde pe Lordul Beric, iar alte glasuri începură să scandeze:

— *Vinovat!* Arya striga împreună cu ceilalţi: *Vinovat, vinovat, omoară-l, vinovat!*

Domol ca mătasea verii, Lordul Beric se apropie, alunecând, să pună capăt zilelor bărbatului din faţa lui. Câinele scoase un urlet răguşit, ridică sabia cu ambele mâini şi o coborî, cu toată puterea. Lordul Beric pară lovitura cu uşurinţă…

— *Nuuuuu,* ţipă Arya.

… dar sabia învăpăiată se rupse în două şi oţelul rece al Câinelui pătrunse în carnea Lordului Beric, în locul unde umărul se unea cu gâtul, şi îl despică până la osul pieptului. Sângele ţâşni într-un şuvoi roşu, fierbinte.

Sandor Clegane sări înapoi, încă arzând. Smulse rămăşiţele scutului şi le azvârli cât colo, cu o înjurătură, apoi se rostogoli în praf, să potolească focul ce-i ardea de-a lungul braţului.

Genunchii Lordului Beric se îndoiră încet, ca pentru rugăciune. Când gura i se deschise, ieşi doar sânge. Sabia Câinelui era încă în trupul lui când se prăbuşi, cu faţa în jos. Praful îi absorbi sângele. În văgăuna de sub munte, nu se auzeau decât trosnetul şoptit al flăcărilor şi scâncetul Câinelui, când încercă să se ridice. Arya nu se putea gândi decât la Mycah şi la toate rugăciunile sale prosteşti în care ceruse moartea Câinelui. *Dacă zeii sunt buni, de ce n-a învins Lordul Beric?* Arya *ştia* că Sandor Clegane era vinovat.

— Vă rog, hârâi Câinele, legănându-şi braţul. Sunt ars. Ajutaţi-mă. Cineva. Ajutaţi-mă. Plângea. *Vă rog.*

Arya îl privea uluită. *Plânge ca un bebeluş,* gândi ea.

— Melly, vezi de rănile lui, zise Thoros. Lem, Jack, ajutaţi-mă cu Lordul Beric. Ned, ar fi bine să vii şi tu. Preotul roşu smulse sabia Câinelui din trupul stăpânului său căzut şi o înfipse în pământul îmbibat de sânge. Lem îşi strecură mâinile vânjoase sub braţele lui Dondarion, în timp ce Jack Norocosul îl luă de picioare. Îl duseră pe după foc, în întunecimea unuia dintre tuneluri. Thoros şi Ned îi urmară.

Hăitaşul Furios scuipă:

— Eu zic să-l ducem înapoi la Septul de Piatră şi să-l punem într-o colivie de ciori.

— Da, îl aprobă Arya. L-a omorât pe Mycah. L-a omorât.

— Ce mai veveriţă furioasă, mormăi Barbă-Verde.

Harwin oftă.

— R'hllor l-a declarat nevinovat.

— Cine e *Rulore?* Nici măcar nu ştia să-i pronunţe numele.

— Stăpânul Luminii. Thoros ne-a învăţat…

Nu-i păsa ce-i învăţase Thoros. Smulse pumnalul lui Barbă-Verde din teacă şi se răsuci pe călcâie înainte ca el s-o poată prinde. Gendry dădu şi el s-o prindă, dar Arya fusese întotdeauna prea iute pentru el.

Tom Şaptecoarde şi o femeie îl ajutau pe Câine să se ridice în picioare. Văzându-i braţul, Arya rămase fără grai. O fâşie roz se zărea acolo unde se aflase cureaua de piele, dar deasupra şi dedesubt, carnea era crăpată şi roşie şi sângera de la cot până la încheietură. Când ochii lui îi întâlniră pe ai ei, gura Câinelui tresări.

— Chiar atât de mult îţi doreşti să mor? Atunci, fă-o, fetiţă-lup. Vâră pumnalul. E mai curat decât focul. Clegane încercă să se ridice, dar când se mişcă, o bucată de carne arsă i se desprinse de braţ şi genunchii îl lăsară. Tom îl prinse de braţul bun şi îl susţinu.

Braţul lui, gândi Arya, *şi faţa lui.* Dar era Câinele. Merita să ardă în flăcările iadului. Simţea pumnalul greu în mână. Îl strânse cu putere.

— L-ai omorât pe Mycah, repetă ea, provocându-l să nege. Spune-le. L-ai omorât. L-ai omorât.

— L-am omorât. Faţa întreagă i se crispa. L-am doborât şi l-am tăiat în două şi am râs. Am privit şi cum o băteau pe sora ta, am privit cum i-au tăiat tatălui tău capul.

Lem îi prinse încheietura şi i-o răsuci, smulgându-i pumnalul. Arya îl lovi cu picioarele, dar el nu voia să i-l dea înapoi.

— Du-te în iad, Câine, îi strigă ea lui Sandor Clegane, cu o furie disperată, cu mâinile goale. *Du-te în iad!*

— S-a dus, zise o voce doar un pic mai tare decât o șoaptă.

Când Arya se întoarse, Lordul Beric Dondarion stătea în spatele ei, ţinându-se cu mâna însângerată de umărul lui Thoros.

CATELYN

Regii iernii pot să se odihnească în criptele lor reci de sub pământ, gândi Catelyn. Cei ai Casei Tully îşi trăgeau seva din râu şi în râu se întorceau când cursul vieţii lor se sfârşea.

Aşezară trupul Lordului Hoster într-o barcă uşoară de lemn, îmbrăcat în armură strălucitoare de argint, din plăci şi zale. Mantia era întinsă sub el, unduindu-se în nuanţe de albastru şi roşu. Cămaşa purtată peste armură avea aceleaşi culori. Un păstrăv cu solzi de argint şi bronz încununa creasta coifului pe care i-l aşezaseră lângă cap. Pe piept îi puseseră o sabie de lemn pictată, iar degetele îi erau curbate pe mâner. Mâinile sale ofilite erau ascunse în mănuşi de zale, care-l făceau să pară din nou puternic. Scutul masiv din stejar şi fier era aşezat la stânga sa, iar cornul de vânătoare la dreapta. În rest, barca era plină de lemne uşoare, vreascuri şi bucăţi de pergament, dar şi de pietre, ca s-o îngreuneze în apă. Flamura lui flutura la prora: păstrăvul săltând al Riverrunului.

Şapte bărbaţi fuseseră aleşi să lanseze barca funerară la apă, ca omagiu adus celor şapte înfăţişări ale zeităţii. Robb era unul dintre ei, regele Lordului Hoster. Cu el erau lorzii Bracken, Blackwood, Vance şi Mallister, *Ser* Marq Piper… şi Lothar Frey Şchiopul, care venise de la Gemeni cu răspunsul pe care îl aşteptaseră. Venise escortat de patruzeci de soldaţi sub comanda lui Walder Rivers, cea mai vârstnică dintre progeniturile bastarde ale Lordului Walder, un bărbat aspru, cărunt şi cu o strălucită reputaţie ca războinic. Sosirea lor, la câteva ore de la moartea Lordului Hoster, îl înfuriase la culme pe Edmure.

— Walder Frey ar trebui jupuit şi sfârtecat! răcnise el. Ne trimite un schilod şi un bastard, să nu-mi spui că nu a vrut să ne insulte cu asta!

— N-am nici o îndoială că Lordul Walder şi-a ales emisarii cu grijă, i-a răspuns Catelyn. A fost un gest arţăgos, un fel de răzbunare meschină, dar nu uita cu cine avem de-a face. Întârziatul Lord Frey, aşa îi spunea tata. Omul e irascibil, invidios şi, mai presus de toate, *trufaş.*

Din fericire, fiul Catelynei fusese mai rezonabil decât fratele ei. Robb i-a întâmpinat pe Frey cu toate onorurile, a găsit locuri în cazărmi pentru escortă şi l-a rugat discret pe *Ser* Desmond Grell

să stea deoparte, ca Lothar să poată avea cinstea de a-l ajuta să-l trimită pe Lordul Hoster pe ultimul drum. *Fiul meu a dobândit o înţelepciune greu încercată, mai presus de anii săi.* Casa Frey îl părăsise pe Regele Nordului, dar Lordul de Crossing rămânea cel mai puternic dintre purtătorii de flamuri ai Riverrunului, iar Lothar era aici în locul lui.

Cei şapte lansară trupul Lordului Hoster de pe scară, coborând treptele, în apă, în timp ce bariera-ghilotină se ridica scârţâind. Lothar Frey, un bărbat corpolent, fleşcăit, răsufla din greu în timp ce împingeau barca în vâltoarea râului. Jason Mallister şi Tytos Blackwood stăteau la prora, cufundaţi în apă până la piept, s-o ghideze.

Catelyn îi urmărea de pe creasta zidului, aşteptând şi privind, aşa cum mai făcuse de atâtea ori. La picioarele ei, năvalnica, sălbatica Piatră Răsucită se împlânta ca o suliţă în albia largă a Furcii Roşii, cu apele albastre-alburii învolburând cursul mâlos, brun-roşcat al râului mai mare. Ceaţa dimineţii atârna deasupra apei, subţire ca un giulgiu şi ca fumul amintirii.

Bran şi Rickon îl aşteaptă, gândi cu tristeţe Catelyn, *aşa cum aşteptam eu odinioară.*

Barca suplă se îndepărta, alunecând pe sub bolta de piatră roşie a Porţii Apei, luând viteză în timp ce era cuprinsă de năvalnicul curent al Pietrei Răsucite şi împinsă în tumult, acolo unde apele se întâlneau. Când barca ieşi de sub zidurile înalte, ocrotitoare, ale castelului, pânza ei în patru colţuri se umflă în vânt, iar Catelyn văzu lumina soarelui licărind pe coiful tatălui său. Barca Lordului Hoster îşi continuă drumul, plutind liniştită către mijlocul râului, în lumina zorilor.

— Acum, porunci unchiul Catelynei. În spatele lui, Edmure – acum pe bună dreptate Lordul Edmure, şi oare cât va dura până ce se va obişnui cu asta? – potrivi o săgeată în arc. Scutierul său ţinea o bucată de lemn în dreptul ei. Edmure aşteptă până când flacăra se aprinse, apoi ridică arcul, întinse coarda până la ureche şi trase. Cu un zbârnâit sonor, săgeata îşi luă zborul. Catelyn o urmări cu ochii şi cu inima, până când aceasta plonja în apă, cu un şuierat, mult în spatele bărcii Lordului Hoster. Edmure murmură o înjurătură.

— Vântul, zise el, scoţând o a doua săgeată. Încă o dată. Lemnul aprins atinse cârpa îmbibată cu ulei din spatele vârfului de săgeată, flăcările se înălţară, Edmure ridică arcul şi trase. Săgeata zbură sus şi departe. Prea departe. Dispăru în apele

râului, la mai bine de zece metri de barcă, pâlpâind o clipă. O văpaie se ridică pe gâtul lui Edmure, roşie ca barba sa. Încă o dată, ordonă el, luând o a treia săgeată din tolbă. *E la fel de încordat ca arcul său,* gândi Catelyn.

Pesemne *Ser* Brynden observase acelaşi lucru:

— Lasă-mă pe mine, stăpâne, se oferi el.

— Pot s-o fac, insistă Edmure. Îi lăsă să aprindă săgeata, smuci arcul, trase adânc aer în piept, întinse. Preţ de un lung moment, păru că şovăie, în timp ce focul înainta, trosnind, de-a lungul săgeţii. În cele din urmă, trase. Săgeata ţâşni sus, tot mai sus şi, în cele din urmă se arcui, căzând, căzând... şi şuierând pe lângă pânza umflată de vânt.

O ratare la limită, doar la o palmă, dar tot o ratare.

— Lua-o-ar Ceilalţi! înjură fratele Catelynei. Barca era deja foarte departe, plutind printre aburii râului. Tăcut, Edmure îi întinse arcul unchiului său.

— Iute, zise *Ser* Brynden. Potrivi o săgeată, o ţinu nemişcată, aşteptând lemnul aprins, întinse şi trase, înainte ca ea să-şi dea seama dacă focul se aprinsese... dar când săgeata se înălţă, Catelyn văzu dâra flăcărilor în aer, un fanion palid, portocaliu. Barca dispăruse în ceaţă. Căzând, săgeata fu la rândul ei înghiţită... însă numai pentru o clipă. Apoi, năvalnic ca o speranţă, bujorul roşu înflori sub ochii lor. Pânzele se aprinseră şi ceaţa se împurpura, strălucind în nuanţe de roz şi portocaliu. Pentru o clipă, Catelyn zări desluşit silueta bărcii, încununată de flăcări săltăreţe.

Ai grijă de mine, micuţa mea, îl auzea şoptind.

Catelyn întinse mâna pe bâjbâite, căutând-o pe a fratelui său, dar Edmure se îndepărtase şi stătea singur în cel mai înalt punct al meterezelor. În schimb, unchiul său Brynden îi luă mâna, împletindu-şi degetele puternice cu ale ei. Priviră împreună focul micşorându-se, în timp ce barca aprinsă se pierdea în zare.

Şi apoi dispăru... plutind în josul râului, poate neclintită sau poate zdrobită sau scufundându-se. Povara armurii îl va trage pe Lordul Hoster în jos, să se odihnească în patul moale şi nămolos al râului, în castelele de apă unde domnea de-a pururi neamul Tully, cu bancuri de peşti drept ultimi slujitori.

Îndată ce barca învăpăiată dispăru din faţa ochilor, Edmure se îndepărtă. Lui Catelyn i-ar fi plăcut să-l îmbrăţişeze, fie şi doar pentru o clipă, să stea cu el o oră, o noapte sau o zi întreagă, să vorbească despre cel mort şi să jelească. Dar ştia, la fel de bine

ca el, că nu era momentul. Acum era Lordul Riverrunului şi cavalerii mişunau în jurul lui, murmurând condoleanţe şi promisiuni de credinţă, îndepărtându-l de un lucru atât de mărunt ca suferinţa surorii sale. Edmure asculta, fără să audă nici un cuvânt.

— Nu e o ruşine să ratezi, îi şopti Catelynei unchiul său. Edmure ar trebui să afle. În ziua când nobilul meu tată a plecat pe râu în jos, Hoster a ratat şi el.

— Prima săgeată. Catelyn fusese prea mică pe atunci ca să-şi amintească, dar tatăl ei îi spusese povestea de nenumărate ori. Dar cea de-a doua a nimerit vela. Suspină. Edmure nu era atât de puternic cum părea. Moartea tatălui lor venise, într-un sfârşit, ca o binecuvântare, dar chiar şi aşa, fratele ei o primise greu.

Noaptea trecută, printre cupe de vin, izbucnise în plâns, zdrobit, plin de regrete pentru lucrurile nefăcute şi vorbele nerostite. N-ar fi trebuit să plece niciodată să-şi poarte bătălia la vaduri, i-a spus surorii sale printre lacrimi. Ar fi trebuit să rămână la căpătâiul tatălui său.

— Ar fi trebuit să fiu cu el, aşa cum ai fost tu. Spune-mi adevărul, Catelyn, a întrebat de mine?

Ultimul cuvânt al Lordului Hoster fusese *Calomfir,* dar Catelyn nu îndrăznea să-i spună asta.

— Ţi-a murmurat numele, a minţit ea, iar fratele ei a clătinat din cap recunoscător şi i-a sărutat mâna.

Dacă n-ar fi încercat să-şi înece în vin suferinţa şi remuşcările, poate că ar fi reuşit să întindă un arc, îşi zise ea suspinând, dar acesta era un alt lucru pe care nu îndrăznea să i-l spună.

Peştele Negru o conduse de pe creasta zidului către locul unde se afla Robb, printre purtătorii de flamuri, cu tânăra lui regină alături. Când o zări, fiul ei o cuprinse, tăcut, în braţe.

— Lordul Hoster a fost măreţ ca un rege, doamna mea, murmură Jeyne. Mi-aş fi dorit să am şansa să-l cunosc.

— Iar eu să-l cunosc mai bine, adăugă Robb.

— Şi el şi-ar fi dorit asta, spuse Catelyn. Între Riverrun şi Winterfell distanţa e prea mare. *Şi prea mulţi munţi, prea multe râuri şi oştiri despart Riverrunul de Eyrie, după cum se pare.* Lysa nu-i răspunsese la scrisoare.

Iar de la Debarcaderul Regelui nu venea decât tăcere. Spera că Brienne şi *Ser* Cleos ajunseseră până acum în oraş, cu prizonierul lor. Poate că Brienne făcea deja cale întoarsă, aducând fetele cu ea. *Ser Cleos a jurat că-l va pune pe*

Pezevenghi să trimită un corb, îndată ce schimbul va fi făcut. Poate că vreun arcaş doborâse pasărea şi o mâncase la cină. Scrisoarea care i-ar fi adus mângâiere zăcea poate, acum, în cenuşa unui foc de tabără, printre oasele unui corb.

Alţii îşi aşteptau rândul să-i aducă lui Robb condoleanţe şi Catelyn rămase deoparte, răbdătoare, în timp ce Lordul Jason Mallister, Marelejon şi *Ser* Rolph Spicer vorbiră, pe rând, cu el. Dar când se apropie Lordul Frey, Catelyn îl trase pe Robb de mânecă. Fiul ei se întoarse şi aşteptă să vadă ce avea Lothar de spus.

— Înălţimea Ta.

Un bărbat dolofan, între treizeci şi patruzeci de ani, Lothar Frey avea ochii înguşti, o barbă ascuţită şi un păr negru care-i cădea, în bucle, pe umeri. Un picior răsucit la naştere îi adusese numele de *Lothar Şchiopul.* Slujise ca administrator al tatălui său în ultimii doisprezece ani.

— Ne sfiim să te tulburăm în aceste clipe de doliu, dar poate că ai vrea să ne acorzi diseară o audienţă.

— Mi-ar face plăcere, răspunse Robb. Nu mi-am dorit niciodată să semăn vrajbă între noi.

— Nici eu să-i fiu pricină, adăugă Regina Jeyne.

Lothar Frey zâmbi.

— Înţeleg, la fel şi nobilul meu tată. Mi-a poruncit să spun că a fost şi el tânăr cândva şi îşi aminteşte foarte bine cum e când frumuseţea îţi răpeşte inima. Lordul de Crossing îngropase şapte soţii şi acum era căsătorit cu cea de-a opta, dar vorbea despre ele doar ca despre nişte iepe de prăsilă. Cu toate acestea, vorbele transmise erau frumoase şi Jeyne nu putea să respingă acest compliment. Nici Robb.

— Tatăl tău e foarte amabil, zise el. Aştept cu nerăbdare discuţia noastră.

Lothar se înclină, sărută mâna reginei şi se retrase. Alţii şi alţii se adunaseră deja, aşteptându-şi rândul. Robb vorbi cu fiecare, răspunzând ici cu o mulţumire, colo cu un zâmbet, după cum se cerea. Abia când ultimul dintre ei isprăvi, se întoarse către Catelyn:

— Trebuie să discutăm ceva. Faci cu mine câţiva paşi?

— Cum porunceşti, Înălţimea Ta.

— N-a fost o poruncă, mamă.

— Atunci plăcerea va fi de partea mea.

Fiul ei o trata cu destulă blândeţe de când se întorsese de la

Riverrun, însă rareori îi căuta compania. Dacă se simţea mai bine cu tânăra lui soţie, nu-l putea învinui. *Jeyne îl face să zâmbească, iar eu nu-i pot împărtăşi decât suferinţă.* Părea să-i placă şi tovărăşia cumnaţilor lui, tânărul Rollam, scutierul, şi *Ser* Raynald, stegarul său. *Ocupă locurile celor pe care i-a pierdut,* îşi dăduse seama Catelyn, privindu-i împreună. *Rollam a luat locul lui Bran, iar Raynald e jumătate Theon, jumătate Jon Snow.* Doar în preajma fraţilor Westerling îl vedea pe Robb zâmbind sau îl auzea râzând, ca un copil ce era. Pentru ceilalţi, era mereu Regele Nordului, cu capul aplecat sub povara coroanei, chiar şi când fruntea îi era liberă.

Robb îşi sărută tandru soţia, îi promise că i se va alătura în apartamentele lor şi se îndepărtă cu nobila sa mamă. Paşii îi purtau spre pădurea zeilor.

— Lothar părea binevoitor, e un semn încurajator.

— Asta nu înseamnă că ni se vor alătura.

Robb clătină din cap. Chipul i se întunecă, umerii îi căzură şi Catelyn simţi că i se rupe sufletul de mila lui. *Coroana îl striveşte,* gândi ea. *Îşi doreşte atât de mult să fie un rege bun, să fie curajos, nobil şi înţelept, dar povara e prea grea pentru un copil.* Robb se străduia din răsputeri, dar loviturile continuau să cadă, una după alta, necruţătoare. Când i-au adus vestea despre Duskendale, unde Lordul Randyll Tarly îi spulberase pe Robert Glover şi *Ser* Helman Tallhart, ar fi fost de aşteptat să se înfurie. În schimb, a rămas năucit, cu privirea pierdută, şi a spus:

— Duskendale, de pe Marea Îngustă? De ce să se fi dus la Duskendale? Clătinase din cap, uluit. O treime din oastea mea, nimicită la *Duskendale?*

— Oamenii de fier mi-au luat castelul, iar acum Lannisterii mi-au luat şi fratele, a spus Galbart Glover, cu glasul sugrumat de disperare. Robert Glover supravieţuise bătăliei, dar la scurt timp fusese capturat lângă drumul regelui.

— Nu pentru mult timp, i-a făgăduit Robb. Am să-l ofer pe Martyn Lannister în schimb. Lordul Tywin va trebui să accepte, de dragul fratelui său.

Martyn era fiul lui *Ser* Kevan, geamănul lui Willem, pe care îl omorâse Lordul Karstark. Catelyn ştia că acele crime continuau să-l bântuie pe fiul ei. Triplase garda în jurul lui Martyn, dar încă se temea pentru viaţa lui.

— Ar fi trebuit să-l dau pe Regicid în schimbul Sansei, atunci când m-ai rugat prima dată, spuse Robb în timp ce străbăteau

galeria. Dacă i-aş fi dat-o Cavalerului Florilor de soţie, poate că Tyrellii ar fi fost de partea noastră şi nu a lui Joffrey. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

— Mintea îţi era la bătălii, şi pe bună dreptate. Nici măcar un rege nu se poate gândi la toate.

— Bătălii, şopti Robb, în timp ce o conduse afară, sub bolta copacilor. Am câştigat fiecare bătălie, dar nu ştiu cum, pierd războiul. Ridică privirea, ca şi cum răspunsul ar fi fost scris pe cer. Oamenii de fier stăpânesc Winterfellul şi Moat Cailin e tot al lor. Tata e mort, la fel sunt Bran şi Rickon, poate şi Arya. Iar acum şi tatăl tău.

Nu-l putea lăsa pradă disperării. Cunoştea şi ea gustul acela amar.

— Tatăl meu era pe moarte de multă vreme. N-aveai cum să schimbi asta. Ai făcut greşeli, Robb, dar care rege n-a făcut? Ned ar fi fost mândru de tine.

— Mamă, trebuie să ştii ceva.

Inima Catelynei se opri o clipă în loc. *E ceva ce urăşte. Ceva ce se teme să-mi spună.* Nu se putea gândi decât la Brienne şi la misiunea ei.

— E vorba despre Regicid?

— Nu, despre Sansa.

E moartă, îi trecu imediat prin minte Catelynei. *Brienne a dat greş, Jaime e mort, iar Cersei a omorât-o, drept răzbunare, pe draga mea fetiţă.* Preţ de o clipă, rămase fără grai.

— E… e pierdută, Robb?

— Pierdută? Robb părea nedumerit. Moartă? O, mamă, nu, nu e asta, nu i-au făcut nici un rău, nu în felul acesta, numai că… aseară a venit o pasăre, dar n-am îndrăznit să-ţi spun până când tatăl tău n-a fost condus pe ultimul drum. Robb îi luă mâna. Au măritat-o cu Tyrion Lannister.

Degetele ei se strânseră peste ale lui.

— Pezevenghiul?

— Da.

— A jurat s-o dea în schimbul fratelui său, zise ea năucită. Pe ea şi pe Arya. Aveam să le primim înapoi dacă i-l înapoiam pe nepreţuitul său Jaime, a jurat în faţa întregii curţi. Cum a putut să se însoare cu ea, după ce rostit aceste cuvinte în faţa zeilor şi a oamenilor?

— E fratele Regicidului. Au trădarea în sânge. Degetele lui Robb atinseră mânerul sabiei. Dacă aş putea, i-aş reteza capul

ăla hidos. Atunci Sansa ar fi văduvă şi ar fi liberă. Nu văd altă ieşire. Au obligat-o să rostească jurămintele în faţa unui septon şi să îmbrace o mantie purpurie.

Catelyn şi-l amintea pe omuleţul diform pe care-l luase prizonier la hanul de la răscruce şi pe care-l dusese tocmai până la Eyrrie.

— Ar fi trebuit s-o las pe Lysa să-l arunce pe Poarta Lunii. Biata mea Sansa… pentru ce să fi vrut cineva să-i facă una ca asta?

— Pentru Winterfell, răspunse Robb dintr-o suflare. Cu Bran şi Rickon morţi, Sansa este urmaşa mea. Dacă mi se întâmplă ceva…

Catelyn îi strânse mâna cu putere.

— Nimic nu ţi se va întâmpla. *Nimic.* N-aş putea suporta. L-au luat pe Ned, i-au luat pe iubiţii tăi frăţiori, Sansa e măritată, Arya pierdută, tatăl meu mort… dacă ai păţi ceva, aş înnebuni, Robb. Eşti tot ce mi-a mai rămas. E tot ce mai are *Nordul.*

— Încă n-am murit, mamă.

Dintr-odată, Catelyn fu copleşită de spaimă.

— Războaiele nu trebuie purtate până la ultima picătură de sânge. Îşi auzea chiar şi ea disperarea din glas. Nu ai fi primul rege care a plecat genunchiul, nici măcar primul Stark.

Gura lui Robb se încleşta.

— Nu. Niciodată.

— Nu e nici o ruşine. Balon Greyjoy a plecat genunchiul în faţa lui Robert când revolta lui a fost înăbuşită. Torrhen Stark a preferat să plece genunchiul în faţa lui Aegon Cuceritorul decât să-şi vadă oastea înfruntând focurile.

— Dar Aegon i-a ucis lui Torrhen tatăl? Îşi trase mâna din mâna ei. Niciodată, am spus.

Acum joacă rolul băiatului, nu al regelui.

— Lannisterii n-au nevoie de Nord. Vor cere tribut şi ostatici, nimic mai mult… iar Pezevenghiul o va păstra pe Sansa, orice am face noi, ca să-şi aibă ostaticul. Oamenii de fier se vor dovedi un duşman mai greu de mulţumit, te asigur. Ca să aibă vreo speranţă să stăpânească Nordul, Greyjoyii nu trebuie să lase în viaţă nici un singur vlăstar al Casei Stark, care le-ar putea contesta drepturile. Theon i-a omorât pe Bran şi pe Rickon, astfel că acum nu le mai rămâne decât să scape de tine… şi de Jeyne, da. Crezi că Lordul Balon îşi permite s-o lase să trăiască, să-ţi nască moştenitori?

Chipul lui Robb era neclintit.

— De aceea l-ai eliberat pe Regicid? Ca să faci pace cu Lannisterii?

— L-am eliberat pe Jaime de dragul Sansei... şi al Aryei, dacă mai e în viaţă. Ştii asta. Dar dacă am nutrit şi o mică speranţă că voi cumpăra şi pacea, e chiar atât de rău?

— Da, răspunse el. Mi-au ucis tatăl.

— Crezi că eu am uitat asta?

— Nu ştiu. Ai uitat?

Catelyn nu-şi lovise niciodată copiii la mânie, dar în clipa aceea fu cât pe ce să-l pălmuiască. Se stăpâni, reamintindu-şi cât de speriat şi singur era, cu siguranţă, fiul ei.

— Tu eşti Regele Nordului. Alegerea îţi aparţine. Nu-ţi cer decât să te gândeşti la ce ţi-am spus. Se scriu cântece minunate despre regii care mor cu vitejie în luptă, dar viaţa ta valorează mai mult decât un cântec. Cel puţin pentru mine, care ţi-am dăruit-o. Îşi înclină capul. Îmi îngădui acum să plec?

— Da.

Robb se întoarse şi scoase sabia. Ce avea de gând cu ea, Catelyn nu-şi putea da seama. Nu era nici un duşman prin preajmă, nimeni cu care să se lupte. Doar ea şi el, printre copacii înalţi şi frunzele căzute. *Există bătălii care nu se câştigă cu sabia,* vru să-i spună, dar se temea că regele era surd la asemenea vorbe.

Ore mai târziu, Catelyn cosea în camera ei, când tânărul Rollam Westerling veni într-un suflet, chemând-o la cină. *Bine,* gândi Catelyn uşurată. Nu fusese sigură că, după cearta lor, fiul ei o va dori acolo.

— Eşti un scutier de nădejde, îi spuse ea lui Rollam, pe un ton grav. *Bran ar fi fost la fel.*

Dacă Robb era rezervat la masă, iar Edmure morocănos, Lothar cel Şchiop făcea cât amândoi. Era întruchiparea curtoaziei, povestind cu căldură despre Lordul Hoster, consolând-o cu blândeţe pe Catelyn pentru pierderea fiilor ei, Bran şi Rickon, proslăvindu-l pe Edmure pentru victoria de la Moara de Piatră şi mulţumindu-i lui Robb pentru „dreptatea iute şi sigură” pe care i-o aplicase lui Rickard Karstark. Fratele nelegitim al lui Lothar, Walter Rivers, era cu totul altfel: un bărbat aspru, ursuz, cu chipul bănuitor al Lordului Walder, vorbea doar rareori şi îşi îndrepta aproape întreaga atenţie către carnea şi miedul din faţa lui.

După ce toate vorbele goale fură rostite, regina şi ceilalţi

Westerlingi se scuzară, masa fu strânsă şi Lothar Frey îşi drese glasul.

— Înainte de a trece la chestiunea care ne-a adus aici, mai e un lucru de discutat, zise el ritos. Un lucru grav, mă tem. Am sperat că nu-mi va reveni mie misiunea de a vă aduce aceste veşti, dar se pare că sunt nevoit. Nobilul meu tată a primit o scrisoare de la nepoţii lui.

Catelyn fusese în ultimul timp atât de absorbită de propria-i suferinţă, încât aproape că uitase de cei doi Frey pe care acceptase să-i ia în grijă. *Nu,* gândi ea. *Mama, ai milă, câte lovituri mai putem îndura?* Presimţea că vorbele pe care avea să le audă îi vor înfige încă o săgeată în inimă.

— Nepoţii de la Winterfell? se forţă să întrebe. Pupilii mei?

— Walder şi Walder, da. Dar în prezent sunt la Dreadfort, doamna mea. Mi-e greu să-ţi spun asta, dar a avut loc o bătălie. Winterfellul a fost pârjolit.

— *Pârjolit?* Glasul lui Robb era neîncrezător.

— Lorzii voştri din Nord au încercat să-l recucerească din mâinile oamenilor de fier. Când Theon Greyjoy a văzut că trofeul său e pierdut, a dat foc castelului.

— N-am auzit nimic de nici o bătălie, protestă *Ser* Brynden.

— Nepoţii mei sunt doar nişte copii, e adevărat, dar au fost colo. Walder cel Mare a scris depeşa, dar a semnat-o şi vărul său. A fost o treabă sângeroasă, după cum povestesc ei. Castelanul vostru a fost ucis. *Ser* Rodrik, aşa îl chema?

— *Ser* Rodrik Cassel, răspunse Catelyn, încremenită. *Acea biată făptură vitează şi credincioasă?* Îl vedea aievea, trăgându-se de barba-i albă, sălbatică. Dar ceilalţi oameni ai noştri?

— Mă tem că oamenii de fier i-au trecut pe mulţi prin sabie.

Mut de furie, Robb bătu cu pumnul în masă şi îşi întoarse faţa, ca Freyii să nu-i vadă lacrimile.

Însă mama sa i le văzu. *Lumea devine mai întunecoasă pe zi ce trece.* Gândurile lui Catelyn se îndreptară către Beth, fetiţa lui *Ser* Rodrik, către neobositul Maester Luwin şi veselul Septon Chayle, către Mikken, în fierărie, Farlen şi Palla la adăposturile câinilor, către Bătrâna Nan şi Hodor cel inocent. Avea inima bolnavă.

— Te rog, nu *toţi.*

— Nu, răspunse Lothar Şchiopul. Femeile şi copiii s-au ascuns, printre ei şi nepoţii mei, Walder şi Walder. Cu Winterfellul

prefăcut în scrum, supravieţuitorii au fost duşi la Dreadfort de fiul lui Bolton, care a salvat femeile de la Winterfell şi pe cei mici.

— *Fiul* lui Bolton? Glasul lui Robb era încordat.

Walder Rivers interveni:

— Un fiu bastard, cred.

— Nu Ramsay Snow? Lordul Roose mai are un bastard? Robb se încruntă. Acest Ramsay a fost un monstru şi un criminal şi a murit ca un laş. Sau cel puţin aşa mi s-a spus.

— Nu pot să mă pronunţ. E multă confuzie într-un război. Multe mărturii false. Tot ceea ce pot spune este că nepoţii mei susţin că acest bastard al lui Bolton a fost cel care a salvat femeile Winterfellului şi pe cei mici. Acum sunt la Dreadfort, în siguranţă, toţi cei care au rămas…

— Theon, zise Robb pe neaşteptate. Ce s-a întâmplat cu Theon Greyjoy? A fost ucis?

Lothar Şchiopul ridică din umeri.

— Asta nu ştiu, Înălţimea Ta. Walder şi Walder n-au pomenit nimic despre soarta lui. S-ar putea ca Lordul Balon să ştie, dacă a primit veşti de la acest fiu al său.

Ser Brynden spuse.

— Îl vom întreba, negreşit.

— Văd că sunteţi cu toţii tulburaţi. Îmi pare rău că v-am adus un nou prilej de suferinţă. Poate că ar trebui să ne amânăm discuţia pe mâine. Problema noastră poate aştepta până ce vă reveniţi…

— Nu, zise Robb. Vreau s-o rezolvăm.

Edmure clătină aprobator din cap.

— Şi eu la fel. Ai vreun răspuns la propunerea noastră, lordul meu?

— Da. Lothar zâmbi. Nobilul meu tată mă roagă să îi spun Înălţimii Tale că va consimţi la această nouă alianţă prin căsătorie între casele noastre şi îşi reînnoieşte loialitatea faţă de Regele Nordului, cu condiţia ca Luminăţia Ta să-i ceară scuze în persoană, faţă în faţă, pentru insulta pe care a adus-o Casei Frey.

O scuză era un preţ mic de plătit, dar lui Catelyn îi displăcu imediat această condiţie meschină a Lordului Walder.

— Sunt încântat, zise Robb cu prudenţă. Nu am dorit niciodată să provoc această ruptură între noi, Lothar. Casa Frey a luptat cu vitejie pentru cauza noastră, o doresc din nou de partea mea.

— Eşti nespus de bun, Înălţimea Ta. Întrucât accepţi aceşti termeni, am primit poruncă să ofer Lordului Tully mâna surorii

mele, Lady Roslin, o fecioară de şaisprezece ani. Roslin e cea mai tânără fiică a nobilului meu tată cu Lady Bethany din Casa Rosby, a şasea lui soţie. Are o fire blândă şi e înzestrată pentru muzică.

Edmure se foi în scaun.

— N-ar fi mai bine dacă mai întâi aş întâlni…

— Vă veţi întâlni când vă veţi căsători, i-o reteză Walder Rivers. Dacă nu cumva Lordul Tully simte nevoia să-i numere mai întâi dinţii.

Edmure se stăpâni.

— Am să te cred pe cuvânt în privinţa dinţilor ei, dar aş fi încântat dacă aş putea să-i zăresc chipul înainte de a o lua de nevastă.

— Trebuie s-o accepţi acum, *ser*, insistă Walder Rivers. Altfel tatăl meu îşi retrage oferta.

Lothar Şchiopul dădu din mâini.

— Fratele meu vorbeşte fără înconjur, ca un soldat, dar ceea ce spune este adevărat. E dorinţa nobilului meu tată ca această căsătorie să aibă loc degrabă.

— *Degrabă?* Edmure părea atât de nefericit, încât lui Catelyn îi trecu prin minte gândul scandalos că poate Edmure cocheta cu ideea de a rupe logodna după ce luptele vor lua sfârşit.

— Oare Lordul Walder a uitat că purtăm un război? întrebă aspru Peştele Negru.

— Nici pomeneală, răspunse Lothar. Tocmai de aceea insistă ca această căsătorie să aibă loc acum, *ser*. Oamenii mor în război, chiar şi cei care sunt tineri şi puternici. Ce se va alege de alianţa noastră dacă Lordul Edmure cade înainte s-o ia pe Roslin de soţie? Şi apoi, mai trebuie să ţinem seama şi de vârsta tatălui meu. A trecut de nouăzeci de ani şi nu cred să apuce sfârşitul acestui război. Ar muri cu nobila-i inimă împăcată dacă ar putea s-o vadă pe Roslin măritată înainte ca zeii să-l ia, ştiind că preaiubita lui fiică are un soţ puternic, care s-o preţuiască şi s-o ocrotească.

Cu toţii vrem ca Lordul Walder să moară fericit. Catelyn era din ce în ce mai nemulţumită de acest aranjament.

— Fratele meu tocmai şi-a pierdut el însuşi tatăl. Are nevoie de timp să-l plângă.

— Roslin e o fată veselă, zise Lothar. S-ar putea să fie exact ceea ce-i lipseşte ca să-l ajute să treacă mai uşor prin această suferinţă.

— Iar bunicului meu au ajuns să-i displacă logodnele prelungite, adăugă bastardul Walder Rivers. Nu-mi pot închipui de ce.

Robb îi aruncă o privire de gheaţă.

— Pricep ce vrei să spui, Rivers. Rogu-te, lasă-ne singuri.

— Cum porunceşte Înălţimea Ta. Lothar Şchiopul se ridică, iar fratele său bastard îl ajută să iasă, şontâc, din încăpere.

Edmure clocotea.

— Numai că n-au zis că promisiunea mea nu face doi bani! De ce l-aş lăsa pe bătrânul ăla perfid să-mi aleagă soţia? Lordul Walder are şi alte fiice în afară de Roslin. Şi nepoate. Ar trebui să mi se ofere, ca şi ţie, dreptul să aleg. Sunt seniorul său, ar trebui să fie încântat că sunt dispus să mă însor cu *oricare* dintre ele.

— E un om mândru şi noi l-am rănit, răspunse Catelyn.

— Lua-i-ar Ceilalţi mândria! Nu voi fi făcut de ruşine în casa mea. Răspunsul meu e nu.

Robb îl privi obosit.

— N-am să-ţi poruncesc. Nu în privinţa asta. Dar dacă refuzi, Lordul Frey va considera că e o nouă insultă şi orice speranţă de a îndrepta lucrurile va fi pierdută.

— Nu poţi şti asta, insistă Edmure. Frey m-a vrut pentru una dintre fiicele lui din ziua în care m-am născut. Nu va lăsa o ocazie ca asta să-i scape printre degetele alea hrăpăreţe. Când Lothar îi va duce răspunsul nostru, va veni înapoi valvârtej şi va accepta o logodnă… cu o fată la alegerea mea.

— Poate, cu timpul, zise Brynden Peştele Negru. Dar putem noi aştepta cât timp Lothar face drumul încoace şi încolo, cu oferte şi contraoferte?

Degetele lui Robb se strânseră în pumn.

— Trebuie să mă întorc la Nord. Fratele meu e mort, Winterfellul pârjolit, oamenii ucişi… numai zeii ştiu ce pune la cale acest bastard al lui Bolton sau dacă Theon e încă în viaţă şi liber. Nu pot să stau aici şi să aştept o căsătorie care s-ar putea să aibă loc sau nu.

— Trebuie să aibă loc, zise Catelyn fără tragere de inimă. Nu-mi doresc mai mult decât tine, frate, să suport insultele şi plângerile lui Walder Frey, dar nu prea avem de ales. Fără această căsătorie, cauza lui Robb e pierdută. Edmure, trebuie să acceptăm.

— Trebuie să *acceptăm?* repetă el iritat. Nu te văd oferindu-te să devii a noua Doamnă Frey, Cat.

— Cea de-a opta Doamnă Frey e încă bine, sănătoasă, după câte ştiu, răspunse ea. *Din fericire.* Altfel, cunoscându-l pe Lordul Walder, s-ar putea foarte bine să se ajungă la asta.

Peştele Negru spuse:

— Sunt ultimul om din Cele Şapte Regate care să spună cuiva cu cine trebuie să se căsătorească, nepoate. În orice caz, ai zis ceva despre răscumpărarea greşelii de la Bătălia Vadurilor.

— Aveam în minte o altfel de răscumpărare. O luptă de la om la om cu Regicidul. Şapte ani de penitenţă ca frate cerşetor. Să înot în Marea Apusului cu picioarele legate. Când văzu că nimeni nu zâmbea, Edmure ridică mâinile: Lua-v-ar Ceilalţi pe toţi! Prea bine. Mă voi însura cu fetişcana. Ca *răscumpărare.*

DAVOS

Lordul Alester ridică brusc privirea.

— Glasuri, spuse el. Auzi, Davos? Vine cineva după noi.

— Mreană, răspunse Davos. E ora cinei sau pe aproape. Cu o seară înainte, Mreană le adusese o jumătate de plăcintă cu carne de vită şi slănină şi o carafă cu mied. Doar gândindu-se la ele, maţele începură să-i chiorăie.

— Nu, sunt mai mulţi.

Are dreptate. Davos auzea cel puţin două glasuri şi paşi din ce în ce mai răsunători. Se ridică în picioare şi se duse lângă gratii.

Lordul Alester îşi şterse paiele de pe haine.

— Regele a trimis după mine. Sau regina, da, Selyse nu m-ar lăsa să putrezesc aici, pe mine, sânge din sângele ei.

Mreană îşi făcu apariţia în faţa celulei cu o legătură de chei în mână. *Ser* Axell Florent şi patru străjeri îl urmau îndeaproape. Se opriră sub torţă, aşteptând ca Mreană să caute cheia potrivită.

— Axell, spuse Lordul Alester. O, zei îndurători. Cine trimite după mine? Regele sau regina?

— Nimeni n-a trimis după tine, trădătorule, se răsti *Ser* Axell.

Lordul Alester sări înapoi, de parcă ar fi primit o palmă.

— Nu, ţi-o jur, n-am trădat pe nimeni. De ce nu vrei să mă asculţi? Dacă Înălţimea Sa m-ar lăsa doar să-i explic…

Mreană vârî o cheie mare de fier în broască, o răsuci şi deschise uşa. Balamalele ruginite protestară cu un scârţâit.

— Tu, i se adresă el lui Davos. Vino.

— Unde? Davos se uită la *Ser* Axell. Spune-mi adevărul, *ser*, ai

de gând să mă ucizi?

— Am fost trimis după tine. Poţi umbla?

— Da, pot. Davos păşi afară din celulă, iar Lordul Alester scoase un strigăt de disperare, în timp ce Mreană trânti uşa la loc.

— Ia torţa, îi porunci *Ser* Axell temnicerului. Lasă-l pe trădător pradă întunericului.

— Nu, protestă fratele său. Axell, te rog, nu lua lumina… zei, aveţi îndurare…

— Zei? Nu există decât R'hllor şi Celălalt. *Ser* Axell făcu un gest tăios şi unul dintre străjerii săi smulse torţa din suport şi o luă înainte pe scări.

— Mă duceţi la Melisandre? întrebă Davos.

— Va fi şi ea acolo, răspunse *Ser* Axell. Nu e niciodată departe de rege. Dar Înălţimea Sa te vrea.

Davos îşi ridică mâna la piept, unde, cândva, norocul îi atârnase de o sfoară, într-un săculeţ de piele. *Acum s-a dus,* îşi aminti, *şi capetele celor patru degete la fel.* Dar palmele îi erau încă destul de lungi ca să cuprindă gâtul unei femei, în special un gât subţire, ca al ei.

Începură să urce scara îngustă, în spirală. Zidurile erau din piatră aspră, întunecată, reci la atingere. Lumina torţei dansa în faţa lor, iar umbrele înaintau lângă ei, pe pereţi. La cea de-a treia întoarcere, trecură pe lângă o poartă de fier care dădea spre un spaţiu cufundat în beznă, iar la a cincea, pe lângă o alta. Davos bănuia că erau deja aproape de nivelul pământului, poate chiar deasupra. Următoarea uşă la care ajunseră era din lemn, dar continuară să urce. Acum pereţii erau găuriţi de săgeţi, dar nici o geană de lumină nu răzbătea prin zidurile groase de piatră. Afară era noapte.

Picioarele îl dureau când *Ser* Axell dădu în lături o uşă grea şi îi făcu semn să treacă. Dincolo, un pod înalt de piatră se arcuia peste abis, către un masiv turn central numit Toba de Piatră. Briza mării bătea fără odihnă printre arcade şi, în timp ce treceau podul, Davos simţea mirosul apei sărate. Inspiră adânc, umplându- şi plămânii cu aerul rece şi curat. *Vânt şi apă, daţi-mi putere,* se rugă el. Un foc imens ardea în curtea de dedesubt, să alunge spaimele golfului întunecat, iar oamenii reginei erau adunaţi în jurul lui, cântând osanale noului lor zeu roşu.

Se aflau la mijlocul podului când *Ser* Axell se opri. Făcu un gest brusc cu mâna şi oamenii lui se îndepărtară.

— De-ar fi după mine, te-aş arde împreună cu fratele meu Alester, îi zise el lui Davos. Sunteţi amândoi nişte trădători.

— Poţi spune ce vrei. Nu l-aş trăda niciodată pe Regele Stannis.

— Ba da, l-ai trăda. Îl vei trăda. Văd asta pe chipul tău. Şi am văzut-o şi în flăcări. R'hllor m-a binecuvântat cu acest dar. Îmi arată viitorul în foc, ca lui Melisandre. Stannis Baratheon va sta pe Tronul de Fier, am văzut. Şi ştiu ce trebuie făcut. Înălţimea Sa trebuie să mă facă Mâna lui, în locul fratelui meu trădător. Iar tu îi vei spune asta.

Oare? Davos rămase tăcut.

— Regina a cerut insistent numirea mea, continuă *Ser* Axell. Chiar şi vechiul tău prieten din Lys, piratul Saan, spune acelaşi lucru. Am ticluit împreună un plan, el şi cu mine. Cu toate acestea, Înălţimea Sa nu acţionează. Înfrângerea îl roade – un vierme negru în sufletul lui. Dacă eşti atât de devotat cauzei sale precum spui, contrabandistule, îţi vei uni glasul cu al nostru. Spune-i că sunt singura Mână de care are nevoie. Spune-i, şi când pornim pe mare, voi avea grijă să ai o corabie nouă.

O corabie. Davos cercetă chipul bărbatului din faţa lui. *Ser* Axell avea urechile mari ale Casei Florent, foarte asemănătoare cu ale reginei. Din ele îi creştea un păr aspru, la fel şi din nări, iar sub bărbia dublă părul îi răsărea în smocuri. Avea nasul mare, fruntea cu sprâncene stufoase, ochii înguşti şi duşmănoşi. *Mai repede mi-ar da un rug decât o corabie, a spus-o, dar dacă îi fac pe plac...*

— Dacă îţi trece prin minte să mă trădezi, continuă *Ser* Axell, adu-ţi aminte, rogu-te, că am fost castelan la Piatra Dragonului o bună bucată de vreme. Garnizoana este a mea. Probabil că n-am cum să te ard fără acordul regelui, dar cine poate spune că nu poţi suferi un accident? Aşeză o mână cărnoasă pe ceafa lui Davos şi îl lipi de parapetul înalt până la brâu al podului, apoi îl împinse puţin mai tare, până când faţa îi ajunse deasupra curţii. Mă auzi?

— Aud, răspunse Davos. *Şi tu îndrăzneşti să mă numeşti pe mine trădător?*

Ser Axell îi dădu drumul.

— Bun. Înălţimea Sa ne aşteaptă. Mai bine să nu-i irosim timpul.

În vârful Tobei de Piatră, în camera mare şi rotundă numită Sala Mesei Pictate, îl găsiră pe Stannis Baratheon stând în

spatele obiectului de la care se trăgea numele încăperii, o placă masivă de lemn sculptat în forma Westerosului, aşa cum fusese el pe vremea lui Aegon Cuceritorul. Lângă rege se afla un mangal de fier, cu cărbuni ce aruncau sclipiri portocalii-arămii. Patru ferestre înalte, alungite, dădeau către nord, sud, est şi vest. Dincolo de ele erau noaptea şi cerul înstelat. Davos auzea vântul şuierând şi, mai încet, freamătul mării.

— Înălţimea Ta, spuse *Ser* Axell, aşa cum ai poruncit, ţi l-am adus pe Cavalerul Ceapă.

— Văd. Stannis purta o tunică gri de lână, o mantie de un roşu-închis şi o curea de piele, neagră ca smoala, de care atârnau sabia şi pumnalul. O coroană roşie-aurie, cu vârfuri în formă de flăcări, îi înconjura fruntea. Privindu-l, Davos se cutremură. Părea cu zece ani mai bătrân decât omul pe care îl lăsase la Debarcaderul Regelui, când pornise spre Apa Neagră, spre bătălia care avea să-i nimicească. Barba tunsă scurt îi era brăzdată de fire cărunte şi regele slăbise peste zece kilograme. Nu fusese niciodată un bărbat corpolent, dar acum oasele i se mişcau pe sub piele ca nişte suliţe ce încercau să iasă. Până şi coroana părea prea mare pentru creştetul lui. Ochii îi erau văgăuni goale, albastre, cufundate în prăpăstii adânci, iar în spatele pielii i se desluşea forma craniului.

Cu toate acestea, când dădu cu ochii de Davos, un zâmbet palid îi flutură pe buze.

— Aşadar, marea mi l-a redat pe cavalerul peştilor şi al cepei.

— Aşa e, Înălţimea Ta. *Oare ştie că mă aflu în temniţele lui?* Davos plecă un genunchi.

— Ridică-te, *Ser* Davos, porunci Stannis. Mi-ai lipsit, *ser*. Am nevoie de sfaturi bune şi tu niciodată nu m-ai dezamăgit. Aşadar, spune-mi cinstit: care e pedeapsa pentru trădare?

Cuvântul rămase atârnat în aer. *Un cuvânt înfricoşător,* gândi Davos. Oare i se cerea să-şi condamne tovarăşul de celulă? Sau, poate, să se condamne pe sine? *Regii cunosc pedeapsa pentru trădare mai bine ca oricine.*

— Trădare? reuşi el în cele din urmă să rostească, abia şoptit.

— Cum altfel ai spune când cineva îşi renegă regele şi încearcă să-i fure tronul? Te întreb încă o dată: care este pedeapsa pentru trădare, după lege?

Davos nu avea altceva de făcut decât să răspundă.

— Moartea, spuse el. Pedeapsa este moartea, Înălţimea Ta.

— Întotdeauna a fost aşa. Eu nu sunt… eu nu sunt un om crud,

Ser Davos. Mă cunoşti. Mă cunoşti de multă vreme. Aceasta nu este legea mea. Întotdeauna a fost aşa, de pe vremea lui Aegon şi dinainte. Daemon Blackfyre, fraţii Toyne, Regele Vultur, Marele Maester Hareth… trădătorii au plătit întotdeauna cu vieţile lor… chiar şi Rhaenyra Targaryen. A fost fiica unui rege şi mama altor doi, dar a murit ca orice trădător fiindcă a încercat să fure tronul propriului ei frate. Aşa e legea. E *lege,* Davos. Nu cruzime.

— Da, Înălţimea Ta. *Nu vorbeşte despre mine.* În acel moment, lui Davos i se făcu milă de tovarăşul de celulă pe care îl lăsase jos, în întuneric. Ştia că ar trebui să tacă, dar era obosit şi tulburat şi se auzi spunând: Sire, Lordul Florent nu a vrut nicidecum să te trădeze.

— Contrabandiştii au vreun alt cuvânt pentru asta? L-am făcut Mână şi ar fi fost în stare să-mi vândă tronul pentru o strachină de terci. Le-ar fi dat-o şi pe Shireen. Singura mea copilă. Ar fi măritat-o cu un bastard născut din incest. Glasul regelui era gâtuit de mânie. Fratele meu avea darul de a inspira loialitate. Chiar şi vrăjmaşilor lui. La Summerhall a câştigat trei bătălii într-o singură zi şi i-a adus pe Lorzii Grandison şi Cafferen înapoi la Capătul Furtunii, ca prizonieri. Le-a atârnat stindardele în sala tronului, ca trofee. Cerbii albi ai lui Cafferen erau pătaţi cu sânge, iar leul adormit al lui Grandison era aproape sfâşiat în două. Dar el stătea seara sub acele flamuri, bând şi ospătându-se cu Robert. I-a luat chiar şi la vânătoare. „Aceşti oameni aveau de gând să te dea pe mâna lui Aerys, să te omoare”, i-am spus după ce i-am văzut trăgând cu topoarele în curte. „N-ar trebui să le dai topoare în mâini.” Robert a râs. Eu i-aş fi aruncat pe Grandison şi pe Cafferen în temniţă, dar el şi i-a făcut prieteni. Lordul Cafferen a murit la Castelul Ashford, spintecat de Radnyll Tarly, în timp ce lupta pentru Robert. Lordul Grandison a fost rănit la Trident şi a murit din cauza asta, un an mai târziu. Fratele meu i-a făcut să-l iubească, dar se pare că eu inspir numai trădare. Chiar şi celor din sângele şi neamul meu. Frate, bunic, veri, unchi…

— Înălţimea Ta, interveni *Ser* Axell, te implor, dă-mi şansa de a-ţi dovedi că nu toţi Florentii sunt atât de laşi.

— *Ser* Axell ar vrea să reîncep războiul, îi explică Regele Stannis lui Davos. Lannisterii mă cred înfrânt şi lorzii mei juraţi m-au trădat, aproape toţi. Până şi Lordul Estermont, tatăl propriei mele mame, a plecat genunchiul în faţa lui Joffrey. Cei câţiva oameni loiali care mi-au mai rămas încep să-şi piardă curajul. Îşi irosesc zilele bând şi jucând jocuri de noroc şi îşi ling

rănile ca nişte potăi bătute.

— Bătălia le va înflăcăra din nou inimile, Înălţimea Ta, zise *Ser* Axell. Înfrângerea e o boală, iar victoria este leacul ei.

— Victoria. Gura regelui se strâmbă. Există victorii şi victorii, *ser*. Dar povesteşte-i lui Davos despre planul tău. Vreau să-i aud părerea despre ceea ce propui.

Ser Axell se întoarse către Davos, cu expresia pe care trebuie s-o fi avut mândrul Lord Belgrave în ziua în care Regele Baelor cel Binecuvântat i-a poruncit să spele picioarele ulceroase ale cerşetorului. Cu toate acestea, se supuse.

Planul pe care *Ser* Axell îl pusese la cale cu Saan era simplu. La câteva ore pe mare de Piatra Dragonului, se afla Insula Cleştilor, străveche reşedinţă înconjurată de ape a Casei Celtigar. Lordul Ardrian Celtigar luptase sub stindardul inimii înflăcărate pe Apa Neagră, dar, odată luat prizonier, n-a stat pe gânduri şi a plecat genunchiul în faţa lui Joffrey. A rămas la Debarcaderul Regelui, unde se află şi acum.

— Fără doar şi poate, e prea speriat de mânia Înălţimii Sale ca să se apropie de Piatra Dragonului, afirmă *Ser* Axell. Şi bine s-a gândit. Omul şi-a trădat adevăratul rege.

Ser Axell propunea să folosească flota lui Salladhor Saan şi oamenii care scăpaseră de la Apa Neagră – Stannis încă avea vreo cincisprezece mii la Piatra Dragonului, mai mult de jumătate dintre ei din clanul Florent – drept răzbunare pentru trădarea Lordului Celtigar. Insula Cleştilor era slab păzită, iar despre castelul său se spunea că gemea de covoare din Myr, sticlă de Volantis, vase de aur şi argint, cupe împodobite cu nestemate, şoimi magnifici, un topor din oţel valyrian, un corn care putea chema monştrii din adâncuri, cufere cu rubine şi mai multe vinuri decât ar ajunge să bea cineva în o sută de ani. Deşi Celtigar arăta lumii o faţă de avar, nu-şi refuza nici un capriciu.

— Să-i trecem castelul prin foc şi oamenii prin sabie, zic eu, conchise Lordul Axell. Să transformăm Insula Cleştilor într-un pustiu de cenuşă şi oase, sălaş al ciorilor negre, ca lumea să vadă care e soarta celor care se însoţesc cu Lannisterii.

Stannis ascultă în linişte cuvintele lui *Ser* Axell, scrâşnindu-şi încet dinţii, dintr-o parte în alta. Când acesta isprăvi, Lordul Stannis spuse:

— S-ar putea face, cred. Riscul e mic. Joffrey n-are nici o putere pe mare până când Lordul Redwyne nu ridică ancora de la Arbor. Piratul acela, Salladhor Saan, ne-ar putea fi loial o vreme,

de dragul prăzii. În sine, Insula Cleştilor e lipsită de valoare, dar cucerirea ei ar putea să-l atenţioneze pe Lordul Tywin că nu mi-am spus încă ultimul cuvânt. Regele se întoarse din nou către Davos: Spune-mi adevărul, *ser*. Ce părere ai despre propunerea lui *Ser* Axell?

Spune-mi adevărul, ser. Davos îşi aminti celula întunecată pe care o împărţise cu Lordul Alester, şi-i aminti pe Mreană şi Terci. Se gândi la promisiunile pe care i le făcuse *Ser* Axell pe pod, deasupra curţii. *O corabie sau un brânci, care să fie?* Dar în faţa lui se afla Stannis.

— Înălţimea Ta, rosti el fără grabă, cred că e o nebunie… da, şi o laşitate.

— *Laşitate?* răcni *Ser* Axell. Nimeni nu mă face pe mine laş în faţa regelui meu!

— Linişte, porunci Stannis. *Ser* Davos, continuă, vreau să-ţi aud argumentele.

Davos se întoarse, privindu-l pe *Ser* Axell în faţă:

— Spui că ar trebui să arătăm regatului că mai avem un cuvânt de spus. Să atacăm. Să pornim război, da… dar împotriva cui? Nu vei găsi nici un Lannister pe Insula Cleştilor.

— Vom găsi *trădători,* izbucni *Ser* Axell, deşi s-ar putea să găsesc câţiva mai aproape de casă. Chiar în această încăpere.

Davos ignoră înţepătura.

— Nu mă îndoiesc că Lordul Celtigar a plecat genunchiul în faţa lui Joffrey. E un om bătrân, terminat, care nu mai vrea altceva decât să-şi sfârşească zilele în castelul său, bându-şi vinul ales din cupele bătute cu nestemate. Se întoarse din nou către Stannis: Dar a venit atunci când l-ai chemat, sire. A venit, cu săbii şi corăbii. A fost lângă tine la Capătul Furtunii, când Lordul Renly ne-a atacat şi corăbiile lui au plutit pe Apa Neagră. Oamenii lui au luptat pentru tine, au *ars* pentru tine. Insula Cleştilor e slab apărată, da. Apărată de femei, de copii şi de bătrâni. Oare de ce? Fiindcă soţii şi fiii şi taţii lor au murit pe Apa Neagră, de aceea. Au murit la vâsle sau cu săbiile în mâini, luptând sub flamurile noastre. Dar *Ser* Axell propune să năvălim peste casele pe care le-au lăsat în urmă, să le siluim văduvele şi să le ucidem pruncii. Aceşti oameni de rând nu sunt trădători…

— Ba *sunt,* insistă *Ser* Axell. Nu toţi oamenii lui Celtigar au fost omorâţi pe Apa Neagră. Sute au fost capturaţi cu stăpânul lor şi au plecat genunchiul împreună cu el.

— *Împreună cu el,* repetă Davos. Erau oamenii lui, îi juraseră

credinţă. Ce alegere li s-a dat?

— Orice om are de ales. Ar fi putut refuza să îngenuncheze. Unii au făcut-o şi au murit pentru asta. Dar au murit cinstiţi şi loiali.

— Unii oameni sunt mai puternici decât alţii. Era un răspuns neconvingător şi Davos ştia asta. Stannis Baratheon era un om de fier, care nu înţelegea şi nu ierta slăbiciunea altora. *Pierd,* gândi el, disperat.

— Datoria fiecărui om e să rămână credincios regelui său de drept, chiar dacă lordul pe care îl slujeşte se dovedeşte trădător, declară Stannis pe un ton care nu mai lăsa loc de discuţii.

O îndrăzneală disperată puse stăpânire pe Davos, o nesăbuinţă vecină cu nebunia:

— Aşa cum ai rămas tu credincios Regelui Aerys, când fratele tău şi-a ridicat flamurile? izbucni el.

Urmă o tăcere înmărmurită, până când *Ser* Axell, scoţând pumnalul din teacă, strigă:

— *Trădare!* Înălţimea Ta, rosteşte infamii în faţa ta!

Davos îl auzea pe Stannis scrâşnind din dinţi. O venă se zbătea, albastră şi umflată, pe fruntea regelui. Ochii li se întâlniră.

— Lasă pumnalul, *Ser* Axell. Şi lasă-ne singuri.

— Cum doreşte Înălţimea Ta…

— Doresc să pleci. Dispari din faţa mea şi trimite-mi-o pe Melisandre.

— Cum porunceşti.

Ser Axell îşi vârî pumnalul în teacă, se înclină şi porni în grabă spre uşă. Cizmele sale răsunau pe podea, furioase.

— Te-ai bazat întotdeauna pe indulgenţa mea, îl preveni Stannis pe Davos, când rămaseră singuri. Aş putea să-ţi scurtez limba la fel de uşor cum ţi-am scurtat degetele, contrabandistule.

— Sunt omul tău, Înălţimea Ta. Aşa că poţi să faci ce vrei cu limba mea. Îţi aparţine.

— Da, zise el, mai potolit. Şi vreau ca limba ta să rostească adevărul. Deşi adevărul e uneori amar. *Aerys!* De-ai ştii… a fost o alegere grea. Sângele meu sau seniorul meu. Fratele meu sau regele meu. Făcu o grimasă. Ai văzut vreodată Tronul de Fier? Ţepii de la spate, fâşiile de oţel răsucit, capetele zimţate ale săbiilor şi ale cuţitelor, toate împletite şi amestecate? Nu e un tron *comod, ser*. Pe legea mea, să aud pe cineva că mă contrazice! Nu e un jilţ în care omul se poate odihni. Adesea mă

întreb de ce fraţii mei l-au dorit cu atâta disperare.

— Tu de ce îl vrei, atunci? îl întrebă Davos.

— Nu e pe vrute. Tronul e al meu, ca moştenitor al lui Robert. Aşa e legea. După mine, trebuie să-i revină fiicei mele, dacă nu cumva, până la urmă, Selyse îmi dăruieşte un fiu. Îşi trecu uşor trei degete peste masă, peste straturile de vopsea netedă şi tare, întunecată de trecerea timpului. *Sunt* rege. Dorinţele nu încap aici. Am o datorie faţă de fiica mea. Faţă de regat. Chiar şi faţă de Robert. Nu m-a iubit aproape deloc, ştiu asta, dar a fost fratele meu. Femeia Lannister i-a pus coarne şi l-a transformat într-un bufon. Ar fi putut să-l omoare, aşa cum i-a omorât pe Jon Arryn şi pe Ned Stark. Pentru asemenea crime, trebuie să se facă dreptate. Începând cu Cersei şi mârşăviile ei. Dar numai pentru început. Am de gând să curăţ curtea aceea. Aşa cum ar fi trebuit să facă Robert, după Trident. *Ser* Barristan mi-a spus cândva că putregaiul din regatul lui Aerys a început cu Varys. Eunucul n-ar fi trebuit niciodată iertat. Nici Regicidul. Robert ar fi trebuit, cel puţin, să-i smulgă lui Jaime mantia albă de pe umeri şi să-l trimită la Zid, aşa cum i-a cerut Lordul Stark. În schimb, a ascultat de Jon Arryn. Eu mă aflam încă la Capătul Furtunii, sub asediu şi neîntrebat. Se întoarse să-i arunce lui Davos o privire aspră, iscoditoare: Acum, adevărul. De ce vrei s-o omori pe Lady Melisandre?

Aşadar, ştie, de fapt. Davos nu-l putea minţi.

— Patru dintre fiii mei au ars pe Apa Neagră. I-a dat pradă flăcărilor.

— O judeci greşit. Focurile acelea n-au fost ale ei. Huleşte-l pe Pezevenghi, huleşte-i pe piromanţi, huleşte-l pe nebunul acela de Florent care a condus flota între fălcile unei capcane. Sau huleşte-mă pe mine, pentru încăpăţânata mea trufie, pentru că am respins-o când aveam mai multă nevoie de ea. Dar nu pe Melisandre. Ea rămâne slujitoarea mea devotată.

— Maester Cressen a fost slujitorul tău devotat. Melisandre l-a omorât, aşa cum i-a omorât pe *Ser* Cortnay Penrose şi pe fratele tău Renly.

— Acum vorbeşti ca un nătărău, se plânse regele. A *văzut* sfârşitul lui Renly în flăcări, dar n-a avut de-a face cu asta mai mult decât mine. Preoteasa era cu mine. Devan al tău ţi-ar putea confirma. Întreabă-l, dacă nu mă crezi. Melisandre l-ar fi cruţat pe Renly, dacă ar fi putut. Ea a fost cea care m-a îndemnat să mă întâlnesc cu el şi să-i mai dau o ultimă şansă să-şi

răscumpere trădarea. Şi tot ea mi-a spus să te chem, când *Ser* Axell a vrut să te trimită la R'hllor. Schiţă un zâmbet firav. Te miră?

— Da. Ştie că nu sunt prietenul ei şi al zeului roşu.

— Dar eşti prietenul meu. Melisandre ştie şi asta. Îi făcu semn lui Davos să se apropie: Băiatul e bolnav, Maester Pylos îi pune lipitori.

— Băiatul? Se gândea la Devan, scutierul regelui. Fiul meu, sire?

— Devan? Un băiat bun. Seamănă mult cu tine. Eu despre bastardul lui Robert vorbeam, băiatul pe care l-am luat prizonier la Capătul Furtunii.

Edric Storm.

— Am vorbit cu el în Grădina lui Aegon.

— Aşa cum a dorit ea. Aşa cum a văzut. Stannis oftă. Te-a fermecat băiatul? Are darul acesta. L-a moştenit de la tatăl său, îl are în sânge. Ştie că este fiul regelui, dar preferă să uite că e bastard. Şi îl venerează pe Robert, aşa cum a făcut Renly când era tânăr. Fratele meu juca rolul de tată iubitor în timpul vizitelor sale la Capătul Furtunii şi îi făcea daruri… săbii şi ponei şi mantii tivite cu blană. Mâna eunucului, toate. Băiatul umplea Fortăreaţa Roşie de mulţumiri, iar Robert râdea şi îl întreba pe Varys ce mai trimisese anul acesta. Renly nu era nici el mai bun. A lăsat educaţia copilului pe seama castelanilor şi a maesterilor şi au căzut cu toţii victime farmecelor lui. Penrose a ales să moară decât să renunţe la el. Regele scrâşni din dinţi. Încă mă înfurie. Cum putea crede c-am să-i fac vreun rău băiatului? L-am ales pe Robert, nu-i aşa? Când a venit ziua aceea grea, am ales sângele în locul onoarei.

Nu rosteşte numele băiatului. Asta îl stânjenea pe Davos peste măsură.

— Sper că micul Edric îşi va reveni curând.

Stannis flutură o mână, alungându-i îngrijorarea.

— E o răceală, nimic mai mult. Tuşeşte, are frisoane şi febră. Maester Pylos îl va pune curând pe picioare. Nu e nimic de capul băiatului, mă-nţelegi, dar în venele lui curge sângele fratelui meu. Ea spune că sângele unui rege are putere.

Davos nu trebuia să întrebe cine era *ea.* Stannis atinse Masa Pictată.

— Priveşte, Cavaler Ceapă. Regatul meu, moştenirea mea. Westerosul meu. Îşi trecu o mână peste hartă. Această discuţie

despre Cele Şapte Regate e o nebunie. Aegon a văzut asta cu trei sute de ani în urmă, când a stat chiar aici. Au pictat masa la porunca lui. Râuri şi golfuri au pictat, dealuri şi munţi, castele, oraşe şi târguri, lacuri, mlaştini şi păduri… dar nici un hotar. Un singur regat, pentru un singur rege.

— Un singur rege, îl aprobă Davos. Un singur rege înseamnă pace.

— Voi face dreptate în Westeros. Un lucru pe care *Ser* Axell îl înţelege la fel de puţin cum înţelege războiul. Insula Cleştilor nu mi-ar aduce nici un folos… şi era un plan mârşav, întocmai cum ai spus. Celtigar trebuie să plătească preţul trădării singur, în persoană. Şi când voi domni peste regatul meu, îl va plăti. Fiecare va culege ce a semănat, de la cel mai înalt lord şi până la ultimul şobolan. Şi unii îşi vor pierde mai mult decât buricele degetelor, te asigur. Mi-au însângerat regatul şi n-am să uit asta. Regele se întoarse de la masa pictată: În genunchi, Cavaler Ceapă.

— Înălţimea Ta?

— Pentru ceapa şi peştele tău, te-am făcut cândva cavaler. Pentru asta, m-am hotărât să te ridic la rangul de lord.

Asta? Davos era năucit.

— Sunt mulţumit să-ţi fiu cavaler, Înălţimea Ta. N-aş şti cum să încep să mă port ca un lord.

— Foarte bine. Să te porţi ca un lord înseamnă să fii perfid. Am învăţat cu sudoare lecţia aceasta. Acum, *îngenunchează.* Îţi porunceşte regele tău.

Davos îngenunche şi Stannis scoase sabia lungă, *Aducătoarea de Lumină,* cum o numise Melisandre, sabia roşie a eroilor, scoasă din focurile care i-au mistuit pe cei şapte zei. Camera părea că se luminează pe măsură ce sabia ieşea din teacă. Oţelul avea o strălucire proprie, când portocalie, când galbenă, când roşie. Aerul pâlpâia în jurul ei şi nici o nestemată nu fusese vreodată atât de scânteietoare. Dar când Stannis îi atinse umărul cu ea, Davos nu simţi nimic diferit faţă de alte săbii.

— *Ser* Davos de Casa Seaworth, rosti regele, eşti supusul meu cinstit şi devotat, acum şi de-a pururi?

— Da, Înălţimea Ta.

— Şi juri să mă slujeşti cu credinţă câte zile vei trăi, să-mi dai sfatul tău cinstit şi să mi te supui fără şovăire, să-mi aperi drepturile şi regatul împotriva tuturor vrăjmaşilor, în bătălii mari şi mici, să-mi aperi oamenii şi să-mi pedepseşti duşmanii?

— Jur, Înălţimea Ta.

— Atunci, ridică-te, Davos Seaworth, ridică-te ca Lord de Rainwood, Amiral al Mării Înguste şi Mână a Regelui.

Pentru o clipă, Davos fu atât de uluit încât nu se putu mişca. *Astăzi-dimineaţă m-am trezit în temniţa lui.*

— Înălţimea Ta, nu poţi… Nu sunt omul potrivit să fiu Mâna Regelui.

— Nu există altul mai potrivit. Stannis vârî *Aducătoarea de Lumină* în teacă, îi întinse mâna lui Davos şi îl ridică în picioare.

— Obârşia mea e modestă, îi reaminti Davos. Un contrabandist parvenit. Lorzii tăi nu mă vor asculta niciodată.

— Atunci vom face noi lorzi.

— Dar… nu ştiu să citesc… nici să scriu…

— Maester Pylos îţi poate citi. Cât despre scris, ultima mea Mână şi-a semnat decapitarea. Nu-ţi cer altceva decât ceea ce mi-ai dat întotdeauna. Sinceritate. Loialitate. Supunere.

— Cu siguranţă că există vreun lord mai bun… mai mare…

Stannis pufni.

— Bar Emmon, băiatul ăla? Bunicul meu necredincios? Celtigar m-a părăsit, cel mai tânăr Velaryon are şase ani, iar cel mai tânăr Sunglass a plecat la Volantis, după ce i-am ars fratele. Făcu un gest nervos. Puţini oameni de nădejde mai sunt, asta e sigur. *Ser* Gilbert Farring încă apără pentru mine Capătul Furtunii, cu două sute de oameni devotaţi. Lordul Morrigen, Bastardul de la Cântecul Nopţii, tânărul Chyttering, vărul meu Andrew… Dar nu mă încred în nici unul dintre ei aşa cum mă încred în tine, lordul meu de Rainwood. Vei fi Mâna mea. Pe tine te vreau alături în bătălie.

Încă o bătălie va însemna sfârşitul pentru noi toţi, gândi Davos. *Lordul Alester a văzut măcar asta destul de limpede.*

— Înălţimea Ta mi-a cerut sfatul cinstit. Sincer, atunci… ne lipseşte forţa pentru o nouă bătălie împotriva Lannisterilor.

— Despre marea bătălie vorbeşte Luminăţia Sa, se auzi un glas de femeie, încărcat de accentele estului. Melisandre stătea în dreptul uşii, înveşmântată în mătăsuri roşii şi satin sclipitor, ţinând în mâini un vas de argint acoperit. Aceste mici războaie sunt doar o joacă de copii pe lângă ceea ce va să vină. Cel al cărui nume nu poate fi rostit îşi desfăşoară puterea, Davos Seaworth, o putere peste măsură de cumplită, nefastă şi violentă. Se apropie frigul şi noaptea fără sfârşit. Aşeză vasul de argint pe Masa Pictată. Dacă nu cumva oamenii adevăraţi găsesc

curajul să i se opună. Oameni cu inima de foc.

Stannis pironi cu privirea vasul de argint.

— Melisandre mi-a arătat, Lord Davos. În flăcări.

— Ai văzut cu ochii tăi, sire? Lui Stannis Baratheon nu-i stătea în fire să mintă când venea vorba despre asemenea lucruri.

— Cu ochii mei. După bătălie, când eram pierdut în disperare, Lady Melisandre m-a rugat să mă uit în focul din cămin. Hornul trăgea cu putere şi din foc se ridicau fărâme de cenuşă. Le-am privit, simţindu-mă pe jumătate nebun, dar ea m-a rugat să privesc mai atent şi… cenuşa era albă, ridicându-se în valuri, dar dintr-odată, cobora parcă. *Zăpadă,* m-am gândit. Apoi scânteile din aer păreau să se rotească, să se transforme în cercuri de torţe, şi priveam prin foc, jos, către un munte, într-o pădure. Tăciunii au devenit oameni în negru în spatele torţelor şi prin zăpadă se mişcau siluete. Cu toată căldura focului, am simţit un frig atât de năprasnic încât am început să tremur şi atunci imaginea a dispărut, focul rămânând doar un foc. Dar ceea ce am văzut a fost real. Mi-aş pune zălog regatul pentru asta.

— Şi ai făcut-o, zise Melisandre.

Convingerea din glasul regelui îl înspăimânta pe Davos până în măduva oaselor.

— Un munte în pădure… siluete în zăpadă… nu…

— Înseamnă că războiul a început, îi explică Melisandre. Nisipul se scurge în clepsidră mai repede acum şi ceasul omului pe pământ va bate în curând. Trebuie să acţionăm cu îndrăzneală, altfel nu mai avem nici o speranţă. Westerosul trebuie să se unească sub unicul, adevăratul lui rege, prinţul promis, Lordul Pietrei Dragonului, alesul lui R'hllor.

— R'hllor a făcut o alegere ciudată, atunci. Regele se strâmbă, ca şi cum ar fi gustat ceva acru. De ce eu şi nu fraţii mei? Renly cu piersica lui. În visele mele, văd sucul şiroindu-i din gură şi sângele din gâtlej. Dacă şi-ar fi făcut datoria alături de fratele său, l-am fi zdrobit pe Lordul Tywin. O victorie de care până şi Robert ar fi putut fi mândru. Robert… Scrâşni din dinţi, îmi apare şi el în vise. Râzând. Bând. Fălindu-se. Acestea erau lucrurile la care se pricepea cel mai bine. Acestea şi lupta. Nu l-am întrecut niciodată la nimic. Stăpânul Luminii ar fi trebuit să-l facă pe el campionul său. De ce eu?

— Pentru că eşti un om drept, răspunse Melisandre.

— Un om drept. Stannis atinse cu un deget capacul vasului de argint. Cu lipitori.

— Da, zise Melisandre, dar trebuie să-ţi mai spun o dată, nu aceasta e calea.

— Ai jurat că va merge. Regele părea furios.

— Şi da… şi nu.

— Care?

— Amândouă.

— Vorbeşte-mi limpede, femeie.

— Când focurile vor vorbi mai desluşit, aşa voi face şi eu. Flăcările arată adevărul, dar nu e întotdeauna uşor de văzut. Rubinul mare de la gâtul ei sorbea foc din strălucirea mangalului. Dă-mi băiatul, Înălţimea Ta. E calea cea mai sigură. Cea mai bună. Dă-mi-l şi am să trezesc dragonul de piatră.

— Ţi-am mai spus, nu.

— E doar un băiat oarecare, pe lângă toţi băieţii din Westeros şi toate fetele. Pe lângă toţi copiii care ar putea fi născuţi vreodată, în toate regatele din lume.

— Băiatul e nevinovat.

— Băiatul ţi-a pângărit patul conjugal, altfel ai avea, cu siguranţă, propriii tăi fii.

— *Robert* a făcut asta. Nu băiatul. Fiica mea ţine la el. Şi ea e sânge din sângele meu.

— Sângele fratelui tău, zise Melisandre. Sângele unui rege. Doar sângele regesc poate deştepta dragonul de piatră.

Stannis scrâşni din dinţi.

— Nu vreau să mai aud nimic. S-a terminat cu dragonii. Targaryenii au încercat să-i aducă înapoi de zeci de ori. Şi s-au făcut de râs, ori s-au făcut cadavre. Ai lipitorile. Fă-ţi treaba.

Melisandre îşi plecă băţoasă fruntea şi spuse:

— Cum porunceşte regele meu. Ridicându-şi mâneca stângă cu mâna dreaptă, aruncă un pumn de praf în mangal. Cărbunii vâjâiră. În timp ce flăcări palide se ridicau deasupra lor, femeia roşie luă vasul de argint şi i-l duse regelui. Davos o privi ridicând capacul. Dedesubt, se aflau trei lipitori negre, mari, pline de sânge.

Sângele băiatului, înţelese Davos. *Sânge regesc.* Stannis întinse o mână şi degetele i se închiseră în jurul unei lipitori.

— Rosteşte numele, porunci Melisandre. Lipitoarea se zvârcolea în pumnul regelui, încercând să se prindă de unul dintre degete.

— Uzurpatorul, spuse el. Joffrey Baratheon. Când aruncă lipitoarea în foc, aceasta se răsuci printre cărbuni ca o frunză de

toamnă şi se aprinse.

Stannis o luă pe a doua.

— Uzurpatorul, spuse el, mai tare de data acesta. Balon Greyjoy. Aruncă lipitoarea în mangal, cu o mişcare uşoară şi carnea se despică şi trosni. Sângele ţâşni, sâsâind şi fumegând.

Ultima lipitoare era în mâna regelui. Pe aceasta o cercetă o clipă, în timp ce i se răsucea între degete.

— Uzurpatorul, spuse el, în cele din urmă. Robb Stark. Şi o aruncă în flăcări.

JAIME

Baia Harrenhalului era o încăpere scundă, întunecoasă şi plină de aburi, în care erau îngrămădite bazine mari de piatră. Când îl conduseră pe Jaime înăuntru, o găsiră pe Brienne aşezată într-unul dintre ele, frecându-şi braţul aproape cu furie.

— Nu aşa de tare, fătucă, îi strigă Jaime. O să-ţi juleşti pielea.

Brienne aruncă peria şi îşi acoperi sfârcurile cu mâinile aproape la fel de mari ca ale lui Sandor Clegane. Mugurii micuţi, ascuţiţi, pe care se grăbise atât să-i ascundă, ar fi arătat mai firesc pe trupul unei fetiţe de zece ani decât pe pieptul ei mare, musculos.

— Ce faci aici? se răsti ea.

— Lordul Bolton insistă să iau masa cu el, dar a omis să-mi invite puricii. Jaime îl trase de mânecă pe străjer, cu mâna stângă: Ajută-mă să-mi scot zdrenţele astea împuţite. Cu o singură mână, nu putea nici să-şi desfacă pantalonii. Bărbatul se supuse. Fără tragere de inimă, dar se supuse. Acum, lasă-ne, zise Jaime când hainele sale zăceau morman pe podeaua de piatră. Domniţa de Tarth nu vrea ca unul de teapa ta să caşte gura la sfârcurile ei. Arătă cu ciotul mâinii drepte către femeia cu faţa ascuţită care se îngrijea de Brienne: Şi tu. Aşteaptă afară. Nu e decât uşa aia şi fătuca e prea mare să încerce să se strecoare pe horn.

Obişnuinţa supunerii avea rădăcini adânci. Femeia ieşi în urma străjerului, lăsându-le baia celor doi. Bazinele erau destul de mari ca să încapă în ele şase sau şapte oameni, după moda Oraşelor Libere, astfel că Jaime intră lângă Brienne, trecând încet, cu greu, peste marginea bazinului. Ambii ochii îi erau deschişi, dar cel drept îi rămăsese puţin umflat, în pofida lipitorilor lui Qyburn. Jaime se simţea de o sută de ani, ceea ce era cu mult mai bine decât când venise la Harrenhal.

Brienne se retrase din faţa lui.

— Mai sunt şi alte bazine.

— Ăsta îmi convine de minune. Cu băgare de seamă, se cufundă până la bărbie în apa aburind. Nu te teme, fătucă. Coapsele tale sunt purpurii şi verzi şi nu mă interesează ce ai între ele. Fu nevoit să-şi sprijine braţul drept de margine, căci Qyburn îl atenţionase să-şi păstreze bandajul uscat. Simţea cum

picioarele i se relaxează, dar capul i se învârtea. Dacă leşin, scoate-mă. Nici un Lannister nu s-a mai înecat în baie şi n-am de gând să fiu primul.

— De ce mi-ar păsa mie cum mori tu?

— Ai făcut un jurământ solemn. Zâmbi, când văzu roşeaţa ridicându-se pe coloana groasă, albă, a gâtului ei. Brienne îi întoarse spatele. Tot fecioară sfielnică? Ce anume îţi închipui că n-am văzut la viaţa mea? Întinse mâna după peria pe care ea o aruncase, o prinse cu degetele şi începu să-şi frece trupul, la întâmplare. Chiar şi asta îi era greu, incomod. *Mâna mea stângă nu e bună de nimic.*

Cu toate acestea, apa se înnegrea pe măsură ce murdăria întărită se înmuia, desprinzându-i-se de piele. Fetişcana stătea cu spatele la el, cu umerii ei mari aduşi în faţă şi încordaţi.

— Priveliştea ciotului meu te tulbură într-atât? întrebă Jaime. Ar trebui să fii mulţumită. Mi-am pierdut mâna cu care l-am omorât pe rege. Mâna care l-a azvârlit pe băiatul Stark de pe fereastra aia. Mâna pe care o furişam între coapsele surorii mele, ca s-o încălzesc. Îi vârî ciotul în faţă. Nu e de mirare că Renly a murit, dacă l-ai păzit tu.

Brienne sări în picioare, ca trăsnită, stârnind un val de apă fierbinte. Când ieşi, Jaime îi zări o clipă desişul blond din locul unde i se întâlneau coapsele. Era mult mai păroasă decât sora lui. În mod inexplicabil, îşi simţi mădularul întărindu-se în apa fierbinte. *Acum ştiu că am fost prea mult timp departe de Cersei.* Îşi întoarse privirea, deranjat de reacţia trupului său.

— Nu meritai asta, mormăi el. Sunt un bărbat mutilat şi amărât. Iartă-mă, fătucă. M-ai apărat ca un bărbat şi mai bine decât cei mai mulţi.

Brienne îşi înveli goliciunea într-un prosop.

— Îţi râzi de mine?

Asta îl irită din nou.

— Eşti grea de cap? A fost o scuză. Am obosit să mă cert cu tine. Ce-ai zice să facem un armistiţiu?

— Armistiţiile se clădesc pe încredere. Vrei să am încredere…

— În Regicid, da. În sperjurul care l-a ucis pe bietul Aerys Targaryen. Jaime pufni. Nu pentru Aerys am eu remuşcări, ci pentru Robert. „Am auzit că ţi se spune Regicidul”, mi-a zis la ospăţul din ziua încoronării sale. „Numai să nu te gândeşti să-ţi faci un obicei din asta.” Şi a râs. Cum se face că nimeni nu-l numeşte pe Robert sperjur? A sfârtecat regatul, dar tot eu sunt

cel cu onoarea de rahat.

— Robert a făcut tot ce-a făcut din dragoste. Apa şiroia pe picioarele Briennei, băltind pe podea.

— Robert a făcut tot ce-a făcut din mândrie, pentru coapsele unei femei sau pentru un chip drăgălaş. Jaime strânse un pumn... sau l-ar fi strâns, dacă ar fi avut mână. Durerea îi străpunse braţul, crudă ca un hohot de râs.

— A plecat să-şi salveze regatul, insistă ea.

Să salveze regatul.

— Ştiai că fratele meu a dat foc Apei Negre? Focul sălbatic arde pe apă. Aerys s-ar fi scăldat în el, dacă ar fi cutezat. Targaryenii erau cu toţii înnebuniţi după foc. Jaime se simţea ameţit. *Să fie căldura de aici, sângele meu clocotitor sau ultima răbufnire a febrei? Nu sunt în apele mele.* Se cufundă încet, până când apa îi ajunse la bărbie. Mi-am murdărit mantia albă... Purtam armura mea aurie în ziua aceea, dar...

— Armura aurie? Glasul ei suna îndepărtat, abia auzit.

Plutea pe valul căldurii, al amintirilor.

— După ce grifonii dansatori au pierdut Bătălia Clopotelor, Aerys l-a exilat. *De ce îi povestesc acestei copile urâte, ridicole?* În cele din urmă, şi-a dat seama că Robert nu era un lord oarecare, pe care să-l zdrobeşti în treacăt, ci cea mai mare ameninţare cu care se confruntase Casa Targaryen de la Daemon Blackfyre încoace. Regele i-a reamintit lui Lewyn Martell cu neruşinare că Elia e în mâinile lui şi l-a trimis să preia comanda celor zece mii de dornisheni care veneau pe drumul regelui. Jon Darry şi Barristan Selmy s-au dus la Septul de Piatră să adune câţi grifoni reuşeau, iar Prinţul Rhaegar s-a întors de la sud şi l-a convins pe tatăl lui să-şi înghită mândria şi să-l cheme pe tatăl meu. Dar nici un corb nu s-a întors de la Casterly Rock şi asta l-a făcut pe rege şi mai temător. Vedea trădători peste tot, iar Varys era întotdeauna lângă el, să-i arate câte unul care îi scăpase. Aşadar, Înălţimea Sa a poruncit alchimiştilor să împânzească Debarcaderul Regelui de ascunzători cu foc sălbatic. Sub Septul lui Baelor şi sub bordeiele din Fundătura Puricilor, sub grajduri şi magazii, la toate cele şapte porţi, până şi în beciurile Fortăreţei Roşii.

Totul a fost făcut în cea mai mare taină de o mână de maeştri piromanţi. Nu aveau încredere nici măcar în propriii lor ucenici, să-i ajute. Ochii reginei erau închişi de ani de zile, iar Rhaegar era ocupat cu oastea. Dar noua Mână a lui Aerys, care ţinea

ghioaga şi pumnalul, nu era cu totul neghioabă, aşa că, văzându-i pe Rossart, Belis şi Garigus venind şi plecând zi şi noapte, a devenit bănuitor. Chelsted, aşa îl chema. Lordul Chelsted. Jaime îşi amintise dintr-odată, în timp ce povestea. Îl consideram un laş, dar în ziua în care l-a înfruntat pe Aerys a găsit pe undeva un strop de curaj. A făcut tot ce a putut să-l convingă să se răzgândească. I-a adus argumente, a glumit, a ameninţat şi, în cele din urmă, l-a implorat. Când a văzut că nu reuşeşte nici aşa, şi-a scos colanul şi l-a aruncat pe podea. Aerys l-a ars de viu pentru asta, iar colanul l-a agăţat de gâtul lui Rossart, piromantul său preferat. Omul care l-a prăjit pe Lordul Rickard Stark în propria-i armură. Şi în tot acest timp, eu am stat la picioarele Tronului de Fier, în platoşa mea albă, nemişcat ca un mort, păzindu-mi stăpânul şi toate preţioasele sale secrete.

Vezi tu, Fraţii mei Juraţi erau cu toţii plecaţi, dar lui Aerys îi plăcea să mă ţină pe aproape. Eram fiul tatălui meu, aşa că nu avea încredere în mine. Voia să fiu acolo unde Varys putea să stea cu ochii pe mine zi şi noapte. Aşa că am auzit totul. Jaime îşi amintea cum ochii lui Rossart străluceau când îşi desfăşura hărţile să le arate unde trebuie ascunsă *substanţa.* Garigus şi Belis erau la fel.

Rhaegar s-a întâlnit cu Robert la Trident şi ştii ce s-a întâmplat acolo. Când vestea a ajuns la curte, Aerys a trimis-o pe regină la Piatra Dragonului, împreună cu Prinţul Viserys. Prinţesa Elia ar fi vrut să plece şi ea, dar el i-a interzis. Îi intrase cumva în cap că Prinţul Lewyn l-a trădat pe Rhaegar la Trident, dar credea că poate să păstreze loialitatea regatului Dorne atât timp cât Elia şi Aegon erau în mâinile lui. *Trădătorii îmi vor oraşul,* l-am auzit spunându-i lui Rossart, *dar nu le voi da decât cenuşă. Robert n-are decât să fie rege peste oase înnegrite şi carne friptă.* Targaryenii nu-şi îngroapă niciodată morţii, îi ard. Aerys avea de gând să aibă cel mai măreţ rug funerar. Deşi, la drept vorbind, nu cred că se aştepta cu adevărat să moară. Ca şi Aerion Brightfire, înaintea lui, Aerys credea că focul îl va transforma... că se va ridica din morţi, reîntrupat în dragon şi îşi va preschimba toţi duşmanii în cenuşă.

Ned Stark gonea spre sud, în avangarda lui Robert, dar oştirile tatălui meu au ajuns primele în oraş. Pycelle l-a convins pe rege că Păzitorul său de la Vest a venit să-l apere, astfel că a deschis porţile. A fost singura dată când ar fi trebuit să-i dea ascultare lui Varys şi l-a ignorat. Tatăl meu se ţinuse deoparte, cugetând la

toate relele pe care i le făcuse Aerys, şi a hotărât că Lannisterii trebuie să fie de partea învingătorilor. Tridentul l-a determinat să ia o decizie.

Mie mi-a revenit sarcina să apăr Fortăreaţa Roşie, dar ştiam că eram pierduţi. I-am trimis solie lui Aerys, cerându-i permisiunea să fac o înţelegere. Omul meu s-a întors cu o poruncă regală. *Adu-mi capul tatălui tău, dacă nu eşti trădător.* Aerys nu voia nici un compromis. Lordul Rossart era cu el, mi-a spus mesagerul. Ştiam ce însemna *asta.*

Când am dat de Rossart, era îmbrăcat ca un oştean de rând, grăbindu-se către poarta din spate. Pe el l-am ucis primul. Pe urmă l-am omorât pe Aerys, înainte să poată găsi pe altcineva care să-i ducă mesajul către piromanţi. După mai multe zile, i-am găsit şi pe ceilalţi şi i-am omorât. Relis mi-a oferit aur, iar Garigus mi-a cerut îndurare. Ei, bine, o sabie e mai îndurătoare decât focul, dar nu cred că Garigus a apreciat bunătatea pe care i-am arătat-o.

Apa se răcise. Când Jaime deschise ochii, se pomeni holbându-se la ciotul mâinii sale drepte. *Mâna care m-a făcut Regicid.* Ţapul îi răpise şi gloria, şi ocara, ambele deodată. *Lăsându-mi ce? Ce sunt acum?*

Fetişcana arăta caraghios, strângându-şi prosopul la pieptu-i pipernicit, cu picioarele albe şi groase înfipte dedesubt.

— Povestea mea te-a amuţit? Haide, înjură-mă sau sărută-mă sau fă-mă mincinos. *Ceva!*

— Dacă e adevărat, cum de nu ştie nimeni?

— Cavalerii Gărzii Regale jură să păstreze secretele regelui. Ai vrea să-mi încalc jurământul? Jaime râse. Crezi că nobilul Lord al Winterfellului a vrut să-mi asculte umilele explicaţii? Un om atât de onorabil! N-a trebuit decât să se uite la mine ca să mă declare vinovat. Jaime se ridică în picioare, clătinându-se, cu apa şiroindu-i pe piept. Cu ce drept judecă un lup leul? *Cu ce drept?* Un tremur violent îi cuprinse trupul şi, încercând să iasă, îşi izbi ciotul de marginea bazinului.

Durerea îl străpunse ca un fior… şi dintr-odată, baia se învârtea. Brienne îl prinse înainte să cadă. Braţul îi era înfiorat, ud şi rece, dar era puternică şi mai gingaşă decât ar fi crezut Jaime. *Mai gingaşă decât Cersei,* gândi el, în timp ce îl ajuta să iasă din apă, cu picioarele şovăielnice, ca un mădular fleşcăit.

— *Străjerii* o auziră pe fătucă strigând. Regicidul!

Jaime, gândi el, *mă cheamă Jaime.*

Când îşi recăpătă cunoştinţa, zăcea pe podeaua udă, cu străjerii, fetişcana şi Qyburn aplecaţi deasupra lui, cu feţe îngrijorate. Brienne era goală, dar părea că uitase asta pentru moment.

— Căldura din baie e de vină, le spunea Maester Qyburn. *Nu, nu e maester, i-au luat colanul.* În plus, încă mai are otravă în sânge şi e prost hrănit. Ce-i daţi de mâncare?

— Viermi, pişat şi vomă cenuşie, sugeră Jaime.

— Pâine uscată, apă şi terci, susţinu străjerul. Dar abia se atinge de ele. Ce ar trebui să facem cu el?

— Ştergeţi-l, îmbrăcaţi-l şi duceţi-l unde trebuie să fie, răspunse Qyburn. Lordul Bolton insistă să cineze cu el diseară. Nu mai e mult timp.

— Aduceţi-mi haine curate pentru el, zise Brienne. Mă ocup eu să fie spălat şi îmbrăcat.

Ceilalţi fură cu toţii nespus de bucuroşi să-i dea ei această sarcină. Îl ridicară în picioare şi îl aşezară pe o bancă de piatră, lângă perete. Brienne se îndepărtă să-şi recupereze prosopul şi se întoarse cu o perie aspră, să-l cureţe până la capăt. Unul dintre străjeri îi dădu un brici să-i radă barba. Qyburn se întoarse cu rufărie de corp, pantaloni curaţi, negri, de lână, o tunică verde, largă, şi un surtuc de piele care se lega în faţă. Jaime se simţea mai puţin ameţit, dar nu mai puţin stângaci. Cu ajutorul fetişcanei, reuşi să se îmbrace.

— Acum nu mai am nevoie decât de o oglindă de argint.

Măştile Însângerate aduseseră haine curate şi pentru Brienne: o rochie roz, pătată, de satin şi o cămaşă de pânză, pe dedesubt.

— Îmi pare rău, domniţă. Acestea au fost singurele haine femeieşti din Harrenhal destul de mari ca să te încapă.

Se dovedi îndată că rochia fusese croită pentru cineva cu braţe mai subţiri, picioare mai scurte şi sâni mult mai mari. Dantela delicată din Myr nu reuşea să ascundă vânătăile care acopereau pielea Briennei. Una peste alta, rochia o făcea să arate grotesc. *Are umeri mai largi decât mine şi gâtul mai gros,* gândi Jaime. Nici rozul nu era o culoare care s-o avantajeze. Zeci de glume răutăcioase îi răsăriră în minte, dar de data aceasta, le păstră acolo. Era mai bine să n-o înfurie: cu o singură mână, nu se putea pune cu ea.

Qyburn adusese şi o carafă.

— Ce este? vru să ştie Jaime, când maesterul fără colan îl îndemnă să bea.

— Lemn dulce înmuiat în oţet, cu miere şi cuişoare. Îţi va da putere şi îţi va limpezi capul.

— Adu-mi poţiunea care face să-ţi crească mâini noi, zise Jaime. Pe aceea o vreau.

— Bea, zise Brienne fără să zâmbească, iar el se supuse.

Trecu o jumătate de oră până când se simţi destul de puternic ca să se ridice în picioare. După căldura jilavă a sălii de baie, simţi aerul de afară ca o palmă peste faţă.

— Stăpânul l-o fi aşteptând deja, îi zise lui Qyburn un străjer. Şi pe ea. Trebuie să-l ajut să meargă?

— Încă mai pot să umblu. Brienne, dă-mi braţul. Apucând-o strâns, Jaime îi lăsă să se ţină după el, străbătând curtea către o sală imensă şi prăfoasă, mai mare chiar decât sala tronului de la Debarcaderul Regelui. De-a lungul zidurilor erau aliniate şemineuri, câte unul la fiecare trei metri, mai multe decât putea număra, dar nici un foc nu fusese aprins, astfel că frigul îţi pătrundea în oase. O duzină de lăncieri în mantii de blană străjuiau uşile şi treptele care duceau către cele două galerii de deasupra. Iar în mijlocul acelei vaste pustietăţi, la o masă de lemn, înconjurată de ceea ce părea a fi o imensă duşumea netedă de scânduri, Lordul Dreadfortului aştepta, însoţit doar de un paharnic.

— Stăpâne, zise Brienne, când ajunseră în faţa lui.

Ochii lui Roose Bolton erau mai palizi decât laptele şi mai întunecaţi decât piatra, iar glasul îi era catifelat ca pânza de păianjen.

— Mă bucur, *ser*, că te simţi destul de bine ca să răspunzi invitaţiei mele. Domniţă, ia loc, te rog. Cu un gest larg, arătă către masa încărcată de brânzeturi, pâine, carne rece şi fructe. Doriţi vin roşu sau alb? Dintr-o recoltă mediocră, mă tem. *Ser* Amory a secat beciurile Doamnei Whent aproape în întregime.

— Sper că l-ai omorât pentru asta. Jaime se strecură repede pe locul indicat, ca Bolton să nu observe cât de slăbit era. Vinul alb e pentru Casa Stark. Eu voi bea vin roşu, ca un bun Lannister.

— Eu aş prefera apă, zise Brienne.

— Elmar, roşu pentru *Ser* Jaime, apă pentru Lady Brienne şi vin cu mirodenii pentru mine. Bolton concedie escortele, fluturând o mână, iar oamenii se retraseră în grabă, pe tăcute.

Din obişnuinţă, Jaime întinse mâna dreaptă după vin. Ciotul clătină pocalul, împroşcând stropi roşii pe bandajele de pânză şi silindu-l să apuce cupa cu mâna cealaltă înainte să cadă, dar

Bolton alese să nu-i observe stângăcia. Omul Nordului se servi cu o prună uscată şi o înghiţi, cu muşcături mici, puternice.

— Trebuie să le guşti, *Ser* Jaime. Sunt cât se poate de dulci şi îţi pun maţele în mişcare. Lordul Vargo le-a luat dintr-un han, înainte să-i dea foc.

— Maţele mele se mişcă destul de bine, ţapul ăla nu e lord, iar prunele tale uscate nu mă interesează nici pe jumătate cât intenţiile pe care le ai.

— În privinţa ta? Un zâmbet uşor atinse buzele lui Roose Bolton. Eşti un trofeu primejdios, *ser*. Semeni discordie oriunde te duci. Chiar şi aici, în căminul meu fericit de la Harrenhal. Glasul îi era cu un firicel mai mult decât o şoaptă. Şi la Riverrun, se pare. Ştii că Edmure Tully a oferit o mie de dragoni de aur pentru recapturarea ta?

Atâta tot?

— Sora mea va plăti de zece ori pe atât.

— Oare? Din nou zâmbetul acela, o clipă, apoi dispăru la fel de repede. Zece mii de dragoni e o sumă exorbitantă. Desigur, mai e de luat în considerare şi oferta Lordului Karstark. Promite mâna fiicei sale celui care îi aduce capul tău.

— Lasă-l pe ţap s-o capete peste fund, zise Jaime.

Bolton râse pe înfundate.

— Harrion Karstark era prizonier aici când am luat castelul, ştiai? I-am dat toţi oamenii de la Karhold pe care îi mai aveam cu mine şi l-am trimis cu Glover. Sper sincer că nu i s-a întâmplat nimic rău la Duskendale… altfel Alys Karstark ar fi tot ce a mai rămas din urmaşii Lordului Rickard. Alese o altă prună. Din fericire pentru tine, n-am nevoie de nevastă. M-am însurat cu Lady Walda Frey cât am fost la Gemeni.

— Frumoasa Walda? Neîndemânatic, Jaime încerca să ţină pâinea cu ciotul, rupând-o cu mâna stângă.

— Grasa Walda. Lordul Frey mi-a oferit ca zestre greutatea miresei mele în argint, aşa că am ales în consecinţă. Elmar, rupe nişte pâine pentru *Ser* Jaime.

Băiatul smulse o bucată cât pumnul de la un capăt al pâinii şi i-o întinse lui Jaime. Brienne rupse un colţ pentru sine.

— Lord Bolton, zise ea, se spune că intenţionezi să-i dai Harrenhalul lui Vargo Hoat.

— Acesta a fost preţul lui, răspunse Lordul Bolton. Lannisterii nu sunt singurii care îşi plătesc datoriile. Oricum, trebuie să plec curând. Edmure Tully se va căsători cu Lady Roslin Frey, la

Gemeni, şi regele meu îmi porunceşte să fiu prezent.

— *Edmure* se însoară? se miră Jaime. Nu Robb Stark?

— Înălţimea Sa, Regele Robb, e căsătorit. Bolton scuipă un sâmbure de prună în palmă şi îl puse deoparte. Cu o Westerling de la Crag. Am auzit că o cheamă Jeyne. Trebuie că o cunoşti, *ser*. Tatăl ei este purtătorul de flamuri al tatălui tău.

— Tatăl meu are o mulţime de purtători de flamuri şi cei mai mulţi au fiice. Jaime întinse mâna după pocal, încercând să şi-o amintească pe această Jeyne. Casa Westerling e o casă veche, cu mai multă mândrie decât putere.

— Nu poate fi adevărat, se împotrivi Brienne. Regele Robb a promis că se însoară cu o fată din familia Frey. Nu şi-ar încălca niciodată legământul, el…

— Înălţimea Sa e un băiat de şaisprezece ani, zise Roose Bolton cu blândeţe. Şi ţi-aş mulţumi dacă nu mi-ai pune cuvântul la îndoială, domniţă.

Lui Jaime aproape că îi era milă de Robb Stark. *A câştigat războiul pe câmpul de lupta şi l-a pierdut în dormitor, bietul nătărău.*

— Cum i se pare Lordului Walder să mănânce păstrăv în loc de lup? întrebă el.

— O, păstrăvul e gustos. Bolton ridică un deget palid către paharnic. Deşi bietul meu Elmar e frustrat. Trebuia să se însoare cu Arya Stark, dar socrul Frey n-a avut de ales decât să rupă logodna când Regele Robb l-a trădat.

— Despre Arya Stark se aude ceva? Brienne se aplecă. Lady Catelyn se temea că… E încă în viaţă?

— O, da, răspunse Lordul Dreadfortului.

— Ştii ceva despre asta, lordul meu?

Roose Bolton ridică din umeri.

— Arya Stark a fost pierdută o vreme, dar acum a fost găsită. Vreau s-o văd întoarsă în Nord, vie şi nevătămată.

— Pe ea şi sora ei, amândouă, zise Brienne. Tyrion Lannister ne-a promis ambele fete în schimbul fratelui său.

Asta păru să-l amuze pe Lordul Dreadfortului.

— Domniţă, nu ţi-a spus nimeni? Lannisterii mint.

— Asta e o insultă la adresa Casei mele? Jaime luă cuţitul de brânză cu mâna lui bună. Un vârf rotunjit şi bont, zise el, trecându-şi degetul mare peste tăişul lamei, dar poate să-ţi străpungă ochiul. Broboane de sudoare îi acopereau fruntea. Nu putea decât să spere că nu arăta pe cât de neputincios se

simţea.

Micul zâmbet al Lordului Bolton îi vizită din nou, în treacăt, buzele.

— Vorbeşti cu îndrăzneală pentru un om care are nevoie de ajutor ca să-şi rupă pâinea. Străjerii mei sunt în preajmă, îţi reamintesc.

— În preajmă şi la o mie de leghe depărtare. Jaime aruncă o privire peste imensa întindere a sălii. Până ce ajung la noi, vei fi la fel de mort ca Aerys.

— Nu-i deloc politicos să-ţi ameninţi gazda lângă brânza şi măslinele pe care ţi le-a pus pe masă, îl dojeni Lordul Bolton. În Nord, legile ospitalităţii sunt încă sacre.

— Sunt prizonier aici, nu oaspete. Ţapul tău mi-a tăiat mâna. Dacă ai impresia că nişte prune uscate mă pot face să trec asta cu vederea, te înşeli amarnic.

Vorbele lui îl luară pe nepregătite pe Roose Bolton.

— Poate că mă înşel. Poate că ar trebui să te fac cadou de nuntă lui Edmure Tully… sau să-ţi zbor capul, aşa cum a făcut sora ta cu Eddard Stark.

— Nu te-aş sfătui. Casterly Rock nu uită uşor.

— Mii de kilometri de munte, *ser*, şi de mlaştină se întind între zidurile mele şi piatra ta. Duşmănia Lannisterilor înseamnă prea puţin pentru Bolton.

— Prietenia Lannisterilor ar putea însemna mult. Jaime credea că ştie jocul pe care îl jucau acum. *Dar oare fătuca îl ştie şi ea?* Nu îndrăznea s-o privească, să vadă.

— Nu sunt convins că sunteţi genul de prieteni pe care şi i-ar dori un om înţelept. Roose Bolton îi făcu semn băiatului să se apropie: Elmar, taie-le oaspeţilor noştri o felie de friptură.

Brienne fu servită prima, dar nu schiţă nici un gest să mănânce.

— Lordul meu, spuse ea, *Ser* Jaime va fi dat în schimbul fiicelor Doamnei Catelyn. Trebuie să ne eliberezi ca să ne vedem de drum.

— Corbul venit de la Riverrun spunea despre o evadare, nu despre un schimb. Şi dacă ai ajutat acest prizonier să evadeze, te faci vinovată de trădare, domniţă.

Fetişcana voinică se ridică în picioare:

— O slujesc pe Lady Stark.

— Iar eu îl slujesc pe Regele Nordului. Sau pe Regele Care a Pierdut Nordul, aşa cum îl numesc unii acum. Care n-a dorit

niciodată să-l redea pe Jaime Lannisterilor.

— Stai jos şi mănâncă, Brienne, o îndemnă Jaime, în timp ce Elmar aşeza în faţa lui o felie de friptură neagră şi însângerată. Dacă Bolton ar avea de gând să ne omoare, nu şi-ar irosi preţioasele prune pe noi, primejduindu-şi maţele. Se uită la carne şi-şi dădu seama că nu avea cum s-o taie cu o singură mână. *Acum valorez mai puţin decât o fată,* gândi el. *Ţapul a echilibrat târgul, deşi mă îndoiesc că Lady Catelyn îi va mulţumi când Cersei îi va înapoia progeniturile în aceeaşi stare.* Gândul îl făcu să rânjească. *Tot eu voi fi învinuit şi pentru asta, pun rămăşag.*

Roose Bolton îşi tăie carnea metodic, lăsând sângele să-i inunde farfuria.

— Lady Brienne, ai să te aşezi dacă-ţi spun că sper să-l lase pe Jaime să-şi continue drumul, întocmai cum doriţi tu şi Lady Catelyn?

— Eu... Ne trimiţi mai departe? Fetişcana părea neîncrezătoare, dar se aşeză. Asta e bine, lordul meu.

— Da, e bine. Totuşi, Lordul Vargo mi-a creat o mică... problemă. Îşi întoarse ochii spălăciţi către Jaime: Ştii de ce ţi-a tăiat Hoat mâna?

— Îi place să taie mâini. Pânza care acoperea ciotul lui Jaime era pătată de sânge şi vin. Îi place şi să taie picioare. Nu pare să aibă nevoie de vreun motiv.

— Şi totuşi, a avut unul. Hoat e mai şiret decât pare. Nimeni nu stă la comanda Bravilor Camarazi atâta vreme dacă nu are niscaiva minte în cap. Bolton înţepă o bucată de carne cu vârful pumnalului, şi-o vârî în gură, mestecă pe îndelete, înghiţi. Lordul Vargo a abandonat Casa Lannister fiindcă i-am oferit Harrenhalul. O recompensă de o mie de ori mai mare decât putea spera de la Lordul Tywin. Străin fiind de Westeros, nu ştia că răsplata era otrăvită.

— Blestemul lui Harren cel Negru, îl luă Jaime în răspăr.

— Blestemul lui Tywin Lannister. Bolton întinse pocalul şi Elmer îl reumplu în tăcere. Ţapul nostru ar fi trebuit să se consulte cu cei din casele Tarbeck sau Reyne. Astfel ar fi ştiut cum tratează trădarea nobilul tău tată.

— Nu există nici un Tarbeck şi nici un Reyne, zise Jaime.

— Tocmai asta voiam să spun. Lordul Vargo a sperat, fără îndoială, că Lordul Stannis va triumfa la Debarcaderul Regelui şi apoi îl va pune în posesia acestui castel, în semn de recunoştinţă pentru micul rol pe care l-a jucat în prăbuşirea Casei Lannister.

Râse înfundat. Mă tem că ştie puţine şi despre Stannis Baratheon. Poate i-ar fi dat Harrenhalul pentru serviciile lui... dar i-ar fi dat şi un ştreang pentru crimele lui.

— Un ştreang e mai blând decât ceea ce va căpăta de la tatăl meu.

— Acum şi-a dat şi el seama de asta. Cu Stannis înfrânt şi Renly mort, doar victoria Casei Stark îl mai poate scăpa de răzbunarea Lordului Tywin, dar şansele ca asta să se întâmple devin pe zi ce trece mai slabe.

— Regele Robb a câştigat fiecare bătălie, zise hotărâtă Brienne, loială până la înverşunare, atât cu fapta, cât şi cu vorba.

— A câştigat fiecare bătălie, în timp ce a pierdut Casele Frey şi Karstark, Winterfellul şi Nordul. Păcat că lupul e atât de tânăr. Toţi băieţii de şaisprezece ani se cred nemuritori şi invincibili. Un bărbat mai vârstnic ar pleca genunchiul, mă gândesc. După un război vine întotdeauna o pace, iar cu pacea vine iertarea... pentru cei ca Robb Stark, cel puţin. Nu pentru cei de teapa lui Vargo Hoat. Bolton îi oferi lui Jaime un mic zâmbet. Ambele părţi s-au folosit de el, dar nici una nu va vărsa o lacrimă la moartea lui. Bravii Camarazi n-au luptat în Bătălia de la Apa Neagră, dar au murit, oricum, acolo.

— Mă vei ierta dacă n-am să plâng?

— N-ai pic de milă pentru sărmanul nostru ţap năpăstuit? Ah, dar zeii trebuie... altfel de ce să te trimită în mâinile lui? Bolton mestecă o altă bucată de carne. Karholdul e mai mic şi mai modest decât Harrenhalul, dar e departe de labele leului. Odată căsătorit cu Alys Karstark, Hoat ar putea fi lord cu adevărat. Dacă ar căpăta şi nişte aur de la tatăl tău, cu atât mai bine. Dar, oricât de mult ar fi plătit Lordul Tywin, te-ar fi trimis Lordului Rickard. Îl interesau fecioara şi un adăpost sigur. Dar ca să te vândă, trebuie să te păstreze, iar ţinuturile riverane sunt pline de cei care te-ar răpi bucuroşi. Glover şi Tallhart au fost înfrânţi la Duskendale, dar rămăşiţe ale oştirii lor mişună încă peste tot, cu Muntele măcelărind hoinarii. O mie de oameni ai lui Karstark cutreieră ţinuturile de la sud şi de la est de Riverrun, în căutarea ta. În alte părţi sunt oamenii lui Darry, rămaşi fără stăpân şi fără lege, haite de lupi pe patru picioare şi cetele de tâlhari ale lordului fulgerului. Dondarion te-ar spânzura bucuros, de acelaşi copac cu Ţapul. Harrenhalul era singurul loc unde Lordul Vargo putea spera să te ascundă, însă aici oamenii mei şi ai lui *Ser* Aenys, cu Freyii lui, sunt mai numeroşi decât Bravii Camarazi.

Fără îndoială, se temea că aş putea să te trimit înapoi la *Ser* Edmure, la Riverrun... sau şi mai rău, la propriul tău tată.

Mutilându-te, a vrut să înlăture ameninţarea sabiei tale, să câştige un trofeu sinistru, pe care să-l trimită tatălui tău şi, în acelaşi timp, să scadă valoarea ta pentru mine. Căci el e omul meu, aşa cum eu sunt omul Regelui Robert. Astfel, nelegiuirea lui este nelegiuirea mea, sau aşa ar putea părea în ochii tatălui tău. Şi de aici mica mea... problemă. Îl fixă pe Jaime cu ochii săi palizi, fără să clipească, în aşteptare, rece.

Înţeleg.

— Vrei să te absolv de vină. Să-i spun tatălui meu că nu ai nici o legătură cu acest ciot. Jaime râse. Lordul meu, trimite-mă la Cersei şi voi cânta cel mai dulce cântec pe care l-ai putea dori, despre blândeţea pe care mi-ai arătat-o. Ştia că orice altceva ar fi răspuns, Bolton l-ar fi dat înapoi pe mâna ţapului. De-aş avea mână, ţi-aş da în scris. Cum am fost schilodit de mercenarul pe care propriul meu tată l-a adus la Westeros şi cum am fost salvat de nobilul Lord Bolton.

— Am să mă încred în cuvântul tău, *ser*.

Asta nu mi-e dat să aud prea des.

— Cât de curând mi s-ar putea îngădui să plec? Şi cum te gândeşti să mă treci de lupii ăştia şi de tâlhari şi de oamenii lui Karstark?

— Vei pleca atunci când spune Qyburn că eşti în stare, cu o escortă puternică de oameni aleşi pe sprânceană, sub comanda căpitanului meu Walton. Picioare- de-Oţel i se spune. Un soldat cu un devotament de fier. Walton te va duce viu şi nevătămat până la Debarcaderul Regelui.

— Cu condiţia ca fiicele Doamnei Catelyn să fie înapoiate, la rândul lor, vii şi nevătămate, zise fetişcana. Lordul meu, protecţia omului tău, Walton, e bine- venită, dar fetele sunt în sarcina mea.

Lordul Dreadfortului îi aruncă o privire plictisită.

— Fetele nu trebuie să te mai preocupe, domniţă. Lady Sansa e soţia piticului, doar zeii îi mai pot despărţi acum.

— Soţia lui? făcu Brienne, îngrozită. Pezevenghiul? Dar... a jurat în faţa întregii curţi, înaintea zeilor şi a oamenilor...

Cât e de inocentă! La drept vorbind, Jaime era la fel de surprins, dar îşi ascundea mai bine sentimentele. *Sansa Stark. Această căsătorie ar trebui să aducă un zâmbet pe chipul lui Tyrion.* Îşi aminti cât de fericit fusese fratele său cu fiica

arendaşului… timp de două săptămâni.

— Ce a jurat sau ce n-a jurat piticul nu mai contează acum, zise Lordul Bolton. Pentru tine, cel mai puţin.

Fetişcana părea rănită. Poate că, în sfârşit, când Lordul Bolton făcu semn străjerilor săi, simţi ghearele de oţel ale capcanei.

— *Ser* Jaime îşi va continua drumul spre Debarcaderul Regelui. Mă tem că despre tine n-am spus nimic. Ar fi exagerat din partea mea să-l lipsesc pe Lordul Vargo de ambele sale trofee. Lordul Dreadfortului întinse mâna să mai ia o prună. De-aş fi în locul tău, domniţă, m-aş preocupa mai puţin de Casa Stark şi mai mult de safire.

TYRION

Un cal necheză nerăbdător în spatele lui, din mijlocul mantiilor aurii oprite de-a latul drumului. Tyrion auzea şi tusea Lordului Gyles. Nu-l ceruse pe Gyles, după cum nu-i ceruse pe *Ser* Addam sau pe Jalannar Xho sau pe vreunul dintre ceilalţi, dar nobilul său tată socotise că Doran Martell ar putea să le-o ia în nume de rău dacă doar un pitic ar veni să-l escorteze peste Apa Neagră.

Joffrey ar fi trebuit să-i întâmpine el însuşi pe dornisheni, cugetă el în timp ce stătea în aşteptare, *dar fără doar şi poate, ar fi stricat totul.* În ultimul timp, regele spunea întruna mici glume despre dornishenii pe care i-a cules din mâinile oştenilor lui Mace Tyrell. *De câţi dornisheni e nevoie ca să potcovească un cal? De nouă. Unul să pună potcoavele şi opt să ridice calul.* Pe undeva, Tyrion nu credea că Doran Martell ar gusta o asemenea glumă.

Le vedea flamurile fluturând în timp ce călăreţii ieşeau din desişul verde al pădurii, într-o lungă coloană învăluită în praf. De aici până la râu, mai rămăseseră doar copaci negri, desfrunziţi, o moştenire a bătăliei. *Prea multe flamuri,* gândi el cu amărăciune, privind cenuşa ridicându-se sub copitele cailor ce se apropiau, aşa cum se ridicase sub copitele avangărzii Tyrellilor când l-a izbit pe Stannis în flanc. *Martell a adus jumătate dintre lorzii de la Dome, după cum se vede.* Încercă să găsească în asta un avantaj, dar nu reuşi.

— Câte flamuri numeri? îl întrebă pe Bronn. Cavalerul mercenar îşi umbri ochii.

— Opt… nu, nouă.

Tyrion se întoarse în şa.

— Pod, vino încoace. Descrie blazoanele pe care le vezi şi spune ce casă reprezintă fiecare.

Podrick Payne îşi aduse calul mai aproape. Purta stindardul regal, cerbul şi leul lui Joffrey, şi se lupta cu povara lui. Bronn purta stindardul lui Tyrion, leul Lannisterilor, auriu pe fond purpuriu.

Se înalţă, îşi dădu seama Tyrion, când Pod se ridică în şa ca să vadă mai bine. *În curând mă va întrece, la fel ca toţi ceilalţi.* Băiatul studia cu sârguinţă heraldica dornisheană, la porunca lui Tyrion, dar ca întotdeauna, era emoţionat.

— Nu văd. Vântul le mişcă.

— Bronn, spune-i băiatului ce vezi.

Bronn arăta astăzi ca un adevărat cavaler, în jiletcă şi mantie nouă, cu lanţul învăpăiat la gât.

— Un soare roşu pe fond portocaliu, cu o suliţă în spate, anunţă el.

— Martell, zise Podrick Payne, vizibil uşurat. Casa Martell din Sunspear, stăpâne. Prinţul de la Dorne.

— Şi calul meu l-ar fi recunoscut, zise Tyrion sec. Spune-i altul, Bronn.

— Văd o flamură purpurie cu trei ghemotoace galbene.

— Lămâi? întrebă Pod încrezător. Un câmp purpuriu presărat cu lămâi? Pentru Casa Dalt? Of, pentru Lemonwood.

— S-ar putea. Lângă el e o pasăre mare, neagră, pe fond galben. Cu ceva roz sau alb în gheare, greu de spus, cu flamura fluturând.

— Vulturul de la Black Mont ţine un prunc în gheare. Casa Blackmont de la Blackmont, *ser*.

Bronn râse.

— Iar citeşti cărţi? Cărţile îţi vor distruge ochiul sabiei, băiete. Văd şi un craniu. Un stindard negru.

— Craniul încoronat al Casei Manwoody, alb şi auriu pe fond negru. Cu fiecare răspuns, Pod părea tot mai sigur. Casa Manwoody de la Kingsgrave.

— Trei păianjeni negri?

— Sunt scorpioni, *ser*. Casa Qorgyle de la Sandstone, trei scorpioni negri pe fond roşu.

— Roşu şi galben, cu o linie crestată între ele.

— Flăcările de la Hellholt. Casa Uller.

Tyrion era impresionat. *Băiatul nu e prost deloc, odată ce-şi dezleagă limba.*

— Continuă, Pod, îl îndemnă el. Dacă-i nimereşti pe toţi, am să-ţi fac un dar.

— O plăcintă cu felii roşii şi negre, zise Bronn. Cu o mână de aur în mijloc.

— Casa Allyrion de la Graţia Zeilor.

— O găină roşie care parcă mănâncă un şarpe.

— Gargalenii de la Ţărmul de Sare. Un cocoşel, *ser*, nu o găină. Roşu, cu un şarpe în cioc.

— Foarte bine! exclamă Tyrion.

Încă unul, băiete. Bronn scrută rândurile Dornishenilor care se apropiau.

— Ultimul e o pană aurie pe un fond de carouri verzi.

— Un condei auriu, *ser*. Jordayne de la Tor.

Tyrion râse.

— Nouă, toate bune. Nici eu însumi nu le-aş fi putut numi.

Era o minciună, dar voia să-l încurajeze pe băiat, căci avea mare nevoie de asta.

Martell aduce cu el câţiva însoţitori redutabili. Nici una dintre casele pe care le numise Pod nu era neînsemnată. Nouă dintre cei mai mari lorzi ai Dornului veneau pe drumul regelui, ei sau moştenitorii lor. Cumva, Tyrion nu credea că făcuseră atât drum doar ca să vadă ursul dansator. Era un mesaj. *Şi nu unul care să-mi placă.* Se întrebă dacă fusese o greşeală să o trimită pe Myrcella la Sunspear.

— Stăpâne, zise Pod uşor sfios, nu văd nici o lectică.

Tyrion îşi întoarse brusc capul. Băiatul avea dreptate.

— Doran Martell călătoreşte întotdeauna în lectică, adăugă Pod. O lectică sculptată, cu perdele de mătase, împodobite cu sori.

Tyrion auzise aceleaşi poveşti. Prinţul Doran era trecut de cincizeci de ani şi suferea de gută. *Poate c-a vrut să ajungă mai repede,* îşi spuse el. *Poate că s-a temut că lectica lui ar fi o ţintă prea ispititoare pentru tâlharii din păduri sau că s-ar fi dovedit prea împovărătoare în trecătorile înalte ale Drumului Oaselor. Poate că se simte mai bine.*

Atunci de ce era atât de tulburat? Aşteptarea era insuportabilă.

— Sus steagurile, tună el. Le vom ieşi în întâmpinare.

Dădu pinteni calului. Bronn şi Pod îl urmară, unul în stânga, celălalt în dreapta. Când dornishenii îi văzură venind, îşi zoriră caii, cu flamurile fluturând. De şeile împodobite le atârnau

îndrăgitele scuturi rotunde din metal, iar mulţi cărau snopi de suliţe scurte sau arcuri duble dornishene, din cele pe care le mânuiau atât de bine de pe cai.

Erau trei feluri de dornisheni, remarcase primul Rege Daeron. Dornishenii de sare, care locuiau de-a lungul coastelor, dornishenii de nisip, din deşerturi şi din lungile văi ale râurilor şi dornishenii de piatră, care îşi ridicau fortăreţe în trecătorile şi pe culmile Munţilor Roşii. Dornishenii de sare aveau cel mai mult sânge rhoynishez, cei de piatră, cel mai puţin.

Toate cele trei categorii păreau bine reprezentate în alaiul lui Doran. Dornishenii de sare erau sprinteni şi negricioşi, cu pielea netedă, măslinie, şi părul negru fluturând în vânt. Dornishenii de nisip erau şi mai tuciurii, cu feţele arse de soarele fierbinte al Dornului. Îşi înfăşurau eşarfe lungi, viu colorate, în jurul coifurilor, să-i ferească de arşiţa soarelui. Dornishenii de piatră erau cei mai voinici şi cei mai frumoşi, fii ai andalilor şi ai Primilor Oameni, cu părul castaniu sau blond, cu feţe care se umpleau de pistrui sau se pârleau la soare, în loc să se bronzeze.

Lorzii purtau veşminte de mătase şi satin, cu cingători bătute cu nestemate şi mâneci largi, vaporoase. Armurile lor erau smălţuite şi încrustate cu aramă şlefuită, argint strălucitor şi aur roşu, moale. Veneau călare pe cai roşii şi aurii şi câţiva albi ca zăpada, toţi supli şi ageri, cu gâturi lungi şi capete înguste, frumoase. Legendarii cai de nisip ai Dornului erau mai mici decât obişnuiţii cai de luptă şi nu puteau purta povara unor asemenea armuri, dar se spunea că erau în stare să gonească o zi şi o noapte întreagă şi încă o zi, fără să obosească.

Căpetenia dornishenilor călărea un armăsar negru ca păcatul, cu coama şi coada de culoarea focului. Stătea în şa de parcă acolo s-ar fi născut, înalt, suplu, mlădios. O mantie de mătase roşiatică îi flutura de pe umeri, iar cămaşa îi era placată cu şiruri suprapuse de discuri de aramă care sclipeau ca o mie de bănuţi noi. Coiful înalt, aurit, etala un soare de aramă pe frunte, iar scutul rotund, atârnat la spate, înfăţişa, pe suprafaţa-i lustruită de metal, soarele şi suliţa Casei Martell.

Un soare al Casei Martell, gândi Tyrion, dând pinteni calului, *dar cu zece ani prea tânăr şi prea voinic şi mult prea fioros.* Ştia deja cu ce avea de-a face. *De câţi dornisheni e nevoie ca să înceapă un război?* se întrebă el. *Doar de unul.* Cu toate acestea, nu avea altceva de făcut decât să zâmbească:

— Bine-aţi venit, lorzii mei. Am fost înştiinţaţi de sosirea

voastră şi Înălţimea Sa, Regele Joffrey, ne-a rugat să vă întâmpinăm în numele lui. Nobilul meu tată, Mâna Regelui, vă transmite şi el complimente. Simula o amabilă nedumerire. Care dintre voi este Prinţul Doran?

— Sănătatea precară îi cere fratelui meu să rămână la Sunspear. Prinţişorul îşi scoase coiful. Avea faţa ridată şi posomorâtă, cu sprâncene subţiri, arcuite deasupra ochilor mari, negri şi lucitori, ca nişte lacuri de ulei de huilă. Doar câteva fire argintii împestriţau părul negru care îi cobora pe frunte, într-o şuviţă la fel de ascuţită ca nasul. *Un dornishean de sare, negreşit.* Prinţul Doran m-a trimis să-i ţin locul în consiliul Regelui Joffrey, dacă Înălţimea Sa îmi îngăduie.

— Înălţimea Sa va fi deosebit de onorat să aibă parte de sfatul unui luptător atât de vestit ca Prinţul Obeyn din Dorne, zise Tyrion, gândind: *Asta va însemna sânge în canale.* Iar nobilii tăi tovarăşi sunt bine-veniţi şi ei.

— Dă-mi voie să ţi-i prezint, lordul meu de Lannister. *Ser* Deziel Dalt de la Lemonwood, Lordul Tremond Gargalen, Lordul Harmen Uller şi fratele său, Lordul Ulwyck, *Ser* Ryon Allyrion şi fiul lui natural, *Ser* Daemon Sand, Bastardul de la Graţia Zeilor, Lordul Dagos Manwoody, fratele lui, *Ser* Myles şi fiii lui, Mors şi Dickon, *Ser* Arron Qorgyle. Şi să nu se creadă vreodată că le-aş neglija pe doamne. Myria Jordayne, moştenitoare a Torului, Lady Larra Blackmont, fiica ei Jynessa, fiul ei Perros. Ridică o mână subţire către o femeie cu părul negru, din spate, făcându-i semn să se apropie. Iar aceasta este Ellaria Sand, ţiitoarea mea.

Tyrion îşi înăbuşi un suspin. *Ţiitoarea lui şi o bastardă. Cersei va sări până-n tavan dacă vrea s-o aducă la nuntă.* Dacă ar surghiuni-o într-un colţ întunecat, sub salieră, sora lui ar risca urgia Viperei Roşii. Dacă ar aşeza-o lângă el, la masa mare, toate celelalte doamne de pe dais s-ar putea simţi jignite. *Oare Prinţul Doran vrea să provoace un conflict?*

Prinţul Oberyn îşi conduse calul prin faţa dornishenilor săi.

— Ellaria, lorzi, doamne şi cavaleri, iată ce mult ne iubeşte Regele Joffrey. Înălţimea Sa a fost atât de curtenitor încât l-a trimis pe unchiul său Pezevenghi să ne conducă la curte.

Bronn râse pe înfundate, iar Tyrion fu nevoit să se prefacă amuzat:

— Nu singur, lorzii mei. Ar fi o sarcină prea mare pentru un omuleţ ca mine. Însoţitorii lui se apropiaseră şi veni rândul lui Tyrion să le rostească numele. Permiteţi-mi să vi-i prezint pe *Ser*

Flement Brax, moştenitor de Hornvale, Lordul Gyles de Rosby, *Ser* Addam Marbrand, Lord Comandant al Gărzii Oraşului, Jalabhar Xho, Prinţ al Văii Florii Roşii. *Ser* Harys Swyft, socrul unchiului meu Kevan, *Ser* Merlon Crakehal, *Ser* Philip Foote şi *Ser* Bronn de Apa Neagră, doi eroi ai recentelor noastre lupte împotriva rebelului Stannis Baratheon. Şi scutierul meu, tânărul Podrick din Casa Payne. Numele răsunau frumos pe buzele lui Tyrion, dar cei ce le purtau nu erau nici pe departe la fel de distinşi sau de redutabili precum cei care-l însoţeau pe Prinţul Oberyn, după cum ştiau foarte bine amândoi.

— Lordul meu, spuse Lady Blackmont, drumul a fost lung şi prăfos. Ne-am bucura dacă am putea să ne odihnim şi să ne spălăm. Putem să ne continuăm drumul către oraş?

— Îndată, doamna mea. Tyrion întoarse capul calului şi-l strigă pe *Ser* Addam Marbrand. Mantile aurii care formau cea mai mare parte a gărzii sale de onoare îşi întoarseră sprintene caii la ordinul lui *Ser* Addam şi coloana porni către râu şi către Debarcaderul Regelui, aflat dincolo de el.

Oberyn Nymeros Martell, murmură Tyrion în barbă, pornind la drum lângă el. *Vipera Roşie a Domului. Şi ce naiba am eu de făcut cu el?*

Îl cunoştea numai din auzite, desigur... dar reputaţia lui era înfricoşătoare. Pe când nu avea mai mult de şaisprezece ani, Prinţul Oberyn fusese găsit în pat cu ţiitoarea bătrânului Lord Yronwood, un bărbat voinic, aprig şi iute la mânie. A urmat un duel, dar ţinând seama de tinereţea şi de sângele nobil al prinţului, a fost un duel până la prima picătură de sânge. Amândoi au fost răniţi, onoarea reparată. Cu toate acestea, Prinţul Oberyn şi-a revenit curând, în timp ce rănile Lordului Yronwood s-au infectat şi i-au adus moartea. După aceea, oamenii şuşoteau că Oberyn a luptat cu o sabie otrăvită, iar de atunci cu toţii, prieteni şi duşmani deopotrivă, i-au spus Vipera Roşie.

Asta se întâmplase cu mulţi ani în urmă, desigur. Băiatul de şaisprezece ani era acum un bărbat de patruzeci şi legenda lui se întunecase considerabil. Umblase prin Oraşele Libere, învăţând arta otrăvitorilor şi poate meşteşuguri şi mai întunecate, dacă zvonurile puteau fi crezute. Studiase la Citadelă, reuşind să adune şase zale din colanul de maester, dar apoi se plictisise. Fusese soldat în Ţinuturile Discordiei, dincolo de Marea Îngustă, o vreme alături de Fiii Secunzi, înainte de a-şi forma propria

companie. Turnirurile lui, bătăliile lui, duelurile lui, caii lui, poftele lui trupeşti… se spunea că se culca şi cu bărbaţi, şi cu femei şi că adusese pe lume fete bastarde în întreg Dornul. Oamenii le numeau *şerpoaice de nisip.* Din câte auzise Tyrion, Prinţul Oberyn nu zămislise nici un fiu.

Şi, desigur, îl mutilase pe moştenitorul Highgardenului.

Nici un om din Cele Şapte Regate n-ar putea fi mai puţin binevenit la o nuntă a Tyrellilor, gândi Tyrion. Să-l trimiţi pe Prinţul Oberyn la Debarcaderul Regelui, în timp ce oraşul îi găzduia încă pe Lordul Mace Tyrell, pe doi dintre fiii săi şi o mie dintre oştenii lor, era o provocare la fel de periculoasă ca Prinţul Oberyn însuşi. *Un cuvânt greşit, o glumă neinspirată, o privire, atât va fi de ajuns şi aliaţii noştri de seamă vor sări unul la beregata celuilalt.*

— Noi ne-am mai întâlnit, îi zise voios Prinţul din Dome lui Tyrion, în timp ce călăreau alături pe drumul regelui, pe lângă câmpurile înnegrite şi scheletele copacilor. Dar nu mă aştept să-ţi aminteşti. Erai chiar mai mic decât eşti acum.

Glasul lui avea o undă batjocoritoare care îi displăcea, dar Tyrion n-avea de gând să se lase provocat.

— Când a fost asta, lordul meu? întrebă el cu amabil interes.

— O, cu mulţi, mulţi ani în urmă, când tatăl meu domnea la Dorne şi nobilul tău tată era Mâna unui rege diferit. *Nu atât de diferit pe cât crezi,* cugetă Tyrion. Asta s-a petrecut când am vizitat Casterly Rock cu mama, cu consortul ei şi sora mea Elia. Aveam, oh, paisprezece sau cincisprezece ani, cam aşa. Elia era cu un an mai mare. Fratele şi sora ta aveau opt sau nouă ani, după câte îmi amintesc, iar tu abia te născuseşi.

Un moment ciudat pentru vizite. Mama lui Tyrion murise născându-l, astfel că, probabil, Martellii găsiseră Casterly Rock copleşit de durere. Pe tatăl său, mai cu seamă. Lordul Tywin vorbea arareori despre soţia lui, dar Tyrion îşi auzise unchii povestind despre dragostea celor doi. Pe vremea aceea, tatăl său era Mâna lui Aerys şi mulţi spuneau că Lordul Tywin era stăpân peste Cele Şapte Regate, dar Lady Joanna era cea care-l stăpânea pe el. „N-a mai fost acelaşi om după ce a murit ea, Pezevenghiule”, i-a spus odată unchiul său Gery. Ce a fost mai bun în el a murit odată cu ea. Gerion era cel mai mic dintre cei patru fii ai Lordului Tyros Lannister şi unchiul preferat al lui Tyrion.

Dar el nu mai era, pierise peste mări şi ţări şi Tyrion însuşi o

înmormântase pe Lady Joanna.

— Casterly Rock a fost pe placul tău?

— Nicidecum. Tatăl tău ne-a ignorat cât timp am fost acolo, după ce i-a poruncit lui *Ser* Kevan să se ocupe de noi. Cămăruţa pe care mi-au dat-o avea un pat de puf şi covoare myrisheze pe jos, dar era întunecoasă şi fără ferestre, ca o temniţă, după cum i-am spus Eliei la momentul acela. Cerul vostru era prea cenuşiu, vinurile prea dulci, femeile prea virtuoase, mâncarea prea insipidă… iar tu ai fost cea mai mare dezamăgire dintre toate.

— Abia mă născusem, ce aşteptai de la mine?

— *Enormitate,* răspunse prinţul cu părul negru. Erai mic, dar renumit. Ne aflam în Oraşul Vechi când te-ai născut şi nimeni nu mai vorbea decât despre monstrul care se născuse la Debarcaderul Regelui şi despre ce ar putea să prevestească un astfel de semn pentru regat.

— Foamete, molimă şi război, fără doar şi poate. Tyrion schiţă un zâmbet amar. Întotdeauna este foamete, molimă şi război. O, şi iarnă şi lunga noapte fără sfârşit.

— Toate astea şi, în plus, căderea tatălui tău. Am auzit un frate cerşetor spunând că Lordul Tywin îşi arogase puteri mai mari decât Regele Aerys, însă numai un zeu e menit să se ridice deasupra regelui. Tu ai fost blestemul lui, o pedeapsă trimisă de zei, ca să-i arate că nu e mai bun decât oricare altul.

— Eu mă străduiesc, dar el refuză să înveţe. Tyrion oftă. Dar continuă, te rog. Ador poveştile cu cap şi coadă.

— Nu-i de mirare, de vreme ce se spune că aveai şi tu aşa ceva: aveai o coadă tare şi răsucită, ca de purcel. Şi după câte am auzit, un cap monstruos, imens, cât jumătate din trupul tău. Te-ai născut cu o chică neagră şi, pe lângă asta, cu barbă, ochi piezişi şi gheare de leu. Aveai dinţi atât de lungi încât nu puteai închide gura şi între picioare aveai organe femeieşti pe lângă cele bărbăteşti.

— Viaţa ar fi mult mai simplă dacă bărbaţii ar putea să şi-o tragă singuri, nu crezi? Şi pot să-mi imaginez câteva situaţii în care ghearele şi dinţii s-ar dovedi de folos. Oricum, încep să înţeleg natura nemulţumirii tale.

Bronn râse pe sub mustaţă, dar Oberyn se mulţumi să zâmbească.

— Poate că nu te-am fi văzut defel, dacă n-ar fi fost sora ta. Nu erai niciodată prezent la masă sau în sala mare, deşi uneori, noaptea, auzeam un copil urlând jos, în adâncurile castelului.

Aveai, într-adevăr, o voce monstruos de puternică, asta trebuie să recunosc. Plângeai ore în şir şi nimic nu te liniştea, decât ţâţa unei femei.

— Valabil şi acum, la drept vorbind.

De data aceasta Prinţul Oberyn râse cu poftă.

— Avem gusturi comune. Lordul Gargalen mi-a spus cândva că speră să moară cu o sabie în mână, la care eu i-am răspuns că aş prefera să mă duc pe lumea cealaltă cu un sân în mâna mea.

Tyrion afişă un zâmbet larg.

— Şi ce spuneai despre sora mea?

— Cersei i-a promis Eliei să ni te arate. În ziua dinaintea plecării, în timp ce mama mea şi tatăl tău discutau între patru ochi, ea şi cu Jaime ne-au dus jos, în camera ta. Doica a încercat să ne alunge, dar Cersei nu s-a lăsat intimidată. „E al meu”, a spus ea, „iar tu nu eşti decât o vacă de lapte, nu-mi spui tu ce să fac. Taci din gură sau îi spun tatălui meu să-ţi taie limba. O vacă n-are nevoie de limbă, doar de ugere.”

— Alteţa Sa a deprins drăgălăşenia la o vârstă fragedă, remarcă Tyrion, amuzat de imaginea surorii sale revendicându-l drept al ei. Nu s-a mai grăbit să mă revendice de atunci, zeii îmi sunt martori.

— Cersei ţi-a desfăcut până şi scutecele, ca să ne putem uita mai bine, continuă prinţul din Dorne. Aveai, într-adevăr, un ochi pieziş şi nişte puf negru pe cap. Poate că aveai capul mai mare decât mulţi alţii… dar nici urmă de coadă, de barbă, nici de dinţi sau gheare şi nu aveai între picioare decât un cocoşel mic şi roz. După toate minunatele şoapte, Osânda Lordului Tywin s-a dovedit a fi doar un bebeluş hidos şi roşu, cu picioare pipernicite. Elia chiar a gângurit, aşa cum fac fetele la vederea bebeluşilor. Sunt sigur că ai auzit aşa ceva. Acelaşi sunet pe care-l scot când văd pisoi şi căţeluşi jucăuşi. Cred că-i venea să te alăpteze, aşa urât cum erai. Când am constatat că eşti un monstru amărât, sora ta mi-a răspuns: „Mi-a omorât mama” şi ţi-a răsucit cocoşelul atât de tare, încât am crezut că o să ţi-l smulgă. Ai ţipat, dar Cersei ţi-a dat drumul abia când fratele tău Jaime a zis: „Lasă-l în pace, îl doare.” „Nu contează”, ne-a spus ea. „Toată lumea zice că o să moară curând. N-ar fi trebuit să trăiască nici atât.”

Soarele strălucea cu putere deasupra lor. Era o zi plăcută, caldă pentru toamnă, dar la auzul acestor vorbe, trupul lui Tyrion fu străbătut de un frison, din cap până-n picioare. *Dulcea mea*

surioară. Îşi scărpină crusta nasului şi îi arătă dornisheanului o mostră de „privire piezişă”. *De ce mi-ar spune o asemenea poveste? Mă încearcă sau pur şi simplu mă strânge de mădular, aşa cum a făcut Cersei, ca să mă audă ţipând?*

— Să nu uiţi să-i spui povestea asta tatălui meu. Îl va încânta la fel de mult ca pe mine. Partea cu coada, în special. Chiar am avut coadă, dar mi-a retezat-o.

Prinţul Oberyn chicoti.

— Ai devenit mai distractiv de când nu ne-am mai întâlnit.

— Dar, dar intenţia mea era să devin mai înalt.

— Dacă tot vorbim despre distracţie, am auzit o poveste bizară de la administratorul Lordului Buckler. Susţinea că ai pus o taxă pe banii de cheltuială ai femeilor.

— E o taxă pe prostituţie, preciză Tyrion, iritat din nou. *Şi a fost ideea idioată a tatălui meu.* Doar un gologan pentru fiecare... act. Mâna Regelui s-a gândit că asta ar putea să contribuie la îmbunătăţirea moravurilor oraşului. *Şi, pe lângă asta, să plătească nunta lui Joffrey.* Desigur, Tyrion se alesese cu toate reproşurile pentru asta. Bronn zicea că oamenii îi spun *gologanul piticului.* „Desfă-ţi picioarele acum, pentru pitic”, strigau în bordeluri şi crâşme, dacă era să dea crezare mercenarilor.

— O să am grijă să-mi fie punga plină de gologani. Chiar şi un prinţ trebuie să-şi plătească taxele.

— De ce ai avea nevoie să mergi la bordel? Aruncă o privire către locul unde Ellaria Sand venea călare, printre celelalte femei. Te-ai săturat de amanta ta pe drum?

— Niciodată. Împărţim prea multe. Prinţul Oberyn ridică din umeri. Totuşi, n-am împărţit niciodată o blondă frumoasă şi Ellaria e curioasă. Ai cunoştinţă despre o asemenea făptură?

— Sunt un om însurat. *Deşi nu m-am culcat cu soţia mea.* Nu mai frecventez târfele. *Dacă nu vreau să le văd spânzurate.*

Oberyn schimbă brusc subiectul:

— Se spune că la nunta regelui vor fi servite şaptezeci şi şapte de feluri de mâncare.

— Ţi-e foame, prinţe?

— Mi-e foame de multă vreme. Dar nu de mâncare. Spune-mi, rogu-te, *dreptatea* când va fi servită?

— Dreptatea. *Da, de aceea se află aici. Ar fi trebuit să-mi dau seama imediat.* Ai fost apropiat de sora ta?

— Când eram copii, Elia şi cu mine eram de nedespărţit, ca

fratele tău cu sora ta.

O, zei, sper că nu!

— Războaiele şi căsătoriile ne-au dat multă bătaie de cap, Prinţe Oberyn. Mă tem că nimeni n-a avut încă timpul să se ocupe de crime vechi de şaisprezece ani, oricât de îngrozitoare au fost. O vom face, desigur, îndată ce vom putea. Orice ajutor pe care îl putem primi de la Dorne pentru a reinstaura pacea regelui n-ar face decât să grăbească începutul investigaţiilor tatălui meu...

— Piticule, zise Vipera Roşie, pe un ton care devenise mult mai puţin cordial, scuteşte-mă de minciunile Lannisterilor. Ne iei drept oi sau drept proşti? Fratele meu nu e un om însetat de sânge, dar nici n-are somn de şaisprezece ani. Jon Arryn a venit la Sunspear la un an după ce Robert a preluat tronul şi poţi fi sigur că a fost cercetat îndeaproape. Hm, şi încă alţi o sută. N-am venit aici pentru o mascaradă de *investigaţie.* Am venit să caut dreptate pentru Elia şi copiii ei şi o voi găsi. Începând cu idiotul de Gregor Clegane... dar, cred, fără să termin cu el. Înainte de a muri, Enormitatea care Călăreşte îmi va spune de unde a primit ordinele. Te rog asigură-l pe nobilul tău tată de asta. Zâmbi. Un bătrân septon susţinea cândva că sunt o dovadă vie a bunătăţii zeilor. Ştii de ce, Pezevenghiule?

— Nu, mărturisi Tyrion.

— Păi, dacă zeii ar fi fost cruzi, m-ar fi făcut primul născut al mamei mele, iar pe Doran al treilea. Vezi tu, eu sunt un om însetat de sânge. Şi cu mine ai de-a face acum, nu cu fratele meu răbdător, prudent şi bolnav de gută.

Tyrion vedea soarele sclipind pe Izvorul Apei Negre, la un kilometru depărtare şi, în zare, pe zidurile, pe turnurile şi dealurile Debarcaderului Regelui. Aruncă o privire peste umăr, către alaiul fastuos care îi urma pe drumul regelui.

— Vorbeşti ca un om cu o oaste măreaţă în spate, spuse el, deşi nu văd mai mult de trei sute. Zăreşti oraşul acolo, la nord de râu?

— Mormanul de gunoi pe care îl numiţi Debarcaderul Regelui?

— Chiar acela.

— Nu doar îl văd, dar îl şi miros acum.

— Atunci adulmecă bine, lordul meu. Umple-ţi nările. Vei descoperi că o jumătate de milion de oameni duhnesc mai tare ca trei sute. Simţi mirosul mantiilor aurii? Sunt aproape cinci sute. Oştenii devotaţi ai tatălui meu trebuie să fie şi ei vreo

douăzeci de mii. Şi mai sunt şi trandafirii. Trandafirii miros atât de plăcut, nu-i aşa? Mai ales când sunt aşa de mulţi. Cincizeci, şaizeci, şaptezeci de mii de trandafiri în oraş sau în taberele de la marginea lui. Nu pot spune exact câţi au rămas, dar sunt, oricum, mai mulţi decât m-aş osteni să număr.

Martell ridică din umeri.

— În Dornul de demult, dinainte de a ne uni cu Daeron, se spunea că toate florile se înclină în faţa soarelui. Dacă trandafirii încearcă să mă înţepe, am să-i calc bucuros în picioare.

— Aşa cum l-ai călcat pe Willas Tyrell?

Dornisheanul nu reacţiona aşa cum era de aşteptat.

— Am primit o scrisoare de la Willas, acum mai puţin de o jumătate de an. Împărtăşim acelaşi interes pentru carnea bună de cal. Nu mi-a purtat niciodată pică pentru ceea ce s-a întâmplat în arenă. I-am lovit platoşa, cinstit, dar piciorul i s-a agăţat în şa şi a căzut, iar calul lui s-a prăbuşit peste el. După aceea i-am trimis un maester, dar tot ce a putut face a fost să salveze piciorul băiatului. Genunchiul n-a putut fi vindecat. Dacă ar fi să învinuim pe cineva, acela ar fi tatăl său nechibzuit. Willas Tyrell era necopt, verde ca veşmintele pe care le purta şi nu avea ce să caute acolo. Grasul Floricel l-a aruncat în turnir la o vârstă prea fragedă, întocmai cum a făcut şi cu ceilalţi doi. Voia un nou Leo Longthorn şi s-a ales cu un infirm.

— Unii spun că *Ser* Loras e mai bun decât a fost vreodată Leo Longthorn, zise Tyrion.

— Micul trandafir al lui Renly? Mă îndoiesc.

— Îndoieşte-te cât vrei, spuse Tyrion, dar *Ser* Loras a învins mulţi cavaleri iscusiţi, printre care şi fratele meu Jaime.

— Prin *învins* vrei să spui *doborât de pe cal,* într-un turnir. Spune-mi pe cine a omorât în luptă, dacă vrei să mă înspăimânţi.

— Pe *Ser* Robar Royce şi *Ser* Emmon Coy, de pildă. Şi se spune că a dat dovadă de mare vitejie la Apa Neagră, luptând alături de fantoma Lordului Renly.

— Aşadar, aceiaşi oameni care au văzut faptele de vitejie au văzut şi fantoma, nu? Dornisheanul râse încet.

Tyrion îl privi îndelung.

— La Chataya, pe Strada Mătăsii, vei găsi mai multe fete care s-ar putea să-ţi fie pe plac. Dancy are părul de culoarea mierii. Părul lui Marie e auriu deschis. Te-aş sfătui s-o ţii pe una sau pe alta lângă tine în orice clipă, lordul meu.

— În orice clipă? Prinţul Oberyn ridică o sprânceană subţire,

neagră. Şi de ce, bunule Pezevenghi?

— Ziceai că vrei să mori cu un sân în mână.

Tyrion porni în galop către şlepurile care aşteptau pe malul sudic al Apei Negre. Îndurase tot ce avea de gând să îndure din ceea ce trecea drept spirit dornishean. *Tata ar fi trebuit să-l trimită, până la urmă, pe Joffrey. Ar fi putut să-l întrebe pe Prinţul Oberyn dacă ştie care e diferenţa dintre un dornishean şi o balegă de vacă.* Asta îl făcu să zâmbească fără să vrea. Va trebui să fie de faţă când Vipera Roşie îi va fi prezentat regelui.

ARYA

Omul de pe acoperiş muri primul. Stătea ghemuit lângă horn, la două sute de metri depărtare, o umbră abia zărită în întunericul dinaintea zorilor, dar când cerul începu să se lumineze, se mişcă, se întinse şi se ridică. Săgeata lui Anguy îl nimeri în piept. Se prăvăli ca o cârpă pe panta abruptă de ardezie şi căzu în faţa porţii septului.

Măştile postaseră acolo doi străjeri, dar torţa îi orbise şi haiducii reuşiseră să se furişeze aproape. Kyle şi Notch sloboziră săgeţile deodată. Un străjer se prăbuşi cu o săgeată în gâtlej, celălalt cu una în burtă. Cel de-al doilea scăpă torţa şi focul i se ridică pe trup. Ţipă, cu hainele cuprinse de vâlvătaie, şi cu asta atacul din umbră luă sfârşit. Thoros scoase un strigăt şi haiducii porniră asaltul în forţă.

Arya privea de pe cal, de pe creasta împădurită care domina septul, moara, berăria, grajdurile şi întinderea pustie de ierburi, copaci pârjoliţi şi noroi care îi înconjura. Acum copacii erau aproape goi, iar cele câteva frunze brune, veştede care se mai agăţau de crengi nu reuşeau să-i stăvilească privirea. Lordul Beric îi lăsase pe Spânul Dick şi pe Mudge să-i păzească. Arya ura să fie lăsată în urmă, ca un *copil* prost, dar cel puţin, Gendry fusese reţinut şi el. Era război, iar în război trebuia să te supui.

La răsărit, orizontul strălucea în nuanţe de roz şi auriu, iar sus, o semilună se zărea printre norii ce goneau pe cer. Vântul bătea rece, iar Arya auzea iureşul apei şi pârâitul roţii mari de lemn a morii. Un miros reavăn de ploaie plutea în aerul dimineţii, dar nici o picătură nu cădea încă. Prin aburii primilor zori zburau săgeţi aprinse, lăsând în urmă panglici palide de foc şi lovind, cu zgomot surd, zidurile de lemn ale septului. Câteva trecură prin ferestrele oblonite şi, curând, lujeri subţiri de fum se ridicară dinspre obloanele sfărâmate.

Două Măşti se năpustiră dinspre sept, umăr lângă umăr, cu topoarele în mâini. Anguy şi ceilalţi arcaşi aşteptau. Unul dintre bărbaţi muri pe loc. Celălalt reuşi să se ferească, astfel că săgeata îi sfârtecă doar umărul. Continuă să se apropie, clătinându-se, până când alte două săgeţi îl găsiră, una după alta, atât de repede încât era greu de spus care lovise prima. Săgeţile lungi îi străpunseră platoşa de parcă ar fi fost din

mătase, nu din oţel. Se prăbuşi. Anguy avea săgeţi cu vârful subţire şi cu vârful gros. Un vârf de ac putea străpunge chiar şi o platoşă grea de fier. *Voi învăţa să trag cu arcul,* gândi Arya. Îi plăcea să lupte cu sabia, dar îşi dădea seama la ce foloseau săgeţile.

Pe zidul vestic al septului se ridicau flăcări şi un fum gros se revărsa printr-un geam deschis. Un arbaletist myrishez îşi iţi capul pe o altă fereastră, scoase o săgeată şi se lăsă jos, să reîncarce. Arya auzea zgomot de luptă şi dinspre grajduri, strigăte amestecate cu nechezatul cailor şi zăngănitul oţelului. *Omorâţi-i pe toţi,* gândi ea înverşunată. Îşi muşcă buza atât de tare încât simţi gust de sânge. *Omorâţi-i, până la unul.*

Arbaletistul îşi făcu din nou apariţia, dar îndată ce trase, trei săgeţi îi şuierară pe lângă cap. Una i se lovi de coif, zornăind. Bărbatul dispăru cu arbaletă cu tot. Arya vedea flăcări la mai multe dintre ferestrele de la etajul al doilea. Între fum şi ceţurile dimineţii, aerul era un abur mişcător, negru şi alb. Anguy şi ceilalţi arcaşi se furişau mai aproape, să ţintească mai bine.

Apoi septul erupse, iar Măştile clocoteau ca nişte furnici furioase. Doi ibbanezi se năpustiră pe poartă, ridicându-şi în faţă scuturile înnegrite, zdrenţuite, iar în spatele lor venea un Dothraki cu un *arakh* mare şi curbat în mână şi clopoţei în păr, urmat de trei mercenari volanteni cu trupurile acoperite de tatuaje fioroase. Alţii ieşeau pe ferestre, sărind pe pământ. Arya văzu un bărbat luând o săgeată în piept, cu un picior peste pervazul ferestrei, şi îi auzi ţipătul în cădere. Fumul se îngroşa. Săgeţi de tot felul zburau în toate direcţiile. Watty căzu cu un geamăt, cu arcul alunecându-i din mână. Kyle încerca să potrivească o nouă săgeată în arc când un bărbat în zale negre îi trecu o săgeată prin burtă. Arya îl auzi pe Lordul Beric strigând. Din şanţuri şi dintre copaci, ceata sa se revărsă, cu săbiile în mâini. Arya văzu mantia galbenă, strălucitoare, a lui Lem fluturându-i în urmă, în timp ce trecea călare peste bărbatul care îl omorâse pe Kyle. Thoros şi Lordul Beric erau pretutindeni, cu săbiile vârtejuri de foc. Preotul roşu lovi un scut de piele până când acesta zbură în bucăţi, în timp ce calul său îi izbea inamicul în faţă. Un Dothraki ţipă şi îl atacă pe lordul fulgerului, dar sabia înflăcărată făcu un salt, ieşind în întâmpinarea *arakhului.* Armele se atinseră, se răsuciră şi se atinseră din nou. Pe urmă părul Dothraki era în flăcări şi, un moment mai târziu, omul era mort. Arya îl zări şi pe Ned, luptând cot la cot cu lordul fulgerului. *Nu-i*

drept, e doar puţin mai mare decât mine, ar fi trebuit să mă lase să lupt.

Bătălia nu dură foarte mult. Bravii Camarazi care mai rămăseseră în picioare muriră curând sau îşi aruncară săbiile. Doi dintre Dothraki reuşiră să încalece şi să fugă, dar asta numai fiindcă Lordul Beric îi lăsase în pace.

— Lăsaţi-i să ducă vorba înapoi la Harrenhal, spuse el, cu sabia învăpăiată în mână. Astfel, Lordul Lipitorilor şi ţapul lui vor mai avea parte de câteva nopţi de nesomn.

Jack Norocosul, Harwin şi Merrit din Moontown se avântară vitejeşte în sept, în căutare de prizonieri. Câteva clipe mai târziu, ieşiră prin fum şi flăcări, cu opt fraţi în straie maro, unul dintre ei atât de slăbit încât Merrit trebuia să-l care pe după un umăr. Cu ei se afla şi un septon. Era pleşuv şi adus de spate, dar purta o cămaşă neagră de zale peste veşmintele cenuşii.

— L-am găsit ascuns sub treptele beciului, zise Jack, tuşind.

Văzându-l, Thoros zâmbi:

— Eşti Utt.

— *Septonul* Utt. Un om al zeilor.

— Ce zeu şi-ar dori unul ca tine? mârâi Lem.

— Am păcătuit, se tângui septonul. Ştiu, ştiu. Iartă-mă, Tată. O, amarnic am păcătuit.

Arya şi-l amintea pe Septonul Utt de când fusese la Harrenhal. Shagwell Bufonul spunea că se jelea mereu şi cerea îndurare, de fiecare dată după ce omora un băiat. Uneori, chiar le cerea celorlalte Măşti să-l biciuiască. Cu toţii găseau asta foarte amuzant.

Lordul Beric îşi înfipse sabia înapoi în teacă, înăbuşind flăcările.

— Daţi-le celor muribunzi lovitura de graţie, iar pe ceilalţi legaţi-i de mâini şi de picioare, pentru judecată, porunci el şi ceilalţi se supuseră.

Judecata se desfăşură în grabă. Diverşi haiduci ieşiră în faţă să povestească despre faptele pe care le săvârşiseră Bravii Camarazi: oraşe şi sate prădate, recolte pârjolite, femei siluite şi apoi ucise, bărbaţi mutilaţi şi torturaţi. Câţiva vorbiră despre băieţii pe care Septonul Utt îi executase. În tot acest timp, septonul se văicări şi se rugă.

— Sunt o trestie plăpândă, îi spuse el Lordului Beric. Mă rog Războinicului să-mi dea putere, dar zeii m-au făcut slab. Ai milă de slăbiciunea mea. Băieţii, dragii de ei... n-am vrut să le fac nici

un rău…

În curând, Septonul Utt atârna de gât, sub un ulm înalt, legănându-se încet, gol ca în ziua în care a venit pe lume. Ceilalţi Bravi Camarazi îl urmară, unul câte unul. Câţiva se împotriviră, lovind cu picioarele şi zvârcolindu-se, când laţul li se strângea în jurul gâtului. Unul dintre arbaletişti ţipă întruna, cu un accent vâscos, myrishez:

— Eu soldat, eu soldat.

Un altul se oferi să le arate unde pot găsi aur, un al treilea le spuse ce bun tâlhar ar putea el să fie. Fiecare în parte fu dezbrăcat, legat şi spânzurat. Tom Şaptecoarde le cântă un cântec de îngropăciune cu harpa lui de lemn, iar Thoros îl imploră pe Stăpânul Luminii să le ardă sufletele până în veacul vecilor.

Un copac al măştilor, gândi Arya, privindu-i cum se bălăbăneau, cu pielea palidă pictată în roşu de flăcările septului aprins. Ciorile se apropiau deja, ivite ca din senin. Le auzea croncănind şi cârâind una la alta şi se întreba ce-şi spuneau. Arya nu se temuse de Septonul Utt la fel de mult cât se temuse de Rorge, de Muşcător şi de alţii şi alţii de la Harrenhal, dar se bucura că era mort. *Ar fi, trebuit să-l spânzure şi pe Câine sau să-i taie capul.* În schimb, spre dezgustul ei, haiducii trataseră braţul ars al lui Sandor Clegane, îi înapoiaseră sabia, calul şi armura şi îl eliberaseră, la câţiva kilometri de peşteră. Nu-i luaseră decât aurul.

Septul se prăbuşi curând, într-un vaier de fum şi flăcări, când zidurile nu mai putură să sprijine povara acoperişului greu de ardezie. Cei opt fraţi în veşminte maro priveau cu resemnare. Doar ei mai rămăseseră, explică fratele cel mai în vârstă, care purta un ciocănel de fier atârnat la gât, de o sfoară, semn al devoţiunii faţă de Fierar.

— Înainte de război am fost patruzeci şi patru, iar acesta a fost un loc prosper. Aveam o duzină de vaci de lapte şi un taur, o sută de stupi, o vie şi o livadă cu meri. Dar când au venit leii, ne-au luat tot vinul, tot laptele şi toată mierea şi ne-au pârjolit via. După aceea… am pierdut şirul celor care ne-au călcat. Falsul septon a fost doar ultimul. A venit şi un monstru… i-am dat tot argintul nostru, dar el era sigur că ascundem aur, aşa că oamenii lui au început să ne omoare, unul câte unul, ca să-l facă pe Fratele Mai Mare să vorbească.

— Cum aţi supravieţuit voi opt? întrebă Anguy Arcaşul.

— Mi-e ruşine, răspunse bătrânul. Eu sunt răspunzător. Când mi-a venit rândul să mor, le-am spus unde era ascuns aurul nostru.

— Frate! zise Thoros din Myr. Nu trebuie să-ţi pară rău decât că nu le-ai spus mai repede.

În noaptea aceea, fraţii se adăpostiră în berăria de lângă pârâu. Gazdele lor aveau o tainiţă pentru mâncare sub grajduri, astfel că luară împreună o cină frugală: pâine de ovăz, ceapă şi o supă apoasă de varză care avea un vag gust de usturoi. Arya găsi o bucată de morcov plutind în strachina ei şi se socoti norocoasă. Fraţii nu-i întrebară cine sunt. *Ştiu,* gândi Arya. Cum ar putea să nu ştie? Lordul Beric purta fulgerul pe platoşă, pe scut şi pe mantie, iar Thoros avea veşminte roşii, sau ce mai rămăsese din ele. Unul dintre fraţi, un tânăr neofit, avu îndrăzneala să-i spună preotului roşu să nu se roage la falsul său zeu atât timp cât se afla sub acoperişul lor.

— La naiba! făcu Mantie-de-Lămâie. E şi zeul nostru şi ne sunteţi datori pentru vieţile voastre nenorocite. Şi ce e fals la el? Poate că Fierarul tău e în stare să repare o sabie ruptă, dar poate el să vindece un om rănit?

— Ajunge, Lem! porunci Lordul Beric. Sub acoperişul lor, le vom respecta regulile.

— Soarele nu va uita să răsară dacă sărim peste o rugăciune sau două, îl aprobă Thoros, împăciuitor. Ştiu ce vorbesc.

Lordul Beric nu mâncă. Arya nu-l văzuse niciodată mâncând, deşi din când în când bea câte o cupă cu vin. Nici să doarmă nu părea. Ochiul său bun se închidea adesea, parcă de oboseală, dar când îi vorbeai, se deschidea dintr-odată. Lordul Hotarelor îşi purta şi acum mantia neagră, jerpelită, şi platoşa zdrobită, cu smalţul fulgerului ciobit. Nu-şi scotea platoşa nici când dormea. Oţelul negru, mat, ascundea rana cumplită pe care i-o pricinuise Câinele, tot aşa cum fularul gros de lână îi ascundea cercul întunecat de la gât. Dar nimic nu-i acoperea capul spart, adâncit la tâmplă, sau scobitura roşie, aspră, din locul unde cândva se aflase un ochi, ori conturul craniului pe sub pielea feţei.

Arya îl privea temătoare, amintindu-şi toate poveştile ce se spuneau pe seama lui la Harrenhal. Lordul Beric întoarse capul şi îi făcu semn să se apropie.

— Te sperii, copila mea?

— Nu. Îşi muşcă buza. Doar… ei, bine… credeam că Clegane te-a omorât, dar…

— O rană, spuse Lem Mantie-de-Lămâie. O rană cumplită, da, dar Thoros a vindecat-o. N-a existat vreodată vindecător mai bun.

Lordul Beric se uită la Lem cu o privire ciudată în ochiul său bun şi fără nici una în celălalt, doar cicatrici şi sânge uscat.

— N-a existat vindecător mai bun, îl aprobă el, obosit. Lem, cred că e timpul să se schimbe garda. Fii bun şi ocupă-te de asta.

— Da, stăpâne. Mantia mare, galbenă, a lui Lem flutură în urma lui când ieşi cu paşi mari în noaptea vântoasă.

— Chiar şi oamenii viteji se orbesc uneori, când le e frică să vadă, zise Lordul Beric după plecarea lui Lem. Thoros, de câte ori m-ai readus la viaţă?

Preotul roşu îşi plecă fruntea.

— R'hllor e cel care te readuce la viaţă, lordul meu. Stăpânul Luminii. Eu nu sunt decât unealta lui.

— De câte ori? insistă Lordul Beric.

— De şase, răspunse Thoros, fără tragere de inimă. Şi de fiecare dată este mai greu. Ai devenit nesăbuit, stăpâne. E moartea atât de dulce?

— Dulce? Nu, prietene. Nu e dulce.

— Atunci n-o socoti aşa. Lordul Tywin îşi comandă oastea din ariergardă, Lordul Stannis tot aşa. Ar fi înţelept dacă ai face la fel. O a şaptea moarte ar putea însemna sfârşitul pentru amândoi.

Lordul Beric atinse punctul de deasupra urechii sale stângi, unde tâmpla îi era adâncită.

— Uite cum mi-a spart capul Lordul Barron Crakehall cu buzduganul. Îşi desfăcu fularul, dezvăluind vânătaia neagră care îi înconjura gâtul. Uite urma pe care mi-a lăsat-o manticora la Cascadele Repezi. A înhăţat un biet crescător de albine şi pe nevasta lui, crezând că sunt oamenii mei, şi a vestit în gura mare că îi va spânzura pe amândoi, dacă nu mă predau. Când m-am predat, i-a spânzurat oricum. Şi pe mine, între ei. Ridică un deget către scobitura roşie a ochiului său: Aici, Muntele mi-a vârât pumnalul prin vizieră. Un zâmbet obosit îi flutură pe buze. Asta a fost a treia oară când am murit de mâna lui Sandor Clegane. S-ar crede că m-aş fi putut învăţa minte…

Arya ştia că era o glumă, dar Thoros nu râse. Aşeză o mână pe umărul Lordului Beric.

— Mai bine să nu te obişnuieşti cu asta.

— Mă pot obişnui cu un lucru pe care abia dacă mi-l amintesc?

Cândva, am avut un castel la Hotare, iar acolo era o femeie cu care urma să mă însor, dar astăzi n-aş putea nici să găsesc acel castel, nici să-ţi spun ce culoare avea părul femeii. Cine m-a făcut cavaler, prietene? Care au fost mâncărurile mele preferate? Totul se îndepărtează. Uneori, cred că m-am născut în iarba însângerată din acel crâng al cenuşii, cu gustul focului în gură şi o gaură în piept. Eşti mama mea, Thoros?

Arya se holba la preotul myrishez cu părul răvăşit, zdrenţe rozalii şi bucăţi de armură veche. O mirişte încărunţită îi acoperea pielea căzută de sub bărbie. Nu prea semăna cu vrăjitorul din poveştile Bătrânei Nan, dar chiar şi aşa…

— Ai putea să readuci la viaţă un om fără cap? întrebă Arya. Doar o singură dată, nu de şase ori. Ai putea?

— Nu fac vrăji, copilă. Doar rugăciuni. Prima oară, trupul nobilului lord a fost găurit şi în gură avea sânge. Aşadar, când bietul lui piept sfâşiat a încetat să se mai mişte, i-am dat sărutul bunului zeu şi l-am trimis în drumul său. Mi-am umplut gura cu foc şi i-am suflat flăcări prin gât, către plămâni, către inimă şi suflet. *Ultimul sărut* i se spune şi de multe ori i-am văzut pe vechii preoţi acordându-l slujitorilor Stăpânului când erau pe moarte. L-am dat şi eu o dată sau de două ori, aşa cum trebuie să facă toţi preoţii. Dar niciodată înainte să văd trupul unui mort cutremurându-se, cuprins de flăcări, nici înainte să-i văd ochii deschizându-se. Nu eu am fost cel care l-a readus, domniţa mea. A fost Stăpânul. R'hllor încă n-a terminat cu el. Viaţa este căldură, căldura este foc, iar focul e al Zeului şi numai al Lui.

Arya îşi simţea ochii umplându-se de lacrimi. Thoros folosise multe cuvinte, dar ele, toate, însemnau doar *nu,* ea atâta înţelegea.

— Tatăl tău a fost un om bun, spuse Lordul Beric. Harwin mi-a povestit multe despre el. De dragul lui, aş renunţa bucuros la răscumpărare, dar avem prea disperată nevoie de aur.

Arya îşi muşcă buza. *E adevărat, presupun.* Aurul Câinelui i-l dăduse lui Barbă-Verde şi Hăitaşului, să cumpere provizii la sud de Mander, asta ştia.

— Ultima recoltă a ars, cea de acum e inundată, iar iarna va veni curând peste noi, l-a auzit ea spunând, când i-a trimis la drum. Oamenii au nevoie de grâne şi seminţe şi ne trebuie săbii şi cai. Prea mulţi dintre oamenii mei călăresc catâri, cai de povară sau de căruţă, împotriva unor duşmani călare pe gonaci sau cai de luptă.

Dar Arya nu ştia cât ar plăti Robb pentru ea. Acum era rege, nu băiatul pe care-l lăsase la Winterfell, cu zăpada topindu-i-se în păr. Iar dacă ştia ce făcuse, dacă aflase despre grăjdar şi despre străjerul de la Harrenhal şi toate celelalte...

— Şi dacă fratele meu nu vrea să mă răscumpere?

— De ce ai crede asta? întrebă Lordul Beric.

— Păi, răspunse Arya, părul mi-e încâlcit, unghiile murdare şi picioarele bătătorite. Pe Robb nu l-ar interesa, probabil, toate astea, dar pe mama ei, da. Lady Catelyn dorise întotdeauna ca ea să fie ca Sansa, să cânte, să danseze şi să coasă şi să o asculte. Doar gândindu-se la asta, începu să-şi pieptene părul cu degetele, dar era numai smocuri şi vârtejuri şi Arya nu reuşi decât să smulgă câteva fire. Am distrus rochia pe care mi-a dat-o Lady Smallwood şi nu cos prea bine. Îşi frământă buza. Nu cos *foarte bine,* vreau să spun. Septa Mordane spunea că am mâini de fierar.

Gendry pufni.

— Mâinile astea micuţe şi delicate? strigă el. N-ai putea nici să ţii ciocanul.

— Aş putea, dacă aş vrea, se repezi ea.

Thoros chicoti.

— Fratele tău va plăti, copilă. Nu-ţi face griji în privinţa asta.

— Da, dar dacă nu plăteşte? insistă ea.

Lordul Beric oftă.

— Atunci te voi trimite o vreme la Lady Smallwood, sau poate la castelul meu de la Blackhaven. Dar nu va fi nevoie, sunt sigur. N-am puterea să te înapoiez tatălui tău, nu mai mult decât Thoros, dar pot cel puţin să am grijă să te întorci teafără în braţele mamei tale.

— *Juri?* îl întrebă ea. Yoren mi-a promis şi el că mă duce acasă, numai că, în loc de asta, a fost omorât.

— Pe onoarea mea de cavaler, zise solemn lordul fulgerului.

Ploua când Lem se întoarse la berărie, înjurând printre dinţi, cu apa şiroindu-i pe mantia galbenă şi băltind pe podea. Anguy şi Jack Norocosul stăteau lângă uşă, jucând zaruri, dar orice joc jucau, Jack cel chior nu avea noroc defel. Tom înlocui una dintre corzile harpei sale de lemn şi cântă *Lacrimile mamei, Când nevasta lui Willum era udă, Lordul Harte a plecat într-o zi ploioasă* şi pe urmă *Ploile din Castamere.*

Şi cine eşti, de vrei a mă-nclina?

făcu semeţul lord, plin de mirare.
Eu unul nu văd altceva,
doar o pisică de altă culoare.
Cu blană roşie sau aurie,
gheare tot are orice leu,
iar ale mele-s lungi, se ştie,
ca ale tale, lordul meu.
Grăi astfel, grăi astfel,
al nostru Lord din Castamere,
Dar ploaia plânge peste-al său castel
şi nimeni n-o ascultă în tăcere.
Da, ploaia plânge peste-al său castel,
şi nici un suflet n-o ascultă în tăcere.

În cele din urmă, Tom isprăvi toate cântecele despre ploaie şi lăsă harpa deoparte. După aceea, doar ploaia însăşi se mai auzea răpăind pe acoperişul de ardezie al berăriei. Jocul de zaruri se sfârşi şi Arya se muta de pe un picior pe altul, ascultându-l pe Merrit plângându-se că, pe drum, calul său îşi pierduse o potcoavă.

— Aş putea să ţi-l potcovesc eu, se oferi Gendry, din senin. Am fost doar ucenic, dar stăpânul meu zicea că mâna mea e făcută să ţină barosul. Ştiu să potcovesc cai, să peticesc armuri şi să îndrept platoşe. Sunt sigur că aş putea face şi săbii.

— Ce vrei să spui, băiete? întrebă Harwin.

— Voi fi fierarul vostru. Gendry plecă un genunchi în faţa Lordului Beric: Dacă mă vrei, stăpâne, aş putea fi de folos. Am făcut unelte şi cuţite şi, o dată, am făcut un coif care n-a ieşit aşa de rău. Unul dintre oamenii Muntelui mi l-a furat, când am fost capturat.

Arya îşi muşcă buza. *Vrea să mă părăsească şi el.*

— Te-ai descurca mai bine dacă l-ai sluji pe Lordul Tully la Riverrun, zise Lordul Beric. Nu te pot plăti pentru munca ta.

— Nu m-a plătit nimeni niciodată. Eu vreau o fierărie, ceva de mâncat şi un loc unde să pot dormi. Atât îmi ajunge, stăpâne.

— Un fierar poate să fie bine primit aproape oriunde. Un armurier priceput, chiar mai mult. De ce alegi să rămâi cu noi?

Arya îl privi pe Gendry schimonosindu-şi faţa nătângă, dus pe gânduri.

— Tot ce ai spus la peşteră, că sunteţi oamenii şi fraţii lui Robert. Mi-a plăcut. Mi-a plăcut că l-ai judecat pe Câine. Lordul

Bolton nu făcea decât să spânzure oamenii sau să-i decapiteze, iar Lordul Tywin şi *Ser* Amory erau la fel. Prefer să fiu fierarul vostru.

— Avem o grămadă de armuri care trebuie reparate, stăpâne, îi reaminti Jack Lordului Beric. Pe cele mai multe le-am luat de pe cadavre şi au găuri pe unde a intrat moartea.

— Cât eşti de nătărău, băiete, zise Lem. Suntem *proscrişi.* Drojdia societăţii, majoritatea, în afară de nobilul lord. Să nu crezi nici că va fi ca în cântecele prosteşti ale lui Tom. Nu vei fura nici un sărut prinţeselor, nici nu vei participa la un turnir în armură furată. Dacă ni te alături, vei sfârşi cu un ştreang de gât sau cu capul cocoţat deasupra unei porţi de castel.

— Tot asta îţi vor face şi ţie, replică Gendry.

— Da, adevărat, zise voios Jack Norocosul. Ciorile ne aşteaptă pe toţi. Stăpâne, băiatul pare destul de curajos şi avem, într-adevăr, nevoie de ceea ce ne oferă. Jack zice să-l iei.

— Şi asta repede, sugeră Harwin, chicotind. Până nu-i trece febra şi nu-şi bagă minţile în cap.

Un zâmbet palid trecu peste buzele Lordului Beric.

— Thoros, sabia mea.

De data aceasta, lordul fulgerului nu învăpăie sabia, ci doar o aşeză pe umărul lui Gendry.

— Gendry, juri în faţa zeilor şi a oamenilor să-i aperi pe cei care nu se pot apăra singuri, să ocroteşti toate femeile şi copiii, să-ţi asculţi căpeteniile, seniorul şi regele, să lupţi cu vitejie la nevoie şi să îndeplineşti şi alte sarcini care ţi se dau, oricât de dificile, de umile sau de primejdioase ar putea fi?

— Jur, stăpâne.

Lordul Hotarelor mută sabia de pe umărul drept pe umărul stâng al lui Gendry şi spuse:

— Ridică-te, *Ser* Gendry, cavaler al peşterii, şi fii bine-venit în frăţia noastră.

Dinspre uşă se auzi un râs aspru, hârâitor.

Ploaia îi şiroia pe trup. Braţul ars îi era înfăşurat în frunze şi pânză şi legat strâns la piept, cu o bucată aspră de sfoară, dar arsurile mai vechi, care îi lăsaseră semne pe faţă, sclipeau negre şi lucioase în lumina micului lor foc.

— Mai faci cavaleri, Dondarion? zise intrusul, cu un mârâit. Ar trebui să te ucid din nou pentru asta.

Lordul Beric îl înfruntă cu răceală:

— Speram să nu te mai văd, Clegane. Cum ai reuşit să dai de

noi?

— N-a fost greu. Faceţi destul fum ca să puteţi fi văzuţi tocmai de la Oraşul Vechi.

— Ce s-a ales de santinelele pe care le-am postat?

Gura lui Clegane zvâcni.

— Orbii ăia? S-ar putea să-i fi omorât pe amândoi. Ce-ai face dacă ar fi aşa?

Anguy întinse arcul. Notch făcea acelaşi lucru.

— Chiar aşa de mult îţi doreşti să mori, Sandor? întrebă Thoros. Trebuie să fii nebun sau beat ca să ne urmăreşti aici.

— Beat cu apă de ploaie? Nu mi-aţi lăsat aur nici cât să cumpăr o cupă de vin, ticăloşilor.

Anguy scoase o săgeată.

— Suntem tâlhari. Tâlharii fură. Aşa zic cântecele. Dacă-l rogi frumos, Tom s-ar putea să-ţi cânte şi ţie unul. Fii recunoscător că nu te-am omorât.

— Hai şi încearcă, Arcaşule. O să-ţi iau tolba şi o să-ţi vâr săgeţile în fundul ăla pistruiat.

Anguy înălţă arcul, dar Lordul Beric ridică o mână înainte ca el să apuce să tragă.

— De ce ai venit aici, Clegane?

— Să-mi iau înapoi ceea ce-mi aparţine.

— Aurul tău?

— Ce altceva? Nu ca să am plăcerea să te văd pe tine, te asigur. Acum eşti mai urât decât mine. Şi, se pare, eşti un cavaler hoţ.

— Ţi-am dat un bilet pentru aurul tău, zise calm Lordul Beric. O promisiune că voi plăti, când se termină războiul.

— M-am şters la fund cu hârtia ta. Vreau aurul.

— Nu-l avem. L-am trimis la sud, cu Barbă-Verde şi cu Hăitaşul, să cumpere grâne şi seminţe de pe cuprinsul Manderului.

— Să-i hrănim pe toţi cei cărora le-ai pârjolit tu recoltele, adăugă Gendry.

— Asta-i povestea acum? Sandor Clegane râse din nou. Întâmplător, tocmai asta aveam şi eu de gând să fac cu el. Să hrănesc o gloată de ţărani flămânzi şi pe plozii lor jigăriţi.

— Minţi, zise Gendry.

— Văd că băiatul a prins glas. De ce să-i crezi pe ei şi nu pe mine? Nu din cauza mutrei mele, aşa-i? Clegane aruncă o privire către Arya. Ai s-o faci cavaler şi pe ea, Dondarion? Primul cavaler

fetiţă de opt ani?

— Am *doisprezece,* minţi Arya în gura mare şi aş putea fi cavaler dacă aş vrea. Aş fi putut să te omor, numai că Lem mi-a luat cuţitul. Şi acum se înfuria când îşi aducea aminte.

— Spune-i asta lui Lem, nu mi te văicări mie. Apoi vâră-ţi coada între picioare şi fugi. Ştii ce fac câinii cu lupii?

— Data viitoare chiar am să te omor! Am să-l omor şi pe fratele tău!

— Nu. Ochii lui întunecaţi se îngustară. Asta n-ai să faci. Se întoarse din nou către Lordul Beric: Ce-ai zice să-mi faci calul cavaler? Nu îşi face niciodată treburile în castel şi nu loveşte cu picioarele mai mult decât alţii. Merită să fie cavaler. Dacă nu cumva ai de gând să-l furi şi pe el.

— Mai bine încalecă pe calul ăla şi te du, îl ameninţă Lem.

— O să plec numai cu aurul meu. Propriul vostru zeu m-a declarat nevinovat...

— Stăpânul Luminii ţi-a redat viaţa, afirmă Thoros din Myr. Nu te-a proclamat reîncarnarea lui Baelor cel Binecuvântat.

Preotul roşu scoase sabia din teacă şi Arya văzu că Jack şi Merrit făcuseră la fel. Lordul Beric avea încă sabia pe care o folosise ca să-l ridice pe Gendry în rang de cavaler. *Poate că de data asta o să-l omoare.*

Gura Câinelui zvâcni din nou.

— Nu sunteţi decât nişte pungaşi ordinari.

Lem îi aruncă o privire furioasă:

— Prietenii tăi lei năvălesc peste un sat, iau toată mâncarea şi toţi banii pe care-i găsesc şi numesc asta *scotocire.* Lupii la fel, noi de ce nu? Nimeni nu te-a jefuit, Câine. Ai fost doar *scotocit.*

Sandor Clegane le privi feţele, pe rând, ca şi cum ar fi încercat să şi le întipărească în memorie. Apoi ieşi în întunericul şi ploaia ce turna cu găleata, fără să mai scoată un cuvânt. Haiducii aşteptară, întrebători.

— Mai bine mă duc să văd ce a făcut cu santinelele noastre. Înainte de a ieşi, Harwin aruncă din prag o privire precautǎ, să se asigure că Clegane nu pândeşte după uşă.

— Cum naiba a reuşit, totuşi, ticălosul ăla să pună mâna pe atâta aur? întrebă Lem, ca să frângă tensiunea.

Anguy ridică din umeri.

— A câştigat turnirul Mâinii. La Debarcaderul Regelui. Arcaşul rânji. M-am ales şi eu cu o avere frumuşică, dar pe urmă le-am întâlnit pe Dancy, Jeyne şi pe Alayaya. M-au învăţat ce gust are

lebăda friptă şi cum să mă scald în vin de Arbor.

— Ai risipit-o pe toată, nu? râse Harwin.

— Nu chiar pe toată. Mi-am cumpărat cizmele astea şi acest minunat pumnal.

— Trebuia să-ţi fi cumpărat o bucată de pământ şi să faci dintr-o lebădă din aia friptă femeie cinstită, zise Jack Norocosul. Să fi crescut niscaiva napi şi niscaiva fii.

— Ferească-mă Războinicul! Mare păcat ar fi fost să transform tot aurul ăla în napi.

— Mie-mi plac napii, făcu Jack, ofensat. Nu mi-ar strica nişte piure de napi chiar acum.

Thoros din Myr nu luă în seamă zeflemeaua.

— Câinele a pierdut mai mult decât câţiva saci de bani, reflectă el. Şi-a pierdut şi stăpânul, şi adăpostul. La Lannisteri nu se poate întoarce, tânărul Lup nu l-ar accepta niciodată, nici fratele lui nu l-ar primi cu braţele deschise. Aurul era tot ce-i mai rămăsese, aşa mi se pare.

— La naiba! exclamă Watty Morarul. Atunci o să vină negreşit să ne omoare în somn.

— Nu. Lordul Beric îşi vârâse sabia în teacă. Sandor Clegane ne-ar omorî bucuros pe toţi, dar nu în somn. Anguy, mâine rămâi în spate, cu Dick Spânul. Dacă-l mai vezi pe Clegane adulmecând pe urmele noastre, omoară-i calul.

— E un cal bun, protestă Anguy.

— Da, zise Lem. Pe nemernicul de călăreţ ar trebui să-l omoram. De cal ne-am putea folosi.

— Sunt de aceeaşi părere, interveni Notch. Lasă-mă să trag câteva săgeţi în Câine, să-l descurajez puţin.

Lordul Beric scutură din cap.

— Clegane şi-a câştigat viaţa în peşteră, n-am să i-o răpesc.

— Stăpânul meu e înţelept, le spuse Thoros celorlalţi. Fraţilor, un duel judiciar e un lucru sfânt. M-aţi auzit rugându-l pe R’hllor să întindă o mână şi i-aţi văzut degetul de foc înhăţând sabia Lordului Beric, tocmai când era gata să pună capăt luptei. Se pare că Stăpânul Luminii încă n-a terminat cu Câinele lui Joffrey.

Curând, Harwin se întoarse în berărie.

— Picioare-de-Mămăligă doarme dus, dar e nevătămat.

— Stai să vezi când pun mâna pe el, zise el. O să-i mai fac un cep. Ar fi putut să ne omoare pe toţi.

Nimeni nu se odihni prea liniştit în noaptea aceea, ştiind că Sandor Clegane era afară, în întuneric, pe undeva pe aproape.

Arya se cuibări lângă foc, la căldurică, dar somnul nu venea. Scoase moneda pe care i-o dăduse Jaqen H'ghar şi o strânse în palmă, în timp ce stătea culcată sub mantia sa. O făcea să se simtă puternică, amintindu-şi cum văzuse fantoma din Harrenhal. Pe atunci putea ucide cu o şoaptă.

Dar Jaqen nu mai era. O părăsise. *Plăcintă Fierbinte m-a părăsit şi el, iar acum Gendry.* Lommy murise, Yoren murise, Sirio Forel murise, până şi tatăl ei murise, iar Jaqen îi dăduse un bănuţ idiot de fier şi dispăruse. *Valar morghulis,* şopti ea încetişor, strângând pumnul atât de puternic încât marginile tari ale monedei îi săpau în palmă. *Ser Gregor, Dunsen, Polliver, Raff cel Dulce, Gâdilătorul şi Câinele. Ser Ilyn, Regele Joffrey, Regina Cersei.* Arya încercă să-şi imagineze cum ar arăta morţi, dar îi era greu să-şi aducă în minte chipurile lor. Pe Câine îl vedea. Şi pe fratele lui, Muntele. Iar chipul lui Joffrey n-avea să-l uite niciodată, sau pe al mamei sale... Dar Raff şi Dunsen şi Polliver erau cu toţii învăluiţi în ceaţă şi chiar Gâdilătorul, care avea o înfăţişare atât de comună.

Somnul o răpi, în cele din urmă, dar în toiul nopţii Arya se trezi din nou, tremurând. Focul arsese până la jăratic. Mudge stătea lângă uşă şi un alt străjer se plimba afară. Ploaia se oprise şi Arya auzea lupii urlând. *Atât de aproape,* gândi ea, *şi atât de mulţi.* Se auzeau de parcă ar fi fost de jur împrejurul grajdurilor, cu zecile, poate sute. *Sper să-l mănânce pe Câine.* Îşi amintea ce spusese el despre lupi şi câini.

În zori, Septonul Utt se legăna încă sub copac, dar fraţii în maro erau afară, în ploaie, cu lopeţi, săpând gropi pentru ceilalţi morţi. Lordul Beric le mulţumi pentru găzduire şi mâncare şi le dădu un sac cu cerbi de argint, să-i folosească pentru reconstrucţie. Harwin, Luke Pasămite şi Watty Morarul porniră în cercetare, dar nu găsiră nici lupi, nici câini.

În timp ce Arya îşi strângea şaua în chingă, Gendry se apropie să-şi ceară iertare. Arya puse un picior în scăriţă şi săltă în şa, ca să-l poată privi de sus. *Ai fi putut face săbii la Riverrun pentru fratele meu,* gândi ea, dar spuse:

— Dacă vrei să fii un idiot de cavaler proscris şi să sfârşeşti spânzurat, de ce mi-ar păsa mie? Eu voi fi la Riverrun, răscumpărată, cu fratele meu.

În ziua aceea, din fericire, nu plouă deloc şi în sfârşit, înaintară bine.

BRAN

Turnul se înălţa deasupra insulei, cu geamănul său oglindit în apele albastre şi liniştite. Când vântul bătea, valuri mici se unduiau pe suprafaţa lacului, alergând unul după altul, ca nişte băieţi la joacă. De-a lungul malului creşteau stejari, unul lângă altul, cu un covor de ghinde împrăştiate dedesubt. Dincolo de ei se afla satul sau ce mai rămăsese din el.

Era primul sat pe care-l văzuseră de când părăsiseră poalele munţilor. Meera o luase înainte, să se asigure că nimeni nu se ascundea printre ruine. Furişându-se printre stejari şi meri, cu năvodul şi harponul în mână, sperie trei cerbi roşii, care se îndepărtară în salturi prin pădure. Vară zări scânteia de mişcare şi se repezi îndată pe urmele lor. Bran privi lupul străvechi gonind şi, pentru o clipă, nu-şi dori nimic altceva decât să-şi lepede pielea şi să alerge cu el, dar Meera le făcea semn să se apropie. Fără tragere de inimă, se întoarse cu spatele la Vară şi îl îndemnă pe Hodor să intre în sat. Jojen păşea alături de ei.

Bran ştia că de aici şi până la Zid ţinutul era acoperit de pajişti – pârloage şi coline, fâneţe înalte şi rovine. Ar fi mult mai uşor de străbătut decât munţii înalţi, dar atâta întindere deschisă o neliniştea pe Meera.

— Mă simt dezbrăcată, mărturisi ea. N-ai unde să te ascunzi.

— Al cui e ţinutul? îl întrebă Jojen pe Bran.

— Al Rondului de Noapte, răspunse el. Acesta este Darul. Noul Dar, la nord de Darul lui Brandon. Maester Luwin îl învăţase istoria locului: Brandon Constructorul le-a dat fraţilor în negru tot pământul de la sud de Zid, pe o distanţă de o sută cincizeci de kilometri. Pentru… *întreţinere şi subzistenţă.* Era mândru că-şi mai amintea expresia aceea. Unii maesteri spun că a fost un alt Brandon, nu Constructorul, dar tot Darul lui Brandon rămâne. Mii de ani mai târziu, Buna Regină Alysanne a vizitat Zidul, călare pe dragonul ei, Aripă-de-Argint, şi Rondul de Noapte i s-a părut atât de curajos încât i-a cerut Bătrânului Rege să dubleze întinderea terenurilor. Şi acela a fost Noul Dar. Bran flutură o mână: Aici. Tot ce vedeţi.

Satele nu erau locuite de ani buni. Toate casele erau năruite. Până şi hanul. Nu fusese niciodată mare lucru de capul lui, dar acum din el nu mai rămăseseră decât hornul de piatră şi două

ziduri crăpate, care se înălţau prin desişul de meri. Unul creştea direct prin sala comună, unde podeaua era acoperită de un covor de frunze ude, maronii, şi mere putrede. Aerul era încărcat de mirosul lor, o miasmă grea, de cidru, care te copleşea. Meera înţepă câteva mere cu harponul ei pentru broaşte, căutând vreunul bun de mâncat, dar erau toate prea stricate şi viermănoase.

Era un loc liniştit, paşnic, calm şi plăcut la vedere, dar Bran era de părere că un han părăsit era trist, iar Hodor părea să simtă acelaşi lucru.

— Hodor? făcu el, cumva nedumerit. Hodor? Hodor?

— Pământul e bun. Jojen luă o mână de praf, frecându-l între degete. Un sat, un han, o cetate robustă în mijlocul lacului, toţi merii ăştia… dar unde sunt oamenii, Bran? De ce ar fi părăsit un loc ca acesta?

— Se temeau de sălbatici, răspunse Bran. Sălbaticii vin peste Zid sau prin munţi, să atace, să jefuiască şi să le ia femeile. Bătrâna Nan zicea că, dacă te prind, fac din craniul tău un pocal de băut sânge. Rondul de Noapte nu mai e atât de puternic precum era pe vremea lui Brandon şi a Reginei Alysanne, astfel că acum răzbat mai mulţi. Locurile cele mai apropiate de Zid au fost atât de des atacate, încât oamenii s-au mutat la sud, în munţi sau în ţinuturile Umberului, la est de drumul regelui. Oamenii Mareluijon sunt şi ei atacaţi, dar nu atât de des ca aceia care locuiau la Dar.

Jojen Reed întoarse capul încet, ascultând o muzică pe care numai el o putea auzi.

— Trebuie să ne adăpostim aici. Vine furtuna. O furtună năprasnică.

Bran ridică privirea spre cer. Fusese o zi frumoasă, senină, de toamnă, însorită şi aproape caldă, dar acum spre vest se adunau, într-adevăr, nori negri, iar vântul părea că se stârneşte.

— Hanul n-are acoperiş, doar două ziduri, sublinie el. Ar trebui să mergem până la cetate.

— Hodor, zise Hodor. Poate că era de acord.

— N-avem barcă, Bran. Meera scormonea aiurea printre frunze, cu harponul ei de prins broaşte.

— Este un drum. Un drum de pietre, ascuns sub apă. Am putea trece pe jos. *Ei,* în orice caz, ar putea; el ar trebui să meargă în spatele lui Hodor, dar cel puţin ar rămâne uscat.

Fraţii Reed schimbară o privire.

— De unde ştii? întrebă Jojen. Ai mai fost aici, prinţul meu?

— Nu. Mi-a spus Bătrâna Nan. Cetatea are o coroană de aur, vezi? Arătă peste apele lacului. Sus, în jurul crenelurilor, se vedeau pete de vopsea aurie. Acolo a dormit Regina Alysanne, aşa că au vopsit merloanele cu auriu, în cinstea ei.

— Un drum de pietre? Jojen scrută lacul. Eşti sigur?

— Sigur, zise Bran.

Meera îi dădu de urmă destul de uşor, după ce ştiu ce să caute: o cărare de piatră, lată de un metru, ducând direct în larg. Îi conduse cu grijă, pas cu pas, cercetând-o cu harponul, în faţa ei. Vedeau locul unde poteca ieşea din apă, urcând către insulă şi transformându-se într-un şir scurt de trepte care duceau către poarta cetăţii.

Cărarea, treptele şi poarta erau în linie dreaptă, ceea ce te făcea să te gândeşti că drumul de pietre era drept, dar nu era aşa. Sub apă, mergea în zigzag, ocolind insula o treime din lungime, înainte de a se întoarce, şerpuind. Cotiturile erau înşelătoare şi cărarea lungă însemna că oricine se apropia era expus multă vreme săgeţilor de foc venite dinspre turn. Pietrele ascunse erau lipicioase şi alunecoase. De două ori, Hodor se clătină, gata să cadă, şi strigă disperat *Hodor!* înainte de a-şi recăpăta echilibrul. A doua oară Bran se sperie îngrozitor. Dacă Hodor cădea în apă, cu el în coş, s-ar putea îneca, mai cu seamă dacă namila de grăjdar îşi pierdea cumpătul şi uita de Bran, aşa cum se întâmpla uneori. *Poate că ar fi trebuit să rămânem la han, sub măr,* gândi el, dar era deja prea târziu.

Din fericire, nu mai fu o a treia oară şi apa nu trecu niciodată de brâul lui Hodor, deşi fraţii Reed erau adânciţi până la piept. Şi în scurt timp, erau pe insulă, urcând treptele fortăreţei. Poarta era încă solidă, deşi cu trecerea anilor, scândurile grele de stejar se deformaseră şi nu mai putea fi închisă bine. Meera o împinse, dând-o în lături, cu balamalele ruginite de fier huruind. Grinda uşii era joasă.

— Apleacă-te, Hodor, zise Bran şi Hodor se aplecă, dar nu suficient ca Bran să nu se lovească la cap. M-a durut, se plânse el.

— Hodor, zise Hodor, îndreptându-se.

Se pomeniră într-o cămăruţă întunecoasă, în care cu greu încăpeau toţi patru. Nişte trepte săpate în zidul interior al turnului şerpuiau în sus, la stânga şi în jos, la dreapta, în spatele unor gratii de fier. Bran ridică privirea şi zări alte zăbrele, chiar

deasupra capului. *O mortieră.* Era bucuros că nu era nimeni deasupra lor, să le toarne ulei încins în cap.

Grilajele erau zăvorâte, iar zăbrelele de fier erau roşii de rugină. Hodor apucă uşa din stânga şi o smuci, gemând de efort. Nu se întâmplă nimic. Încercă să împingă, fără mai mult succes. Scutură gratiile, izbi cu picioarele, se repezi în ele şi le zăngăni, lovi balamalele cu pumnul său imens, până când aerul deveni plin de praf de rugină, dar uşa de fier nu se clintea. Cea care ducea jos, către beci, nu se dovedi mai prietenoasă.

— N-avem cum să intrăm, zise Meera, ridicând din umeri.

Mortiera era chiar deasupra capului lui Bran, cum stătea el în coş, pe spatele lui Hodor. Ridică mâinile şi înhăţă zăbrelele, să le încerce. Când trase în jos, grilajul ieşi din tavan într-o cascadă de rugină şi pietre sfărâmate.

— *HODOR!* ţipă Hodor. Grilajul greu de fier îi mai dădu o lovitură în cap lui Bran, prăbuşindu-se zgomotos lângă picioarele lui Jojen, când prinţul se descotorosi de el.

Meera râse:

— Ia te uită, prinţe, eşti mai puternic decât Hodor.

Bran roşi.

Cu grilajul înlăturat, Hodor reuşi să-i ridice pe Meera şi Jojen prin mortiera ce se deschidea din tavan. Copiii mlaştinilor îl apucară pe Bran de braţe şi îl traseră în sus, după ei. Partea cea mai grea era să-l urce pe Hodor. Era prea greu ca să-l ridice aşa cum făcuseră cu Bran. În cele din urmă, Bran îi spuse să caute nişte pietre mari. Insula nu ducea lipsă de ele, iar Hodor le stivui destul de sus ca să se caţere pe marginea sfărâmată a deschizăturii şi să treacă prin ea.

— Hodor, gâfâi el bucuros, zâmbindu-le celor trei.

Se pomeniră într-un labirint de celule mici, întunecoase şi goale, dar Meera explora locul până când găsi drumul înapoi la scări. Cu cât urcau mai mult, cu atât era mai lumină. La cel de-al treilea nivel, zidul gros era străpuns de găuri pentru săgeţi, la cel de-al patrulea avea ferestre, iar la al cincilea nivel şi cel mai înalt se afla o încăpere mare, circulară, cu uşi boltite, care se deschideau către nişte balcoane mici de piatră, în trei direcţii. În cea de-a patra direcţie se afla o mică privată, cocoţată deasupra unui burlan de scurgere care ducea direct în lac.

Când ajunseră pe acoperiş, cerul nu se mai vedea, iar spre vest norii erau negri. Vântul bătea cu atâta putere încât ridică mantia lui Bran, făcând-o să fluture, pocnind.

— Hodor, zise Hodor, auzind zgomotul.

Meera se învârtea în cerc.

— Mă simt ca un uriaş înălţat peste lume.

— La Gât există copaci de două ori mai înalţi, îi reaminti fratele ei.

— Da, dar au în jurul lor alţi copaci, la fel de înalţi, zise Meera. Lumea se îngustează în Gât, iar cerul e cu mult mai mic. Uite… simţi vântul, frăţioare? Şi uită-te ce mare a devenit lumea.

Era adevărat, de aici, de sus, vedeai până hăt, departe. Spre sud se înălţau dealurile de la poale, cu munţii cenuşii şi verzi dincolo de ele. Câmpiile unduitoare ale Noului Dar se întindeau în toate celelalte direcţii, cât vedeai cu ochii.

— Speram că de aici vom putea vedea Zidul, zise Bran, dezamăgit. A fost o prostie, probabil că suntem încă la două sute cincizeci de kilometri depărtare. Doar vorbind despre asta se simţea obosit şi, în acelaşi timp, înfrigurat. Jojen, ce-o să facem când ajungem la Zid? Unchiul meu spunea mereu că e foarte mare. Înalt de două sute de metri şi atât de gros la bază încât porţile sunt mai mult ca nişte tuneluri prin gheaţă. Cum o să trecem, ca să găsim cioara cu trei ochi?

— Am auzit că de-a lungul Zidului sunt castele părăsite, răspunse Jojen. Fortăreţe construite de Rondul de Noapte, dar acum au rămas goale. Unul dintre ele s-ar putea să ne conducă dincolo de Zid.

Castelele-fantomă le numea Bătrâna Nan. Maester Luwin îl pusese odată pe Bran să înveţe numele fiecărui fort aflat de-a lungul Zidului. Fusese greu. Erau nouăsprezece despre care vorbea toată lumea, dar niciodată nu fuseseră locuite mai mult de şaptesprezece în acelaşi timp. La ospăţul organizat în cinstea vizitei Regelui Robert la Winterfell, Bran le înşirase numele, pentru unchiul său Benjen, de la est la vest şi apoi de la vest la est. Benjen Stark a râs şi a spus:

— Le ştii mai bine decât mine, Bran. Probabil că tu ar trebui să fii Prim-Cercetaş. Eu o să rămân aici în locul tău.

Dar asta se întâmplase înainte ca Bran să cadă. Înainte să devină infirm. Când se trezise din somn, schilodit, unchiul său era deja plecat înapoi la Castelul Negru.

— Unchiul meu zicea că uşile erau astupate cu gheaţă şi pietre, ori de câte ori un castel trebuia abandonat, spuse Bran.

— Atunci va trebui să le deschidem, zise Meera.

Asta îl nelinişte a.

— N-ar trebui să facem asta. Ar putea pătrunde lucruri rele din partea cealaltă. Ar trebui să mergem pur şi simplu la Castelul Negru şi să-i cerem Lordului Comandant să ne lase să trecem.

— Prinţe, zise Jojen, trebuie să ocolim Castelul Negru, aşa cum am ocolit drumul regelui. Sunt sute de oameni acolo.

— Oameni ai Rondului de Noapte, insistă Bran. Ei jură să nu se amestece în războaie şi treburi de felul acesta.

— Da, zise Jojen, dar un om gata să se lepede de jurământul său e destul ca să le vândă oamenilor de fier sau lui Bolton Bastardul secretul tău. Şi nu putem fi siguri că Rondul ar fi de acord să ne lase să trecem. S-ar putea să hotărască să ne ţină sau să ne trimită înapoi.

— Dar tatăl meu a fost un prieten al Rondului, iar unchiul meu este Prim-Cercetaş. El ar putea să ştie unde sălăşluieşte cioara cu trei ochi. Şi Jon e şi el la Castelul Negru. Bran spera să-l revadă pe Jon. Şi pe unchiul său. Ultimul frate în negru care venise la Winterfell zicea că Benjen Stark dispăruse într-o misiune de cercetare, dar cu siguranţă va fi reuşit să găsească până acum drumul spre casă. Pun rămăşag că Rondul ne-ar da şi cai, continuă el.

— Linişte! Jojen îşi umbri ochii cu o mână şi privi în zare, către soarele ce apunea. Priviţi. E ceva… un călăreţ, cred. Voi îl vedeţi?

Bran îşi umbri ochii şi el, dar chiar şi aşa, fu nevoit să şi-i mijească. La început nu văzu nimic, până când o mişcare îl făcu să se întoarcă. La început crezu că ar putea fi Vară, dar nu. *Un bărbat călare.* Era mult prea departe ca să desluşească altceva.

— Hodor? Hodor îşi aşezase şi el o mână deasupra ochilor, numai că se uita în altă direcţie. Hodor?

— Nu se grăbeşte, zise Meera, dar se îndreaptă spre satul ăsta, pare-mi-se.

— Mai bine am intra, înainte să ne vadă, sugeră Jojen.

— Vară e lângă sat, obiectă Bran.

— Vară o să se descurce, îl asigură Meera. Nu e decât un om pe un cal obosit.

Câţiva stropi mari începură să răpăie pe piatră în timp ce se retrăgeau la nivelul de dedesubt. Intrară la ţanc, căci după câteva clipe, începu să plouă de-a binelea. Chiar şi prin zidurile groase auzeau stropii biciuind luciul lacului. Stăteau pe jos, în camera goală, circulară, în întunericul ce se strângea în jurul lor. Balconul dinspre nord dădea către satul părăsit. Meera se strecură afară, pe burtă, să se uite peste lac şi să vadă ce se

întâmplase cu călăreţul.

— Se adăposteşte în ruinele hanului, le spuse ea când reveni. Se pare că face un foc în cămin.

— Mi-aş dori să putem avea şi noi un foc, zise Bran. Mi-e frig. Pe scări în jos este nişte mobilă ruptă, am văzut-o. Am putea să-l punem pe Hodor s-o taie în bucăţi şi să ne încălzim.

Lui Hodor îi plăcea ideea.

— Hodor, făcu el plin de speranţă.

Jojen scutură din cap.

— Focul înseamnă fum. Din turnul ăsta, fumul ar putea văzut de departe.

— Dacă ar fi cine să-l vadă, îl contrazise sora sa.

— În sat e un om.

— Unul singur.

— Un singur om ar fi de ajuns să-l dea pe Bran pe mâna duşmanilor săi, dacă e cine nu trebuie. Încă mai avem jumătate de raţă de ieri. Ar trebui s-o mâncăm. Mâine dimineaţă, bărbatul îşi va vedea de drum, iar noi vom face acelaşi lucru.

Jojen avu câştig de cauză, ca de obicei. Meera împărţi raţa în patru. O prinsese în năvodul ei, cu o zi înainte, pe când pasărea încerca să se ridice din mlaştina în care o surprinsese. Rece nu era la fel de gustoasă cum fusese de pe frigare, fierbinte şi crocantă, dar cel puţin le astâmpără foamea. Bran şi Meera împărţiră pieptul, în timp ce Jojen mâncă pulpa, iar Hodor devoră aripa şi piciorul, mormăind „Hodor” şi lingându-şi unsoarea de pe degete după fiecare muşcătură. Era rândul lui Bran să spună o poveste, aşa că le istorisi despre un alt Brandon Stark, cel căruia i se spunea Brandon Constructorul de Nave, care călătorise dincolo de Marea Apusului.

Se lăsase înserarea când raţa şi povestea se sfârşiră, iar ploaia continua să cadă. Bran se întrebă cât de departe rătăcise Vară şi dacă prinsese vreunul dintre cerbi.

O umbră cenuşie scălda turnul, preschimbându-se, încet, în beznă. Hodor deveni agitat şi se plimbă o vreme, înconjurând cu paşi mari zidurile şi oprindu-se să se uite în privată de fiecare dată când ajungea în dreptul ei, ca şi cum n-ar fi ştiut bine ce era acolo. Jojen stătea în dreptul balconului nordic, ascuns în umbre, privind noaptea şi ploaia de afară. Undeva, spre nord, un fulger despică cerul, luminând încăperea pentru o clipă. Hodor sări, scâncind speriat, Bran numără până la opt, aşteptând tunetul. Când acesta veni, Hodor strigă:

— *Hodor!*

Sper că Vară nu e şi el speriat, gândi Bran. Câinii din adăposturile Winterfellului se speriau întotdeauna de tunete, întocmai ca Hodor. *Ar trebui să mă duc să văd, să-l liniştesc...*

Fulgerul scăpără din nou şi de data aceasta tunetul veni când Bran ajunse la şase.

— *Hodor!* ţipă Hodor din nou. *HODOR! HODOR!* Îşi înhăţă sabia, ca şi cum ar fi vrut să se lupte cu furtuna.

Jojen spuse:

— Taci, Hodor. Bran, spune-i să nu ţipe. Poţi să-i iei sabia, Meera?

— Pot să încerc.

— *Sst,* Hodor, făcu Bran. Taci acum. Gata cu *hodoritul.* Stai jos.

— Hodor! Îi dădu Meerei sabia lungă, destul de supus, dar chipul îi era o mască de nedumerire.

Jojen se întoarse în beznă şi cu toţii îl auziră suspinând.

— Ce-i? întrebă Meera.

— E cineva în sat.

— Cel pe care l-am văzut mai înainte?

— Nu, alţii. Înarmaţi. Am văzut un topor şi suliţe... Niciodată nu mai răsunase glasul lui Jojen într-atât ca un glas de copil. I-am văzut în lumina fulgerului. Mişcându-se pe sub copaci.

— Câţi?

— O grămadă. Prea mulţi ca să-i poţi număra.

— Călare?

— Nu.

— Hodor! Hodor părea înfricoşat. Hodor! Hodor!

Bran era şi el puţin speriat, deşi nu voia să recunoască în faţa Meerei.

— Şi dacă vin aici?

— N-o să vină! Fata se aşeză lângă el. De ce ar veni?

— Să se adăpostească. Glasul lui Jojen era îndârjit. Dacă nu cumva se opreşte ploaia. Meera, n-ai putea coborî să zăvorăşti poarta?

— N-am putut nici măcar s-o închid. Lemnul e prea deformat. Dar nu vor trece de porţile alea de fier.

— Ar putea. Ar putea să spargă zăvorul sau balamalele. Sau să urce prin mortiera, aşa cum am făcut noi.

Un fulger brăzdă cerul şi Hodor scânci. Apoi un bubuit de tunet străbătu lacul.

— HODOR! răcni el, ducându-şi mâinile la urechi şi

împleticindu-se în cerc prin întuneric. HODOR! HODOR! HODOR!

— NU! îi strigă Bran. Fără HODORIT!

Dar în zadar.

— HOOOOODOR! gemu Hodor. Meera încercă să-l prindă şi să-l liniştească, dar era prea puternic. O dădu la o parte cu o simplă ridicare a umărului. HOOOOOODOOOOOOR! răcni băiatul de la grajduri, în timp ce fulgerul acoperea din nou cerul. Şi acum până şi Jojen ţipa: ţipa la Bran şi Meera, să-l facă pe Hodor să tacă.

— Taci din gură! zise Bran cu glas ascuţit, speriat, întinzându-se zadarnic după piciorul lui Hodor, când acesta dădu buzna pe lângă el, întinzându-se, *întinzându- se.*

Hodor se clătină şi închise gura. Îşi mişcă încet capul, dintr-o parte în alta, se lăsă pe podea şi se aşeză cu picioarele încrucişate. Când tunetul bubui, Hodor nu dădu nici un semn că-l aude. Cei patru stăteau în turnul întunecat, neîndrăznind nici să respire.

— Bran, ce ai făcut? şopti Meera.

— Nimic. Bran îşi scutură capul. Nu ştiu. Dar ştia. *Am încercat să ajung la el aşa cum ajung la Vară.* Fusese Hodor pentru o clipă. Asta îl speria.

— Se întâmplă ceva dincolo de lac, zise Jojen. Mi s-a părut că văd un om arătând către turn.

N-o să mă tem. Era Prinţul Winterfellului, fiul lui Eddard Stark, aproape bărbat în toată firea şi om-lup, pe deasupra, nu vreun ţânc, ca Rickon. *Vară nu s-ar teme.*

— Probabil nu sunt decât nişte Umberi, sugeră el. Sau ar putea fi din casele Knott sau Norrey, coborâţi din munţi, sau poate chiar fraţi din Rondul de Noapte. Purtau mantii negre, Jojen?

— Noaptea toate mantiile sunt negre, Alteţă. Şi fulgerul a venit şi a trecut prea repede ca să-mi dau seama cu ce erau îmbrăcaţi.

Meera era precautǎ:

— Dacă ar fi fraţi în negru, ar fi călare, nu-i aşa?

Bran se gândise la altceva.

— Nu contează, spuse el cu aplomb. N-ar putea să ajungă până la noi, nici dacă ar vrea. Doar dacă ar avea o barcă sau ar şti despre drumul de pietre.

— Drumul de pietre? Meera îi ciufuli părul şi-l sărută pe frunte. Dulcele nostru prinţişor! Are dreptate, Jojen, n-au cum să ştie despre drumul de pietre. Chiar dacă ar şti, n-ar reuşi să-l găsească noaptea, pe ploaie.

— Noaptea se va sfârşi, totuşi. Dacă rămân până dimineaţă… Jojen lăsă urmarea nerostită. După câteva clipe, spuse: întreţin focul pe care l-a aprins primul.

Un fulger brăzdă cerul şi turnul fu scăldat în lumină, conturându-le siluetele în umbră. Hodor se legăna înainte şi înapoi, zumzăind.

În acea secundă strălucitoare, Bran simţi teama lui Vară. Închise doi ochi şi deschise un al treilea, şi pielea lui de băiat îi alunecă de pe trup, ca o mantie, în timp ce lăsa turnul în urmă…

… pomenindu-se afară, în ploaie, cu burta plină de carne de cerb, ascunzându-se în desiş când cerul se despică şi bubui deasupra lui. Mirosul de mere putrede şi frunze ude aproape că acoperea mirosul de om, dar era acolo. Auzea zornăit şi fâsâit de piele tăbăcită, vedea oameni mişcându-se pe sub copaci. Un bărbat bâjbâia prin preajmă cu un băţ în mână, cu o piele trasă peste cap, să-l orbească şi să-l asurzească. Lupul îl ocoli, pe departe, în spatele unei tufe ţepoase, îmbibate de apă, şi pe sub crengile goale ale unui măr. Îi auzea vorbind şi acolo, în spatele mirosurilor de ploaie şi de frunze, de cal şi de om, se furişă mirosul greu al fricii…

JON

Pământul era presărat cu ace de pin şi frunze căzute, un covor verde şi brun, încă îmbibat de apă de pe urma ploilor recente. Mustea sub picioare. Imenşi stejari desfrunziţi, sequoia înalţi şi oştiri de pini îi împresurau. Pe muntele ce se înălţa deasupra lor se afla un alt turn circular, străvechi şi pustiu, năpădit de muşchi verde şi gros, aproape până la vârf.

— Cine l-a construit, aşa, numai din piatră? îl întrebă Ygritte. Vreun rege?

— Nu, doar cei care locuiau aici.

— Ce s-a întâmplat cu ei?

— Au murit sau au plecat. Darul lui Brandon fusese cultivat timp de mii de ani, însă pe măsură ce Rondul se rărise, erau tot mai puţine mâini să lucreze pământul, să îngrijească albinele, să planteze livezile, astfel că sălbăticia pusese stăpânire pe multe dintre câmpuri şi castele. În Noul Dar fuseseră sate şi cetăţi, iar dările de pe urma lor, plătite în natură şi în mână de lucru, le asigurau fraţilor în negru o parte din hrană şi din îmbrăcăminte. Dar şi acestea pieriseră, în cea mai mare parte.

— Au fost nebuni să părăsească un asemenea castel, zise Ygritte.

— E doar un turn. A fost locuit cândva de vreun lord mărunt şi câţiva oameni ai lui. Când veneau năvălitorii, aprindeau o făclie de pe acoperiş. Winterfellul are turnuri de trei ori mai înalte.

Ygritte îl privea de parcă ar fi crezut că născoceşte toate astea.

— Cum pot oamenii să ridice construcţii atât de înalte, fără uriaşi care să urce pietrele?

Legenda spunea că Brandon Constructorul *folosise* uriaşi la zidirea Winterfellului, dar Jon nu voia să amestece lucrurile.

— Oamenii pot clădi mult mai sus de atât. În oraşul vechi, există un turn mai înalt decât Zidul. Jon îşi dădea seama că nu-l crede. *De-aş putea să-i arăt Winterfellul… să-i dăruiesc o floare din grădinile de sticlă, s-o ospătez în Sala Mare şi să-i arăt regii de piatră, pe tronurile lor. Ne-am putea scălda în iazurile fierbinţi şi ne-am putea iubi la poalele copacului inimii, sub privirea vechilor zei.*

Visul era dulce… dar Winterfellul nu avea să fie niciodată al

lui. Aparţinea fratelui său, Regele Nordului. El era un Snow, nu un Stark. *Bastard, sperjur şi trădător...*

— Poate că după aceea ne vom întoarce aici, să trăim în turn, spuse ea. Ai vrea asta, Jon Snow? După?

După. Cuvântul îl împungea ca o suliţă. *După cucerire. După ce sălbaticii sparg Zidul...*

Nobilul său tată vorbise cândva despre înălţarea unor noi lorzi şi aşezarea lor în cetăţile abandonate, ca scut împotriva sălbaticilor. Planul ar fi cerut ca Rondul să cedeze o bună parte din Dar, însă unchiul său Benjen fusese de părere că Lordul Comandant putea fi convins să accepte, atât timp cât noii lorzi ar plăti dări către Castelul Negru, în loc de Winterfell.

— Totuşi, e un vis pentru primăvară, spusese Lordul Eddard. Nici măcar promisiunea pământului nu va atrage pe nimeni spre nord, cu iarna în faţă.

Dacă iarna ar fi venit şi ar fi plecat mai repede, lăsând locul primăverii, poate că aş fi fost ales să stăpânesc peste unul dintre aceste turnuri, în numele tatălui meu. Dar Lordul Eddard era mort, fratele lui, Benjen, dispărut, iar scutul pe care-l visaseră împreună nu avea să fie făurit.

— Pământul acesta aparţine Rondului, zise Jon.

Nările Ygrittei se lărgiră.

— Nu locuieşte nimeni aici.

— Năvălitorii tăi i-au alungat.

— Înseamnă că au fost laşi. Dacă voiau pământul, ar fi trebuit să rămână şi să lupte.

— Poate că erau obosiţi de atâta luptă. Obosiţi să-şi zăvorască uşile în fiecare noapte, întrebându-se dacă Rattleshirt sau altul ca el va veni să le doboare, ca să le ia nevestele. Obosiţi să li se fure recoltele şi toate lucrurile de preţ pe care le-or fi avut. E mai uşor să te mişti departe de gheara năvălitorilor. *Dar dacă Zidul va cădea, tot Nordul va fi sub gheara năvălitorilor.*

— Nimic nu ştii, Jon Snow. Fiicele sunt luate, nu nevestele. *Voi* sunteţi cei care furaţi. Voi aţi luat în stăpânire lumea toată şi aţi construit Zidul ca să ţineţi oamenii afară.

— Oare? Uneori Jon uita cât de sălbatică era şi apoi ea îi reamintea. Cum aşa?

— Zeii au făcut pământul ca să-l împartă toţi oamenii. Numai că, atunci când regii au venit cu coroanele şi săbiile lor de oţel, au susţinut că e numai al lor. *Copacii mei,* spuneau ei, *n-ai voie să mănânci merele. Pârâul meu, nu poţi pescui aici. Pădurea*

mea, nu poţi vâna. Pământul meu, apa mea, castelul meu, fiica mea, nu pune mâna, altfel ţi-o tai, dar poate, dacă îngenunchezi în faţa mea, te las să le miroşi puţin. Ne numeşti pe noi hoţi, dar un hoţ trebuie să fie curajos, deştept şi iute. Un îngenuncheat nu trebuie decât să plece genunchiul.

— Harma şi Sacul de Oase nu vin după peşte sau după mere. Fură săbii şi topoare. Mirodenii, mătăsuri şi blănuri. Înhaţă orice gologan şi orice pocal bătut cu nestemate pe care îl găsesc, vara poloboace de vin, iarna butoaie cu carne de vită, iar femei iau în orice anotimp şi le duc dincolo de Zid.

— Şi ce dacă? Aş prefera să fiu furată de un bărbat puternic decât să fiu dată de tatăl meu vreunui lord molâu.

— Tu vorbeşti, dar de unde poţi să ştii? Dacă ai fi răpită de cineva pe care l-ai urî?

— Ar trebui să fie ager, şiret şi viteaz ca să mă fure pe mine. Aşa că fiii lui ar fi şi ei puternici şi isteţi. De ce aş urî un asemenea om?

— Poate că nu s-ar spăla niciodată şi ar duhni ca un urs.

— Atunci l-aş împinge într-un râu sau aş arunca peste el o vadră de apă. Oricum, bărbaţii nu trebuie să miroasă frumos, ca florile.

— Ce e rău la flori?

— Nimic, pentru o albină. La culcare, vreau aşa ceva. Ygritte dădu să-l înhaţe de partea din faţă a pantalonilor. Jon o apucă de încheietură.

— Dar dacă bărbatul care te-ar fura ar bea prea mult? insistă el. Dacă ar fi brutal sau crud? O strânse mai puternic, ca să-şi întărească spusele. Dacă ar fi mai puternic decât tine şi i-ar plăcea să te bată până la sânge?

— I-aş tăia beregata în somn. Nimic nu ştii, Jon Snow. Ygritte se răsuci ca un ţipar şi se eliberă.

Ştiu un singur lucru. Ştiu că eşti sălbatică până în măduva oaselor. Îi era uşor să uite asta uneori, când râdeau împreună sau când se sărutau. Dar apoi unul dintre ei spunea sau făcea ceva şi, dintr-odată, îşi amintea de zidul dintre lumile lor.

— Un bărbat poate să aibă o femeie sau poate să aibă un cuţit, îi spuse Ygritte, dar nici un bărbat nu le poate avea pe amândouă. Orice fetiţă învaţă asta de la mama ei. Îşi ridică bărbia, sfidătoare, şi îşi scutură părul roşu, des. Şi bărbaţii nu pot stăpâni pământul, aşa cum nu pot stăpâni marea sau cerul. Voi, îngenuncheaţii, credeţi că puteţi, dar Mance vă va arăta că nu e

aşa.

Erau cuvinte măreţe, îndrăzneţe, dar sunau goale. Jon aruncă o privire peste umăr, să se asigure că Magnarul nu era pe aproape. Errok, Buboi şi Dan Cânepă veneau la câţiva paşi în spatele lor, dar nu le acordau nici o atenţie. Buboi se plângea de fundul lui.

— Ygritte, spuse Jon cu glas scăzut. Mance nu poate câştiga acest război.

— Poate, insistă ea. Nimic nu ştii, Jon Snow. N-ai văzut niciodată oamenii liberi luptând.

Sălbaticii luptau ca nişte eroi sau ca nişte demoni, depinde pe cine întrebai, dar la sfârşit, se ajungea la acelaşi lucru. *Luptă cu un curaj nebunesc, fiecare căutând gloria.*

— Nu mă îndoiesc că sunteţi cu toţii foarte curajoşi, dar când vine vorba de război, disciplina învinge vitejia de fiecare dată. În cele din urmă, Mance va cădea, aşa cum s-a întâmplat cu fiecare Rege-de-Dincolo-de-Zid înaintea lui. Şi când va cădea, veţi muri. Toţi.

Ygritte părea atât de furioasă, încât Jon crezu că era gata să-l lovească.

— Toţi, spuse ea. Şi tu. Acum nu mai eşti cioară, Jon Snow. Am jurat că nu eşti, aşa că ai face bine să nu fii. Îl lipi de trunchiul unui copac şi-l sărută pe buze, chiar acolo, în mijlocul coloanei răsfirate. Jon îl auzi pe Grigg Ţapul îndemnând-o să-şi vadă de drum. Altcineva râse. Cu toate acestea, îi răspunse la sărut. Ygritte era îmbujorată. Eşti al meu, şopti ea. Al meu, aşa cum eu sunt a ta. Şi dacă murim, murim. Toţi oamenii trebuie să moară, Jon Snow. Dar mai întâi vom trăi.

— Da. Glasul lui era răguşit. Mai întâi vom trăi.

Ygritte zâmbi larg, arătându-i dinţii strâmbi pe care Jon ajunsese cumva să-i iubească. *Sălbatică până în măduva oaselor,* gândi el din nou, cu o senzaţie de durere tristă în stomac. Îşi îndoi degetele mâinii cu care ţinea sabia şi se întrebă ce ar face Ygritte dacă i-ar citi inima. L-ar trăda dacă ar ruga-o să-l asculte şi i-ar spune că încă e fiul lui Ned Stark şi omul Rondului de Noapte? Spera că nu, dar nu îndrăznea să-şi asume riscul. Prea multe vieţi atârnau de sosirea lui la Castelul Negru, înainte ca Magnarul… Presupunând că ar găsi prilejul să scape de sălbatici.

Coborâseră faţa sudică a Zidului la Garda Apei Cenuşii, abandonată de o sută de ani. O porţiune din scările imense de piatră se prăbuşise cu un secol în urmă, dar chiar şi aşa,

coborârea era mult mai uşoară decât urcuşul. De acolo, Styr pătrunsese în Dar adânc, ca să evite obişnuitele patrule ale Rondului. Grigg Ţapul îi conduse dincolo de puţinele sate locuite care mai rămăseseră în aceste locuri. Văzură câteva turnuri circulare care împungeau cerul ca nişte degete de piatră, dar nici ţipenie de om. Mărşăluiră printre munţii uzi şi reci, pe câmpiile bătute de vânt, neurmăriţi, nevăzuţi.

Nu trebuie să te împotriveşti, orice ţi s-ar cere, îi spusese Halfhand. *Mergi cu ei, mănâncă împreună cu ei, luptă alături de ei, cât timp va fi nevoie.* Călărise cale lungă şi bătuse cu piciorul încă pe atât, dar încă nu aveau încredere în el. Zi şi noapte Thennii îl păzeau, atenţi la orice semn de trădare. Nu putea fugi şi în curând avea să fie prea târziu.

Luptă cu ei, îi spusese Qhorin, înainte să-i dea Ghearei Lungi propria sa viaţă… dar până acum nu fusese nevoie. *Dacă vărs sângele unui frate, sunt pierdut. Atunci trec Zidul pentru totdeauna şi cale de întoarcere nu mai e.*

După fiecare zi de marş, Magnarul îl chema să-i pună întrebări tăioase, iscoditoare, despre Castelul Negru, despre garnizoana şi apărarea lui. Jon minţea acolo unde îndrăznea şi de câteva ori făcuse pe prostul, dar Grigg Ţapul şi Errok ascultau şi ei şi ştiau destule, astfel că Jon era prevăzător. O minciună prea sfruntată l-ar fi trădat.

Dar adevărul era cumplit. Castelul Negru era lipsit de apărare. Singura lui pavăză era Zidul însuşi. Nu avea nici măcar palisade de lemn sau şanţuri de pământ. „Castelul” nu era altceva decât un mănunchi de turnuri şi fortăreţe, dintre care două treimi se prăbuşeau în ruină. Cât despre garnizoană, Bătrânul Urs luase două sute de soldaţi cu el, în misiune. Oare se întorsese vreunul? Jon n-avea cum să ştie. Vor fi rămas patru sute la castel, dar cei mai mulţi erau constructori sau administratori, nu cercetaşi.

Thennii erau luptători încercaţi şi mai disciplinaţi decât marea majoritate a sălbaticilor. Fără doar şi poate, de asta îi alesese Mance. Printre apărătorii Castelului Negru se numărau orbul Maester Aemon şi slujitorul său, pe jumătate orb, Clydas, ciungul Doran Noyce, beţivul Septon Cellador, surdul Dick Folland, Hobb Trei-Degete, bucătarul, bătrânul *Ser* Wynton Stout, precum şi Halder şi Broscoiul şi Pyp şi Albert şi ceilalţi băieţi care se antrenaseră cu Jon. Iar la comanda lor se afla, desigur, îmbujoratul Bowen Marsh, dolofanul Lord Administrator, care fusese făcut castelan în absenţa Lordului Mormont. Edd cel Trist

îi spunea uneori lui Marsh „Bătrâna Rodie”, ceea ce i se potrivea întocmai cum i se potrivea „Bătrânul Urs” lui Mormont.

— El e omul pe care îl vreţi în frunte când duşmanii sunt pe câmpul de luptă, zicea Edd cu obişnuitul său glas mohorât. O să vi-i numere pe toţi. Un adevărat demon al numărătorii, omul ăsta.

Dacă Magnarul loveşte Castelul Negru prin surprindere, va fi masacru. Băieţi măcelăriţi în paturile lor, înainte să-şi dea seama că sunt sub asediu. Jon trebuia să-i prevină, dar cum? Nu fusese trimis niciodată să caute hrană sau să vâneze, nici nu i se îngăduia să stea singur de strajă. În plus, se temea pentru Ygritte. N-o putea lua cu el, dar dacă o părăsea, o va face oare Magnarul să plătească pentru trădarea lui? *Două inimi care bat ca una...*

Îşi petreceau fiecare noapte sub aceleaşi blănuri şi Jon adormea cu capul ei pe piept, cu părul ei roşu gâdilându-i bărbia. Mirosul ei devenise parte din el. Dinţii ei strâmbi, sânul ei, când îl cuprindea în palmă, gustul gurii ei... toate acestea erau bucuria şi disperarea lui. În multe nopţi zăcea cu trupul cald al Ygrittei alături, întrebându-se dacă nobilul său tată fusese la fel de tulburat din pricina mamei sale, oricine o fi fost ea. *Ygritte a întins o cursă şi Mance Rayder m-a împins în ea.*

Fiecare zi petrecută în mijlocul sălbaticilor îi făcea misiunea tot mai grea. Va trebui să găsească o cale să-i trădeze, iar când o va găsi, aceşti oameni vor muri. Nu voia prietenia lor mai mult decât voia iubirea Ygrittei. Şi, totuşi... Thennii vorbeau Limba Veche şi arareori îi adresau lui Jon vreun cuvânt, dar cu oamenii lui Jarl era altfel, cei care escaladaseră Zidul. Jon începea să-i cunoască fără să vrea: sfrijitul, tăcutul Errok şi volubilul Grigg, Ţapul, băieţii Quort şi Bodger, Dan Cânepă, sforarul. Cel mai rău dintre toţi era Del, un tânăr cu faţă de cal, de vârsta lui Jon, care vorbea despre fecioara pe care visa s-o răpească.

— E norocoasă, ca Ygritte a ta. Sărutată de foc.

Jon era nevoit să-şi muşte limba. Nu voia să audă despre iubita lui Del sau despre mama lui Bodger, despre locul de lângă mare de unde venea Henk Coiful, despre cum tânjea Grigg să viziteze oamenii verzi de pe Insula Chipurilor sau cum s-a urcat Deget într-un copac, cu un elan pe urmele lui. Nu voia să audă despre furunculul de pe fundul lui Buboi, despre câtă bere putea să bea Stone Prichindel sau cum frăţiorul lui Quort îl implorase să nu plece cu Jarl. Quort nu putea să aibă mai mult de paisprezece

ani, deşi îşi răpise deja o nevastă şi aştepta un copil.

— Poate c-o să se nască în vreun castel, se fălea băiatul. În castel, ca un lord.

Era fascinat de „castelele” văzute, care, de fapt, erau turnuri de veghe.

Jon se întreba unde se afla Nălucă acum. Oare se dusese la Castelul Negru sau alerga prin păduri, cu vreo haită de lupi? Nu-l simţea, nici măcar în vise. Era ca şi cum o parte din trup i-ar fi fost ciuntită. Se simţea singur, chiar şi cu Ygritte dormind alături. Nu voia să moară singur.

În după-amiaza aceea, copacii începuseră să se împuţineze, iar ei mărşăluiau către est, peste câmpii domoale. În jurul lor, iarba creştea înaltă până la brâu, iar straturi de grâu sălbatic se legănau uşor în bătaia vântului, dar în cea mai mare parte, ziua fusese caldă şi însorită. Însă către amurg, norii începură să se adune dinspre vest. Curând, înghiţiră soarele portocaliu şi Lem prevesti o furtună cumplită. Mama lui era o vrăjitoare a pădurilor, aşa că toţi sălbaticii erau de acord că Lem avea darul de a prezice vremea.

— E un sat pe aproape, îi spuse Grigg Ţapul Magnarului. Trei, patru kilometri. Ne-am putea adăposti acolo.

Styr se învoi îndată.

Se înnoptase de-a binelea şi furtuna se dezlănţuise cu furie când ajunseră la locul cu pricina. Satul era aşezat pe malul unui lac şi zăcea părăsit de atâta vreme, încât majoritatea caselor se năruiseră. Până şi micul han din lemn care, pesemne, fusese cândva pentru drumeţi o privelişte îmbietoare, era acum pe jumătate distrus şi fără acoperiş. *Slab adăpost ne vom găsi aici,* gândi Jon. Ori de câte ori cerul era luminat de fulgere, vedea un turn circular de piatră înălţându-se pe o insulă în largul lacului, însă fără bărci, nu aveau cum să ajungă acolo.

Errok şi Del o luaseră înainte, să scotocească ruinele, dar Del se întoarse aproape imediat. Styr opri coloana şi trimise o duzină dintre Thennii lui la trap, mai departe, cu suliţele în mâini. Jon apucase deja să o vadă şi el: sclipirea unui foc, înroşind hornul hanului. *Nu suntem singuri.* Teama i se cuibări în suflet, ca un şarpe. Auzi nechezatul unui cal şi pe urmă strigăte. *Mergi cu ei, mănâncă împreună cu ei, luptă alături de ei,* spusese Qhorin.

Dar lupta se sfârşise.

— Nu e decât unul, anunţă Errok la întoarcere. Un bătrân cu un cal.

Magnarul strigă ordine în Limba Veche şi douăzeci dintre Thenni se împrăştiară, delimitând un perimetru în jurul satului, în timp ce alţii porniră să cerceteze casele, ca să se asigure că nu se mai ascundea nimeni printre buruieni şi pietre prăbuşite. Ceilalţi se îngrămădiră în hanul fără acoperiş, îmbrâncindu-se ca să ajungă cât mai aproape de foc. Crengile rupte pe care le ardea bătrânul păreau să producă mai degrabă fum, dar orice strop de căldură era bine-venit într-o noapte atât de furtunoasă. Doi dintre Thenni îl doborâseră pe bătrân la pământ şi îi căutau prin lucruri. Un altul ţinea calul, în timp ce alţi trei îi scotoceau în desagile de şa.

Jon se îndepărtă. Un măr putred i se strivi sub călcâi. *Styr o să-l omoare.* Magnarul declarase asta încă de la Garda Apei Cenuşii. Toţi îngenuncheaţii pe care aveau să-i întâlnească vor fi osândiţi pe loc la moarte, ca nu cumva să dea alarma. *Mergi cu ei, mănâncă împreună cu ei, luptă alături de ei.* Asta însemna că trebuia să stea mut şi neajutorat în timp ce ei tăiau beregata unui om bătrân?

Aproape de marginea satului, Jon se întâlni faţă în faţă cu unul dintre străjerii postaţi de Styr. Thennul mormăi ceva în Limba Veche şi îşi îndreptă sabia către han. *Treci înapoi la locul tău,* ghici Jon mesajul. *Dar unde?*

Se îndreptă către apă şi descoperi un loc aproape uscat lângă zidul de chirpici al unui bordei care se prăbuşise în cea mai mare parte. Acolo îl găsi Ygritte aşezat, privind lacul biciuit de ploaie.

— Cunosc locul ăsta, îi spuse, când Ygritte se aşeză lângă el. Turnul ăla… priveşte în vârful lui data viitoare când e luminat de fulger şi spune-mi ce vezi.

— Bine, dacă vrei, se învoi ea, iar apoi adăugă: Unii dintre Thenni spun că au auzit zgomote dintr-acolo. Ţipete, zic ei.

— Tunete.

— Ei zic că ţipete. Poate sunt fantome.

Cetatea avea, într-adevăr, un aer sumbru, bântuit, aşa cum se înălţa acolo neagră, înfruntând furtuna, pe insula ei pietroasă, biciuită de ploaie şi înconjurată de ape.

— Am putea merge să aruncăm o privire, sugeră el. Mă îndoiesc că o să fim mult mai uzi decât suntem acum.

— Să înotăm pe furtună? Ygritte râse la auzul unei asemenea idei. E un truc ca să mă faci să mă dezbrac, Jon Snow?

— Mai am nevoie de trucuri pentru asta? o tachina el. Sau nu ştii să înoţi? Jon era un bun înotător. Deprinsese această

pricepere pe când era copil, în şanţul mare al Winterfellului.

Ygritte îi lovi braţul cu pumnul.

— Nimic nu ştii, Jon Snow. Sunt pe jumătate peşte, trebuie să ştiu să înot.

— Jumătate peşte, jumătate capră, jumătate cal. Ai prea multe jumătăţi, Ygritte. Jon clătină din cap. N-ar trebui să înotăm, dacă e locul la care mă gândesc eu. Am putea păşi.

Ygritte se dădu în spate şi îl privi.

— Să umblăm pe apă? Ce vrăjitorie mai e şi asta?

— Nici o vrăji… dădu el să spună, când un fulger imens coborî din cer şi atinse luciul lacului. Pentru o clipită, lumea se lumină ca ziua. Bubuitul tunetului fu atât de puternic, încât Ygritte icni şi îşi astupă urechile.

— Te-ai uitat? o întrebă Jon, în timp ce sunetul se îndepărta, rostogolindu-se, şi noaptea se cufunda iarăşi în beznă. Ai văzut?

— Galben, răspunse ea. Asta ai vrut să spui? Unele dintre pietrele din vârf sunt galbene.

— Li se spune merloane. Au fost pictate în auriu, demult. Aceasta este Coroana Reginei.

Peste lac, turnul era din nou negru, o siluetă întunecată, abia zărită.

— Acolo a locuit o regină? întrebă Ygritte.

— Acolo a poposit o regină, pentru o noapte. Povestea i-o spusese Bătrâna Nan, dar Maester Luwin o confirmase în cea mai mare parte. Alysanne, soţia Regelui Jaehaerys Conciliatorul. I se spune Bătrânul Rege fiindcă a domnit vreme îndelungată, dar era tânăr când a venit pe Tronul de Fier. În vremurile acelea, avea obiceiul să călătorească prin tot regatul. Când a venit la Winterfell, şi-a adus cu el regina, şase dragoni şi jumătate din suită. Regele avea de discutat cu Străjerul Nordului, iar Alysanne se plictisea, aşa că s-a urcat călare pe dragonul ei, Aripă-de-Argint, şi a pornit în zbor spre nord, să vadă Zidul. Satul acesta a fost unul dintre locurile unde s-a oprit. După aceea, oamenii din popor au pictat vârful fortăreţei lor după asemănarea coroanei de aur pe care o purtase regina când şi-a petrecut noaptea în mijlocul lor.

— N-am văzut niciodată un dragon.

— Nimeni n-a văzut. Ultimul dragon a murit acum o sută de ani sau mai bine. Dar toate astea s-au petrecut înainte.

— Regina Alysanne, zici?

— Buna Regină Alysanne, aşa i se spunea. Şi unul dintre

castelele de la Zid a primit numele ei. Poarta Reginei. Înainte de vizita ei, i se spunea Poarta Zăpezii.

— Dacă a fost aşa de bună, ar fi trebuit să doboare Zidul ăla.

Nu, gândi el. *Zidul apără regatul. De Ceilalţi... şi de voi, de neamul tău, iubita mea.*

— Am mai avut un prieten care visa la dragoni. Un pitic. Mi-a spus…

— *JON SNOW!* Unul dintre Thenni era deasupra lor, încruntându-se: *Magnar vrea.*

Jon se gândi că putea fi acelaşi om care îl găsise afară din peşteră, în noaptea dinainte să escaladeze Zidul, dar nu era sigur. Se ridică în picioare. Ygritte îl urmă, ceea ce îl făcea întotdeauna pe Styr să se încrunte, dar ori de câte ori încerca s-o alunge, ea îi reamintea că era o femeie liberă, nu o îngenuncheată. Venea şi pleca după pofta inimii.

Îl găsiră pe Magnar sub pomul care creştea prin podeaua camerei principale. Prizonierul lui stătea în genunchi lângă cămin, înconjurat de suliţe şi săbii de bronz. Îl urmări pe Jon apropiindu-se, dar nu scoase nici o vorbă. Ploaia şiroia pe ziduri şi răpăia pe ultimele frunze care atârnau în pom, în timp ce fumul se ridica, în vârtejuri groase, dinspre foc.

— Trebuie să moară, zise Styr Magnarul. Fă-o, cioară.

Bătrânul tăcea. Doar se uita la Jon, care stătea neclintit între sălbatici. Prin ploaie şi fum, luminat de flăcări, n-ar fi putut vedea că Jon era îmbrăcat în negru din cap până-n picioare. Numai mantia-i din blană de oaie nu era neagră. *Sau oare vedea?*

Jon scoase Gheara Lungă din teacă. Ploaia scăldă oţelul, iar lumina focului trasă, deodată, o linie portocalie de-a lungul tăişului. *Un foc atât de mic să-l coste pe un om viaţa.* Îşi aminti ce spusese Qhorin Halfhand când zăriseră focul de la Trecătoarea Ţipătului. *Aici, sus, focul înseamnă viaţă, dar poate însemna şi moarte.* Dar asta era sus, între Colţii de Gheaţă, în sălbăticia fără de lege de dincolo de Zid. Aici era Darul, aflat sub protecţia Rondului de Noapte şi sub puterea Winterfellului. Orice om ar trebui să fie liber să facă un foc, fără să moară pentru asta.

— De ce şovăi? întrebă Styr. Omoară-l şi gata!

Nici măcar atunci ostaticul nu scoase o vorbă. „Îndurare”, ar fi putut spune, sau „Nu, vă rog, nu v-am făcut nici un rău!” Ar fi putut spune o mie de lucruri, ar fi putut să plângă sau să-şi invoce zeii. Dar nici un cuvânt nu l-ar fi salvat acum. Probabil că

ştia asta. Aşa că rămânea tăcut şi îl privea pe Jon, acuzator sau rugător.

Nu trebuie să te împotriveşti, orice ţi-ar cere. Mergi cu ei, mănâncă împreună cu ei, luptă alături de ei… Dar acest bătrân nu opusese nici un fel de rezistenţă. Avusese ghinion, atâta tot. Cine era, de unde venea, încotro se îndrepta pe calul lui deşelat… nimic din toate acestea nu contau.

E un om bătrân, îşi spuse Jon. *Are cincizeci de ani, poate şaizeci. A avut parte de o viaţă mai lungă decât cei mai mulţi. Thennii îl vor omorî oricum, nimic din ceea ce aş putea spune sau face nu-l va salva.* Gheara Lungă atârna mai greu decât plumbul în mâna sa, prea grea s-o ridice. Omul continua să se uite lung la el, cu ochi mari şi negri, ca nişte fântâni. *Voi cădea în acei ochi şi mă voi îneca.* Magnarul îl privea şi el, iar Jon aproape că simţea gustul neîncrederii. *Omul e mort.*

Ce importanţă are dacă mâna mea e cea care-l ucide? Dintr-o lovitură, ar isprăvi, repede şi frumos. Gheara Lungă era făurită din oţel valyrian. *Ca Gheaţa.* Jon îşi aminti o altă moarte, îşi aminti dezertorul îngenuncheat, ameţeala, strălucirea sângelui pe zăpadă… sabia fratelui său, cuvintele tatălui său, chipul tatălui său…

— Fă-o, Jon Snow! îl îndemnă Ygritte. Trebuie. Ca să dovedeşti că nu eşti cioară, ci om liber.

— Un om bătrân, lângă un foc?

— Şi Orell stătea lângă un foc. L-ai ucis fără să clipeşti. În clipa aceea, Ygritte îl privi cu asprime. Ai vrut să mă omori şi pe mine, până când ai văzut că sunt femeie. Şi dormeam.

— A fost altceva. Eraţi soldaţi… santinele.

— Da, şi voi, ciorile, voiaţi să treceţi neobservaţi. Aşa cum vrem noi acum. E acelaşi lucru. Omoară-l.

Jon se întoarse cu spatele la bătrân.

— Nu.

Magnarul se apropie, înalt, rece şi ameninţător.

— Eu spun da. Aici eu poruncesc.

— Tu le porunceşti Thennilor, nu oamenilor liberi.

— Nu văd nici un om liber. Văd o cioară şi o nevastă de cioară.

— Nu sunt nevastă de cioară. Ygritte îşi smulse pumnalul din teacă.

Cu trei paşi repezi, smuci capul bătrânului de păr şi îi despică beregata de la o ureche la alta. Nici în moarte, bărbatul nu ţipă.

— Nimic nu ştii, Jon Snow! îi strigă ea, aruncând cuţitul

însângerat la picioarele lui.

Magnarul spuse ceva în Limba Veche. Poate că le ceruse Thennilor să-l omoare, dar Jon n-avea să ştie niciodată. Un fulger se prăbuşi din cer, un fulger albastru-alburiu care atinse vârful turnului de pe lac. Îi simţeau parcă furia, iar tunetul care urmă cutremură noaptea.

Şi moartea se pogorî tiptil printre ei.

Fulgerul îl orbi, dar Jon reuşi să zărească, pentru o clipă, umbra grăbită, înainte de a auzi ţipătul. Primul Thenn muri aşa cum murise bătrânul, cu sângele ţâşnindu- i din gâtlejul sfârtecat. Apoi lumina pieri şi silueta se îndepărtă învârtindu-se, mârâind, şi un alt om se prăbuşi în întuneric. Se auzeau înjurături, ţipete, urlete de durere. Jon îl văzu pe Bubos făcând câţiva paşi împleticiţi înapoi şi doborând trei oameni în spatele lui. *Nălucă,* se gândi înnebunit, preţ de o clipă. *Nălucă a sărit Zidul.* Dar apoi fulgerul preschimbă noaptea în zi şi Jon văzu lupul cocoţat pe pieptul lui Del, cu sângele revărsându-i-se negru dintre fălci. *Cenuşiu, e cenuşiu.*

Întunericul se lăsă odată cu tunetul. Thennii loviră cu suliţele, când lupul sări printre ei. Iapa bătrânului se ridică pe picioarele din spate, lovind cu copitele, înnebunită de mirosul măcelului. Jon avea încă Gheara Lungă în mână. Dintr-odată, Jon Snow îşi dădu seama că nu se va întâlni cu o ocazie mai bună.

Doborî primul om când se întoarse către lup, îl ucise pe al doilea, îl spintecă pe al treilea. Prin nebunia dezlănţuită, auzi pe cineva strigându-i numele, dar n-ar fi putut spune dacă era Ygritte sau Magnarul. Thennul, luptându-se să potolească animalul, nu-l observă. Gheara Lungă era uşoară ca o pană. Jon lovi piciorul omului, din spate, simţind cum oţelul muşcă din carne, până la os. Când sălbaticul căzu, iapa o luă la goană, dar Jon reuşi cumva s-o înhaţe de coamă cu mâna liberă şi sări pe spatele ei. O mână se închise peste cotul lui, şi atunci lovi cu sabia, văzând chipul lui Bodger topindu-se într-o baie de sânge. Calul se cabra, lovind cu putere. O copită nimeri un Thenn direct în tâmplă, cu un pârâit.

Şi apoi goneau. Jon nu făcea nici un efort să conducă iapa. Nu făcea decât să se ţină pe spatele ei, în timp ce se avântau prin noroi, prin ploaie şi tunete. Ierburile ude îi biciuiau faţa şi o suliţă îi zbură pe lângă o ureche. *Dacă animalul se împiedică şi îşi rupe un picior, mă vor ajunge din urmă şi mă vor omorî,* gândi el, dar vechii zei erau cu el şi iapa nu se împiedică. Fulgerele

cutremurau bolta întunecată a cerului şi tunetele se rostogoleau peste câmpii. Ţipetele se îndepărtară, stingându-se în spatele lui.

Mult mai târziu, ploaia se opri. Jon se pomeni singur într-o mare de iarbă neagră, înaltă. Durerea îi cutremura şoldul drept. Când privi în jos, văzu cu surprindere o săgeată ţâşnindu-i din coapsă. *Când s-a întâmplat asta?* Apucă strâns de săgeată şi o smuci, dar vârful era prea adânc înfipt în carnea piciorului, iar când trăgea de ea durerea era cumplită. Încercă să se gândească la nebunia de la han, dar nu-şi putea aminti decât *fiara, sfrijită şi cenuşie şi înfricoşătoare. Era prea mare pentru un lup obişnuit. Un lup străvechi, aşadar. Aşa trebuie să fi fost.* Nu mai văzuse niciodată un animal mişcându-se atât de repede. *Ca un vânt cenuşiu...* Era oare posibil ca Robb să se fi întors în Nord?

Jon clătină din cap. Nu avea răspunsuri. Îi era prea greu să se gândească... la lup, la bătrân, la Ygritte, la toate acestea.

Cu mare dificultate, alunecă de pe spatele iepei. Piciorul rănit i se îndoi sub el şi Jon fu nevoit să-şi înghită un ţipăt. *Va fi un chin.* Săgeata trebuia să iasă şi nu se alegea cu nimic dacă mai aştepta. Jon strânse în palmă capătul săgeţii, trase adânc aer în piept şi împinse. Gemu, apoi înjură. Îl durea atât de tare, încât fu nevoit să se oprească. *Sângerez ca un porc măcelărit,* gândi el, dar n-avea ce să facă până când nu scotea săgeata. Se crispa şi încercă iarăşi... dar curând se opri din nou, tremurând. *Încă o dată.* De data aceasta ţipă, dar când termină, capul săgeţii îi ieşea prin partea din faţă a piciorului. Cum trecuse prin asta fără să leşine, nu-şi dădea seama.

Pe urmă zăcu pe pământ, strângându-şi trofeul în mână şi sângerând în tăcere, prea vlăguit ca să se mişte. După o vreme, îşi dădu seama că, dacă nu se forţa să se clintească, ar putea să sângereze până ce va muri. Jon se târî până la pârâul unde se adăpa iapa, îşi spălă coapsa în apa rece şi o legă strâns cu o fâşie smulsă din mantie. Spălă şi săgeata, răsucind-o în mâini. Oare penele săgeţii erau gri sau albe? Săgeţile Ygrittei erau cu pene gri de gâscă. *Oare a tras în mine, în timp ce fugeam?* Jon n-o putea învinui pentru asta. Se întreba dacă pe el îl ţintise sau calul. Dacă iapa s-ar fi prăbuşit, soarta lui ar fi fost pecetluită.

— Noroc că piciorul meu i-a ieşit în cale, murmură el.

Mai zăbovi o vreme, lăsând iapa să pască. Nu se îndepărtase prea mult. Asta era bine. Şchiop, cu un picior rănit, n-ar fi prins-o niciodată. Abia reuşi să se ridice şi să încalece. *Cum am încălecat-o oare înainte, fără hăţuri şi şa?* Aceasta era o altă

întrebare la care nu putea răspunde.

Tunetele bubuiau în depărtare, dar deasupra lui, norii se împrăştiau. Jon cercetă cerul până când descoperi Dragonul de Gheaţă, apoi întoarse iapa către nord, spre Castelul Negru. Durerea ce-i zvâcnea în muşchiul coapsei îl făcu să se cutremure când dădu pinteni iepei ce aparţinuse bătrânului. *Merg acasă,* îşi spuse. Dar dacă era adevărat, de ce se simţea atât de pustiit?

Călări până în zori, cu stelele privindu-l de sus, ca nişte ochi.

DAENERYS

Iscoadele ei Dothraki îi spuseseră cum era, dar Dany voia să vadă cu ochii ei. *Ser* Jorah Mormont o însoţea, străbătând împreună o pădure de mesteceni şi urcând o creastă abruptă de gresie.

— Destul de aproape, o preveni el, pe creastă.

Dany îşi struni iapa şi privi peste câmpii, către locul unde oastea yunkisheză se întindea în calea ei. Barbă-Albă o învăţase cum poate să-şi numere cel mai uşor duşmanii.

— Cinci mii, zise ea, după o clipă.

— Aş zice la fel. *Ser* Jorah îi arătă cu degetul: Aceia, din flancuri, sunt mercenari. Lăncieri şi arcaşi călare, cu săbii şi topoare pentru lupta corp la corp. Fiii Secunzi în aripa stângă, Ciorile Furtunii la dreapta. Cam cinci sute de oameni din fiecare. Vezi flamurile?

Harpia din Yunkai ţinea în gheare un bici şi un colan de fier, în loc de o bucată de lanţ. Dar mercenarii îşi fluturau propriile flamuri sub cele ale oraşului pe care îl slujeau: la dreapta, patru ciori între fulgere încrucişate, la stânga, o sabie frântă.

— În centru sunt yunkaii înşişi, remarcă Dany. Ofiţerii lor nu se deosebeau de astapori de la distanţă: aveau coifuri înalte, strălucitoare, şi mantii cusute cu discuri sclipitoare de aramă. Cei pe care îi conduc sunt soldaţi sclavi?

— În mare parte. Dar nu se compară cu Cei Nepătaţi. Yunkaii sunt cunoscuţi pentru pregătirea sclavilor pentru plăceri, nu a luptătorilor.

— Ce spui acolo? Putem înfrânge această oaste?

— Cu uşurinţă, răspunse Jorah.

— Dar nu fără vărsare de sânge. Cărămizile Astaporului fuseseră scăldate în sânge din belşug în ziua când oraşul căzuse,

dar puţin fusese al ei sau al oamenilor ei. Poate că reuşim să câştigăm o bătălie aici, dar cu un asemenea preţ nu putem cuceri oraşul.

— Există întotdeauna acest risc, *Khaleesi.* Astaporul a fost slab şi vulnerabil. Yunkaiul e bine păzit.

Dany rămase pe gânduri. Oastea de sclavi părea neînsemnată pe lângă propria ei oştire, dar mercenarii erau călare. Călătorise prea mult timp cu Dothrakii ca să nu ştie ce puteau face războinicii călare cu pedestraşii. *Nepătaţii le-ar putea ţine piept, dar oamenii mei liberi ar fi măcelăriţi.*

— Stăpânilor de sclavi le place să vorbească, zise Dany. Trimite vorbă că aş vrea să-i ascult în seara asta, în cortul meu. Şi invită-i pe căpitanii companiilor de mercenari să mă viziteze. Dar nu împreună. Ciorile Furtunii la amiază, Fiii Secunzi două ore mai târziu.

— Cum ţi-e voia, zise *Ser* Jorah. Dar dacă nu vin…

— Vor veni. Vor fi curioşi să vadă dragonii şi să audă ce aş avea de spus, iar cei isteţi vor considera că e o bună ocazie să-mi măsoare puterea. Îşi întoarse iapa argintie. Îi aştept în pavilionul meu.

Un cer de ardezie şi un vânt zburdalnic o conduseră pe Dany înapoi la oastea sa. Şanţul adânc care avea să înconjoare tabăra era deja pe jumătate săpat, iar pădurea era plină de Nepătaţi care tăiau crengi de mesteceni, ca să cioplească din ele ţăruşi. Eunucii nu puteau dormi în tabăra nefortificată, sau cel puţin aşa insistase Viermele Cenuşiu. Era acolo, supraveghindu-le munca. Dany se opri o clipă, să-i vorbească.

— Yunkaiul şi-a pregătit leii pentru luptă.

— Asta e bine, Înălţimea Ta. Oamenii noştri sunt însetaţi de sânge.

Când le poruncise Celor Nepătaţi să-şi aleagă ofiţeri din rândul lor, Viermele Cenuşiu fusese ales, cu o majoritate zdrobitoare, pentru cel mai înalt grad. Dany îl numise pe *Ser* Jorah deasupra lui, să-l pregătească pentru rolul de comandant, iar cavalerul exilului spunea că, până în prezent, tânărul eunuc se dovedise aspru, dar drept, iute la minte, neobosit şi cu totul intransigent în grija sa pentru detalii.

— Înţelepţii Stăpâni au adunat o oştire de sclavi, să ne iasă în întâmpinare.

— Un sclav din Yunkai învaţă despre cele şapte suspine şi cele şaisprezece puncte ale plăcerii, Înălţimea Ta. Cei Nepătaţi învaţă

cum să mânuiască cele trei suliţe. Înălţimea Ta, Viermele Cenuşiu speră să-ţi dovedească.

Unul dintre primele lucruri pe care Dany le făcuse după căderea Astaporului a fost abolirea obiceiului de a da Nepătaţilor noi nume în fiecare zi. Majoritatea celor născuţi liberi reveniseră la numele lor de la naştere, aceia care şi le mai aminteau, cel puţin. Alţii îşi luaseră nume de eroi sau zei şi, uneori, de arme, pietre preţioase sau chiar flori, ajungându-se astfel la câteva nume de soldaţi foarte ciudate pentru urechile lui Dany. Viermele Cenuşiu rămăsese Viermele Cenuşiu. Când l-a întrebat de ce, el a răspuns:

— E un nume norocos. Numele cu care omul ăsta s-a născut era blestemat. Acela a fost numele pe care omul ăsta l-a purtat când a fost luat ca sclav. Dar Vierme Cenuşiu e numele pe care omul ăsta l-a tras în ziua în care Daenerys l-a făcut liber.

— Dacă începe bătălia, fie ca Viermele Cenuşiu să-şi arate şi înţelepciunea, şi curajul, îi spuse Dany. Cruţă orice sclav care fuge sau îşi aruncă arma. Cu cât ucidem mai puţini, cu atât rămân mai mulţi să ni se alăture mai târziu.

— Omul o să-şi amintească.

— Ştiu. Să vii la prânz la cortul meu. Vreau să fii acolo, cu ceilalţi ofiţeri ai mei, când voi trata cu căpitanii mercenarilor.

Dany îşi zori iapa către tabără.

În interiorul perimetrului pe care îl delimitaseră Cei Nepătaţi, corturile se înălţau în şiruri ordonate, cu pavilionul înalt, auriu, al lui Dany în mijloc. O a doua tabără se afla în apropiere de a ei, de cinci ori mai mare, răsfirată şi dezordonată. Această a doua tabără nu avea tranşee, nici corturi, nici santinele, nici şiruri de cai. Cei care aveau cai sau catâri dormeau lângă animale, de teamă să nu le fie furate. Capre, oi şi câini înfometaţi hoinăreau în voie printre cete de femei, copii şi bătrâni. Dany lăsase Astaporul în mâinile unui consiliu format din foşti sclavi conduşi de un vraci, un cărturar şi un preot. Oameni înţelepţi cu toţii, gândi ea, şi drepţi. Dar chiar şi aşa, zeci de mii preferaseră s-o urmeze la Yunkai decât să rămână în Astapor. *Le-am dat oraşul şi cei mai mulţi dintre ei au fost prea speriaţi ca să-l ia.*

Oastea pestriţă de sclavi eliberaţi o copleşea numeric pe a ei, dar îi era mai mult povară decât sprijin. Poate că unul dintr-o sută avea un măgar, o cămilă sau un bou. Majoritatea purtau arme furate din armurăria vreunui stăpân de sclavi, dar numai unul din zece era destul de puternic să lupte şi nici unul dintre ei

nu era antrenat. Mâncau tot ce le ieşea în cale, ca nişte lăcuste în sandale. Dar Dany nu avea inima să-i abandoneze, aşa cum o îndemnaseră *Ser* Jorah şi călăreţii ei de sânge. *Le-am spus că sunt liberi. Nu le pot spune acum că nu sunt liberi să mi se alăture.* Privi fumul care se ridica dinspre focurile lor şi-şi înghiţi un suspin. Poate că avea cei mai buni pedestraşi din lume, dar îi avea şi pe cei mai răi.

Arstan Barbă-Albă stătea în faţa cortului ei, în timp ce Vânjosul Belwas şedea cu picioarele încrucişate pe iarba de alături, mâncând o strachină de smochine. În timpul marşului, misiunea de a o păzi cădea pe umerii lor. Pe Jhogo, Aggo şi Rakharo îi făcuse căpitanii ei, şi în momentul de faţă avea nevoie de ei mai mult ca să-i comande pe Dothraki decât s-o apere pe ea. *Khalasarul* ei era mic, vreo treizeci de luptători călare, cei mai mulţi băieţi fără cosiţe şi bătrâni cocârjaţi. Dar erau toţi călăreţii pe care îi avea şi nu putea risca să rămână fără ei. Cei Nepătaţi puteau fi cea mai bună infanterie din întreaga lume, după cum susţinea *Ser* Jorah, dar Dany avea nevoie şi de iscoade, şi de călăreţi.

— Yunkaii vor război, îi spuse Dany lui Barbă-Albă în pavilion. Irri şi Jhiqui aşternuseră pe jos covoare, iar Missandei aprinsese un beţişor parfumat, ca să îndulcească aerul prăfos. Drogon şi Rhaegal dormeau pe nişte perne, încolăciţi, dar Viserion stătea cocoţat pe marginea băii ei goale.

— Missandei, ce limbă vorbesc aceşti yunkai? Valyriana?

— Da, Înălţimea Ta, răspunse copila. Un alt dialect decât cel din Astapor, dar destul de apropiat ca să-l înţelegi. Stăpânii de sclavi îşi spun Înţelepţii Stăpâni.

— Înţelepţi? Dany se aşeză pe o pernă, cu picioarele încrucişate, iar Viserion îşi desfăcu aripile albe cu auriu şi zbură, fâlfâind, lângă ea. Vom vedea cât sunt de înţelepţi, zise ea, scărpinând capul solzos al dragonului, în spatele coarnelor.

Ser Jorah Mormont se întoarse o oră mai târziu, însoţit de trei căpitani ai Ciorilor Furtunii. Purtau pene negre pe coifurile lustruite şi susţineau că sunt cu toţii egali în rang şi autoritate. Dany îi cercetă, în timp ce Irri şi Jhiqui turnau vinul. Prendahl na Ghezn era un ghiscari îndesat, cu o faţă lătăreaţă şi un păr negru, care încărunţea. Sallor cel Pleşuv avea o cicatrice şerpuită pe obrazu-i palid, qartheean, iar Daario Naharis era bălţat chiar şi pentru un tyroshi. Barba îi era tăiată în trei colţuri şi vopsită în albastru, de aceeaşi culoare cu ochii şi cu părul cârlionţat care îi

cădea până la guler. Mustaţa-i ascuţită era vopsită în auriu. Hainele îi erau în toate nuanţele de galben. O vaporoasă dantelă myrisheză, de culoarea untului, i se revărsa de la guler şi de la manşete, pe tunică avea cusute medalioane de aramă în formă de păpădie, iar pe cizmele înalte până la coapse i se încolăceau cusături cu fir de aur. Mănuşile din velur moale, auriu, erau vârâte în centura din inele aurite, iar unghiile îi erau vopsite în albastru.

Însă cel care vorbi în numele mercenarilor fu Prendhal na Ghezn.

— Ai face bine să-ţi duci gloata în altă parte, zise el. Ai luat Astaporul prin vicleşug, dar Yunkaiul nu va cădea atât de uşor.

— Cinci sute de Ciori ale Furtunii împotriva a zece mii de Nepătaţi, zise Dany. Eu sunt doar o fetişcană şi nu pricep treburile războiului, dar şansele voastre de izbândă mi se par slabe.

— Ciorile Furtunii nu umblă singure, zise Prendhal.

— Ciorile Furtunii nu umblă defel. Ele zboară la primul tunet. Poate c-ar trebui să zburaţi de pe acum. Am auzit că mercenarii sunt renumiţi pentru nestatornicia lor. La ce bun să fiţi voi neclintiţi, când Fiii Secunzi se dau în lături?

— Asta nu se va întâmpla, insistă Prendhal impasibil. Şi dacă s-ar întâmpla, n-ar avea nici o importanţă. Fiii Secunzi nu înseamnă nimic. Luptăm alături de bărbaţii neclintiţi ai Yunkaiului.

— Luptaţi alături de nişte muieratici înarmaţi cu suliţe. Când întoarse capul, cei doi clopoţei din păr îi sunară încet. După ce începe lupta, să nu vă gândiţi să cereţi cruţare. Dar de vă alăturaţi mie acum, veţi păstra aurul pe care yunkaii vi l-au plătit şi, în plus, vă voi da o parte din pradă şi mari recompense mai târziu, când voi ajunge în regatul meu. Luptaţi pentru Înţelepţii Stăpâni şi plata voastră va fi moartea. Vă închipuiţi că Yunkaiul îşi va deschide porţile când Nepătaţii mei vă vor măcelări sub zidurile lor?

— Femeie, ragi ca un măgar şi vorbeşti numai aiureli.

— *Femeie?* Dany chicoti. Asta vrea să fie o insultă? Ţi-aş întoarce palma dacă te-aş lua drept bărbat? Dany îl privi în ochi. Sunt Daenerys Născută din Furtună, din Casa Targaryen, Cea Neagră, Mamă a Dragonilor, *khaleesi* pentru călăreţii lui Drogo şi Regină a Celor Şapte Regate ale Westerosului.

— Nu eşti decât târfa unui lord călăreţ. Când vă vom înfrânge,

o să fii hrană pentru armăsarul meu.

Vânjosul Belwas scoase *arakhul.*

— Vânjosul Belwas îi va dărui micuţei regine limba lui urâtă, dacă o doreşte.

— Nu, Belwas. Aceşti oameni sunt sub escorta mea. Zâmbi. Răspunde-mi la o întrebare: Ciorile de Furtună sunt sclave sau libere?

— Suntem o frăţie de oameni liberi, declară Sallor.

— Bine. Dany se ridică în picioare. Atunci mergeţi înapoi şi povestiţi-le fraţilor voştri ce am spus. S-ar putea ca unii să prefere să soarbă din aur şi glorie decât din moarte. Vreau răspunsul vostru până mâine.

Căpitanii Ciorilor Furtunii se ridicară la unison.

— Răspunsul nostru este nu, glăsui Prendahl na Ghezn. Tovarăşii lui îl urmară afară din cort… însă ieşind, Daario Naharis aruncă o privire înapoi şi înclină capul, luându-şi politicos rămas-bun.

Două ore mai târziu, comandantul Fiilor Secunzi sosi singur. Se dovedi a fi un Braavosi cu ochi verzi şi barbă stufoasă, roşie-aurie, care îi ajungea aproape până la brâu. Numele lui era Mero, dar îşi zicea Bastardul Titanului.

Mero dădu îndată vinul pe gât, se şterse la gură cu dosul palmei şi o privi lacom pe Dany.

— Am impresia că m-am culcat cu sora ta geamănă într-un bordel, când eram acasă. Sau tu erai?

— Cred că nu. Mi-aş aminti un om atât de măreţ, n-am nici o îndoială.

— Da, aşa este. Nici o femeie nu l-a uitat vreodată pe Bastardul Titanului. Bărbatul din Braavos îşi ridică pocalul, ca să i-l umple Jhiqui. Ce-ai zice să-ţi scoţi hainele alea şi să vii pe genunchii mei? Dacă mă satisfaci, s-ar putea să-i aduc pe Fiii Secunzi de partea ta.

— Dacă îi aduci pe Fiii Secunzi de partea mea, s-ar putea să nu te castrez.

Bărbatul voinic râse.

— Fetiţo, a mai fost o femeie care a încercat să mă castreze cu dinţii. Acum nu-i mai are, dar sabia mea e la fel de lungă şi de groasă cum a fost întotdeauna. Vrei să ţi-o arăt?

— Nu-i nevoie. După ce ţi-o taie eunucii mei, o voi putea cerceta după bunul plac. Dany luă o sorbitură de vin. E adevărat că sunt doar o fetişcană şi nu cunosc căile războiului. Explică-mi

cum propui să înfrângi zece mii de Nepătaţi cu cei cinci sute de oameni ai tăi. Aşa neştiutoare cum sunt, şansele mi se par foarte slabe.

— Fiii Secunzi au avut de-a face cu şanse mai mici de izbândă şi au câştigat.

— Fiii Secunzi au avut de-a face cu şanse mai mici de izbândă şi au fugit. La Qohor, din faţa Celor Trei Mii. Sau negi?

— Asta a fost acum o veşnicie, înainte ca la comanda Fiilor Secunzi să se afle Bastardul Titanului.

— Aşadar, de la tine îşi iau curajul? Dany se întoarse către *Ser* Jorah: Când începe bătălia, pe el să-l omori primul.

Cavalerul exilului zâmbi:

— Bucuros, Înălţimea Ta.

— Desigur, îi spuse Daenerys lui Mero, aţi putea fugi din nou. Nu vă vom opri. Luaţi-vă aurul yunkishez şi plecaţi.

— De l-ai fi văzut vreodată pe Titanul din Braavos, copilă nesăbuită, ai şti că nu are coadă, ca să şi-o vâre între picioare.

— Atunci rămâneţi şi luptaţi pentru mine.

— Meriţi asta, e adevărat, zise bărbatul din Braavos, şi te-aş lăsa bucuros să-mi săruţi sabia, dacă aş fi liber. Dar am luat banii yunkailor şi mi-am dat cuvântul sfânt.

— Banii pot fi înapoiaţi, spuse ea. Vă voi plăti tot pe atât şi ceva în plus. Mai am şi alte oraşe de cucerit şi mă aşteaptă un regat întreg, la capătul lumii. Slujeşte-mă cu credinţă şi Fiii Secunzi nu vor mai trebui niciodată să lupte pentru altcineva.

Comandantul se trase de barba roşie, deasă.

— Tot pe atât şi ceva în plus şi poate, pe deasupra, un sărut, ce zici? Sau mai mult decât un sărut? Pentru un bărbat atât de măreţ ca mine?

— Poate.

— Cred că-mi va plăcea gustul limbii tale.

Simţea furia lui *Ser* Jorah. *Ursului meu negru nu-i place vorbăria asta despre sărutat.*

— Gândeşte-te în noaptea asta la ce ţi-am spus. Aş putea să primesc răspunsul tău mâine?

— Da. Bastardul Titanului rânji. Aş putea să iau o carafă din vinul ăsta excelent, să-l duc căpitanilor mei?

— Poţi să iei un butoi. E din beciurile Bunilor Stăpâni ai Astaporului şi am căruţe întregi.

— Atunci dă-mi o căruţă. Un semn al preţuirii tale?

— Eşti tare însetat.

— Sunt tare peste tot. Şi am mulţi fraţi. Bastardul Titanului nu bea singur, *Khaleesi.*

— Fie, o căruţă, dacă promiţi că veţi bea în sănătatea mea.

— S-a făcut, tună el. S-a făcut şi s-a făcut! Trei toasturi vom închina în cinstea ta şi vei primi răspunsul la răsăritul soarelui.

Dar când Mero plecă, Arstan Barbă-Albă spuse:

— Omul acela are o reputaţie proastă, chiar şi în Westeros. Să nu te laşi păcălită de purtarea lui, Înălţimea Ta. În seara asta va bea în sănătatea ta, iar dimineaţă te va silui.

— De data asta bătrânul are dreptate, interveni *Ser* Jorah. Fiii Secunzi sunt vechi luptători şi nu lipsiţi de vitejie, dar sub comanda lui Mero au devenit aproape la fel de răi ca Bravii Camarazi. Omul e la fel de periculos pentru cei ce-l tocmesc ca şi pentru duşmanii săi. De asta se află aici. Nici unul dintre Oraşele Libere nu-l mai vrea.

— Nu reputaţia lui mă interesează, ci cei cinci sute de cai. Cum stăm cu Ciorile Furtunii? Avem vreo speranţă de acolo?

— Nu, răspunse pe şleau *Ser* Jorah. Acel Prendahl are sânge de ghiscari. Probabil că a avut rude în Astapor.

— Păcat. Ei, bine, poate că nu va trebui să luptăm. Să aşteptăm şi să vedem ce au de spus yunkaii.

Emisarii yunkailor sosiră la apusul soarelui. Cincizeci de bărbaţi călare pe superbi cai negri, iar unul pe o cămilă albă, mare. Coifurile erau de două ori mai înalte decât capetele lor, ca să nu turtească formele bizare, întortocheate şi înalte, ale părului lor uleiat de dedesubt. Îşi vopseau fustele de pânză şi tunicile în galben intens şi îşi coseau pe mantii discuri de aramă.

Bărbatul de pe cămila albă îşi zicea Grazdan mo Eraz. Deşirat şi musculos, avea un zâmbet şters, ca acela pe care-l afişase Kraznys până în clipa când Dragon i-a pârjolit faţa. Părul îi era trecut printr-un corn de unicorn care îi ţâşnea de pe frunte, iar *tokarul* îi era tivit cu dantelă aurie, myrisheză.

— Străvechi şi glorios este Yunkaiul, regele oraşelor, îi spuse el lui Dany, când îi ieşi în întâmpinare. Zidurile noastre sunt puternice, nobilii noştri mândri şi aprigi, oamenii noştri neînfricaţi. Prin venele noastre curge sângele strămoşului nostru Ghis, al cărui imperiu dăinuia de multă vreme când Valyria era doar un prunc de ţâţă. Ai fost înţeleaptă că te-ai aşezat la vorbă, *Khaleesi.* Nu vei avea parte de o victorie uşoară aici.

— Prea bine. Nepătaţii mei se vor desfăta cu puţină luptă. Îi aruncă o privire Viermelui Cenuşiu, care clătină aprobator din

cap.

Grazdan ridică din umeri, într-un gest exuberant.

— Dacă sânge doreşti, atunci să curgă! Am auzit că ţi-ai eliberat eunucii. Libertatea înseamnă pentru un Nepătat cât o tichie pentru un peşte. Îi zâmbi Viermelui Cenuşiu, dar eunucul era ca o stană de piatră. Pe cei ce supravieţuiesc îi vom face sclavi din nou şi-i vom folosi să luăm înapoi Astaporul din mâinile prostimii. Putem să te facem sclavă şi pe tine, n-ai frică! În Lys şi Tyrosh există case ale plăcerii unde bărbaţii ar plăti frumuşel ca să se culce cu ultima dintre Targaryeni.

— Mă bucur să constat că ştii cine sunt, zise Dany cu blândeţe.

— Mă mândresc cu cunoştinţele mele despre vestul sălbatic şi nesăbuit. Grazdan îşi desfăcu mâinile, într-un gest împăciuitor. Şi totuşi, de ce să ne spunem vorbe pripite? E adevărat că ai comis sălbăticii în Astapor, dar noi, yunkaii, suntem oamenii cei mai iertători. Nu cu noi ai tu vrajbă, Înălţimea Ta. De ce să-ţi iroseşti puterile împotriva trainicelor noastre ziduri, când ai nevoie de fiecare om ca să recâştigi tronul tatălui tău în îndepărtatul Westeros? Yunkaiul îţi urează succes în această strădanie. Şi, ca să-ţi dovedesc că este adevărat, ţi-am adus un dar. Bătu din palme şi două dintre escortele sale se apropiară, ducând un cufăr greu de cedru, legat cu bronz şi aur. Îl aşezară la picioarele ei. Cincizeci de mii de coroane de aur, anunţă Grazdan cu glas domol. Ai tăi, ca gest de prietenie, din partea Înţelepţilor Stăpâni ai Yunkaiului. Aurul primit în dar e mai bun decât cel cumpărat cu sânge, nu-i aşa? Îţi spun aşadar, Daenerys Targaryen, ia cufărul acesta şi te du.

Dany împinse capacul cufărului cu un picior delicat. Era plin cu bani de aur, întocmai cum spusese emisarul. Luă o mână de monede şi le lăsă să-i alunece printre degete. Străluceau, căzând de-a valma. Erau noi, majoritatea, stanţate cu piramida în trepte pe o faţă şi cu harpia din Ghis pe cealaltă.

— Foarte frumos. Mă întreb câte cufere din acestea voi găsi când voi pune stăpânire pe oraşul vostru.

Bărbatul râse înfundat:

— Nici unul, căci una ca asta nu se va întâmpla.

— Am şi eu un dar pentru voi. Trânti capacul cufărului. Trei zile. În dimineaţa celei de-a treia, trimiteţi-vă sclavii. Toţi. Fiecare bărbat, femeie şi copil va primi o armă şi atâtea haine, mâncare, monede şi alte obiecte câte va putea duce. Pe acestea le vor putea alege după bunul plac dintre lucrurile stăpânilor lor, ca

plată pentru anii în care i-au slujit. După ce toţi sclavii vor pleca, veţi deschide porţile şi le veţi îngădui Nepătaţilor mei să intre şi să scotocească oraşul, să se asigure că nimeni n-a mai rămas în sclavie. Dacă faceţi asta, Yunkaiul nu va fi pârjolit sau prădat şi nimeni nu se va atinge de vreunul dintre oamenii voştri. Înţelepţii Stăpâni vor avea pacea pe care o doresc şi se vor fi dovedit cu adevărat înţelepţi. Ce spui?

— Spun că eşti nebună.

— Oare? Dany ridică din umeri şi rosti: *Dracarys.* Dragonii răspunseră. Rhaegal şuieră şi scoase fum pe nări, Viserion se năpusti, iar Drogon scuipă o flacără roşie-neagră. Atinse mâneca *tokarului* lui Grazdan şi, într-o clipită, mătasea se aprinse. Pe covor se împrăştiară monede de aur când emisarul se împiedică de cufăr, înjurând cât îl ţinea gura şi lovindu-şi braţul, până când Barbă-Albă aruncă o carafă cu apă peste el, să stingă flăcările.

— Ai jurat că voi fi în siguranţă, se tângui yunkaiul.

— Toţi yunkaii se văicăresc aşa pentru un *tokar* pârlit? Am să-ţi cumpăr altul nou dacă-ţi trimiţi sclavii în trei zile. Altminteri, Drogon are să-ţi dea un sărut mai fierbinte. Dany îşi încreţi nasul. Te-ai murdărit. Ia-ţi aurul şi du-te şi ai grijă ca Înţelepţii Stăpâni să primească mesajul meu.

Grazdan mo Eraz îndreptă spre ea un deget:

— Vei regreta aroganţa asta, târfă! Liliecii ăştia mici n-o să te apere, te asigur! Vom umple aerul de săgeţi dacă se apropie de Yunkai. Crezi că e aşa de greu să omori un dragon?

— Mai greu decât să omori un sclav. Trei zile, Grazdan. Spune-le. La sfârşitul celei de-a treia, voi fi în Yunkai, fie că îmi deschideţi porţile, fie că nu.

Întunericul se lăsase când yunkaii părăsiră tabăra. Se anunţa o noapte întunecată, fără lună, fără stele, cu un vânt rece, umed, bătând dinspre vest. O *minunată noapte neagră,* gândi Dany. Focurile ardeau de jur împrejurul ei, mici stele portocalii risipite peste deal şi peste câmpie.

— *Ser* Jorah, spuse ea, cheamă-mi călăreţii de sânge. Dany se aşeză pe un maldăr de perne, aşteptându-i, cu dragonii lângă ea. Când se adunară, spuse: O oră după miezul nopţii ar trebui să fie suficient.

— Da, *Khaleesi,* zise Rhakaro. Suficient pentru ce?

— Să ne pregătim atacul.

Ser Jorah Mormont se încruntă:

— Le-ai spus mercenarilor…

— … că vreau răspunsul lor până mâine. N-am promis nimic pentru noaptea asta. Ciorile Furtunii dezbat probabil oferta mea. Fiii Secunzi vor fi beţi de vinul pe care i l-am dat lui Mero. Iar yunkaii cred că au la dispoziţie trei zile. Îi vom ataca la adăpostul întunericului.

— Au, fără doar şi poate, iscoade care ne urmăresc.

— Iar în întuneric, vor vedea sute de focuri arzând, zise Dany. Asta, dacă văd ceva.

— *Khaleesi,* zise Jhogo, mă ocup eu de iscoadele astea. Nu sunt călăreţi, sunt doar sclavi călare.

— Chiar aşa, fu ea de acord. Cred că trebuie să atacăm din trei părţi. Viermele Cenuşiu îi va lovi din dreapta şi din stânga, în timp ce căpitanii mei vor pătrunde, cu călăreţii, prin mijloc. Sclavii călare nu vor rezista niciodată unui atac al Dothrakilor. Dany zâmbi. Negreşit, sunt doar o fetişcană şi nu mă pricep la război. Ce părere aveţi, lorzii mei?

— Cred că eşti sora lui Rhaegar Targaryen, zise *Ser* Jorah, cu umbra unui zâmbet melancolic.

— Da, întări Arstan Barbă-Albă, şi o adevărată regină.

Avură nevoie de o oră ca să pună la punct toate detaliile. *Acum începe partea cea mai primejdioasă,* gândi Dany, când căpitanii ei plecară la treburile lor. Nu putea decât să se roage ca întunericul nopţii să-i ascundă pregătirile de ochii duşmanului.

Aproape de miezul nopţii, Dany trase o sperietură când *Ser* Jorah dădu buzna, trecând pe lângă Vânjosul Belwas.

— Cei Nepătaţi au prins un mercenar încercând să se furişeze în tabăra noastră.

— Un spion? Asta o înspăimântă. Dacă au prins unul, câţi alţii au putut scăpa?

— Susţine că venea cu daruri. E bufonul galben, cu părul albastru.

Daario Naharis.

— El? Atunci am să-l ascult.

Când cavalerul exilului îl aduse înaintea ei, Dany se întrebă dacă mai existaseră vreodată doi oameni atât de diferiţi. Omul din Tyrosh era blond, pe când *Ser* Jorah era tuciuriu, subţire; cavalerul era vânjos, înzestrat cu bucle, pe când celălalt era pleşuv, dar avea pielea netedă, în vreme ce Mormont era păros. Iar cavalerul ei purta veşminte simple, dar pe lângă celălalt, un cocoş părea ponosit, cu toate că, pentru această vizită, aruncase o mantie grea, neagră, peste strălucitoarele sale straie galbene.

Ducea un sac greu atârnat de un umăr.

— *Khaleesi,* strigă el. Aduc daruri şi veşti bune. Ciorile de Piatră sunt ale tale. Un dinte de aur îi licări în gură, când zâmbi. La fel şi Daario Naharis!

Dany era sceptică. Dacă acest Tyroshi venise să spioneze, declaraţia lui putea fi doar o încercare disperată de a-şi salva pielea.

— Ce-au avut de spus la acestea Prendhal na Ghezn şi Sallor?

— Mai nimic. Daario deşertă sacul şi capetele lui Sallor Pleşuvul şi al lui Prendahl na Ghezn se rostogoliră pe covor. Darul meu pentru regina dragonilor.

Viserion adulmecă sângele ce se prelingea din gâtul lui Prendhal şi revărsă o pală de foc care lovi în plin faţa celui mort, înnegrind şi pârjolind obrajii storşi de sânge. Drogon şi Rhaegal începură să se agite la mirosul de carne friptă.

— Tu ai făcut asta? întrebă Dany scârbită.

— Nimeni altul. Dacă dragonii ei îl sâcâiau, o ascundea bine. După câtă atenţie le acorda, ar fi putut fi trei pisoi care se jucau cu un şoarece.

— De ce?

— Pentru că eşti aşa de frumoasă.

Avea mâini mari şi puternice, şi ceva din ochii săi albaştri, necruţători, şi din nasul lui mare, coroiat, amintea de ferocitatea unei superbe păsări de pradă. Prendhal vorbea prea mult şi spunea prea puţin. Veşmintele sale, aşa bogate cum erau, fuseseră greu încercate: cizmele îi erau pătate de sare, lacul de pe unghii îi era ciobit, dantela pătată de sudoare şi Dany putea vedea că tivul mantiei i se destrăma. Iar Sallor se scobea în nas de parcă mucii i-ar fi fost de aur. Bărbatul stătea cu mâinile încrucişate la încheieturi, cu palmele aşezate pe mânerele armelor sale, un *arakh* Dothraki curbat, la şoldul stâng şi un stilet myrishez la dreapta. Plăselele lor reprezentau două femei de aur, goale şi destrăbălate.

— Te pricepi să foloseşti armele alea frumoase? îl întrebă Dany.

— Prendhal şi Sallor ţi-ar confirma, dacă morţii ar putea vorbi. Nu socotesc nici o zi ca fiind trăită dacă n-am iubit o femeie, n-am ucis un duşman şi n-am mâncat o mâncare bună… iar zilele pe care le-am trăit sunt nenumărate ca stelele de pe cer. Fac din măcel o lucrare de artă, şi mulţi jongleri şi dansatori ai focului s-au rugat zeilor, cu lacrimi în ochi, să poată fi pe jumătate la fel

de ageri şi pe sfert la fel de graţioşi ca mine. Ţi-aş spune numele tuturor celor pe care i-am ucis, dar înainte să isprăvesc, dragonii ar creşte mari cât castelele, zidurile Yunkaiului s-ar nărui, prefăcându-se în praf galben, şi iarna ar veni, ar pleca şi ar veni din nou.

Dany râse. Îl plăcea fanfaronada acestui Daario Naharis.

— Scoate sabia şi jură să mă slujeşti.

Cât ai clipi, *arakhul* lui Daario ieşi din teacă. Gestul lui de supunere fu la fel de excesiv ca tot ce făcea, o năvalnică prăbuşire care îl aduse cu faţa la picioarele ei.

— Sabia mea îţi aparţine. Viaţa mea îţi aparţine. Dragostea mea îţi aparţine. Sângele, trupul meu, cântecele mele, toate sunt ale tale. Trăiesc şi mor la porunca ta, frumoasă regină.

— Atunci trăieşte, zise Dany, şi luptă pentru mine în noaptea asta.

— N-ar fi înţelept, regina mea. *Ser* Jorah îi aruncă lui Daario o privire aspră, rece. Ţine-l aici până ce bătălia e câştigată.

Dany cumpăni o clipă, apoi îşi scutură capul.

— Dacă ne poate da Ciorile Furtunii, atacul prin surprindere e asigurat.

— Şi dacă te trădează, atacul e pierdut.

Dany îşi plecă privirea, uitându-se din nou la mercenar. Acesta îi oferi un zâmbet care o făcu să roşească şi să-şi întoarcă ochii.

— N-o va face.

— De unde ştii?

Dany arătă către grămezile de carne înnegrită pe care dragonii le mâncau însângerate, bucată cu bucată. Aş numi asta o dovadă de sinceritate. Daario Naharis, pregăteşte-ţi Ciorile Furtunii să-i atace pe yunkai din spate, când începe lupta. Te poţi întoarce în siguranţă?

— Dacă mă opresc, o să le spun că iscodeam şi n-am văzut nimic. Bărbatul din Tyrosh se ridică în picioare, se înclină şi se năpusti afară.

Ser Jorah rămase în urma lui.

— Înălţimea Ta, spuse el fără ocolişuri, asta a fost o greşeală. Nu ştim nimic despre acest om…

— Ştim că este un mare luptător.

— Un mare limbut, vrei să spui.

— Ne aduce Ciorile Furtunii. *Şi are ochi albaştri.*

— Cinci sute de mercenari pe care nu te poţi bizui.

— Nu te poţi bizui pe nimeni în vremuri tulburi ca acestea, îi

reaminti Dany. *Şi voi mai fi trădată de două ori, o dată pentru aur şi o dată în dragoste.*

— Daenerys, am de trei ori vârsta ta, zise *Ser* Jorah. Am văzut cât de perfizi sunt oamenii. Foarte puţini sunt demni de încredere, iar Daario Naharis nu se numără printre ei. Până şi barba îi e vopsită.

Asta o înfurie.

— În timp ce tu ai o barbă cinstită, asta vrei să-mi spui? Eşti singurul om în care trebuie să mă încred toată viaţa?

Ser Jorah se îmbăţoşă.

— N-am spus asta.

— O spui în fiecare zi. Pyat Pree e un mincinos. Xaro e un intrigant, Belwas un fanfaron. Arstan un asasin… crezi că sunt tot o fecioară neprihănită, care nu e în stare să audă cuvintele din spatele cuvintelor?

— Înălţimea Ta…

— Mi-ai fost cel mai bun prieten de care am avut parte, un frate mai bun decât mi-a fost vreodată Viserys. Eşti primul din Garda mea Regală, comandantul oştirii mele, cel mai preţios sfetnic, mâna mea dreaptă. Te respect, te cinstesc şi te preţuiesc, dar nu te doresc, Jorah Mormont, şi m-am săturat de strădaniile tale de a înlătura orice alt bărbat din preajma mea, ca să fiu nevoită să mă bizui numai şi numai pe tine. Asta nu e de folos şi nu mă va face să te iubesc mai mult.

La primele ei cuvinte, Mormont roşise, dar când Dany termină, era palid din nou. Stătea neclintit ca o stâncă.

— Dacă aşa porunceşte regina mea, zise el, scurt şi rece.

Dany era destul de înfierbântată pentru amândoi.

— Da, aşa porunceşte, răspunse ea. *Porunceşte.* Acum du-te şi vezi de Nepătaţii tăi, *ser*. Ai o bătălie de purtat. Şi de câştigat.

După ce îl văzu plecat, Dany se aruncă pe perne, lângă dragonii ei. Nu avusese de gând să fie atât de aspră cu *Ser* Jorah, dar suspiciunile lui nesfârşite treziseră, în cele din urmă, dragonul din ea.

Mă va ierta, îşi spuse. *Sunt stăpâna lui.* Dany se pomeni întrebându-se dacă *Ser* Jorah avea dreptate în privinţa lui Daario. Se simţi dintr-odată foarte singură. Mirri Maz Duur îi prevestise că nu va aduce niciodată pe lume un copil viu. *Casa Targaryen se va sfârşi cu mine.* Asta o întrista.

— Voi trebuie să fiţi copiii mei, le spuse dragonilor, cei trei copii aprigi ai mei. Arstan zice că dragonii trăiesc mai mult decât

oamenii, aşa că voi veţi dăinui şi după moartea mea.

Drogon îşi întinse gâtul, s-o ciugulească de mână. Avea dinţii foarte ascuţiţi, dar nu-i ciupea niciodată pielea când se jucau aşa. Dany râse şi-l smotoci până când dragonul ţipă, plesnindu-şi coada ca un bici. *E mai lungă decât înainte,* observă Dany, *iar mâine va fi şi mai lungă. Cresc repede acum, şi când vor fi mari, voi avea aripi să zbor.* Călare pe un dragon, şi-ar putea conduce ea însăşi oamenii în bătălie, aşa cum făcuse în Astapor, dar deocamdată erau prea mici ca să-i suporte povara.

Peste tabără se aşternuse liniştea când miezul nopţii veni şi trecu. Dany rămase în pavilionul ei, cu slujnicele, în timp ce Arstan Barbă-Albă şi Vânjosul Belwas stăteau de strajă. *Aşteptarea e partea cea mai grea.* Să stea în cortul ei fără să facă nimic, în timp ce bătălia se purta fără ea, asta o făcea să se simtă din nou aproape copil.

Orele se târau pe lângă ea cu pasul melcului. Chiar şi după ce Jhiqui îi luă încordarea de pe umeri, Dany era prea neliniştită ca să doarmă. Missandei se oferi să-i cânte un cântec de leagăn al Oamenilor Paşnici, dar Dany îşi scutură capul.

— Adu-mi-l pe Arstan, îi ceru ea.

Când bătrânul veni, Dany era cuibărită în blana ei de *hrakkar,* al cărei miros înecăcios îi amintea de Drogo.

— Nu pot să dorm când oamenii mor pentru mine, Barbă-Albă. Mai spune-mi despre fratele meu, Rhaegar, dacă vrei. Mi-a plăcut o poveste pe care mi-ai zis pe vas, despre cum s-a hotărât să devină războinic.

— Înălţimea Ta e amabilă să spună asta.

— Viserys susţinea că fratele nostru a câştigat multe turniruri.

Arstan îşi plecă creştetul cărunt, cu respect.

— Nu se cuvine să tăgăduiesc vorbele Înălţimii Sale…

— Dar? întrebă tăios Dany. Spune-mi, îţi poruncesc.

— Vitejia Prinţului Rhaegar era de netăgăduit, însă rareori a intrat în arenă. Nu i-a plăcut niciodată cântecul săbiilor, aşa cum i-a plăcut lui Robert sau lui Jaime Lannister. Era un lucru pe care trebuia să-l facă, o sarcină pe care lumea i-o încredinţase. O îndeplinea cum se cuvine, căci făcea totul cum se cuvine. Aşa era firea lui. Dar nu-i făcea nici o plăcere. Se spune că îşi iubea mai mult harpa decât suliţa.

— Dar, cu siguranţă, a câştigat câteva turniruri, zise Dany dezamăgită.

— În tinereţe, Alteţa Sa s-a descurcat strălucit într-un turnir de

la Capătul Furtunii, învingându-i pe Lordul Steffon Baratheon, pe Lordul Jason Mallister, Vipera Roşie din Dorne, şi un cavaler misterios care s-a dovedit a fi infamul Simon Toyne, căpetenie a proscrişilor din pădurea regelui. A rupt douăsprezece suliţe împotriva lui *Ser* Arthur Dayne în ziua aceea.

— Aşadar, a fost campion?

— Nu, Înălţimea Ta. Onoarea aceea i-a revenit unui alt cavaler al Gărzii Regelui, care l-a doborât pe Prinţul Rhaegar de pe cal în ultima încleştare.

Dany nu voia să audă despre Rhaegar doborât de pe cal.

— Dar ce turniruri a câştigat fratele meu?

— Înălţimea Ta… Bătrânul şovăi. A câştigat cel mai mare turnir dintre toate.

— Care anume? vru să ştie Dany.

— Turnirul pe care l-a organizat Lordul Whent la Harrenhal, sub Ochiul Zeilor, în anul falsei primăveri. Un eveniment remarcabil. Pe lângă obişnuitele lupte, a avut loc un turnir după modelul vechi, între şapte echipe de cavaleri, dar şi trasul cu arcul, aruncarea cu toporul, o cursă de cai. Un turnir al cântăreţilor, o reprezentaţie de pantomimă şi multe ospeţe şi voie bună. Lordul Whent era mână largă, căci era bogat. Generozitatea pe care o vestise a atras sute de concurenţi. Chiar şi tatăl tău, regele, care nu părăsise de mulţi ani Fortăreaţa Roşie, a venit la Harrenhal. Cei mai mari lorzi şi cei mai vestiţi campioni din Cele Şapte Regate au sosit la turnir, iar Prinţul Pietrei Dragonului i-a întrecut pe toţi.

— Dar acela a fost turnirul în care au încoronat-o pe Lyanna Stark regina iubirii şi a frumuseţii, zise Dany. Prinţesa Elia, soţia lui, era acolo, şi totuşi fratele meu i-a dat coroana fetei Stark şi mai târziu i-a răpit-o logodnicului ei. Cum a putut face asta? Atât de rău se purta cu el femeia din Dorne?

— Nu e locul unuia ca mine să spună ce a fost în inima fratelui tău, Înălţimea Ta. Prinţesa Elia era o doamnă bună şi graţioasă, dar sănătatea i-a fost mereu şubredă.

Dany îşi strânse blana de leu în jurul umerilor.

— Viserys a spus odată că e vina mea, fiindcă m-am născut prea târziu. Îşi amintea că negase asta cu înverşunare, mergând până într-acolo încât îi spusese lui Viserys că era vina lui, că nu se născuse fată. O bătuse cu cruzime pentru insolenţa aceea. Zicea că, dacă m-aş fi născut mai devreme, Rhaegar s-ar fi însurat cu mine în locul Eliei şi totul ar fi fost altfel. Dacă Rhaegar

ar fi fost fericit cu soţia lui, n-ar mai fi avut nevoie de fata Stark.

— Poate că aşa este, Înălţimea Ta. Barbă-Albă rămase tăcut un moment. Dar nu sunt sigur că Rhaegar era omul care să poată fi fericit.

— Îl faci să pară atât de acru, protestă Dany.

— Nu, nu acru, dar… Prinţul Rhaegar avea o anumită melancolie, un sentiment al…

— Spune, îl îndemnă ea. Un sentiment al…

— … fatalităţii. A fost născut în suferinţă, regina mea, şi umbra aceea a atârnat deasupra lui câte zile a avut.

Viserys îi vorbise o singură dată despre naşterea lui Rhaegar. Probabil că povestea îl întrista prea mult.

— Era bântuit de umbra Castelului Verii, nu-i aşa?

— Da. Şi totuşi, Castelul Verii era locul care îi plăcea prinţului cel mai mult. Mergea acolo din când în când, întovărăşit doar de harpa lui. Nici măcar cavalerii Gărzii Regale nu-l însoţeau acolo. Îi plăcea să doarmă în castelul părăginit, sub cerul înstelat şi, ori de câte ori se întorcea, aducea cu el un cântec. Când îl auzeai cântând la harpa-i înaltă cu coarde de argint, cântând despre amurgul regilor, despre lacrimi şi moarte, nu puteai decât să simţi că despre el cânta şi despre cei pe care-i iubea.

— Dar Uzurpatorul? Cânta şi el cântece triste?

Arstan râse înfundat.

— Robert? Lui Robert îi plăceau cântecele care îl făceau să râdă, cu cât mai deocheate cu atât mai bine. Nu cânta decât când era beat, iar atunci cânta *Un butoi de bere* sau *Cincizeci şi patru de poloboace* sau *Ursul roşu şi frumoasa fecioară.* Robert era mult mai…

Ca unul, dragonii îşi ridicară capetele şi ţipară.

— Cai! Dany sări în picioare, strângându-şi blana de leu în jurul trupului. Afară, îl auzi pe Vânjosul Belwas strigând ceva şi pe urmă alte glasuri şi tropot de cai. Irri, du-te să vezi cine…

Cortul se deschise şi *Ser* Jorah Mormont intră. Era plin de praf şi împroşcat de sânge, dar altminteri nu ieşise foarte răvăşit din bătălie. Cavalerul exilului îngenunche în faţa lui Dany şi spuse:

— Înălţimea Ta, îţi aduc victoria. Ciorile Furtunii au trecut de partea noastră, sclavii au fugit, iar Fiii Secunzi erau prea beţi ca să lupte, întocmai cum ai spus. Două sute de morţi, în cea mai mare parte yunkai. Sclavii lor au coborât suliţele şi au fugit, iar mercenarii s-au predat. Avem câteva mii de prizonieri.

— Şi pierderile noastre?

— O duzină sau nici atât.

Abia atunci îşi îngădui să zâmbească.

— Ridică-te, bunul, viteazul meu urs. Grazdan a fost capturat? Sau Bastardul Titanului?

— Grazdan s-a dus la Yunkai să transmită condiţiile tale. *Ser* Jorah se ridică în picioare. Mero a fugit, când şi-a dat seama că Ciorile de Piatră au trădat. Am trimis oameni pe urmele lui. Ar trebui să-l prindă repede.

— Foarte bine, zise Dany. Mercenari sau sclavi, cruţă-i pe toţi care îmi jură credinţă. Dacă dintre Fiii Secunzi ni se alătură destui, păstrează compania intactă.

În ziua următoare, mărşăluiră ultimii cincisprezece kilometri până la Yunkai. Oraşul era construit din cărămizi galbene în loc de cărămizi roşii, altminteri era întruchiparea Astaporului, cu aceleaşi ziduri sfărâmate, aceleaşi piramide înalte, în trepte, şi o harpie mare deasupra porţilor. Zidul şi turnurile mişunau de arcaşi şi aruncători. *Ser* Jorah şi Viermele Cenuşiu îşi desfăşurau oamenii, Irri şi Jhiqui ridicară pavilionul, iar Dany se aşeză şi aşteptă.

În dimineaţa celei de-a treia zile, porţile oraşului se deschiseră şi un şir de sclavi începu să iasă. Dany îşi încălecă iapa, să-i întâmpine. În timp ce treceau, micuţa Missandei le spunea că îi datorau libertatea lui Daenerys Targaryen, Născută din Furtună, Cea Nearsă, Regina Celor Şapte Regate ale Westerosului şi Mamă a Dragonilor.

— *Mhysa!* o strigă un bărbat cu pielea arsă de soare. Avea un copil pe umeri, o fetiţă, şi ea striga acelaşi nume cu glasu-i subţirel.

— *Mysha! Mysha!*

Dany se uită întrebătoare la Missandei.

— Ce strigă?

— E în ghiscari, limba veche, pură. Înseamnă „Mamă!”

Dany simţi o uşurare în piept. *Nu voi aduce niciodată pe lume un copil viu,* îşi aminti ea. Mâna îi tremură când o ridică. Probabil zâmbea, căci bărbatul zâmbi şi strigă din nou, iar ceilalţi i se alăturară:

— *Mhysa! MYSHA!* Toţi îi zâmbeau, întinzând mâinile, îngenunchind în faţa ei.

Maela! îi spuneau unii, în timp ce alţii strigau: *Aella!* Sau *Qathei* sau *Tato,* dar în orice limbă, toate aceste cuvinte însemnau *Mamă. Îmi spun Mamă!*

Strigătele se înmulţiră, deveniră tot mai răsunătoare, atât de răsunătoare încât îi speriară iapa. Animalul se dădu în spate, îşi scutură capul şi bătu din coada argintie. Strigătele răsunară, zguduind parcă zidurile galbene ale Yunkaiului. Alţi şi alţi sclavi se revărsau pe porţile oraşului, cu fiecare clipă şi, pe măsură ce se apropiau, preluau strigătele. Acum fugeau către ea, împingându-se, împiedicându- se, vrând să-i atingă mâna, să mângâie coama calului ei, să-i sărute picioarele. Bieţii ei călăreţi de sânge nu puteau să-i ţină pe toţi la distanţă şi până şi Vânjosul Belwas mârâia şi mormăia disperat.

Ser Jorah o îndemnă să plece, dar Dany îşi aminti un vis pe care îl avusese în Casa Celor Nemuritori.

— Nu-mi vor face nici un rău, îi spuse. Sunt copiii mei, Jorah.

Apoi râse, dădu pinteni calului şi se îndreptă către ei, cu clopoţeii din păr cântând dulcea victorie. Porni la trap, apoi într-un galop mic, pe urmă ţâşni, cu cosiţele fluturând în urma ei. Sclavii eliberaţi îi făcură loc să treacă. *Mamă!* strigau din o sută de piepturi, o mie, zece mii. *Mamă!* scandau atingându-i picioarele cu degetele, în timp ce gonea pe lângă ei. *Mamă, Mamă, Mamă!*

ARYA

Când Arya văzu conturul dealului înalt profilându-se în zare, auriu în soarele după-amiezii, ştiu îndată. Făcuseră cale întoarsă până la Inima Avântată.

Până la apusul soarelui, erau în vârf, aşezându-şi tabăra la loc ferit. Arya înconjură cercul buştenilor de copaci ai inimii, împreună cu Ned, scutierul Lordului Beric, şi cei doi se urcară pe unul dintre ei, privind cum ultimele raze de lumină se topesc către vest. De acolo, de sus, Arya vedea o furtună dezlănţuită spre nord, dar Inima Avântată se înălţa deasupra norilor. Deasupra vântului nu se înălţa, însă; iar rafalele erau atât de puternice încât i se părea că în spatele ei se află cineva, trăgând-o de mantie. Dar când se întoarse, nu zări pe nimeni.

Fantome, îşi aminti ea. *Inima Avântată e bântuită.*

Aprinseră un foc mare în vârful dealului şi Thoros din Myr se aşeză cu picioarele încrucişate lângă el, adâncindu-şi privirea în flăcări, ca şi cum nimic altceva n-ar mai fi existat pe lume.

— Ce face? îl întrebă Arya pe Ned.

— Uneori vede ceva în flăcări, îi răspunse scutierul. Trecutul. Viitorul. Lucruri care se întâmplă undeva, departe.

Arya se uită în flăcări cu ochii mijiţi, să vadă dacă poate desluşi ceea ce vedea preotul, dar ochii începură să-i lăcrimeze şi, la scurt timp, îşi mută privirea. Gendry se uita şi el la preotul roşu.

— Chiar poţi vedea acolo viitorul? întrebă el pe neaşteptate.

Thoros întoarse capul, suspinând.

— Nu aici. Nu acum. Dar în unele zile, da, când Stăpânul Luminii îmi trimite viziuni.

Gendry părea neîncrezător.

— Stăpânul meu zicea că eşti un beţiv şi un şarlatan, cel mai rău preot care s-a pomenit vreodată.

— Urât din partea lui. Thoros râse pe înfundate. Adevărat, dar urât. Cine era acest stăpân al tău? Te-am cunoscut, băiete?

— Îmi făceam ucenicia la maestrul armurier Tobho Mott, pe Strada Oţelului. Îţi cumpărai săbiile de la el.

— Întocmai. Mă taxa dublu faţă de cât valorau, apoi mă mustra că le aprind. Thoros râse. Stăpânul tău avea dreptate. Nu eram un preot foarte cuvios. Am fost cel mai mic dintre opt fraţi, aşa că tatăl meu m-a dat în grija Templului Roşu, dar n-a fost calea pe care aş fi ales-o eu. Am spus rugăciunile şi am rostit descântecele, dar nu mă sfiam să dau năvală prin bucătării şi, din când în când, găseau fete în patul meu. Fete foarte rele, nu ştiam niciodată cum au ajuns acolo. Dar aveam talent la limbi. Iar când mă uitam în flăcări, ei, bine, din când în când vedeam ceva. Chiar şi aşa, le dădeam mai multă bătaie de cap decât valoram, aşa că m-au trimis la Debarcaderul Regelui, să duc celor şapte regate ignorante ale Westerosului Lumina Stăpânului. Regele Aerys iubea focul atât de mult încât s-ar fi putut converti. Din păcate, piromanţii lui cunoşteau trucuri mai bune decât mine. Regele Robert ţinea la mine, totuşi. Prima oară când am intrat într-un turnir, cu sabia înflăcărată în mână, calul lui Kevan Lannister s-a ridicat pe picioarele din spate şi l-a aruncat jos, iar Alteţa Sa a râs cu atâta poftă încât am crezut că o să se spargă. Preotul roşu zâmbi: Totuşi, nu aşa se tratează o sabie. Stăpânul tău avea dreptate şi în privinţa asta.

— Focul mistuie. Lordul Beric stătea în spatele lor şi ceva din glasul lui îl reduse dintr-odată la tăcere pe Thoros. Mistuie şi când isprăveşte nu mai rămâne nimic. Nimic.

— Beric. Dragul meu prieten. Preotul atinse antebraţul lordului

fulgerului. Ce spui?

— Nimic din ceea ce nu am mai spus. De şase ori, Thoros? De şase ori e prea mult. Se îndepărtă dintr-odată.

În noaptea aceea, vântul urla aproape ca un lup, iar departe, spre vest, câţiva lupi adevăraţi se luau la întrecere cu el. Notch, Anguy şi Merrit din Oraşul Lunii erau de strajă. Ned, Gendry şi mulţi alţii dormeau duşi, când Arya zări silueta mică şi palidă furişându-se în spatele cailor, cu părul alb, moale, fluturându-i sălbatic, în timp ce se sprijinea într-un toiag noduros. Femeia nu putea fi mai înaltă de un metru. Ochii îi străluceau în lumina focului, roşii ca ochii lupului lui Jon. *Tot o fantomă a fost şi el.* Arya se furişă mai aproape şi se lăsă în genunchi, să privească.

Thoros şi Lem erau cu Lordul Beric, când femeia pitică se aşeză nepoftită lângă foc. Se uită la ei, mijindu-şi ochii ca nişte cărbuni aprinşi.

— Cenuşa şi Lămâia vin să mă onoreze din nou, împreună cu Alteţa Sa, Lordul Leşurilor.

— Un nume de rău augur. Te-am rugat să nu-l mai foloseşti.

— Da, m-ai rugat. Dar duhneşti a moarte proaspătă, lordul meu. Femeia avea un singur dinte. Daţi-mi vin sau o să plec. Oasele-mi sunt bătrâne. Încheieturile mă dor când se stârnesc vânturile, iar aici, sus, vânturile bat neîncetat.

— Un creiţar de argint pentru visele tale, doamna mea, zise Lordul Beric, cu solemnă curtoazie. Şi încă unul, dacă ai veşti pentru noi.

— Nu pot mânca un creiţar de argint. O ploscă de vin pentru visele mele, iar pentru veşti, un sărut de la marele mocofan în mantie galbenă. Micuţa femeie chicoti. Da, un sărut mustos, cu niţică limbă. A trecut prea mult, prea mult. Gura lui va avea gust de lămâie, iar a mea de oase. Sunt prea bătrână.

— Da, se plânse Lem. Prea bătrână pentru vin şi săruturi. N-ai să capeţi de la mine decât un lat de sabie, babornițā!

— Părul îmi cade în smocuri şi nimeni nu m-a mai sărutat de o mie de ani. E greu să fii atât de bătrân. Ei, bine, atunci mă mulţumesc şi cu un cântec. Un cântec de la Tom de Şapte, pentru veştile mele.

— Îţi vei primi cântecul de la Tom, îi promise Lordul Beric. Îi înmâna plosca de vin chiar el.

Femeia pitică bău cu nesaţ, cu vinul şiroindu-i pe bărbie. Când coborî plosca, se şterse la gură cu dosul palmei sale zbârcite şi spuse:

— Vin acru pentru veşti acre, ce ar putea fi mai nimerit? Regele e mort, e o veste destul de proastă pentru voi?

Aryei i se opri inima în gât.

— Care afurisit de rege e mort, cotoroanţo? vru să ştie Lem.

— Cel ud. Regele kraken, lorzii mei. L-am visat mort şi a murit, şi calmarii de fier se întorc acum unul împotriva celuilalt. O, şi Lordul Hoster Tully e mort, dar asta ştiaţi, nu-i aşa? În castelul regilor, ţapul şade singur şi înfrigurat, în timp ce marele câine se pogoară asupra lui. Femeia pitică mai luă o duşcă zdravănă de vin, storcând plosca în timp ce şi-o ridica la buze.

Marele câine. Oare se referea la Câinele Clegane? Sau poate la fratele lui, Muntele care Călăreşte. Arya nu era sigură. Purtau acelaşi blazon, trei câini negri pe un câmp galben. Jumătate dintre oamenii cărora le dorea moartea îi aparţineau lui *Ser* Gregor Clegane: Polliver, Dunsen, Raff cel Dulce, Gâdilătorul şi *Ser* Gregor însuşi. *Poate că Lordul Beric îi va spânzura pe toţi.*

— Am visat un lup urlând în ploaie, dar nimeni nu-i auzea durerea, zicea femeia pitică. Am visat un zăngănit atât de puternic încât credeam că-mi explodează capul: tobe şi goarne, fluiere şi ţipete, dar sunetul cel mai trist era al clopoţeilor. Am visat o fecioară la un ospăţ, cu şerpi purpurii în păr, picurându-şi veninul din colţi. Iar mai târziu am visat din nou acea fecioară omorând un uriaş sălbatic, într-un castel de zăpadă. Pitica întoarse brusc capul şi zâmbi prin întuneric, direct spre Arya: Nu te poţi ascunde de mine, copilă. Acum haide mai aproape.

Degete de gheaţă îi coborâră pe ceafă. *Teama taie mai adânc decât o sabie,* şopti ea.

— Te văd, copilă-lup. Copilă însângerată. Credeam că Lordul Beric e cel care miroase a moarte… începu să suspine, scuturându-şi trupul mic. Eşti crudă să vii pe dealul meu, crudă. M-am hrănit cu suferinţă la Castelul Verii, n-am nevoie de a ta. Pleacă de aici, inimă întunecată. *Pleacă!*

În glasul ei era atâta teamă, încât Arya făcu un pas înapoi, întrebându-se dacă femeia era nebună. Thoros protestă:

— Nu face nimic rău.

Lem Mantie-de-Lămâie îşi duse degetul la nasu-i spart.

— Nu fii atât de sigur de asta.

— Pleacă mâine, cu noi, o asigură Lordul Beric pe micuţa femeie. O ducem la Riverrun, la mama ei.

— Nu, zise pitica. Nu o duceţi. Peştele Negru e stăpân acum peste râuri. Dacă pe mama ei o vreţi, căutaţi-o la Gemeni. Căci

va avea loc o nuntă. Râse din nou pe înfundate. Uită-te în flăcările tale, preot rozaliu, şi vei vedea. Dar nu acum, nu aici. Nu vei vedea nimic aici. Locul acesta aparţine încă vechilor zei… mai zăbovesc aici, ca mine, împuţinată şi sleită, dar încă nu moartă. Şi nici nu iubesc flăcările. Căci stejarul îşi aminteşte ghinda, ghinda visează stejarul, buturuga trăieşte în amândoi. Şi îşi amintesc când au venit Primii Oameni cu foc în pumni. Îşi termină vinul din patru înghiţituri lungi, azvârli plosca deoparte şi arătă cu băţul către Lordul Beric: Acum îmi vreau plata. Vreau cântecul pe care mi l-ai promis.

Şi astfel, Lem îl trezi pe Tom Şaptecoarde care dormea sub blănurile sale şi îl aduse căscând lângă foc, cu harpa-i de lemn în mână.

— Acelaşi cântec ca înainte? întrebă el.

— O, da. Cântecul lui Jenny a mea. Mai e vreun altul?

Şi astfel cântă şi femeia pitică închise ochii, legănându-se încet, înainte şi înapoi, murmurând cuvintele şi plângând. Thoros o apucă pe Arya cu putere de mână şi o trase deoparte.

— Las-o să-şi savureze cântecul în linişte, zise el. E tot ce i-a mai rămas. *N-aveam de gând să-i fac nimic,* gândi Arya.

— Ce a vrut să spună cu Gemenii? Mama e la Riverrun, nu-i aşa?

— A fost. Preotul roşu se scărpină sub bărbie. O nuntă, a zis. Vom vedea. Oriunde ar fi, Lordul Beric o va găsi.

Nu după mult timp, cerul se deschise. Un fulger pârâi şi un tunet se rostogoli peste dealuri, iar ploaia începu să cadă în straturi opace. Femeia pitică dispăru la fel de neaşteptat cum apăruse, iar tâlharii strânseră crengi şi ridicară adăposturi improvizate.

Plouă noaptea întreagă, iar în zori, Ned, Lem şi Watty Morarul se treziră cu frisoane. Watty dădea afară tot ce mânca, iar micul Ned avea febră şi frisoane şi pielea cleioasă la atingere. Notch îi spuse Lordului Beric că la jumătate de zi de mers călare către nord se afla un sat părăsit. Puteau găsi acolo un adăpost mai bun, un loc unde să aştepte să treacă ploile cele mai grele. Aşadar, se târâră înapoi în şa şi îşi zoriră caii în josul dealului înalt.

Ploile nu cedau. Înaintară peste câmpuri şi păduri, traversând pâraie umflate, unde apa năvalnică ajungea până la pântecele cailor. Arya îşi trase gluga pe cap şi se cocoşă, udă până la piele şi tremurând, dar hotărâtă să nu se dea bătută. Merrit şi Mudge

tuşeau la fel de rău ca Watty, iar bietul Ned părea tot mai nefericit cu fiecare kilometru.

— Când îmi port coiful, ploaia bate pe oţel şi mă doare capul, se plânse el. Dar când mi-l scot, mi se udă părul, mi se lipeşte de faţă şi îmi intră în gură.

— Ai un cuţit, îi sugeră Gendry. Dacă părul te sâcâie aşa de mult, rade-ţi afurisitul de cap.

Nu-l place pe Ned. Scutierul i se părea destul de simpatic Aryei, poate puţin timid, dar bun la suflet. Auzise întotdeauna că dornishenii sunt mărunţi şi oacheşi, cu ochi mici şi negri, dar Ned avea ochii mari şi albaştri, de un albastru atât de intens încât păreau violeţi. Iar părul său era blond-deschis, mai mult ca cenuşa decât ca mierea.

— De când eşti scutierul Lordului Beric? întrebă ea, ca să-i îndepărteze gândurile de la propria lui suferinţă.

— M-a luat paj când s-a căsătorit cu mătuşa mea. Ned tuşi. Aveam şapte ani, dar când am împlinit zece, m-a făcut scutier. Am câştigat o dată un premiu, într- un turnir.

— Eu n-am învăţat niciodată să mânuiesc suliţa, dar la sabie te-aş putea bate, zise Arya. Ai omorât pe cineva?

Asta păru să-l sperie.

— Am doar doisprezece ani.

Eu am omorât un băiat când aveam opt. Îi stătea pe buze, dar se gândi că era mai bine să tacă.

— Dar ai fost la război.

— Da. Nu părea prea mândru de asta. Am fost la Vadul Măştilor. Când Lordul Beric a căzut în râu, eu l-am tras sus pe mal, ca să nu se înece, şi am stat deasupra lui cu sabia. Dar n-am fost nevoit să lupt. Din trup îi ţâşnea o suliţă ruptă, aşa că nimeni nu ne-a deranjat. Când ne-am regrupat, Gergen cel Verde m-a ajutat să-l ridic pe lordul fulgerului înapoi pe cal.

Arya îşi amintea de grăjdarul de la Debarcaderul Regelui. După el fuseseră străjerul, căruia îi tăiase beregata la Harrenhal, şi oamenii lui *Ser* Amroy, la fortăreaţa aceea de lângă lac. Nu ştia dacă Weese şi Chiswyck trebuia puşi la socoteală, sau cei care muriseră din pricina supei de nevăstuică... Dintr-odată, se simţea foarte tristă.

— Pe tata îl chema tot Ned.

— Ştiu. L-am văzut la turnirul Mâinii. Voiam să mă duc să-i vorbesc, dar nu- mi trecea prin minte ce i-aş putea spune. Ned tremura sub mantia sa, o bucată de pânză îmbibată în apă, de un

purpuriu palid. Ai fost la turnir? Am văzut-o acolo pe sora ta. *Ser* Loras Tyrell i-a dat un trandafir.

— Mi-a povestit. Totul părea atât de îndepărtat. Prietena ei, Jeyne Poole, s-a îndrăgostit de Lordul Beric.

— Era promis mătuşii mele. Ned părea stânjenit. Dar asta a fost înainte. Înainte ca el să...

... moară? gândi ea, în timp ce glasul lui Ned se stinse într-o tăcere nefirească. Copitele cailor pleoscăiau, smulgându-se din noroi.

— Domniţă? vorbi Ned într-un târziu. Ai un frate bastard... Jon Snow?

— E la Zid, în Rondul de Noapte. *Poate ar trebui să merg la Zid, nu la Riverrun. Lui Jon nu i-ar păsa pe cine am omorât sau dacă m-am pieptănat... Jon seamănă cu mine, chiar dacă e bastard. Obişnuia să-mi ciufulească părul şi să-mi spună surioară.* De Jon îi era cel mai dor. Se întrista doar rostindu-i numele. De unde ştii de Jon?

— E fratele meu de lapte.

— Frate? Arya nu înţelegea. Tu eşti din Dorne. Cum poţi fi de un sânge cu Jon?

— Fraţi de *lapte.* Nu de sânge. Nobila mea mamă n-a avut lapte când eram mic, aşa că a trebuit să mă alăpteze Wylla.

Arya nu pricepea nimic.

— Cine e Wylla?

— Mama lui Jon Snow. Nu ţi-a spus niciodată? Ne-a slujit ani de-a rândul. Dinainte ca eu să mă nasc.

— Jon nu şi-a cunoscut mama. Nici măcar numele nu i l-a ştiut. Arya îi aruncă lui Ned o privire bănuitoare. O cunoşti? Cu adevărat? *Oare îşi bate joc de mine?* Dacă minţi, îţi turtesc faţa.

— Wylla a fost doica mea, repetă el solemn. Jur pe onoarea Casei mele.

— Tu ai o Casă? Era o întrebare prostească; era cavaler, fireşte că avea o Casă. Cine *eşti?*

— Domniţă? Ned părea stânjenit. Sunt Edric Dayne, Lord... Lord de Starfall.

În spatele lor, Gendry gemu.

— Lorzi şi domniţe, declamă el pe un ton plin de dezgust. Arya culese în treacăt un măr pădureţ scofâlcit de pe o creangă şi îl aruncă spre el, făcându-l să ricoşeze de capul lui tare de taur.

— Au, făcu el. M-a durut. Îşi pipăi pielea de deasupra ochiului. Ce fel de domniţă aruncă în oameni cu mere pădureţe?

— O domniţă rea, răspunse Arya, cuprinsă dintr-odată de remuşcări. Se întoarse din nou către Ned: îmi pare rău că n-am ştiut cine eşti. Lordul meu.

— Greşeala îmi aparţine, domniţă. Era foarte politicos.

Jon are mamă. Wylla, numele ei este Wylla. Va trebui să-l ţină minte, ca să i-l poată spune lui Jon, data viitoare când se vor întâlni. Se întreba dacă îi va mai spune „surioară”. *Nu mai sunt aşa de mică. Va trebui să-mi spună altfel.* Poate că, odată ajunsă la Riverrun, îi va putea scrie o scrisoare, să-i povestească ce-i spusese Ned Dayne.

— Era un Arthur Dayne, îşi aminti ea. Cel căruia i se zicea Sabia Dimineţii.

— Tatăl meu a fost fratele cel mai mare al lui *Ser* Arthur. Lady Ashara era mătuşa mea. Dar n-am cunoscut-o. S-a aruncat în mare, din vârful Sabiei de Piatră, înainte ca eu să vin pe lume.

— De ce a făcut aşa ceva? întrebă Arya, înfiorată. Ned părea rezervat. Poate că se temea că va azvârli şi în el cu ceva.

— Nobilul tău tată n-a pomenit niciodată de ea? întrebă el. Lady Ashara Dayne, de la Starfall?

— Nu. O cunoştea?

— Înainte ca Robert să devină rege. I-a întâlnit pe tatăl şi pe fraţii tăi la Harrenhal, în anul falsei primăveri.

— Oh. Arya nu ştia ce altceva să spună. Dar de ce a sărit în mare?

— Avea inima rănită.

Sansa ar fi oftat şi ar fi vărsat o lacrimă pentru dragostea adevărată, dar Arya se gândi doar că era o prostie. Dar nu-i putea spune asta lui Ned.

— I-a frânt-o cineva?

Ned şovăi.

— Poate că nu sunt eu în măsură…

— *Spune-mi.*

O privi încurcat.

— Mătuşa mea Allyria zice că Lady Ashara şi tatăl tău s-au îndrăgostit la Harrenhal…

— Nu-i adevărat. O iubea pe nobila mea mamă.

— Sunt sigur de asta, domniţă, dar…

— A fost singura pe care a iubit-o.

— Atunci pe bastardul ăla l-o fi găsit sub o frunză de varză, mormăi Gendry, din spatele lor.

Arya şi-ar fi dorit să mai aibă un măr pădureţ, ca să i-l arunce

în faţă.

— Tatăl meu avea *onoare,* se răsti ea furioasă. Şi, oricum, nu vorbeam cu tine. De ce nu te întorci la Septul de Piatră să-i tragi clopotele fetei ăleia?

Gendry trecu peste această remarcă.

— Cel puţin tatăl tău şi-a *crescut* bastardul, nu ca al meu. Nici măcar nu ştiu cum îl cheamă. Vreun beţivan puturos, pun rămăşag, ca toţi ceilalţi pe care mama i-a târât după ea acasă, de la crâşmă. De câte ori se înfuria pe mine, spunea: „Dacă tatăl tău ar fi aici, ţi-ar trage o mamă de bătaie.” Asta e tot ce ştiu despre el. Gendry scuipă. Ei, bine, de-ar fi acum aici, poate că i-aş trage eu o mamă de bătaie. Dar e mort, presupun, iar tatăl tău e mort şi el, ce contează cu cine se culca?

Pentru Arya conta, deşi n-ar fi putut spune de ce. Ned încerca să-şi ceară scuze fiindcă o supărase, dar ea nu voia să audă nimic. Dădu pinteni calului şi îi lăsă în urmă pe amândoi. Anguy Arcaşul mergea la câţiva paşi în faţă. Când îl ajunse din urmă, Arya îl întrebă:

— Dornishenii mint, nu-i aşa?

— Sunt renumiţi pentru asta. Arcaşul rânji. Desigur, ei spun acelaşi lucru despre noi, oamenii hotarelor. Care-i necazul acum? Ned e băiat bun…

— E doar un mincinos idiot.

Arya părăsi cărarea, sări peste un buştean putrezit şi traversă albia unui pârâu, fără să se sinchisească de strigătele tâlharilor în spatele ei. *Nu vor decât să-mi spună alte şi alte minciuni.* Se gândi cum ar fi să scape de ei, dar erau prea mulţi şi cunoşteau prea bine ţinutul. La ce folos să fugi, dacă te prind?

În cele din urmă, Harwin ajunse lângă ea.

— Unde crezi că mergi, domniţă? N-ar trebui să fugi. Sunt lupi în pădurile astea şi lucruri şi mai rele.

— Nu mi-e frică, zise ea. Ned a zis…

— Da, mi-a spus. Lady Ashara Dayne. E o poveste veche. Am auzit-o cândva la Winterfell, când nu eram mai mare decât eşti tu acum. Prinse căpăstrul cu putere şi îi întoarse calul. Mă îndoiesc că e adevărată. Dar dacă este, ce-i cu asta? Când Ned a întâlnit-o pe această domniţă din Dorne, Brandon, fratele lui, era încă în viaţă şi el era cel logodit cu Lady Catelyn, deci nu e nici o pată pe onoarea tatălui tău. Nimic nu înfierbântă sângele mai mult ca un turnir, aşa că, poate, câteva cuvinte au fost şoptite într-un cort la ceas de noapte, cine să ştie? Cuvinte sau săruturi,

poate mai mult, dar ce-i rău în asta? Venise primăvara, sau cel puţin aşa credeau, şi nici unul dintre ei nu era logodit.

— Dar ea s-a sinucis, zise Arya, nesigură. Ned spune că a sărit din vârful unui turn, în mare.

— Aşa a fost, recunoscu Harwin, în timp ce o conducea pe drumul de întoarcere, dar de durere, bag mâna-n foc. Pierduse un frate, Sabia Dimineţii. Clătină din cap. Las-o uitării, domniţa mea. Sunt morţi cu toţii. Las-o uitării… şi, te rog, când ajungem la Riverrun, nu-i spune nimic mamei tale.

Satul era acolo unde promisese Notch că va fi. Se adăpostiră într-un grajd mare de piatră. Îi mai rămăsese doar jumătate din acoperiş, dar asta însemna că avea cu o jumătate de acoperiş mai mult decât oricare altă clădire din sat. *Nu e un sat, sunt doar pietre înnegrite şi oase uscate.*

— Lannisterii i-au omorât pe cei care locuiau aici? întrebă Arya, în timp ce-l ajuta pe Anguy să usuce caii.

— Nu. Îi arătă: Priveşte cât de gros creşte muşchiul pe pietre. Nimeni nu le-a clintit de multă vreme. Şi acolo, din zid creşte un pom, vezi? Locul ăsta a fost pârjolit de mult.

— Cine a făcut-o, atunci? întrebă Gendry.

— Hoster Tully. Notch era un bărbat slab şi gârbovit, cu părul cărunt, născut prin partea locului. A fost satul Lordului Goodbrook. Când Riverrunul s-a declarat de partea lui Robert, Goodbrook i-a rămas credincios regelui, aşa că Lordul Tully a năvălit asupra lui cu foc şi sabie. După Trident, fiul lui Goodbrook a făcut pace cu Robert şi cu Lordul Hoster, dar asta nu le-a fost de folos celor morţi.

Se aşternu tăcerea. Gendry îi aruncă Aryei o privire ciudată, apoi se întoarse, să-şi ţesale calul. Afară, ploaia şiroia, şiroia.

— Eu zic că avem nevoie de un foc, declară Thoros. Noaptea e neagră şi plină de spaime. Şi udă, hm? Mult prea udă.

Jack Norocosul tăie nişte lemne dintr-un staul, în timp ce Notch şi Merrit adunară paie, să facă focul. Thoros însuşi aprinse scânteia şi Lem vântură flăcările cu mantia-i mare şi galbenă, până când începură să vâjâie şi să se răsucească. În curând, înăuntru era aproape zăpuşeală. Thoros se aşeză în faţa focului, cu picioarele încrucişate, devorând flăcările cu ochii, întocmai cum făcuse în vârful Inimii Avântate. Arya îl urmări îndeaproape şi o dată îi văzu buzele mişcându-se şi i se păru că-l aude murmurând „Riverrun”. Lem se plimba încoace şi încolo, tuşind, cu o umbră lungă urmărindu-l pas cu pas, în timp ce Tom de

Şapte îşi scoase cizmele şi îşi masă picioarele.

— Trebuie să fiu nebun să mă întorc la Riverrun, se plânse cântăreţul. Casa Tully nu i-a purtat niciodată noroc bătrânului Tom. Lysa m-a trimis pe drumul muntelui, când oamenii lunii mi-au luat aurul şi calul şi toate hainele pe deasupra. Încă mai sunt cavaleri în Vale care povestesc cum am venit pe jos, la Poarta Însângerată, doar cu harpa să-mi ascundă goliciunea. M-au pus să cânt *De ziua băiatului* şi *Regele fără curaj* înainte să deschidă poarta aia. Singura mea consolare a fost că trei dintre ei au murit râzând. Nu m-am mai întors la Eyrie de atunci şi nu voi mai cânta *Regele fără curaj* nici pentru tot aurul de la Casterly…

— *Lannisteri,* anunţă Thoros. Răgete în roşu şi auriu. Se ridică în picioare şi se duse la Lordul Beric. Lem şi Tom li se alăturară fără să piardă vremea. Arya nu desluşea ce spuneau, dar cântăreţul n-o pierdea din ochi şi, o dată, Lem se înfurie atât de tare încât lovi cu pumnul în perete. Atunci Lordul Beric îi făcu semn să se apropie. Era ultimul lucru pe care voia să-l facă, dar Harwin îi aşeză o mână pe şale şi o împinse. Arya făcu doi paşi şi şovăi, îngrozită.

— Lordul meu. Aştepta să vadă ce avea de spus Lordul Beric.

— Spune-i, îi porunci lui Thoros lordul fulgerului. Preotul roşu se aşeză pe vine, lângă ea.

— Domniţă, spuse el, Stăpânul Luminii mi-a oferit o viziune despre Riverrun. O insulă într-o mare de foc, se pare. Flăcările erau lei săltători, cu gheare lungi şi purpurii. Şi cum mai răgeau! O mare de Lannisteri, domniţa mea. Riverrunul va fi în curând atacat.

Arya se simţea de parcă ar fi lovit-o în stomac.

— *Nu!*

— Draga mea, zise Thoros, flăcările nu mint. Uneori le citesc greşit, orb nebun ce sunt. Dar nu de data aceasta, cred. Lannisterii vor ataca în curând Riverrunul.

— Robb îi va înfrânge. Arya avea un aer încăpăţânat. Îi va înfrânge, aşa cum a mai făcut.

— Fratele tău ar putea fi plecat, zise Thoros. La fel şi mama ta. Nu i-am văzut în flăcări. Nunta aceea despre care vorbea bătrâna, o nuntă la Gemeni… Ea are un fel al ei de a afla lucrurile. Copacii inimii îi şoptesc la ureche, atunci când doarme. Dacă zice ea că mama ta e plecată la Gemeni…

Arya se întoarse către Tom şi Lem:

— Dacă nu m-aţi fi prins, aş fi fost acolo. Aş fi fost acasă.

Lordul Beric nu acordă nici un fel de atenţie izbucnirii ei.

— Domniţă, zise el cu obosită curtoazie, l-ai recunoaşte pe fratele bunicului tău dacă l-ai vedea? Brynden Tully, zis Peştele Negru. El te-ar recunoaşte, cumva?

Arya îşi scutură capul, nefericită. Îşi auzise mama vorbind despre *Ser* Brynden Peştele Negru, dar dacă îl întâlnise vreodată, asta se întâmplase pe când era prea mică să-şi poată aduce aminte.

— Slabe şanse ca Peştele Negru să plătească bani buni pentru o fată pe care n-o cunoaşte, zise Tom. Cei din Casa Tully sunt oameni ursuzi, bănuitori. Ar putea crede că-i vindem o marfă măsluită.

— Îl vom convinge, insistă Lem Mantie-de-Lămâie. *Ea* îl va convinge sau Harwin. Riverrunul e cel mai aproape. Aş zice s-o ducem acolo, să luăm aurul şi să scăpăm naibii de ea.

— Şi dacă leii ne prind în castel? întrebă Tom. Nu le-ar plăcea nimic mai mult decât să-l atârne pe lordul fulgerului într-o cuşcă, în vârful castelului de la Casterly Rock.

— N-am de gând să fiu capturat, zise Lordul Beric. Un ultim cuvânt rămase plutind în aer, nerostit. *Viu.* Cu toţii îl auzeau, chiar şi Arya, deşi nu îi atinsese niciodată buzele. Totuşi, nu îndrăznim să mergem orbeşte acolo. Vreau să ştiu unde sunt oştirile, lupii şi leii, toţi. Sharma va şti ceva, iar maesterul Lordului Vance va şti şi mai mult. Castelul Ghindei nu e departe. Lady Smallwood ne va adăposti o vreme, în timp ce vom trimite înainte iscoade, ca să afle…

Vorbele lui îi bubuiră în urechi, ca bătăile unei tobe şi, dintr-odată, era mai mult decât putea ea suporta. Voia la Riverrun, nu la Castelul Ghindei, voia la mama ei, la fratele ei Robb, nu la Lady Smallwood sau la vreun unchi pe care nu-l cunoscuse. Răsucindu-se, se năpusti spre uşă şi când Harwin încercă s-o apuce de braţ, se răsuci şi se îndepărtă, repede ca un şarpe.

Afară din grajduri, ploaia continua să cadă şi fulgere îndepărtate luminau cerul spre apus. Arya alerga cât putea de repede. Nu ştia încotro se îndreaptă, doar că voia să fie singură, departe de toate glasurile, departe de cuvintele lor goale şi promisiunile încălcate. *N-am vrut decât să merg la Riverrun.* Era numai vina ei, fiindcă îi luase pe Gendry şi pe Plăcintă Fierbinte cu ea când părăsise Harrenhalul. S-ar fi descurcat mai bine

singură. Dacă ar fi fost singură, n-ar fi prins-o tâlharii, iar acum ar fi fost cu Robb şi cu mama ei. *N-au fost niciodată haita mea. Dacă ar fi fost, nu m-ar fi părăsit.* Trecu valvârtej printr-o baltă mocirloasă.

Cineva o striga pe nume. Harwin, probabil, sau Gendry, dar tunetul înăbuşi glasul, rostogolindu-se peste dealuri, cu o clipită în urma fulgerului. *Lordul fulgerului,* gândi ea cu furie. Probabil că nu putea muri, dar putea minţi.

Undeva în depărtare, la stânga ei, un cal necheză. Arya nu se îndepărtase mai mult de cincizeci de metri de grajduri, dar era deja udă până la oase. Se piti după colţul uneia dintre casele prăbuşite, sperând că zidurile acoperite de muşchi o vor feri de ploaie şi aproape că dădu peste una dintre santinele. O mână înmănuşată în zale se închise peste braţul ei.

— Mă *doare,* se plânse ea, zvârcolindu-se. Lasă-mă. Aveam de gând să merg înapoi. Eu…

— Înapoi? Râsul lui Sandor Clegane era ca fierul râcâind piatra. La naiba, fetiţă-lup. Eşti *a mea.*

Avu nevoie de o singură mână ca s-o ridice şi s-o târască spre calul care îl aştepta. Ploaia rece îi biciuia pe amândoi şi îneca ţipetele ei şi Arya nu se putea gândi decât la întrebarea pe care i-o pusese cândva: *Ştii ce le fac câinii lupilor?*

JAIME

Deşi febra persista cu încăpăţânare, ciotul i se vindeca frumos şi Qyburn spunea că braţul îi era în afara oricărui pericol. Jaime era nerăbdător să se vadă plecat, să lase în urmă Harrenhalul, Măştile Însângerate şi pe Brienne de Tarth. O femeie adevărată îl aştepta în Fortăreaţa Roşie.

— Îl trimit pe Qyburn să aibă grijă de tine pe drumul până la Debarcaderul Regelui, îl anunţă Roose Bolton în dimineaţa plecării. Nutreşte speranţa deşartă că tatăl tău va obliga Citadela să-i înapoieze colanul, drept mulţumire.

— Toţi avem speranţe deşarte. Dacă face să-mi crească mâna la loc, tatăl meu îl va numi Mare Maester.

Walton Picioare-de-Oţel se afla la comanda escortei lui Jaime: aspru, răstit, brutal, un simplu soldat în fundul sufletului. Jaime avusese parte de asemenea comandanţi toată viaţa. Oamenii precum Walton erau gata să ucidă la porunca stăpânului lor, să siluiască atunci când, după o bătălie, sângele le-ar da în clocot, dar odată războiul terminat, se întorceau la casele lor, schimbau suliţa cu sapa, se însurau cu fiicele vecinilor şi creşteau cârduri de plozi. Asemenea oameni se supuneau fără cârtire, dar cruzimea profundă, ticăloasă, a Bravilor Camarazi le era străină.

Ambele grupuri părăsiră Harrenhalul în aceeaşi dimineaţă, sub un cer cenuşiu şi rece care prevestea ploaie. *Ser* Aenys Frey pornise cu trei zile în urmă, îndreptându-se către nord-est, spre drumul regelui. Bolton avea de gând să meargă pe urmele lui.

— Apele Tridentului sunt umflate, îi spuse lui Jaime. Chiar şi la vadul rubinului, traversarea va fi dificilă. O să-i transmiţi caldele mele salutări tatălui tău?

— Dacă i le transmiţi şi tu lui Robb Stark pe ale mele.

— Negreşit.

Câţiva Bravi Camarazi se adunaseră în curte, să-i vadă plecând. Jaime se îndreptă călare către locul unde stăteau.

— Zollo, ce frumos din partea ta să mă conduci. Pyg. Timeon. O să-mi duceţi dorul? O ultimă glumă, Shagwell? Să-mi lumineze calea? Şi, Rorge, ai venit să mă săruţi la despărţire?

— Cară-te naibii, ciungule, făcu Rorge.

— Dacă insişti. Dar fii fără teamă, mă voi întoarce. Un Lannister îşi plăteşte întotdeauna datoriile. Jaime îşi întoarse

calul şi reveni lângă Walton Picioare-de- Oţel şi cei două sute de oameni ai săi.

Lordul Bolton îl îmbrăcase ca pe un cavaler, preferând să ignore mâna lipsă care făcea ca asemenea straie de războinic să pară un travesti. Jaime pornea la drum cu sabia şi pumnalul la cingătoare, cu scutul şi coiful atârnate de şa şi cu zale sub cămaşa maro. Dar nu era aşa de nătărău să poarte leul Lannisterilor pe braţe, nici blazonul alb care îi revenea de drept, ca Frate Jurat al Gărzii Regale. Găsise un scut vechi în armurărie, zdrobit şi crăpat, cu vopseaua sfărâmată lăsând totuşi să se vadă o mare parte din liliacul negru al Casei Lothston, pe un fond argintiu şi auriu. Lothstonii stăpâniseră Harrenhalul înainte de Casa Whent şi fuseseră o familie puternică pe vremuri, însă muriseră cu ani în urmă, astfel că nu avea cine să protesteze că le purta însemnele. Nu urma să fie vărul nimănui, duşmanul nimănui, sabia nimănui… pe scurt, nimeni.

Plecară pe poarta mică dinspre răsărit a Harrenhalului şi se despărţiră de Roose Bolton şi oastea lui zece kilometri mai departe, cotind spre sud, să urmeze o vreme drumul lacului. Walton avea de gând să ocolească drumul regelui cât de mult putea, preferând cărările fermierilor şi potecile sălbatice de lângă Ochiul Zeului.

— Drumul regelui ar fi mai iute. Jaime era nerăbdător să se întoarcă la Cersei cât mai repede cu putinţă. Dacă se grăbeau, ar putea chiar să ajungă la timp pentru nunta lui Joffrey.

— Nu vreau necazuri, zise Picioare-de-Oţel. Nu se ştie cu cine ne putem întâlni pe drumul regelui.

— Cu nimeni de care trebuie să te temi, fără doar şi poate. Ai două sute de oameni.

— Da, dar alţii ar putea avea mai mulţi. Stăpânul a zis să te duc nevătămat la tatăl tău şi asta am de gând să fac.

Am mai fost pe drumul ăsta, cugetă Jaime cinci kilometri mai încolo, când trecură pe lângă o moară părăsită, lângă lac. Acum creşteau buruieni pe locul unde, cândva, fiica morarului îi zâmbise sfioasă şi morarul însuşi îi strigase: „Turnirul e în partea cealaltă, *ser!*” *De parcă n-aş fi ştiut!*

Regele Aerys făcuse din învestirea lui Jaime un adevărat spectacol. Îşi rostise jurămintele în faţa pavilionului regelui, îngenunchind pe iarba verde, îmbrăcat în armură albă, în timp ce jumătate din regat era cu ochii aţintiţi asupra lui. Când *Ser* Gerald Hightower îl ridicase în picioare şi îi aşezase mantia albă

pe umeri, se stârnise un vuiet pe care Jaime şi-l amintea şi acum, după atâţia ani. Dar chiar în aceeaşi noapte, Aerys se acrise, declarând că nu are nevoie de şapte gărzi regale aici la Harrenhal. Jaime a primit ordin să se întoarcă la Debarcaderul Regelui să-i păzească pe regină şi pe micul Prinţ Viserys, care rămăseseră acolo. Chiar şi când Taurul Alb s-a oferit să preia el însuşi acea misiune, ca Jaime să poată concura în turnirul Lordului Whent, Aerys a refuzat.

— Nu va dobândi nici o glorie aici, a spus regele. E al meu acum, nu al Lordului Tywin. Va sluji după cum socotesc eu de cuviinţă. Eu sunt regele. Eu poruncesc, iar el se va supune.

Atunci a înţeles Jaime pentru prima oară. Nu prin iscusinţa sa de a mânui sabia sau scutul îşi câştigase mantia albă, nici prin vreo faptă de vitejie săvârşită împotriva Frăţiei Pădurii Regelui. Aenys îl alesese ca să-l înciudeze pe tatăl său, să-l lipsească pe Lordul Tywin de moştenitor.

Chiar şi acum, după atâţia ani, gândul era amar. Iar în ziua aceea, călărind spre sud înveşmântat în mantia-i nouă, albă, să păzească un castel gol, se simţise aproape copleşit. Şi-ar fi sfâşiat mantia atunci şi acolo, dacă ar fi putut, dar era prea târziu. Rostise cuvintele, sub privirile regatului, iar Garda Regelui era un jurământ pe viaţă.

Qyburn îl ajunse din urmă.

— Te supără mâna?

— Lipsa ei mă supără.

Dimineţile erau cele mai grele. În vise, Jaime era un om întreg şi, în fiecare dimineaţă când se trezea, zăcea culcat, pe jumătate treaz, şi-şi simţea degetele mişcându-se. *A fost un coşmar,* şoptea o parte din el, refuzând să creadă, chiar şi acum; *doar un coşmar.* Dar apoi deschidea ochii.

— Înţeleg că aseară ai avut un oaspete, zise Qyburn. Sper că ţi-a plăcut.

Jaime îl privi cu răceală.

— Nu mi-a spus cine o trimite.

Maesterul zâmbi cu modestie.

— Febra aproape că îţi trecuse şi m-am gândit că poate ţi-ar prinde bine puţină mişcare. Pia e chiar pricepută, nu eşti de aceeaşi părere? Şi aşa de… dornică.

Aşa fusese, într-adevăr. Se strecurase înăuntru pe uşă şi afară din haine atât de iute, încât Jaime avusese impresia că încă visa.

Abia când femeia i s-a furişat sub pături, aşezând mâna lui cea

sănătoasă pe pieptul ei, Jaime s-a simţit stârnit. *Era şi ea o făptură drăgălaşă.*

— Eram un nod de fată când ai venit la turnirul Lordului Whent şi regele ţi-a dat mantia, a mărturisit ea. Erai atât de frumos, înveşmântat în alb, şi toată lumea spunea ce cavaler viteaz eşti. Uneori, când sunt cu vreun bărbat, închid ochii şi îmi închipui că deasupra mea eşti tu, cu pielea ta netedă şi buclele aurii. Dar n-am crezut niciodată cu adevărat că te voi avea.

Nu fusese uşor s-o alunge, după asta, dar Jaime o făcuse. *Am o femeie,* îşi reaminti el.

— Trimiţi fete tuturor celor pe care-i doftoriceşti? îl întrebă pe Qyburn.

— Mai des mi le trimite mie Lordul Vargo. Îi place să le examinez înainte… ei, bine, e de ajuns să spun că, o dată, a iubit nechibzuit şi nu mai vrea s-o facă din nou. Dar n-ai teamă, Pia e sănătoasă. După cum e şi fecioara ta din Tarth.

Jaime îi aruncă o privire tăioasă:

— Brienne?

— Da. O fată voinică, fata aia. Şi fecioria îi e încă neatinsă. Aşa era aseară, cel puţin.

— El te-a trimis s-o examinezi?

— Desigur. Este… Cusurgiu, să zicem?

— E vorba de răscumpărare? întrebă Jaime. Tatăl ei cere vreo dovadă că e încă fecioară?

— N-ai auzit? Qyburn ridică din umeri. A venit o pasăre de la Lordul Selwyn. Ca răspuns la a mea. Luceafărul de Seară oferă trei sute de dragoni celor care îi vor înapoia fiica nevătămată. I-am spus Lordului Vargo că nu există nici un fel de safire la Tarth, dar nici nu vrea să audă. E convins că Luceafărul de Seară vrea să-l înşele.

— Trei sute de dragoni e o răscumpărare frumuşică pentru un cavaler. Ţapul ar trebui să ia ce i se dă.

— Ţapul e Lord de Harrenhal şi Lordul de Harrenhal nu se tocmeşte.

Vestea îl irită, deşi bănuia că ar fi trebuit să-şi dea seama că asta urma. *Minciuna te-a apărat o vreme, fătucă. Fii mulţumită cu atât.*

— Dacă fecioria îi e la fel de tare ca restul, atunci ţapul îşi va rupe mădularul încercând s-o străpungă, mustăci el.

Brienne era destul de robustă să reziste la câteva violuri, după judecata lui Jaime, dar dacă se împotrivea cu prea multă

îndârjire, Vargo Hoat ar putea începe să-i scurteze mâinile şi picioarele. *Şi de ce mi-ar păsa mie? Aş putea avea mână şi acum, dacă ea m-ar fi lăsat să iau sabia vărului meu fără să se comporte prosteşte.* Aproape că-i tăiase chiar el piciorul, cu acea primă lovitură, dar după aceea, ea îi oferise mai mult decât ar fi vrut. *S-ar putea ca Hoat să nu ştie ce straşnic de puternică e. Ar face bine să se ferească, altfel o să-i muşte beregata aia uscată, şi n-ar fi drăguţ?*

Compania lui Qyburn începea să-l obosească. Jaime porni la trap către capul coloanei. Un nordic rotofei, o fărâmă de om pe nume Nage, păşea în faţa lui Walton cu un steag de pace, o flamură vărgată în culorile curcubeului, cu şapte cozi lungi, pe un toiag, cu o stea cu şapte colţuri în vârf.

— Voi, oamenii Nordului, n-ar trebui să aveţi alt fel de steag al păcii? îl întrebă Jaime pe Walton. Ce înseamnă pentru voi Cei Şapte?

— Zei ai Sudului, răspunse omul, însă de pacea Sudului avem nevoie ca să te ducem în siguranţă la tatăl tău.

Tatăl meu. Jaime se întreba dacă Lordul Tywin primise cererea de răscumpărare a Ţapului, cu sau fără mâna lui putrezită. *Cât preţuieşte un luptător fără mâna cu care ţine sabia? Jumătate din aurul de la Casterly Rock? Trei sute de dragoni? Sau nimic?* Tatăl său nu se lăsase niciodată copleşit de sentimente. Tatăl lui Tywin Lannister, Lordul Tytos, aruncase o dată în temniţă un purtător de flamuri răzvrătit, Lordul Tarbeck. Redutabila Lady Tarbeck răspunsese capturând trei Lannisteri, printre care tânărul Stafford, a cărui soră era logodită cu vărul Tywin.

„Trimite-l înapoi pe stăpânul şi iubitul meu, altfel cei trei vor da socoteală pentru orice i se va întâmpla”, scrisese ea la Casterly Rock. Tânărul Tywin îi sugerase tatălui său să-i facă pe plac, înapoindu-i-l pe Lordul Tarbeck în trei bucăţi. Dar Lordul Tytos era un leu mai blând, aşa că Lady Tarbeck a mai câştigat câţiva ani pentru lordul ei nătărău, iar Stafford s-a însurat, a avut copii şi a continuat să facă gafă după gafă, până la Oxcross. Însă Tywin Lannister a rezistat, etern ca zidurile de la Casterly Rock. *Iar acum, pe lângă un pitic, ai un fiu schilod, lordul meu. Cum vei mai urî asta…*

Drumul îi conduse printr-un sat pârjolit. Trecuse un an sau mai bine de când aşezarea fusese arsă. Bordeiele erau înnegrite şi fără acoperişuri, dar toate câmpurile din împrejurimi erau năpădite de buruieni înalte până la brâu. Picioare-de-Oţel anunţă

oprirea, să-şi poată adăpa caii. *Mi-e cunoscut şi locul acesta,* gândi Jaime, aşteptând lângă fântână. Pe locul unde acum nu mai erau decât câteva temelii şi un horn, se aflase un han, iar el intrase să bea o cană de bere. O slujitoare cu ochi negri îi adusese brânză şi mere, dar hangiul îi refuzase banii.

— E o onoare să am un cavaler al Gărzii Regelui sub acoperişul meu, *ser*, îi spusese omul. E o poveste pe care o s-o spun nepoţilor mei.

Jaime privi hornul ţâşnind printre buruieni şi se întrebă dacă bărbatul avusese parte de acei nepoţi. *Le-a spus, oare, că Regicidul i-a băut cândva berea şi a mâncat din merele şi brânza lui, sau i-a fost ruşine că a hrănit unul de teapa mea?* Nu avea să afle niciodată; cei ce pârjoliseră hanul îi omorâseră probabil şi nepoţii.

Simţea degetele-fantomă încleştându-se. Când Picioare-de-Oţel spuse că poate ar trebui să facă un foc şi ia o îmbucătură, Jaime a scuturat din cap:

— Nu-mi place locul ăsta. Ne continuăm drumul.

Spre seară, se îndepărtaseră de lac, înaintând pe o cărare brăzdată de făgaşe, printr-o pădure de stejari şi ulmi. Ciotul lui Jaime pulsa fără viaţă când Picioare-de-Oţel hotărî să poposească. Din fericire, Qyburn adusese un burduf cu vinul viselor. În timp ce Walton stabilea gărzile, Jaime se întinse lângă foc şi sprijini de o buturugă o blană de urs răsucită, drept pernă pentru cap. Fătuca i-ar fi spus că trebuie să mănânce înainte de a dormi, ca să se înzdrăvenească, dar era mai mult obosit decât flămând. Închise ochii, sperând s-o viseze pe Cersei. În timpul febrei, toate visele erau atât de vii…

Era singur şi fără apărare, înconjurat de duşmani, cu zidurile de piatră strângându-se în jurul lui. Casterly Rock, înţelese. Îi simţea povara imensă deasupra capului. Era acasă. Era acasă şi întreg.

Ridică mâna dreaptă şi îşi îndoi degetele, să le simtă puterea. Era la fel de plăcut ca o partidă de amor. La fel de plăcut ca o luptă cu sabia. *Patru degete lungi şi unul mare.* Visase că e mutilat, dar nu era aşa. Sentimentul de uşurare îl ameţea. *Mâna mea, mâna mea bună.* Nimic nu-l putea atinge, atât timp cât era un om întreg.

În jurul lui se aflau o mulţime de siluete înalte, întunecate, în sutane cu glugă ascunzându-le feţele. În mâini aveau suliţe.

— Cine sunteţi? întrebă el. Ce căutaţi la Casterly Rock?

Nu-i dădură nici un răspuns, doar îl înţepară cu vârfurile săbiilor. Nu avea de ales, trebuia să coboare. Coborî printr-un culoar şerpuit, cu trepte înguste săpate direct în piatră, jos, tot mai jos. *Trebuie să urc,* îşi spuse, *să urc, nu să cobor. De ce cobor?* Sub pământ, îl aştepta osânda, ştia asta cu certitudinea unui vis. Ceva întunecat şi înfricoşător pândea acolo, ceva care îl aştepta. Jaime încercă să se oprească, dar suliţele lor îl îmboldiră. *De-aş avea sabia, nimic nu m-ar putea răni.*

Treptele se curmară dintr-odată, într-o beznă răsunătoare. Jaime simţea în faţa lui o întindere nesfârşită. Se opri brusc, clătinându-se la marginea neantului. O suliţă îl împunse în şale, aruncându-l în abis. Ţipă, dar prăbuşirea dură doar o clipă. Ateriză în patru labe, pe nisipul moale scăldat de valuri. În măruntaiele castelului, erau peşteri pline de apă, dar aceasta îi era străină.

— Ce loc e ăsta?

— Locul tău. Glasul răsună, cu ecou. Erau o sută de glasuri, o mie, glasurile tuturor Lannisterilor de la Lann cel Iscusit, care trăise la începutul vremurilor. Dar, mai cu seamă, era glasul tatălui său, iar lângă Lordul Tywin stătea sora lui, palidă şi frumoasă, cu o torţă aprinsă în mână. Joffrey era şi el acolo, fiul pe care îl aduseseră pe lume împreună, iar în spatele lor, alte umbre întunecate, cu părul auriu.

— Soră, de ce ne-a adus tata pe noi aici?

— Pe noi? Acesta e locul tău, frate. Aceasta e bezna ta.

Torţa ei era singura lumină din peşteră. Torţa ei era singura lumină din lume. Sora lui se întoarse, dând să plece.

— Rămâi cu mine, se rugă Jaime. Nu mă lăsa singur aici. Dar plecau cu toţii. *Nu mă lăsaţi în întuneric.* Ceva înfricoşător sălăşluia acolo. *Daţi-mi măcar sabia.*

— Ţi-am dat o sabie, spuse Lordul Tywin.

Era la picioarele lui. Jaime bâjbâi sub apă, până când mâna i se închise pe mâner. *Nimic nu mă poate răni, atât timp cât am o sabie.* Când ridică sabia, un deget palid de foc licări pe vârful lamei şi se scurse pe muchie, oprindu-se la o palmă de mâner. Focul luă culoarea oţelului şi continuă să ardă cu o lumină albastră-argintie, iar întunericul se retrase. Ghemuindu-se, ascultând, Jaime se mişca în cerc, gata să întâmpine orice ar fi ieşit din beznă. Apa îi intră în cizme, până la glezne, muşcător de rece. *Fereşte-te de apă,* îşi spuse. *Poate sunt vietăţi în ea, capcane ascunse...*

Din spatele lui se auzi un pleoscăit puternic. Jaime se răsuci în direcţia sunetului... dar lumina palidă i-o dezvălui doar pe Brienne de Tarth, cu mâinile legate în lanţuri grele.

— Am jurat să te apăr, zise fetişcana, înverşunată. Am făcut un legământ. Goală, îşi ridică mâinile către Jaime. *Ser*, te rog. Dacă vrei să fii aşa de bun.

Lanţurile de oţel se desfăcură ca mătasea.

— O sabie, ceru Brienne, şi sabia apăru, cu tot cu teacă şi centură. Fata şi-o prinse în jurul taliei groase. Lumina era atât de palidă încât Jaime abia o zărea, deşi nu-i despărţeau nici doi metri. *În lumina asta, aproape că ar putea fi o frumuseţe,* gândi el. *În lumina asta, aproape că ar putea fi un cavaler.* Sabia Briennei se aprinse şi ea, o flacără albastră-argintie. Întunericul se mai retrase puţin.

— Vei trăi atât cât ard flăcările, o auzi pe Cersei spunând. Când mor ele, trebuie să mori şi tu.

— *Soră!* strigă el. Rămâi cu mine. *Rămâi.* Nu se auzi nici un răspuns, doar sunetul de paşi îndepărtându-se.

Brienne îşi mişca sabia lungă înainte şi înapoi, privind flăcările argintii pâlpâind, licărind. Sub picioarele ei, pe suprafaţa apei negre ca smoala, strălucea imaginea oglindită a sabiei aprinse. Brienne era la fel de voinică şi de înaltă cum şi-o amintea, dar lui Jaime i se părea că acum avea un trup mai femeiesc.

— Oare au închis aici un urs? Brienne se mişca, încet şi anevoios, cu sabia în mână; păşea, se întorcea, asculta. Fiecare pas stârnea câte un mic pleoscăit. Un leu al peşterilor? Lupi străvechi? Vreun urs? Spune-mi, Jaime. Ce sălăşluieşte aici? Ce sălăşluieşte în întuneric?

— Osânda. *Nici un urs* – ştia. *Nici un leu.* Doar osânda.

În lumina rece, albastră-argintie a săbiilor, fetişcana voinică părea palidă şi fioroasă.

— Nu-mi place locul ăsta.

— Nici eu nu mă înnebunesc după el.

Săbiile formau o mică insulă de lumină, dar de jur împrejurul lor se întindea un ocean nesfârşit de întuneric.

— Am picioarele ude.

— Ne-am putea întoarce pe unde ne-au adus. Dacă te-ai urca pe umerii mei, nu ţi-ar fi greu să atingi gura tunelului.

Apoi aş putea s-o urmăresc pe Cersei. Îşi simţea mădularul întărindu-se la gândul acesta şi se întoarse, ca Brienne să nu observe.

— Ascultă. Fetişcana îi aşeză o mână pe umăr, iar el începu să tremure, la atingerea neaşteptată. *E caldă.* Vine cineva. Brienne ridică sabia, arătând spre stânga lui: Acolo.

Jaime privi în întuneric, până când văzu şi el. Ceva se mişca prin beznă, dar nu putea desluşi ce…

— Un bărbat călare. Nu, doi. Doi călăreţi, umăr lângă umăr.

— Aici, sub Casterly Rock? Era absurd. Dar, într-adevăr, doi călăreţi se apropiau, pe cai palizi, oameni şi cai deopotrivă purtând armuri. Caii de luptă ieşiră din întuneric, apropiindu-se încet. *Nu scot nici un sunet,* îşi dădu seama Jaime. *Nici pleoscăit, nici zăngănit de zale, nici tropot de copite.* Şi-l aminti pe Eddard Stark, călărind de la un capăt la altul al sălii tronului lui Aerys, învăluit în linişte. Doar ochii îi vorbeau, ochi de stăpân, reci, cenuşii şi plini de reproş.

— Tu eşti, Stark? strigă Jaime. Arată-te, nu m-am temut niciodată de tine cât ai trăit, nu mă tem de tine mort.

Brienne îi atinse braţul.

— Sunt mai mulţi.

Îi văzu. I se părea că purtau armuri de zăpadă şi că de pe umeri le fluturau panglici de ceaţă. Vizierele coifurilor erau închise, dar Jaime Lannister nu trebuia să le vadă chipurile ca să-i recunoască.

Cinci îi fuseseră fraţi: Oswell Whent şi Jon Darry. Lewyn Martell, un prinţ din Dorne. Taurul Alb, Gerold Hightower. *Ser* Arthur Dayne, Sabia Dimineţii. Şi pe lângă ei, încununat de neguri şi durere, cu părul lung revărsându-i-se pe spate, venea călare Rhaegar Targaryen, Prinţul Pietrei Dragonului şi moştenitor de drept al Tronului de Fier.

— Nu mă înspăimântaţi, le strigă Jaime, întorcându-se, în timp ce ei se despărţeau, la stânga şi la dreapta lui. Nu ştia în ce parte să se uite. Mă voi lupta cu voi, unul câte unul şi cu toţi deodată. Dar cine se va duela cu fătuca? Se înfurie când e lăsată pe dinafară.

— Am jurat să-l apăr, îi spuse ea umbrei lui Rhaegar. Am făcut un jurământ sacru.

— Cu toţii am făcut jurăminte, răspunse *Ser* Arthur Dayne, cu tristeţe.

Umbrele descălecară de pe caii lor fantomatici. Când scoaseră săbiile lungi din teacă, nu se auzi nici un sunet.

— Avea de gând să pârjolească oraşul, spuse Jaime. Să-i lase lui Robert doar cenuşă.

— A fost regele tău, zise Darry.
— Ai jurat să-l aperi, zise Whent.
— Şi copiii, şi pe ei, zise Prinţul Lewyn.
Prinţul Rhaegar ardea cu o lumină rece, când albă, când roşie, când întunecată.
— Mi-am lăsat nevasta şi copiii în mâinile tale.
— Nu mi-am închipuit că le va face vreun rău. Sabia lui Jaime ardea acum cu mai puţină strălucire. Eram cu regele…
— Îl omorai pe rege, zise *Ser* Arthur.
— Îi tăiai beregata, zise Prinţul Lewyn.
— Regele pe care ai jurat să-l aperi cu preţul vieţii, zise Taurul Alb.
Flăcările care ardeau în jurul sabiei se stingeau, pâlpâind, şi Jaime îşi aminti vorbele lui Cersei. *Nu.* Groaza îşi încleşta o mână pe gâtul lui. Apoi sabia i se întunecă şi doar sabia Briennei ardea, în timp ce nălucile se năpusteau spre el.
— Nu, spuse el. Nu, nu, nu. *Nuuuuuuuuuu!*
Cu inima spărgându-i pieptul, Jaime se trezi dintr-odată, pomenindu-se în noaptea înstelată, în mijlocul unui crâng de copaci. Avea gura amară şi tremura asudat, cuprins de fierbinţeală şi de friguri în acelaşi timp. Când îşi coborî privirea către mâna sabiei, văzu că încheietura i se oprea în pielea şi pânza înfăşurate cu grijă în jurul unui ciot hidos. Îşi simţi lacrimile ţâşnindu-i din ochi. *Am simţit-o. Am simţit puterea în degete şi pielea aspră a mânerului sabiei. Mâna mea…*
— Lordul meu. Qyburn îngenunche lângă el, cu chipu-i patern zbârcit de îngrijorare. Ce e? Te-am auzit strigând.
Walton Picioare-de-Oţel stătea deasupra lor, înalt şi mohorât.
— Ce e? De ce ai ţipat?
— Un vis… doar un vis. Jaime îşi roti privirea, pierdut pentru o clipă. Eram în întuneric, dar aveam iarăşi mâna. *Nu există un asemenea loc sub Casterly Rock,* gândi el. Simţea o durere şi un gol în stomac, iar capul îi bubuia acolo unde şi-l culcase pe buturugă.
Oyburn îi atinse fruntea.
— Încă ai puţină febră.
— Un vis al febrei. Jaime întinse mâna. Ajută-mă.
Picioare-de-Oţel îl luă de mâna bună şi îl trase în picioare.
— Mai vrei o cană din vinul viselor? întrebă Qyburn.
— Nu. Am visat destul în noaptea asta. Se întreba cât mai era până în zori. Pe undeva, ştia că dacă ar închide ochii, s-ar

întoarce în acel loc întunecat.

— Laptele macului, atunci? Şi ceva pentru febră? Eşti încă slăbit, lordul meu. Trebuie să dormi. Să te odihneşti.

Acesta e ultimul lucru pe care am de gând să-l fac. Lumina lunii licărea palidă pe buturuga pe care Jaime îşi odihnise capul. Muşchiul care o acoperea era atât de gros încât până atunci nu observase, dar acum vedea că lemnul era alb. Îi amintea de Winterfell şi de copacul inimii al lui Ned Stark. *N-a fost el,* gândi Jaime. *Nu, n-a fost el nici o clipă.* Dar buturuga era moartă, la fel şi Stark şi toţi ceilalţi. Prinţul Rhaegar şi *Ser* Arthur şi copiii. *Şi Aerys. Aerys e cel mai mort dintre toţi.*

— Crezi în fantome, Maester? îl întrebă pe Qyburn.

Chipul bărbatului căpătă un aer straniu.

— Odată, la Citadelă, am intrat într-o cameră pustie şi am văzut un scaun gol. Dar ştiam că acolo fusese o femeie, doar cu o clipă înainte. Perna era lăsată acolo unde şezuse, locul era cald şi parfumul ei zăbovea în aer. Dacă ne lăsăm mirosul în urma noastră, când părăsim o încăpere, cu siguranţă ceva din sufletele noastre trebuie să rămână când părăsim această viaţă. Qyburn îşi desfăcu mâinile. Dar arhimaesterilor nu le plăcea felul meu de a gândi. Ei, bine, lui Marwyn îi plăcea, dar el era singurul.

Jaime îşi trecu degetele prin păr.

— Walton, zise el, înşeuează caii, vreau să merg înapoi.

— Înapoi? Picioare-de-Oţel îl privi neîncrezător.

Crede că am înnebunit. Şi probabil că aşa şi este.

— Am uitat ceva la Harrenhal.

— Acum îi aparţine Lordului Vargo Hoat. Lui şi Măştilor Însângerate.

— Ai de două ori oamenii lui.

— Dacă nu te predau tatălui tău, aşa cum mi s-a poruncit, Lordul Bolton îmi va pune pielea în băţ. Ne continuăm drumul spre Debarcaderul Regelui.

Cândva, Jaime s-ar fi împotrivit cu un zâmbet şi o ameninţare, însă ciungii nu inspiră prea multă teamă. Se întreba ce ar face fratele său. *Tyrion ar găsi o cale.*

— Lannisterii mint, Walton. Lordul Bolton nu ţi-a spus asta?

Bărbatul se încruntă bănuitor.

— Şi ce dacă mi-a spus?

— Dacă nu mă duci înapoi la Harrenhal, cântecul pe care am să i-l cânt tatălui meu s-ar putea să nu fie cel pe care Lordul Dreadfortului şi-ar dori să-l audă. S-ar putea chiar să spun că

Bolton a fost cel care a poruncit să mi se taie mâna, iar Walton Picioare-de-Oţel cel care a ridicat sabia.

Walton îl privea cu gura căscată.

— Dar n-a fost aşa.

— Nu, dar pe cine va crede tatăl meu? Jaime se strădui să zâmbească aşa cum zâmbea când nimic în lume nu-l înspăimânta. Ar fi mult mai uşor dacă ne-am întoarce pur şi simplu. În scurt timp ne-am vedea iarăşi de drum şi aş cânta un cântec atât de dulce la Debarcaderul Regelui, încât nu ţi-ai crede urechilor. Ai primi o fată şi o pungă grasă cu aur, drept mulţumire.

— Aur? Lui Walton îi surâdea ideea. Cât aur?

Al meu este!

— Păi, tu cât ai vrea?

Şi, până când soarele se ivi pe cer, erau la jumătatea drumului înapoi către Harrenhal.

Jaime îşi zorea calul cu mai mult zel decât în ziua precedentă, iar Picioare-de-Oţel şi nordicii lui erau forţaţi să ţină pasul cu el. Chiar şi aşa, ajunseră la castelul de lângă lac abia la prânz. Sub un cer mohorât, care vestea ploaie, zidurile imense şi cele cinci turnuri impunătoare se înălţau negre şi ameninţătoare. *Pare atât de pustiu.* Zidurile erau goale, porţile închise şi zăvorâte. Dar sus, deasupra turnului de pază, un singur steag atârna pleoştit. *Ţapul negru din Qohor,* îşi spuse Jaime. Îşi făcu mâinile pâlnie, strigând:

— Voi de acolo! Deschideţi porţile sau am să le dobor.

Abia când Qyburn şi Picioare-de-Oţel îşi alăturară glasurile, pe metereze, deasupra lor, se ivi un cap. Se holbă în jos, la ei, apoi dispăru. La scurt timp după aceea, auziră bariera-ghilotină ridicându-se. Porţile se dădură în lături şi Jaime Lannister ţâşni călare dincolo de ziduri, fără să arunce o privire către ferestrele de tragere, când trecu pe sub ele. Se temuse că ţapul s-ar putea să nu-i primească, dar se părea că Bravii Camarazi îi priveau tot ca pe nişte aliaţi. *Nătărăi.*

Curtea exterioară era pustie, doar grajdurile lungi, cu acoperişuri de ardezie, dădeau semne de viaţă, dar pe Jaime nu caii îl interesau în clipa aceea. Îşi struni armăsarul, rotindu-şi privirea. Auzea zgomote de undeva din spatele Turnului Fantomelor şi oameni strigând pe mai multe limbi. Picioare-de-Oţel şi Qyburn îl flancau.

— Ia ce-ţi trebuie şi s-o ştergem, zise Walton. Nu vreau

necazuri cu Măştile.

— Spune-le oamenilor tăi să-şi ţină mâinile pe mânerele săbiilor şi Măştile nu vor dori ele să aibă necazuri cu voi. Doi la unu, ai uitat? Capul lui Jaime se întoarse dintr-odată, la auzul unui hohot îndepărtat, slab, dar feroce. Hohotul de râs se lovi de zidurile Harrenhalului şi se revărsă ca marea. Dintr-odată, ştiu ce se întâmplă. *Oare am ajuns prea târziu?* Stomacul i se întoarse pe dos şi Jaime înfipse pintenii în pântecele calului, traversând în galop curtea exterioară, pe sub un pod arcuit de piatră, în jurul Turnului Plângerii şi prin Curtea de Calcar.

O aruncaseră în groapa ursului.

Regele Harren cel Negru îşi amenajase până şi groapa ursului cu extravaganţă. Groapa avea zece metri de la un capăt la altul şi cinci în adâncime, avea pereţii pietruiţi, fundul acoperit cu nisip şi era înconjurată de şase rânduri de bănci de marmură. Bravii Camarazi ocupau doar un sfert din locuri, observă Jaime când săltă cu stângăcie din şa. Mercenarii erau atât de absorbiţi de spectacol, încât doar cei de vizavi îi observară.

Brienne era îmbrăcată în aceeaşi rochie strâmtă pe care o purtase la cina Lordului Bolton. Fără scut, fără platoşă, fără zale, nici măcar piele fiartă, doar satin roz şi dantelă myrisheză. Pesemne Ţapul o găsea mai nostimă în straie femeieşti. Jumătate din rochie îi atârna în zdrenţe, iar din braţul drept îi picura sânge, unde o zgâriase ursul.

Cel puţin i-au dat o sabie. Fetişcana o ţinea cu o singură mână, mişcându-se într-o parte, încercând să păstreze o oarecare distanţă între ea şi urs. *Nu e bine. Arena e prea mică.* Trebuia să atace, să facă o mişcare iute, să isprăvească repede cu el. Oţelul bun venea de hac oricărui urs. Dar fetişcana era prea speriată ca să se apropie. Măştile o potopeau cu injurii şi aluzii obscene.

— Asta nu e treaba noastră, îl preveni Picioare-de-Oţel. Lordul Bolton a spus că fătuca e a lor, să facă de acum cu ea ce poftesc.

— O cheamă Brienne. Jaime coborî treptele, pe lângă o duzină de mercenari uluiţi. Vargo Hoat se aşezase în loja lordului, în rândul din faţă. Lord Vargo, strigă Jaime peste vacarm.

Bărbatul din Qohor aproape că-şi vărsă vinul.

— *Regicidule?* Avea un bandaj grosolan pe partea stângă a feţei, cu pânza pătată de sânge în dreptul urechii.

— Scoate-o de acolo.

— Nu te băga, Regicidule, dacă nu vrei să te mai alegi cu încă

un ciot. Flutură o cupă cu vin. Amica ta m-a muşcat de ureche. Nu e de mirare că tatăl ei nu vrea să răscumpere o asemenea ciudată.

Un răget îl făcu pe Jaime să se întoarcă. Ursul se ridica, înalt de trei metri. *Gregor Clegane cu blană,* gândi el, *deşi probabil mai deştept.* Însă fiara nu avea îndemânarea Muntelui, cu monstruoasa lui sabie cu două tăişuri.

Urlând de furie, animalul dezveli o gură plină de dinţi mari, galbeni, apoi se prăbuşi înapoi în patru labe, năpustindu-se către Brienne. *Acum e şansa ta,* gândi Jaime. *Loveşte! Acum!*

Ea lovi zadarnic cu vârful sabiei. Ursul se retrase, apoi porni spre ea, mormăind. Brienne alunecă spre stânga şi întinse din nou sabia către capul animalului. De data aceasta, ursul ridică o labă, să o dea la o parte.

E prevăzător, îşi dădu seama Jaime. *A mai luptat împotriva altor oameni. Ştie că săbiile şi suliţele îl pot răni. Dar asta nu-l va ţine la distanţă multă vreme.*

— Omoară-l! strigă el, dar glasul i se pierdu printre toate celelalte strigăte. Brienne nu dădea nici un semn că l-ar fi auzit. Se mişca în jurul gropii, rămânând cu spatele la perete. *Prea aproape. Dacă ursul o ţintuieşte de zid...*

Fiara se întorcea stângace, prea departe şi prea repede. Ageră ca o pisică, Brienne schimbă direcţia. *Asta-i fătuca pe care o ştiam.* Făcu un salt, dându-i ursului o lovitură peste spate. Răcnind, animalul se ridică din nou în două labe. Brienne se retrase. *Unde e sângele?* Apoi, dintr-odată, înţelese. Jaime se întoarse către Hoat:

— I-ai dat o sabie pentru turnir.

Ţapul răgi ca un măgar, scuipându-l cu vin şi salivă.

— Bineînţeles!

— Am să-i plătesc eu afurisita de răscumpărare. Aur, safire, ce-oi fi vrând. Scoate-o de acolo.

— O vrei? Du-te după ea.

Aşa şi făcu.

Jaime îşi aşeză mâna cea bună pe balustrada de marmură şi sări înăuntru, rostogolindu-se când ateriză pe nisip. La auzul bufniturii, ursul se întoarse, adulmecând, urmărind cu prudenţă acest nou intrus. Jaime se ridică în picioare. *Păi şi ce naiba fac eu acum?* Îşi umplu pumnul de nisip.

— Regicidule! o auzi pe Brienne exclamând, uluită.

— Jaime. Se ridică, aruncându-i ursului nisipul în faţă. Animalul

lovi aerul cu laba şi răcni ca apucat.

— Ce faci aici?

— O prostie. Treci în spatele meu. Ocoli animalul aşezându-se între Brienne şi urs.

— Treci tu în spate. Eu am sabia.

— O sabie fără vârf şi fără tăiş. *Treci în spatele meu!*

Jaime ochi ceva pe jumătate îngropat în nisip şi înhăţă obiectul cu mâna cea bună. Se dovedi a fi o mandibulă de om, cu bucăţi de carne verzui, mişunând de viermi, atârnând încă de ea. *Încântător,* gândi el, întrebându-se a cui era faţa pe care o ţinea în mână. Ursul se apropia, aşa că Jaime îşi luă avânt şi azvârli osul, carnea şi viermii în capul lui. Rată cu mai bine de un metru. *Ar trebui să-mi tai şi mâna stângă, după cât mi-e de folositoare.*

Brienne încercă să ţâşnească în faţa lui, dar Jaime o doborî de pe picioare. Căzu în nisip, strângând în mână sabia nefolositoare. Jaime se aşeză călare peste ea, iar ursul atacă.

Se auzi un zbârnâit şi o săgeată se înfipse dintr-odată sub ochiul stâng al animalului. Din gura-i deschisă se prelingeau sânge şi salivă şi o altă săgeată îl nimeri în picior. Ursul mormăi, ridicându-se pe labele din spate. Îi văzu din nou pe Jaime şi pe Brienne şi porni, clătinându-se, către ei. Alte săgeţi zburară, pătrunzând prin blană şi carne. De la o distanţă atât de mică, arcaşii n-aveau cum să rateze. Săgeţile loveau cu putere de buzdugan. Dar ursul mai făcu un pas. *Bietul animal, nătâng şi curajos.* Când fiara dădu cu laba spre el, Jaime săltă într-o parte, ţipând şi lovind nisipul cu picioarele. Ursul se întoarse să-l urmărească pe cel care-l chinuia şi se mai alese cu două săgeţi în spate. Scoase un ultim, huruitor, răcnet, se lăsă pe labele din spate, se întinse pe nisipul pătat de sânge şi muri.

Brienne căzu înapoi în genunchi, strângând sabia, cu respiraţia întretăiată. Arcaşii lui Walton Picioare-de-Oţel îşi învârteau arbaletele şi le reîncărcau, în timp ce Măştile Însângerate înjurau cât îi ţinea gura, ameninţându-i. Jaime văzu că Rorge şi Trei Degete aveau săbiile scoase, iar Zollo îşi desfăcea biciul.

— Mi-aţi omorât ursul, ţipă Vargo Hoat.

— Şi o să-ţi aplic acelaşi tratament, dacă îmi faci necazuri, i-o întoarse Picioare-de-Oţel. O luăm pe fătucă.

— O cheamă Brienne, preciză Jaime. Brienne, fecioara din Tarth. *Eşti* încă fecioară, nădăjduiesc.

Faţa ei lătăreaţă roşi:

— Da.

— O, bine, zise Jaime. Nu salvez decât fecioare. Iar lui Hoat îi spuse: Îţi vei primi răscumpărarea. Pentru amândoi. Un Lannister îşi plăteşte datoriile. Acum adu nişte frânghii şi scoate-ne de aici.

— La naiba! răcni Rorge. Omoară-i, Hoat! Sau vei regreta amarnic că n-ai făcut-o!

Bărbatul din Qohor şovăi. Jumătate dintre oamenii lui erau beţi, pe când nordicii erau treji ca lumina zilei şi de două ori mai mulţi. Unii dintre arbaletişti reîncărcaseră deja.

— Scoate-i, zise Hoat, iar apoi către Jaime: Am ales să fiu milostiv. Spune-i tatălui tău asta.

— Aşa voi face, lordul meu. *Nu că îţi va folosi la ceva.* Abia când erau la doi kilometri de Harrenhal şi departe de ţinta arcaşilor de pe ziduri, Walton Picioare-de-Oţel îşi revărsă mânia.

— Eşti nebun, Regicidule? Aveai de gând să mori? Nimeni nu poate să se lupte cu un urs cu mâinile goale.

— O mână goală şi un ciot gol, îl corectă Jaime. Dar am sperat că veţi omorî fiara înainte să mă omoare ea pe mine. Altfel, Lordul Bolton te-ar fi jupuit ca pe o portocală, nu?

Picioare-de-Oţel îl înjură fără menajamente, făcându-l Lannister neghiob, apoi dădu pinteni calului şi se îndepărtă în galop, spre capătul coloanei.

— *Ser* Jaime? Chiar şi în satin roz şi murdar şi dantelă sfâşiată, Brienne arăta mai mult ca un bărbat în straie femeieşti decât ca o adevărată femeie. Îţi sunt recunoscătoare, dar… erai deja departe. De ce te-ai întors?

Zeci de răspunsuri sarcastice îi trecură prin minte, unul mai crud decât celălalt, dar Jaime se mulţumi să ridice din umeri.

— Te-am visat, spuse el.

CATELYN

Robb îşi luă rămas-bun de la tânăra lui regină de trei ori. O dată în pădurea zeilor, în faţa copacului inimii, sub ochii zeilor şi ai oamenilor. A doua oară sub poarta-ghilotină, când Jeyne se despărţi de el cu o lungă îmbrăţişare şi un sărut şi mai lung. Şi în cele din urmă, cu o oră înainte de Piatra Răsucită, când fata veni în galop, călare pe un cal înspumat, rugându-l pe tânărul rege s-o ia cu el.

Catelyn văzu că Robb era mişcat de gestul ei, dar în aceeaşi măsură, stânjenit. Era o zi umedă şi cenuşie, începuse să burniţeze şi ultimul lucru de care avea nevoie era să-şi oprească trupele din marş, ca el să poată sta în ploaie, consolându-şi tânăra nevastă înlăcrimată în faţa unei jumătăţi din oştirea lui. *Îi vorbeşte cu blândeţe,* gândi Catelyn, privindu-i împreună, *dar în spatele vorbelor sale se ascunde mânia.*

Cât timp regele şi regina au stat de vorbă, Vântul Cenuşiu le-a dat târcoale, oprindu-se doar ca să-şi scuture apa de pe blană şi să mârâie la ploaie. După ce, într-un târziu, Robb îl dădu lui Jeyne un ultim sărut, trimise o duzină de oşteni s-o escorteze înapoi la Riverrun şi apoi încălecă, Vântul Cenuşiu o zbughi înainte, iute ca o săgeată slobozită din arc.

— Regina Jeyne are o inimă iubitoare, după câte văd, îi zise lui Catelyn Lothar Frey Şchiopul. Ca surorile mele, de altfel. Aş pune rămăşag că Roslin dansează chiar în acest moment în jurul Gemenilor, cântând *Lady Tully, Lady Tully, Lady* Roslin *Tully.* Până mâine, va ţine lângă obraz bucăţi de pânză roşie cu albastru, să-şi imagineze cum va arăta cu mantia de mireasă. Se întoarse în şa, să-i zâmbească lui Edmure: Dar eşti neobişnuit de tăcut, Lord Tully. Mă întreb cum te simţi.

— Cam ca la Moara de Piatră, înainte să sune cornul de război, zise Edmure, doar pe jumătate în glumă.

Lothar râse din toată inima.

— Să sperăm că nunta ta se va sfârşi cu bine, lordul meu.

Şi zeii să ne apere dacă nu. Catelyn îşi vârî pintenii în trupul calului, lăsându-i pe fratele ei şi pe Lothar Ologul unul în compania celuilalt.

Ea fusese cea care insistase ca Jeyne să rămână la Riverrun, când Robb ar fi preferat s-o aibă în preajma lui. Se putea foarte

bine ca Lordul Walder să interpreteze absenţa reginei de la nuntă ca pe o nouă sfidare, dar prezenţa ei ar fi fost un alt fel de insultă, sare pe rana bătrânului.

— Walder Frey are o limbă ascuţită şi o memorie bună, îşi prevenise ea fiul. Nu mă îndoiesc că eşti destul de puternic să înduri reproşurile unui om bătrân, ca preţ al loialităţii sale, însă ai prea mult din tatăl tău ca să poţi să stai cu mâinile-n sân când o insultă pe Jeyne în faţă.

Robb nu putea s-o contrazică. *Dar în acelaşi timp, îmi poartă pică pentru asta,* gândi Catelyn obosită. *Deja îi duce dorul, şi o parte din el mă învinuieşte pe mine pentru absenţa ei, deşi ştie că sfatul meu a fost înţelept.*

Dintre cei şase reprezentanţi ai Casei Westerling care veniseră cu fiul ei de la Crag, doar unul rămăsese lângă el: *Ser* Raynald, fratele lui Jeyne şi purtător de flamuri al regelui. Robb îl trimisese pe Rolph Spicer, unchiul lui Jeyne, să-l ducă pe tânărul Martyn Lannister la Dintele de Aur, chiar în ziua când primise acceptul Lordului Tywin de a face schimb de ostatici. Era o mişcare abilă. Fiul ei era izbăvit de teama pentru siguranţa lui Martyn, Galhart Glover era uşurat să audă că fratele său Robert fusese îmbarcat pe o corabie la Duskendale, *Ser* Rolph avea o misiune importantă şi onorabilă... iar Vântul Cenuşiu era din nou lângă rege. *Unde îi e locul.*

Lady Westerling rămăsese la Riverrun cu copiii ei: Jeyne, Eleyna, surioara acesteia şi micul Rollam, scutierul lui Robb, care se plânsese amarnic că trebuia să rămână acasă. Dar şi asta era înţelept. Olyvar Frey fusese mai înainte scutierul lui Robb şi, fără doar şi poate, avea să fie prezent la nunta surorii sale. Să-i plimbe înlocuitorul pe sub nas ar fi fost pe cât de nechibzuit, pe atât de crud. Cât despre *Ser* Raynald, era un tânăr cavaler plin de voioşie, care jura că nici o insultă din partea lui Walder Frey nu l-ar putea provoca. *Şi să ne rugăm ca doar insulte să avem de înfruntat.*

Dar Catelyn avea temerile ei în privinţa aceasta. După Trident, nobilul ei tată nu mai avusese niciodată încredere în Walder Frey, iar Catelyn nu uitase asta. Regina Jeyne va fi mai protejată în spatele zidurilor înalte şi puternice ale Riverrunului, cu Peştele Negru lângă ea. Robb chiar crease pentru el un nou titlu, cel de Păzitor al Hotarelor Sudului. *Ser* Brynden ar apăra Tridentul ca nimeni altul.

Pe de altă parte, lui Catelyn avea să-i lipsească faţa colţuroasă

a unchiului său, iar lui Robb – sfatul lui. *Ser* Brynden jucase un rol în fiecare victorie a fiului ei. În locul lui, comanda cercetaşilor şi a escortelor o preluase Galhard Glover. Un om de nădejde, devotat şi credincios, dar fără strălucirea Peştelui Negru.

În urma paravanului de cercetaşi ai lui Glover, linia de marş a lui Robb se întindea pe mai mulţi kilometri. Marelejon era în fruntea avangărzii. Catelyn călătorea în coloana principală, înconjurată de cai de război călăriţi de bărbaţi în armuri de oţel. Apoi venea convoiul de bagaje, o procesiune de căruţe încărcate cu mâncare, nutreţ, echipamente, daruri de nuntă, împreună cu răniţii prea slabi ca să meargă pe jos, sub ochiul vigilent al lui *Ser* Wendel Maderly şi al cavalerilor Portului Alb. În urma lor se târau turme de oi şi de capre, cirezi de vite costelive, după care venea, târşâindu-şi picioarele, un mic alai de vivandiere. Iar mai în spate se afla Robin Flint, cu ariergarda. Nu era nici un duşman în urma lor, pe sute de kilometri, dar Robb nu voia să-şi asume nici un risc.

Trei mii cinci sute erau, trei mii cinci sute de oameni care fuseseră însângeraţi la Pădurea Şoaptelor, care-şi înroşiseră săbiile în Bătălia Câmpurilor, la Oxcross, Ashemark şi Crag şi pe tot cuprinsul munţilor plini de aur din ţinutul de vest al Lannisterilor. Cu excepţia micului alai de prieteni ai fratelui său Edmure, lorzii Tridentului rămăseseră să apere ţinuturile riverane, în timp ce regele pornea să recucerească Nordul. La capătul drumului, îi aşteptau mireasa lui Edmure şi următoarea bătălie a lui Robb… *Iar pe mine, doi fii morţi, un pat gol şi un castel plin de năluci.* Era o perspectivă sumbră. *Brienne, unde eşti? Adu-mi fetele înapoi, Brienne. Adu-le tefere înapoi.*

Burniţa care îi însoţise se transformă spre amiază într-o ploaie măruntă şi continuă până după căderea serii. În ziua următoare, oamenii Nordului nu văzură soarele defel, ci înaintară sub cerul de plumb, cu glugile trase pe cap, ca să-şi ferească ochii de ploaie. Ploua neîncetat, preschimbând drumurile în mocirlă şi câmpurile în mlaştini, umflând apele râurilor şi desfrunzind copacii. În răpăiala continuă, oamenii nu se mai osteneau să flecărească, aşa că vorbeau numai când aveau ceva de spus, iar asta se întâmpla destul de rar.

— Suntem mai puternici decât părem, doamna mea, îi spuse Lady Maege Mormont, care mergea alături de ea. Catelyn se apropiase de Lady Maege şi de fiica ei cea mai mare, Dacey. Se dovediseră mai înţelegătoare decât majoritatea în privinţa lui

Jaime Lannister. Fiica era înaltă şi deşirată, mama scundă şi îndesată, dar se îmbrăcau la fel, în zale şi piele, cu ursul negru al Casei Mormont pe scut şi pe tunică. După gustul lui Catelyn, era o îmbrăcăminte ciudată pentru o doamnă, dar Dacey şi Lady Maege dădeau impresia că se simt mai în largul lor chiar decât fata din Tarth, atât ca luptători, cât şi ca femei.

— Am luptat alături de Tânărul Lup în fiecare bătălie, zise zglobie Dacey Mormont. N-a pierdut nici una până acum.

Nu, dar a pierdut toate celelalte, gândi Catelyn, însă nu era nimerit s-o spună cu voce tare. Oamenii Nordului nu duceau lipsă de curaj, însă erau departe de casă, cu prea puţine să-i susţină în afară de încrederea în tânărul lor rege. Încrederea trebuia păstrată cu orice preţ. *Trebuie să fiu mai puternică,* îşi spuse. *Trebuie să fiu puternică pentru Robb. Dacă voi cădea pradă disperării, durerea mă va mistui.* Totul depindea de această căsătorie. Dacă Edmure şi Roslin erau mulţumiţi unul cu celălalt, dacă întârziatul Lord Frey putea fi îmbunat şi îşi punea din nou puterea în slujba lui Robb… *Chiar şi atunci, ce şansă vom avea, prinşi între Lannister şi Greyjoy?* Era o întrebare la care Catelyn nu îndrăznea să se gândească, deşi Robb era preocupat aproape numai de ea. Îl vedea cum cerceta hărţile, ori de câte ori se opreau, în căutarea unui plan care i-ar putea aduce Nordul înapoi.

Fratele ei Edmure avea alte griji.

— Voi ce credeţi, toate fiicele Lordului Walder seamănă cu el? întrebă el, stând în pavilionul său înalt, vărgat, alături de Catelyn şi prietenii săi.

— Cu mame diferite, unele fete n-au cum să fie decât frumoase, zise Marq Piper, dar ce motiv ar avea mizerabilul bătrân să-ţi dea ţie una drăguţă?

— Chiar nici un motiv, răspunse Edmure ursuz.

Era mai mult decât putea suporta Catelyn.

— Cersei Lannister e frumoasă, zise ea cu asprime. Ai fi mai înţelept să te rogi ca mireasa ta să fie puternică şi sănătoasă, cu capul limpede şi inima credincioasă.

Şi cu asta îi părăsi.

Edmure i-o luă în nume de rău. În ziua următoare, o evită cu totul în timpul drumului, preferând compania lui Marq Piper, a lui Lymond Goodbrook, Patrek Mallister şi a tânărului Vances. *Ei nu-l dojenesc, decât în glumă,* îşi spuse Catelyn, când trecură în goană pe lângă ea în după-amiaza aceea, fără o vorbă. *Am fost*

întotdeauna prea dură cu Edmure, iar acum suferinţa îmi aspreşte fiecare cuvânt. Îşi regreta izbucnirea. Cădea destulă ploaie din cer şi fără ca ea să aducă mai multă. Şi chiar era un lucru atât de îngrozitor să-ţi doreşti o soţie drăguţă? Îşi aminti propria dezamăgire copilărească din prima clipă când l-a zărit pe Eddard Stark. Şi-l imaginase ca o versiune mai tânără a fratelui său Brandon, dar se înşelase. Ned era mai scund şi mai urât la faţă şi atât de posomorât! Vorbea destul de curtenitor, dar în spatele cuvintelor Catelyn simţea o răceală care se bătea cap în cap cu firea lui Brandon, a cărui veselie fusese la fel de nestăpânită ca furia. Chiar şi când Ned i-a luat fecioria, dragostea lor a fost mai aproape de datorie decât de pasiune. *Dar l-am zămislit pe Robb în noaptea aceea, am adus pe lume, împreună, un rege. Iar după război, la Winterfell, am avut parte de dragostea pe care şi-ar dori-o orice femeie, după ce am descoperit inima bună şi blândă din spatele chipului solemn al lui Ned. Nu există nici un motiv ca Edmure să nu găsească acelaşi lucru la Roslin a lui.*

După cum au vrut zeii, drumul îi duse prin Pădurea Şoaptelor, unde Robb câştigase prima lui mare victorie. Urmară cursul pârâului şerpuit din albia acelei văi înguste, strâmte, aşa cum făcuseră oamenii lui Jaime Lannister în acea noapte hotărâtoare. *Era mai cald atunci,* îşi aminti Catelyn, *copacii erau încă verzi şi pârâul nu ieşise din matcă.* Acum frunzele căzute sufocau pârâul şi se îngrămădeau în mormane ude printre pietre şi rădăcini, iar copacii care ascunseseră cândva oastea lui Robb îşi schimbaseră veşmântul verde cu frunze de un galben mohorât, cu pete maronii şi un roşu care îi amintea de rugină şi sânge uscat. Doar pinii şi molizii purtau încă straie verzi, ţâşnind spre pântecele norilor ca nişte suliţe înalte şi întunecate.

Nu numai copacii au murit de atunci, cugetă ea. În noaptea Pădurii Şoaptelor, Ned era încă în viaţă, în celula sa de sub Muntele lui Aegon. Bran şi Rickon erau la adăpost, în spatele zidurilor Winterfellului. *Iar Theon Greyjoy lupta de partea lui Robb şi se fălea cum fusese cât pe ce să-şi încrucişeze sabia cu Regicidul. Mai bine ar fi făcut-o. Dacă în locul fiilor Lordului Karstark ar fi murit Theon, câte rele ar fi fost evitate?*

Când traversară câmpul de luptă, Catelyn zări urme ale măcelului: un coif răsturnat, plin de apă, o suliţă despicată, oasele unui cal. Câteva mormane de piatră fuseseră ridicate peste trupurile unora dintre oamenii care căzuseră aici, dar

păsările de pradă le vizitaseră deja. În mijlocul talmeş-balmeşului de pietre, zări o pânză viu colorată şi bucăţi dintr-un metal strălucitor. O dată, văzu un chip holbându-se la ea, forma unui craniu care începea să iasă de sub carnea neagră, înmuiată.

Asta o făcu să se întrebe unde ajunsese să se odihnească Ned. Surorile tăcute îi duseseră osemintele la Nord, escortate de Hallis Mollen şi o mică gardă de onoare. Ajunsese vreodată Ned la Winterfell, să fie înhumat lângă fratele lui, Brandon, în criptele întunecate de sub castel? Sau poarta se închisese la Moat Cailin, înainte ca Hal şi surorile tăcute să poată trece?

Trei mii cinci sute de drumeţi şerpuiau de-a lungul văii, prin inima Pădurii Şoaptelor, dar rareori se simţise Catelyn Stark mai singură. Cu fiecare pas, era mai departe de Riverrun şi se pomeni întrebându-se dacă va mai revedea castelul vreodată. Sau era pierdut pe vecie, ca atâtea altele?

Cinci zile mai târziu, iscoadele lor se întoarseră să-i anunţe că apele umflate luaseră cu ele podul de lemn de la Fairmarket. Galhart Glover şi doi dintre oamenii săi mai îndrăzneţi încercaseră să-şi treacă înot caii peste năvalnica Furcă Albastră, la Ramsford. Doi cai fuseseră traşi la fund şi se înecaseră, împreună cu unul dintre călăreţi. Cât despre Glover, el reuşise să se agaţe de o piatră până când a fost scos afară.

— Râul n-a mai fost aşa de umflat din primăvară, zise Edmure. Şi dacă mai continuă să plouă, se va umfla şi mai mult.

— Există un pod mai încolo, în amonte, lângă Pietrele Vechi, îşi aminti Catelyn, care străbătuse adesea ţinuturile acestea, împreună cu tatăl ei. E mai vechi şi mai mic, dar dacă mai e încă în picioare…

— S-a dus, doamna mea, o întrerupse Galhart Glover. Dus de ape, chiar înainte de cel de la Fairmarket.

Robb se uită la Catelyn:

— Mai e vreun alt pod?

— Nu. Iar vadurile sunt de netrecut. Încercă să-şi amintească. Dacă nu putem trece Furca Albastră, va trebui s-o ocolim, prin Şapte Pâraie şi Mlaştinile Cotoroanţei.

— Mocirle şi drumuri proaste, îi preveni Edmure. Vom înainta încet, dar vom ajunge, presupun.

— Lordul Walder ne va aştepta, nu mă îndoiesc, zise Robb. Lothar i-a trimis o pasăre de la Riverrun, ştie că venim.

— Da, dar omul e irascibil şi suspicios din fire, zise Catelyn. Ar putea să ia această întârziere drept o insultă intenţionată.

— Prea bine, am să-i cer iertare şi pentru întârzierea noastră. Voi fi un rege jalnic, cerându-mi scuze la fiecare două vorbe. Robb strânse din buze. Sper că Bolton trece Tridentul înainte să înceapă ploile. Drumul regelui duce direct către nord, va avea parte de un marş uşor. Chiar şi pe jos, ar trebui să ajungă la Gemeni înaintea noastră.

— Şi când oamenii lui se vor alătura alor tăi, după ce-l vezi pe fratele meu însurat, ce urmează? îl întrebă Catelyn.

— Nordul. Robb îl scărpină pe Vânt Cenuşiu după ureche.

— Pe drumul dintre mlaştini? Spre Moat Cailin?

Robb îi zâmbi enigmatic.

— Asta ar fi o variantă, răspunse el, iar Catelyn ştiu, din tonul său, că nu avea de gând să spună mai mult. *Un rege înţelept nu-şi divulgă secretele,* îşi reaminti ea.

Ajunseră la Pietrele Vechi după încă opt zile de ploaie neîncetată şi poposiră pe dealul care se înălţa deasupra Furcii Albastre, între ruinele fortăreţei vechilor regi riverani. Fundaţiile dăinuiseră printre buruieni, indicând locurile unde se aflaseră cândva zidurile şi turnurile principale, dar oamenii locului îşi luaseră de mult tălpăşiţa, cu cea mai mare parte a pietrelor, să-şi ridice hambarele, septele şi fortăreţele. Cu toate acestea, în mijlocul a ceea ce cândva fusese curtea castelului, un sepulcru mare, sculptat în piatră, era încă în picioare, pe jumătate ascuns de iarba veştedă, înaltă până la brâu, în mijlocul unui morman de cenuşă.

Capacul mormântului fusese sculptat după înfăţişarea bărbatului ale cărui oase se odihneau dedesubt, dar ploaia şi vântul îşi făcuseră treaba. Regele purtase barbă, asta se vedea, dar altminteri chipul său era neted şi şters, doar cu vagi sugestii ale gurii, nasului, ochilor şi coroanei din jurul tâmplelor. Mâinile i se împreunau pe mânerul unui ciocan de război din piatră, care îi era aşezat pe piept. Cândva, ciocanul trebuie să fi fost gravat cu rune care îi spuneau numele şi povestea, dar secolele tociseră toate acestea. Piatra era crăpată şi sfărâmată la colţuri, decolorată ici şi colo de pete albe de licheni, în timp ce peste picioarele regelui, aproape până la piept, se întindeau trandafiri sălbatici.

Acolo îl găsi Catelyn pe Robb, întunecat, în amurg, doar cu Vântul Cenuşiu alături. Ploaia se oprise în sfârşit şi Robb avea capul descoperit.

— Castelul acesta are un nume? întrebă el cu glas şoptit, când

ea se apropie.

— Pietrele Vechi îi spunea toată lumea, de când eram eu mică, dar fără îndoială, a avut vreun alt nume când era încă reşedinţa regilor.

Poposise aici cândva, cu tatăl ei, în drumul către Seagard. *Petyr era şi el cu noi...*

— Există un cântec, îşi aminti el. *Jenny de la Pietrele Vechi, cu flori în păr.*

— La sfârşit, rămânem cu toţii doar cântece. Dacă suntem norocoşi.

Se jucase de-a Jenny în ziua aceea, chiar îşi împletise flori în păr. Iar Petyr se prefăcuse că e Prinţul Libelulelor. Catelyn nu avea pe atunci mai mult de doisprezece ani, iar Petyr era doar un băieţel.

Robb cercetă sepulcrul.

— Al cui e mormântul?

— Aici zace Tristifer, Al Patrulea Pe Numele Său, Rege al Râurilor şi al Munţilor. Tatăl său îi spusese odată povestea. A domnit de la Trident până la Gât, cu mii de ani înainte de Jenny şi prinţul ei, în vremurile când regatele Primilor Oameni se prăbuşeau unul după altul în faţa năvălirii andalilor. Ciocanul Dreptăţii i se spunea. A purtat o sută de bătălii şi a câştigat nouăzeci şi nouă, sau cel puţin aşa zic cântăreţii, iar când l-a ridicat, acest castel a fost cel mai puternic din Westeros. Catelyn aşeză o mână pe umărul fiului său. A murit în a o suta bătălie, când şapte regi andali şi-au unit forţele împotriva lui. Cel de-al cincilea Tristifer nu l-a egalat şi în curând regatul a pierit, iar apoi castelul şi, în sfârşit, ultimul moştenitor din linia lor. Cu Tristifer al Cincilea, a murit Casa Mudd, care stăpânise ţinuturile riverane o mie de ani înainte de venirea andalilor.

— Moştenitorul său i-a înşelat aşteptările. Robb îşi trecu o mână peste piatra aspră, mâncată de vremi. Sperasem s-o las pe Jeyne însărcinată... am încercat destul de des, dar nu sunt sigur...

— Nu se întâmplă întotdeauna de prima oară. *Deşi mie mi s-a întâmplat.* Poate nici a suta oară. Eşti foarte tânăr.

— Tânăr şi rege, spuse el. Un rege trebuie să aibă un moştenitor. Dacă e să mor în următoarea bătălie, regatul nu trebuie să moară odată cu mine. După lege, Sansa este următoarea pe linia succesiunii, aşa că Winterfellul şi Nordul îi vor reveni ei. Gura i se încleşta. Ei şi nobilului ei soţ, Tyrion

Lannister. Nu pot îngădui asta. Nu *voi* îngădui asta. Nordul nu trebuie să încapă niciodată pe mâna acelui pitic.

— Nu, fu de acord Catelyn. Trebuie să numeşti un alt moştenitor până când Jeyne îţi dăruieşte un fiu. Chibzui o clipă. Tatăl tatălui tău nu are fraţi sau surori, dar fratele lui a avut o soră care s-a măritat cu un fiu mai mic al Lordului Raymar Royce, din ramura tânără. Au avut trei fiice şi toate s-au măritat cu lorzi mărunţi din Vale. Un Waynwoo şi un Corbray, cu siguranţă. Cel mai tânăr… să fi fost un Templeton, dar…

— Mamă. Era o anumită asprime în tonul lui Robb. Tu uiţi. Tatăl meu a avut patru fii.

Nu uitase, nu voise să se gândească la asta, dar era pusă în faţa faptului împlinit.

— Un Snow nu e un Stark.

— Jon e mai degrabă Stark decât vreun lord mărunt din Vale, care n-a văzut în viaţa lui Winterfellul.

— Jon e un frate al Rondului de Noapte, care a jurat să nu-şi ia soţie şi să nu aibă copii. Veşmintele negre se îmbracă pe viaţă.

— La fel jură şi cavalerii Gărzii Regale. Asta nu i-a împiedicat pe Lannisteri să le smulgă mantiile albe lui *Ser* Barristan Selmy şi lui *Ser* Boros Blount, când n-au mai avut nevoie de ei. Dacă trimit Rondului o sută de oameni în locul lui Jon, pun prinsoare că vor găsi o cale să-l elibereze de jurăminte.

E hotărât. Catelyn ştia cât de încăpăţânat putea fi fiul ei.

— Un bastard nu poate moşteni.

— Nu, dacă nu e recunoscut printr-un decret regal, zise Robb. În privinţa asta există mai multe precedente decât în cea a eliberării de jurământ a unui Frate Jurat.

— Precedente, zise ea cu amărăciune. Da, Aegon al patrulea şi-a recunoscut bastarzii pe patul de moarte. Şi câtă durere, suferinţă, cât război şi câte crime au izvorât de aici? Ştiu că ai încredere în Jon. Dar Jon poate avea încredere în fiii săi? Sau în fiii *lor?* Pretendenţii Blackfyre le-au făcut necazuri Targaryenilor timp de cinci generaţii, până când Barristan Viteazul l-a omorât pe ultimul pe insulele Stepstones. Dacă-l recunoşti pe Jon, n-ai cum să-l mai faci bastard înapoi. Dacă se căsătoreşte şi are copii, nici unul dintre fiii pe care-i vei avea cu Jeyne nu va fi în siguranţă.

— Jon nu s-ar atinge niciodată de un fiu al meu.

— Nu, cum nu s-a atins nici Theon Greyjoy de Bran şi de Rickon.

Vântul Cenuşiu sări pe mormântul Regelui Tristifer, dezvelindu-şi dinţii. Chipul lui Robb era rece.

— Asta e pe cât de nedrept, pe atât de crud. Jon nu e Theon.

— Roagă-te să fie aşa. La surorile tale te-ai gândit? Cum rămâne cu drepturile *lor?* Sunt de acord că nu trebuie să lăsăm Nordul să cadă în mâna Pezevenghiului, dar cu Arya cum rămâne? După lege, ea urmează după Sansa… propria ta soră, din sânge regesc…

— *… şi moartă.* Nimeni n-a văzut-o sau n-a auzit de ea de când l-au decapitat pe tata. De ce te minţi? Arya nu mai este, aşa cum nu mai sunt nici Bran sau Rickon, şi o vor omorî pe Sansa după ce piticul îi face un copil. Jon e singurul frate care-mi rămâne. Dacă mor fără descendenţi, vreau ca el să-mi urmeze ca Rege al Nordului. Sperasem că mă vei susţine.

— Nu pot, spuse ea. În orice alte privinţe, Robb. Dar nu în această… această nebunie. Nu-mi cere aşa ceva.

— Nu trebuie. Eu sunt regele.

Robb se întoarse şi se îndepărtă. Iar Vântul Cenuşiu sări jos de pe mormânt şi porni, în salturi, pe urmele lui.

Ce am făcut? se întrebă Catelyn obosită, stând singură lângă mormântul de piatră al lui Tristifer. *Prima dată îl înfurii pe Edmure, iar acum pe Robb, dar n-am făcut decât să rostesc adevărul. Sunt oare bărbaţii atât de fragili încât nu suportă să-l audă?* Ar fi putut să plângă atunci, dacă n-ar fi început cerul să-şi verse lacrimile în locul ei. Nu avu de ales decât să se întoarcă la cort şi să stea acolo, în tăcere.

În ziua următoare, Robb era pretutindeni şi în fiece loc, călărind în fruntea avangărzii cu Marelejon, în recunoaştere cu Vântul Cenuşiu, alergând înapoi la Robin Flint, cu ariergarda lui. Oamenii spuneau cu mândrie că regele lor lup era primul care se trezea în zori şi ultimul care se culca noaptea, dar Catelyn se întreba dacă fiul ei dormea vreodată. *Devine la fel de uscăţiv şi de flămând ca lupul străvechi.*

— Doamna mea, îi spuse Maege Mormont, într-o dimineaţă, în timp ce înaintau prin ploaia măruntă, eşti atât de posomorâtă. Îţi lipseşte ceva?

Nobilul meu soţ e mort, la fel şi tatăl meu. Doi dintre fiii mei au fost ucişi, una din fiicele mele a fost dată de soţie unui pitic perfid, să-i poarte în pântece pruncii nevolnici, cealaltă a dispărut şi e probabil moartă, iar ultimul meu fiu şi unicul meu frate sunt amândoi supăraţi pe mine. Ce mi-ar putea lipsi? Dar

era un adevăr mai crud decât ar fi vrut să audă Lady Maege.

— E o ploaie afurisită, zise Catelyn în schimb. Multe am îndurat şi alte primejdii şi suferinţe ne aşteaptă. Trebuie să le înfruntăm cu curaj, cu goarnele răsunând şi flamurile fluturând măreţe. Dar ploaia asta ne doboară. Flamurile atârnă pleoştite şi îmbibate de ploaie, oamenii se cuibăresc sub mantiile lor şi abia dacă schimbă o vorbă. Numai o ploaie afurisită vrea să ne îngheţe inimile când avem atâta nevoie ca ele să ardă fierbinţi.

Dacey Mormont ridică privirea către cer.

— Prefer să mă potopească ploaia decât săgeţile.

Catelyn zâmbi fără să vrea.

— Mă tem că eşti mai curajoasă decât mine. Toate femeile din Insula Urşilor sunt războinice atât de neînfricate?

— Ursoaice, da, răspunse Lady Maege. Trebuie să fim. În vremurile de demult, veneau oamenii de fier să ne atace, în corăbiile lor lungi, sau sălbaticii de la Ţărmul Îngheţat. Bărbaţii erau plecaţi mai tot timpul la pescuit. Soţiile pe care le lăsau în urmă erau nevoite să se apere, pe ele şi copiii lor, altfel erau răpite.

— Pe poarta noastră, zise Dacey, se află sculptată o femeie în blană de urs, cu un copil la sân, culcat pe un braţ. În cealaltă mână ţine o secure de război. Nu e o doamnă adevărată femeia aceea, dar întotdeauna mi-a fost dragă.

— Nepotul meu Jorah a adus o dată acasă o doamnă adevărată, zise Lady Maege. O câştigase într-un turnir. Cât mai ura sculptura aceea!

— Da, şi toate celelalte, adăugă Dacey. Avea părul ca aurul tors, acea Lynesse. Pielea ca laptele. Dar mâinile ei delicate nu erau făcute pentru securi.

— Nici sfârcurile pentru alăptat, zise mama ei, fără ocolişuri.

Catelyn ştia despre cine vorbeau. Jorah Mormont îşi aducea cea de-a doua soţie la Winterfell, la festivaluri, iar o dată au rămas pentru două săptămâni, îşi amintea cât de tânără era Lady Lynesse, cât de frumoasă şi cât de nefericită. Într-o noapte, după mai multe cupe de vin, îi mărturisise lui Catelyn că Nordul nu era locul potrivit pentru o Hightower din Oraşul Vechi.

— A existat şi o Tully din Riverrun care simţea cândva acelaşi lucru, îi răspunsese ea cu blândeţe, încercând s-o consoleze, dar cu timpul, a găsit aici multe lucruri pe care le-a putut iubi.

Toate s-au dus acum, cugetă Catelyn. *Winterfellul şi Ned, Bran şi Rickon, Sansa, Arya, toate au pierit.* Doar Robb mai rămăsese.

Avea, până la urmă, prea mult din Lynesse Hightower şi prea puţin din clanul Stark? *Aş vrea să fi învăţat să mânuiesc un topor, poate că aşa aş fi fost în stare să-i apăr mai bine.*

Trecea zi după zi şi ploaia nu se oprea. Străbătură tot drumul până la Furca Albastră, dincolo de Cele Şapte Pâraie, unde râul se despletea într-o ţesătură de râuleţe şi pâraie, pe urmă prin Mlaştina Vrăjitoarei, unde mocirlele verzi, sclipitoare, aşteptau să-i înghită pe cei imprudenţi şi unde terenul moale trăgea de copitele cailor ca un prunc înfometat de ţâţa mamei. Drumul era mai mult decât anevoios. Fură nevoiţi să abandoneze în mlaştini jumătate din căruţe, împărţindu-le încărcătura între catâri şi caii de povară.

Lordul Jason Mallister îi ajunse din urmă în mijlocul Mlaştinilor Cotoroanţei. Rămăsese mai mult de o oră până la lăsarea întunericului, când sosi cu coloana sa, dar Robb ordonă îndată aşezarea taberei, iar *Ser* Raynald Westerling veni s-o conducă pe Catelyn la cortul regelui. Îşi găsi fiul aşezat lângă un mangal, cu o hartă pe genunchi. Vântul Cenuşiu dormea la picioarele lui. Marelejon era cu el, împreună cu Galhart Glover, Maege Mormont, Edmure şi un bărbat pe care Catelyn nu-l cunoştea, un bărbat trupeş, chel, cu un aer slugarnic. *Nu e lord,* îşi dădu ea seama îndată ce dădu cu ochii de străin. *Nici măcar războinic.*

Jason Mallister se ridică, cedându-i lui Catelyn locul. Părul lui avea aproape tot atâtea fire albe câte castanii, dar Lordul de Seagard era încă un bărbat chipeş, înalt şi subţire, cu o faţă cizelată, proaspăt bărbierită, pometi înalţi şi ochi aprigi, albaştri-cenuşii.

— Lady Stark, e întotdeauna o plăcere. Aduc veşti bune, nădăjduiesc.

— Avem nevoie disperată de aşa ceva, lordul meu. Se aşeză, ascultă ploaia răpăind zgomotos pe canavaua de deasupra capului.

Robb aşteptă ca *Ser* Raynald să închidă clapa cortului.

— Zeii ne-au auzit rugăciunile, lorzii mei. Lordul Jason l-a adus pe căpitanul *Myrahamului,* un neguţător din Oraşul Vechi. Căpitane, povesteşte-le ce mi-ai spus.

— Da, Înălţimea Ta. Îşi linse buzele groase cu nervozitate. Ultimul port în care am poposit înainte de Seagard a fost Lordsport, de pe Insula Pyke. Oamenii de fier m-au ţinut acolo mai bine de un an, aşa au făcut. Din porunca Regelui Balon. Numai că, ei, bine, fără să mai lungesc vorba, acum e mort.

— Balon Greyjoy? Inima lui Catelyn se opri o clipă în loc. Vrei să ne spui că Balon Greyjoy e mort?

Micul căpitan zdrenţăros încuviinţă.

— Ştii cum e construit Castelul Pyke, pe un promontoriu, şi o parte pe stâncile şi insulele din larg, cu poduri între ele? După cum am auzit eu povestea la Lordsport, bătea un vânt dinspre vest, cu ploaie şi tunete, şi bătrânul Rege Balon traversa unul dintre poduri, când s-a stârnit un vânt şi l-a făcut fărâme. Regele a ieşit la mal două zile mai târziu, cu trupul umflat şi zdrobit. Crabii îi mâncaseră ochii, aşa am auzit.

Marelejon râse.

— Crabi regi, nădăjduiesc, să se delecteze cu aşa o piftie regală, nu?

Căpitanul clătină din cap.

— Da, dar asta nu e totul, nu. Se aplecă, apropiindu-se: *Fratele* s-a întors.

— Victarion? întrebă mirat Galhart Glover.

— Euron. I se spune Ochiul Ciorii. Un pirat mai negru decât s-a pomenit vreodată. Era plecat de ani de zile, dar nici n-a apucat Lordul Balon să se răcească bine, că şi-a şi făcut apariţia, intrând în Lordsport cu *Tăcerea* lui. Vele negre, carenă roşie şi un echipaj de muţi. Făcuse drumul până la Ashai şi înapoi, după câte am auzit. Dar oriunde o fi fost, acum e acasă şi a intrat direct în Pyke, unde şi-a aşezat fundul pe Stânca Mării şi l-a înecat pe Lordul Botley într-un butoi cu apă de mare când a protestat. Aşa stăteau lucrurile când am alergat la *Myraham* şi am ridicat ancora pe furiş, sperând să pot scăpa cât timp situaţia era tulbure. Şi aşa am făcut şi iată-mă aici.

— Căpitane, zise Robb când bărbatul isprăvi, ai mulţumirile mele şi nu vei rămâne nerăsplătit. Lordul Jason te va duce înapoi la corabia ta după ce termină. Aşteaptă afară, rogu-te.

— Aşa voi face, Înălţimea Ta. Aşa voi face.

Îndată ce bărbatul părăsi pavilionul regelui, Marelejon începu să râdă, dar Robb îl reduse la tăcere cu o privire.

— Euron Greyjoy nu e ceea ce se poate numi rege, de-ar fi să fie adevărate doar jumătate din cele povestite de Theon despre el. Theon e moştenitorul de drept, dacă nu e mort… dar Victarion dispune de Flota de Fier. Nu-mi vine a crede că va rămâne la Moat Cailin, în timp ce Euron Ochiul Ciorii şade pe Stânca Mării. *Trebuie* să se întoarcă.

— Există şi o fiică, îi reaminti Galhart Glover. Cea care are în

stăpânire Deepwood Motte, precum şi soţia şi copilul lui Robert.

— Dacă rămâne la Deepwood Motte, asta e *tot* ce poate spera să stăpânească, zise Robb. Ceea ce este valabil pentru fraţi este şi mai valabil pentru ea. Va trebui să meargă acasă, să-l dea afară pe Euron şi să-şi revendice tronul. Fiul lui Catelyn se întoarse către Jason Mallister: Ai o flotă la Seagard?

— O flotă, Înălţimea Ta? Jumătate de duzină de corăbii lungi şi două galere de război. Suficient ca să-mi apăr propriile ţărmuri împotriva năvălitorilor, dar n-aş putea spera să pot înfrunta Flota de Fier în luptă.

— Nici nu ţi-aş cere-o. Oamenii de fier vor porni către Pyke, presupun. Theon mi-a spus cum gândesc oamenii lui. Fiecare căpitan e rege pe puntea sa. Vor voi cu toţii să aibă un cuvânt de spus în privinţa succesiunii. Lordul meu, am nevoie de două dintre corăbiile tale lungi, să dea ocol Capului Vulturilor şi să meargă pe Gât în sus, către Straja Apei Cenuşii.

Lordul Jason şovăi.

— Zeci de pâraie străbat pădurea udă, toate cu apele mici, nămoloase şi neexplorate. Nici măcar nu le-aş numi râuri. Canalele îşi schimbă cursul mereu. Găseşti acolo nesfârşite bancuri de nisip, capcane şi încrengături de copaci putreziţi. Iar Straja Apei Cenuşii se *deplasează*. Cum să-l poată găsi corăbiile mele?

— Mergi în amonte arborând flamurile mele. Oamenii mlaştinilor te vor găsi. Vreau două corăbii, să dublez şansele ca mesajele mele să ajungă la Howland Reed. Lady Maege va fi pe una dintre ele. Galhart pe a doua. Se întoarse către cei doi pe care-i numise: Veţi duce scrisori către acei lorzi ai mei care rămân în Nord, dar toate ordinele pe care le vor cuprinde vor fi false, în caz că aveţi ghinionul să fiţi prinşi. Dacă se întâmplă asta, trebuie să le spuneţi că vă îndreptaţi către nord. Înapoi la Insula Ursului sau spre Ţărmul Stâncos. Bătu cu degetul pe hartă. Moat Cailin este cheia. Lordul Balon ştia asta, de aceea l-a trimis pe fratele său Victarion acolo, cu nucleul dur al oştirii Greyjoy.

— Cu sau fără gâlcevi pentru tron, oamenii de fier nu sunt aşa de nechibzuiţi încât să abandoneze Moat Cailin, zise Lady Maege.

— Nu, o aprobă Robb. Victarion va lăsa acolo cea mai bună parte a garnizoanei sale, presupun. Dar fiecare om pe care îl ia cu el va însemna cu un om mai puţin de înfruntat. Şi va lua mulţi dintre căpitanii lui, fiţi siguri de asta. Conducătorii. Va avea nevoie de asemenea oameni care să vorbească în numele lui,

dacă speră să se aşeze pe Stânca Mării.

— Nu poţi să ataci pe drumul dintre mlaştini, Înălţimea Ta, zise Galhart Glover. Căile de acces sunt prea înguste. Nu ai cum să te desfăşori. Nimeni n-a cucerit vreodată Moat Cailin.

— Dinspre sud, punctă Robb. Dar noi putem să atacăm simultan dinspre nord şi vest şi să-i lovim pe oamenii de fier pe la spate, în timp ce ei resping, pe drumul dintre mlaştini, ceea ce vor crede că e asaltul meu principal. Atunci avem o şansă. După ce îmi unesc forţele cu Lordul Bolton şi Casa Frey, voi avea mai mult de douăsprezece mii de oameni. Vreau să-i împart în trei batalioane care să pornească pe drumul dintre mlaştini la o distanţă de o jumătate de zi. Dacă Greyjoyii au ochi la sud de Gât, îmi vor vedea întreaga armată năvălind către Moat Cailin. Roose Bolton va avea ariergarda, în timp ce eu voi comanda trupele centrale. Marejon, tu vei ataca Moat Cailin cu avangarda. Atacul tău trebuie să fie atât de cumplit încât oamenii de fier să nu aibă răgazul să se întrebe dacă se furişează cineva în spatele lor, dinspre nord.

Marelejon râse înfundat.

— Oamenii tăi ar face bine să se furişeze repede, altfel ai mei se vor căţăra pe zidurile alea şi vor cuceri Moat Cailin înainte să apuci să-ţi arăţi faţa. Ţi-l voi oferi în dar când veţi ajunge sus, cu pas de melc.

— E un dar pe care l-aş primi bucuros, zise Robb.

Edmure se încruntă.

— Vorbiţi despre un atac pe la spate, dar cum vă gândiţi să ajungeţi la nord de ei?

— Prin Gât există cărări care nu sunt trecute pe hartă, unchiule. Cărări cunoscute doar de oamenii mlaştinilor – poteci înguste şi drumuri acoperite de apă prin stufăriş, care nu pot fi străbătute decât cu barca. Se întoarse către cei doi mesageri ai săi: Spuneţi-i lui Howland Reed că trebuie să-mi trimită călăuze la două zile după ce voi porni pe drumul mlaştinilor. Să le trimită la batalionul *central,* unde flutură stindardul meu. Trei oştiri vor pleca de la Gemeni, însă doar două vor ajunge la Moat Cailin. Batalionul meu se va risipi în Gât, pentru a se reuni pe Râul Febra. Dacă ne mişcăm iute după nunta unchiului meu, putem fi pe poziţii până la sfârşitul anului. Vom ataca Moat Cailin din trei părţi în prima zi a noului secol, când oamenii de fier se vor trezi cu capetele bubuind din pricina miedului pe care-l vor fi dat pe gât în seara precedentă.

— Îmi place planul ăsta, zise Marelejon. Zău că-mi place.

Galhart Glover se şterse la gură.

— Există riscuri. Dacă oamenii mlaştinilor te trădează…

— Nu vom sta mai rău ca înainte. Dar nu mă vor trăda. Tatăl meu ştia cât preţuieşte Howland Reed. Robb înfăşură harta şi abia apoi se uită la Catelyn: Mamă.

Catelyn se încorda.

— Pentru mine ai vreun rol în toate acestea?

— Rolul tău e să rămâi teafără. Călătoria noastră prin Gât va fi primejdioasă şi nimic nu ne aşteaptă în Nord în afară de luptă. Dar Lordul Mallister a avut amabilitatea de a se oferi să te apere la Seagard, până când se sfârşeşte războiul. Te vei simţi bine acolo, ştiu.

Să-mi fie aceasta pedeapsa pentru că l-am înfruntat în privinţa lui Jon Snow? Sau pentru că sunt femeie ori, mai rău, mamă? Abia după o clipă îşi dădu seama că o priveau cu toţii. *Ştiu,* înţelese ea. Catelyn n-ar fi trebuit să se mire. Nu-şi făcuse prieteni eliberându-l pe Regicid şi nu o dată îl auzise pe Marelejon spunând că femeile n-aveau ce căuta pe câmpul de luptă.

Trebuie că furia îi înroşise faţa, căci Galhart Glover interveni înainte ca ea să rostească vreun cuvânt:

— Doamna mea, Regele e înţelept. E mai bine să nu vii cu noi.

— Seagard se va lumina de prezenţa ta, Lady Catelyn, zise Lordul Jason Mallister.

— Vreţi să mă faceţi prizonieră, spuse ea.

— Oaspete de seamă, insistă Lordul Jason.

Catelyn se întoarse către fiul ei:

— Nu vreau să-l jignesc pe Lordul Jason, zise ea pe un ton oficial, dar dacă nu pot merge mai departe cu voi, prefer să mă întorc la Riverrun.

— Mi-am lăsat soţia la Riverrun. Vreau ca mama mea să fie în altă parte. Dacă-ţi păstrezi toate comorile într-o singură vistierie, nu faci decât să uşurezi misiunea celor care te jefuiesc. După nuntă, vei merge la Seagard, aceasta este porunca mea regală. Robb se ridică şi, cât ai clipi, soarta ei era pecetluită. Regele luă o bucată de pergament: Încă o chestiune. Lordul Balon a lăsat haos în urma lui, să sperăm. Nu voi face acelaşi lucru. Dar încă nu am un fiu, fraţii mei Bran şi Rickon sunt morţi, iar sora mea este măritată cu un Lannister. Am chibzuit îndelung asupra urmaşului meu. Vă poruncesc acum, ca lorzi loiali şi cinstiţi, să vă

puneţi sigiliile pe acest document, ca martori la decizia mea.

Un adevărat rege, gândi Catelyn, înfrântă. Nu putea decât să spere că şi capcana pe care o pregătise pentru Moat Cailin va funcţiona la fel de bine ca aceea în care tocmai o prinsese pe ea.

SAMWELL

Copacul Alb, gândi Sam. *Te rog, să fie Copacul Alb.* Îşi amintea Copacul Alb. Copacul Alb se afla pe hărţile pe care le desenase el, în drumul lor spre nord. Dacă satul acesta era Copacul Alb, ştia unde se aflau. *Te rog, trebuie să fie.* Îşi dorea asta atât de mult, încât, pentru scurtă vreme, îşi uită picioarele, îşi uită durerea de gambe şi de şale şi degetele îngheţate pe care nu şi le mai simţea. Uită chiar şi de Lordul Mormont şi de Craster, de arătări şi de Ceilalţi. *Copacul Alb,* se rugă Sam oricărui zeu care l-ar putea auzi.

Însă toate satele sălbaticilor semănau între ele. În mijlocul acestuia creştea un uriaş copac al inimii… dar un copac alb nu însemna neapărat *Copacul Alb.* Nu fuseseră copacii inimii de la Copacul Alb mai mari decât acesta? Poate că şi-l amintea greşit. Faţa gravată în trunchiul alb ca osul era lungă şi tristă. Din ochi i se prelingeau lacrimi roşii de sevă uscată. *Aşa a arătat când am venit la nord?* Sam nu-şi putea aminti.

În jurul copacului se aflau câteva colibe cu o singură încăpere, cu acoperişuri de pământ, un conac construit din bârne şi năpădit de muşchi, o fântână de piatră, un ţarc de oi… dar nici oi, nici oameni. Sălbaticii plecaseră să i se alăture lui Mance Rayder, la Colţii de Gheaţă, luând cu ei tot ce aveau, în afară de aceste case. Sam era recunoscător pentru asta. Noaptea se apropia cu paşi repezi şi se bucura să poată dormi sub un acoperiş, măcar o dată. Era atât de obosit încât i se părea că merge de o viaţă. Cizmele îi erau distruse şi toate băşicile de pe picioare i se spărseseră, transformându-se în bătături, însă acum avea noi băşici sub bătături şi degetele de la picioare îi îngheţau.

Dar Sam ştia că n-avea de ales decât să umble sau să moară. Gilly era încă slăbită după naştere şi, în plus, îşi ducea copilul în braţe. Avea nevoie de cal mai mult decât el. Cel de-al doilea cal le murise la trei zile de Fortăreaţa lui Craster. Fusese o minune că rezistase şi atât, biata iapă înfometată. Greutatea lui Sam îi venise probabil de hac. Ar fi putut să încerce să încalece doi pe un cal, dar Sam se temea că se va repeta aceeaşi poveste. *E mai bine să merg pe jos.*

Sam o lăsă pe Gilly în conac să facă focul, în timp ce el îşi vâra capul prin colibe. Ea se pricepea mai bine la aprinsul focului;

Sam nu părea să izbutească niciodată să aprindă vreascurile, iar ultima oară când încercase să stârnească o scânteie cu o bucată de cremene şi o lamă de oţel, reuşise să se taie cu cuţitul. Gilly îi legase rana, oprindu-i sângele, dar mâna îi era înţepenită şi dureroasă şi mai neîndemânatică decât fusese înainte. Ştia că ar trebui să-şi spele rana, să schimbe bandajul, dar îi era frică să se uite la ea. În plus, era atât de frig încât ura să-şi scoată mănuşile.

Sam nu ştia ce spera să găsească în bordeiele goale. Poate că sălbaticii lăsaseră ceva mâncare în urma lor. Trebuia să arunce o privire. Jon cercetase colibele de la Copacul Alb, în drumul lor spre nord. Într-una dintre ele, auzi foşnet de şobolani dintr-un colţ întunecat, dar altminteri, nu se găsea nimic în nici una dintre ele, în afară de paie vechi, mirosuri la fel şi nişte cenuşă lângă găurile de fum.

Se întoarse la copacul inimii şi îi cercetă o clipă chipul cioplit. *Nu e chipul pe care l-am văzut,* recunoscu el. *Copacul nu e nici pe jumătate cât cel de la Copacul Alb.* Ochii roşii plângeau cu lacrimi de sânge şi nici asta nu-şi amintea. Se prăbuşi, greoi, în genunchi.

— Vechi zei, ascultaţi-mi ruga. Zeii tatălui meu au fost Cei Şapte, dar eu în faţa voastră mi-am rostit jurămintele atunci când am intrat în Rondul de Noapte. Ajutaţi-ne acum. Mă tem că ne-am rătăcit. Ne e foame şi atât de frig! Nu ştiu în care zei cred acum… vă rog, dacă sunteţi aici, ajutaţi-ne. Gilly are un copilaş.

Nu ştia ce altceva să spună. Întunericul se adâncea, iar frunzele copacului inimii foşneau încet, unduindu-se ca o mie de mâini roşii de sânge. Dacă zeii lui Jon îl auziseră sau nu, asta nu putea să spună.

Când ajunse înapoi în conac, focul ardea. Gilly stătea lângă el, cu blănurile desfăcute şi pruncul la sân. *E la fel de înfometat ca noi toţi,* gândi Sam. Bătrâna şterpelise mâncare pentru ei din cămările lui Craster, dar deja o mâncaseră aproape pe toată. Sam fusese un vânător fără şansă chiar şi la Horn Hill, unde vânatul era din belşug şi unde avea câini şi hăitaşi să-l ajute. Aici, în această nesfârşită pădure pustie, şansele să prindă ceva erau şi mai îndepărtate. Eforturile lui de a pescui în lacuri şi râuri pe jumătate îngheţate fuseseră, de asemenea, jalnice eşecuri.

— Cât mai avem, Sam? întrebă Gilly. E încă departe?

— Nu aşa departe. Nu mai departe decât a fost până acum. Sam se scutură, dându-şi jos raniţa din spate, se aşeză cu greutate şi încercă să-şi încrucişeze picioarele. Spatele îl durea

atât de rău din cauza umblatului, încât i-ar fi plăcut să se sprijine de unul dintre pilonii sculptaţi în lemn care susţineau acoperişul, dar focul era în mijlocul încăperii, sub gaura de fum, şi Sam tânjea după căldură chiar mai mult decât după comoditate. În câteva zile ar trebui să ajungem.

Sam avea hărţile, dar dacă acesta nu era Copacul Alb, atunci nu le erau prea mult de folos. *Am mers prea departe spre est, ocolind lacurile alea,* cugetă el, *dar poate prea departe spre vest, când am încercat să refac drumul.* Începea să urască lacurile şi râurile. Aici, sus, nu întâlneau niciodată poduri plutitoare sau punţi, ceea ce însemna că erau nevoiţi să ocolească lacurile şi să caute, până departe, locuri pe unde puteau trece apa. Era mai uşor să urmăreşti o potecă decât să străbaţi pădurea, mai uşor să înconjuri o creastă decât să o escaladezi. *Dacă Bannen sau Dywen ar fi cu noi, ne-am afla deja la Castelul Negru, încălzindu-ne picioarele în sala comună.* Dar Bannen era mort, iar Dywen era plecat cu Grenn, cu Edd cel Trist şi cu ceilalţi.

Zidul măsoară cinci sute de kilometri în lungime şi două sute de metri în înălţime, îşi reaminti Sam. Dacă mai continuau să meargă spre sud, *trebuia* să-l găsească, mai devreme sau mai târziu. Şi era convins că se îndreptaseră spre sud. Ziua se orienta după soare, iar în nopţile senine puteau urmări coada Dragonului de Gheaţă, deşi nu călătoriseră prea mult pe timp de noapte, de când murise cel de-al doilea cal. Chiar şi când era lună plină, pe sub copaci era prea întuneric şi ar fi fost foarte uşor ca Sam sau ultimul cal să-şi rupă un picior. *Trebuie să fim departe la sud acum, trebuie să fim.*

Însă nu era la fel de sigur cât de departe spre est sau spre vest putuseră să rătăcească. Aveau să ajungă la Zid, da… într-o zi sau în două săptămâni, nu putea fi mai departe de atât, negreşit, negreşit… dar *unde?* Poarta de la Castelul Negru trebuia s-o găsească, singura cale de a pătrunde dincolo de Zid, pe o distanţă de mai bine de cinci sute de kilometri.

— Zidul e atât de mare cum spunea Craster? întrebă Gilly.

— Mai mare. Sam încerca să pară vesel. Atât de mare încât nici măcar nu poţi zări castelele ascunse în spatele lui. Dar sunt acolo, vei vedea. Zidul e în întregime din gheaţă, dar castelele sunt din piatră şi lemn. Au turnuri înalte şi beciuri adânci şi un imens palat, cu un foc mare care arde în cămin zi şi noapte. E atât de cald acolo, Gilly, că n-o să-ţi vină să crezi.

— Aş putea sta lângă foc? Eu şi feciorul? Nu mult, doar până

ce ne încălzim bine?
— Poţi să stai lângă foc cât doreşti. Şi vei avea mâncare şi băutură. Vin fierbinte cu mirodenii şi o strachină de tocană de vânat cu ceapă şi pâinea lui Hobb scoasă din cuptor, atât de fierbinte încât te va arde la degete. Sam îşi scoase o mănuşă, ca să-şi mişte degetele lângă flăcări, şi în curând regretă. Îi amorţiseră de frig, dar pe măsură ce începea să şi le simtă îl dureau atât de tare încât îi venea să ţipe. Uneori, unul dintre fraţi cântă, continuă el, ca să-şi mute gândul de la durere. Dareon cântă cel mai bine, dar l-au trimis la Eastwatch. Dar mai e Halder. Şi Broscoiul. Numele lui adevărat este Todder, dar arată ca o broască, aşa că i-am spus Broscoiul. Îi place să cânte, dar are o voce îngrozitoare.
— Tu cânţi? Gilly îşi rearanjă blănurile şi mută copilul de la un sân la celălalt.
Sam roşi.
— Eu... eu ştiu câteva cântece. Când eram mic, îmi plăcea să cânt. Şi dansam, dar nobilului meu tată nu i-a plăcut niciodată să fac asta. Zicea că, dacă vreau să ţopăi de colo-colo, ar trebui s-o fac în curte, cu o sabie în mână.
— Ai putea să cânţi un cântec de la sud? Pentru copilaş?
— Dacă vrei. Sam cumpăni o clipă. E un cântec pe care septonul nostru ni-l cânta, mie şi surorii mele, când eram mici şi era timpul să mergem la culcare. *Cântecul Celor Şapte* se numeşte. Îşi drese glasul şi începu să cânte cu glas domol:

Tatăl, cu dârzul chip al său,
stă şi desparte binele de rău.
El îţi măsoară, lung sau scurt, destinul tău,
şi îi iubeşte pe copii.

Mama, cea care viaţă dăruieşte,
pe fiece soţie ocroteşte,
orice durere alungă, când zâmbeşte,
şi îi iubeşte pe ai săi copii.

Războinicul vrăjmaşul îl goneşte,
oriunde am fi, de rele ne fereşte.
Cu lancea, sabia şi scutul el loveşte,
şi îi păzeşte pe copii.

Baba, bătrână şi-nţeleaptă,
vede 'nainte soarta ce ne aşteaptă.
Lumina ei arată calea dreaptă
şi îi călăuzeşte pe copii.

Fierarul zi şi noapte fierul bate,
s-aducă-n lumea omului dreptate.
Cu al său baros, în flăcări luminate,
trudeşte pentru ai săi copii.

Fecioara dănţuieşte avântat,
trăind în ochii oricărui bărbat.
cu zâmbetu-i, să zboare păsările a-nvăţat
şi dă speranţe micilor copii.

Cei Şapte Zei care ne-au zămislit
ascultă glasul nostru pribegit.
Închideţi ochii – nu v-aţi prăbuşit,
zeii vă văd, copii.
Închideţi ochii – nu v-aţi prăbuşit,
zeii vă văd, copii.

Sam îşi aminti ultima oară când cântase cântecul acesta, împreună cu mama sa, ca să-l adoarmă pe micul Dickon. Tatăl său le auzise glasurile şi dăduse buzna, furios.

— Nu mai vreau să aud asta! i-a zis Lordul Randyl soţiei sale, cu asprime. Ai distrus un băiat cu cântecele alea dulci, de septon. Ai de gând să faci acelaşi lucru şi cu pruncul ăsta? Apoi s-a uitat la Sam, zicând: Du-te şi cântă-le surorilor tale, dacă ţii neapărat să cânţi. Nu vreau să te apropii de fiul meu.

Pruncul lui Gilly adormise. Era o făptură atât de mică şi de liniştită, încât Sam se temea pentru el. Nici măcar n-avea nume. O întrebase pe Gilly despre asta, iar ea îi spusese că aducea ghinion să dai nume unui copil înainte să împlinească doi ani. Muriseră atât de mulţi.

Îşi vârî sânul înapoi sub blănuri.

— A fost frumos, Sam. Cânţi bine.

— Ar trebui să-l auzi pe Dareon. Are glasul dulce ca miedul.

— Am băut cel mai dulce mied în ziua când Craster m-a făcut soţia lui. Era vară atunci şi nu era aşa de frig. Gilly îl privi nedumerită: Ai cântat doar despre şase zei? Craster ne spunea

mereu că voi, cei din sud, aveţi şapte.

— Şapte, o aprobă el, dar nimeni nu cântă despre Străin. Chipul Străinului era chipul morţii. Şi numai pomenindu-l, Sam se simţea tulburat. Ar trebui să mâncăm ceva. O îmbucătură, două.

Nu mai rămăsese nimic, în afară de câteva bucăţi de sângerete, tari ca piatra. Sam tăie câteva felii subţiri pentru fiecare. Îl durea încheietura din pricina efortului, dar îi era îndeajuns de foame ca să nu se dea bătut. Dacă mestecai destul o felie, se înmuia şi avea un gust bun. Nevestele lui Craster preparaseră sângeretele cu usturoi.

După ce terminară, Sam se scuză şi se îndepărtă, să se uşureze şi să-şi caute calul. Un vânt muşcător bătea dinspre nord şi frunzele copacilor foşneau în jurul lui. Ca să-şi adape iapa, trebui să spargă pojghiţa de gheaţă ce acoperea pârâul. *Mai bine aş duce-o înăuntru.* Nu voia să se trezească în zori descoperind că iapa lor îngheţase peste noapte. *Gilly şi-ar continua drumul, chiar dacă s-ar întâmpla aşa ceva.* Fata era foarte curajoasă, nu ca el. Ar fi vrut să ştie ce va face la Castelul Negru cu ea. Gilly spunea mereu cum i-ar putea fi soţie dacă el ar vrea, dar fraţii în negru nu-şi luau soţii. În plus, el era un Tarly de Horn Hill, nu s-ar putea însura niciodată cu o sălbatică. *Va trebui să mă gândesc la ceva. Dacă ajungem vii la Zid, restul nu mai contează. Nu mai contează câtuşi de puţin.*

Să ducă iapa la conac fu destul de uşor. S-o treacă dincolo de uşă se dovedi mai greu, dar Sam insistă. Gilly dormea deja când reuşi să bage animalul înăuntru. Priponi calul într-un colţ, puse câteva lemne pe foc, îşi scoase mantia grea şi se cuibări sub blănuri, lângă femeia sălbatică. Mantia lui era destul de mare să-i acopere pe toţi trei şi să le păstreze căldura trupurilor.

Gilly mirosea a lapte, a usturoi şi a blană veche, mucegăită, dar Sam se obişnuise cu asta. Miroseau bine, din punctul lui de vedere. Îi plăcea să doarmă lângă ea. Îl făcea să-şi amintească de vremuri de mult apuse, când împărţise, la Horn Hill, un pat imens cu două dintre surorile lui. Totul se sfârşise când Lordul Randyl hotărâse că asta îl făcea pe Sam moale ca o fată. *Însă dormind singur, în cămăruţa mea rece, nu m-am întărit.* Se întreba ce ar spune tatăl său dacă l-ar vedea acum. *L-am ucis pe unul dintre Ceilalţi, tată,* se imagina spunându-i. *L-am străpuns cu un pumnal de obsidian şi acum Fraţii Juraţi îmi spun Ucigaşul.* Dar, chiar şi în visele sale cu ochii deschişi, Lordul Randyl nu făcea decât să se încrunte, neîncrezător.

În noaptea aceea îl bântuiră vise ciudate. Se afla acasă la Horn Hill, la castel, dar tatăl lui nu era acolo. Era castelul lui Sam acum. Jon Snow era cu el. Şi Lordul Mormont, Bătrânul Urs şi Grenn şi Edd cel Trist şi Pyp şi Broscoiul şi toţi ceilalţi fraţi de la Rond, dar în locul veşmintelor negre, erau îmbrăcaţi în haine viu colorate. Sam stătea la masa mare şi îi ospăta pe toţi, tăind felii groase dintr-o friptură, cu sabia mare, *Nenorocirea Inimii,* a tatălui său. Aveau plăcinte dulci de mâncat şi vin cu miere de băut, erau cântece şi dansuri şi tuturor le era cald. Când ospăţul luă sfârşit, nu urcă să se culce în dormitorul stăpânului, locuit de tatăl şi mama sa, ci în camera pe care o împărţise cândva cu surorile lui. Numai că în locul lor, în patul imens şi moale îl aştepta Gilly, acoperită doar cu o blană mare, lăţoasă, cu laptele şiroindu-i din piept.

Se trezi brusc, cuprins de friguri şi de spaimă.

Din foc mai rămăseseră doar tăciunii roşii, care ardeau mocnit. Aerul însuşi părea îngheţat, atât era de frig. În colţul său, iapa necheza, lovind bârnele cu picioarele din spate. Gilly stătea lângă foc, strângându-şi copilul la piept. Sam se ridică în capul oaselor, ameţit, răspândind aburi palizi din gura deschisă. Conacul era întunecat, negru, cu umbre şi mai negre. I se ridică părul pe mâini.

Nu e nimic, îşi spuse. *Mi-e doar frig, atâta tot.*

Pe urmă, lângă uşă, una dintre umbre se mişcă. O umbră mare.

Încă visez, se rugă Sam. *O, să dorm, să fie un coşmar! E mort, e mort. L-am văzut murind.*

— A venit după copil, scânci Gilly. Îi simte mirosul. Un prunc nou-născut miroase a viaţă. A venit după viaţă.

Silueta imensă, întunecată, se aplecă în pragul uşii, păşi în încăpere şi se apropie clătinându-se. În lumina slabă a focului, umbra deveni Micul Paul.

— Pleacă, strigă Sam cu glas răguşit. Nu te vrem aici. Mâinile lui Paul erau de cărbune, faţa de lapte, ochii aveau o strălucire albastră, amară. Barba îi era albă de promoroacă, iar pe umărul său stătea cocoţat un corb, ciugulindu-i obrazul, mâncându-i carnea albă, moartă. Vezica lui Sam cedă şi simţi căldura şiroindu-i pe picior.

— Gilly, potoleşte iapa şi du-o afară. Fă cum îţi spun.

— Tu..., începu ea.

— Eu am cuţitul. Pumnalul de obsidian. Îl scoase pe bâjbâite,

ridicându-se în picioare. Primul pumnal i-l dăduse lui Grenn, dar din fericire, înainte de a fugi de la Fortăreaţa lui Craster, îşi amintise să ia pumnalul Lordului Mormont. Îl strânse cu putere, îndepărtându-se de foc, de Gilly şi de copil. Paul? Ar fi vrut să pară curajos, dar glasul îi sună ca un scâncet. Micule Paul. Mă recunoşti? Sunt Sam, grasul Sam, Sam Speriatul, m-ai salvat în pădure. M-ai dus în spate când n-am putut să mai fac nici un pas. Nimeni altul n-ar fi făcut asta, dar tu ai făcut-o. Sam păşi înapoi, cu pumnalul în mână, scâncind. *Cât sunt de laş.* Să nu ne faci nici un rău, Paul. Te rog. De ce ai vrea tu să ne faci rău?

Gilly se târî îndărăt, pe podeaua tare de pământ. Arătarea întoarse capul, să se uite la ea, dar Sam strigă:

— NU!

Şi arătarea se întoarse. Corbul de pe umăr smulse o fâşie de carne de pe obrazul său palid, descompus. Sam ţinea pumnalul în faţa lui, răsuflând ca foalele unui fierar. În partea cealaltă a încăperii, Gilly ajunse lângă iapă. *Zei, daţi-mi curaj!* se rugă Sam. O *dată în viaţă, daţi-mi puţin curaj. Doar cât să aibă timp să fugă.*

Micul Paul porni către el. Sam se dădu în spate, până când atinse un perete de bârne. Strânse pumnalul cu ambele mâini, să-l ţină nemişcat. Arătarea nu părea să se teamă de sticla dragonului. Probabil că nu ştia ce era. Înainta încet, dar Micul Paul nu fusese niciodată iute, nici când era viu. În spatele lui, Gilly murmura să liniştească iapa, încercând s-o ducă spre uşă. Dar animalul simţise probabil o adiere din mirosul rece, ciudat, al arătării. Dintr-odată, se opri cabrându-se, lovind aerul îngheţat cu picioarele. Paul se răsuci în direcţia sunetului şi păru să-şi piardă interesul pentru Sam.

N-avea timp să gândească, să se roage sau să se teamă. Samwell Tarly se năpusti înainte şi înfipse pumnalul în spatele Micului Paul. Corbul scoase un ţipăt şi se avântă în aer.

— Eşti mort! ţipă Sam, lovind cu pumnalul. Eşti mort, eşti mort! Împlânta pumnalul şi ţipa, iar şi iar, despicând fâşii adânci în mantia neagră, grea, a Micului Paul. Cioburi de sticlă zburau pretutindeni, în timp ce lama de obsidian lovea zalele de oţel de sub mantia de lână.

Urletele lui Sam răspândeau un abur alb în aerul negru. Azvârli mânerul nefolositor şi făcu un pas grăbit în spate, în timp ce Micul Paul se răsucea, înainte să poată scoate celălalt cuţit, pumnalul de oţel, pe care-l purtau toţi fraţii, mâinile negre ale

arătării i se închiseră sub bărbie. Degetele lui Paul erau atât de reci încât îl ardeau parcă. Săpau adânc în carnea moale a gâtului lui Sam. *Fugi, Gilly, fugi,* dădu să strige, dar când deschise gura, se auzi doar un sunet gâtuit.

Bâjbâind, degetele sale găsiră, în cele din urmă, pumnalul de oţel, dar când îl înfipse în pântecele arătării, vârful se lovi de zalele de fier şi pumnalul căzu, învârtindu-se, din mâna lui Sam. Degetele Micului Paul strângeau fără milă şi începură să răsucească. *O să-mi smulgă capul,* gândi Sam cu disperare, îşi simţea gâtul îngheţat, plămânii cuprinşi de flăcări. Izbi cu pumnii şi trase de încheieturile arătării, dar în zadar. Îl lovi pe Paul între picioare, fără folos. Lumea se strânse în două stele albastre, cu o durere insuportabilă şi un frig atât de năprasnic, încât lacrimile îi îngheţară în ochi. Sam se zvârcoli şi se smuci cu disperare… şi apoi se prăbuşi în faţă.

Micul Paul era mare şi vânjos, dar Sam era mai greu decât el, iar arătările erau stângace, văzuse asta la Pumn. Mişcarea neaşteptată îl trimise pe Paul, clătinându- se, cu un pas în spate, iar omul viu şi cel mort se prăbuşiră, încleştaţi. Impactul desprinse o mână de pe gâtul lui şi Sam reuşi să tragă repede aer în piept, înainte ca degetele negre, îngheţate, să se întoarcă. Gustul de sânge îi umplu gura. Îşi răsuci capul, căutând pumnalul din priviri şi văzu o lumină mohorâtă, portocalie. *Focul!* Mai rămăseseră doar tăciunii şi cenuşa, dar… Nu putea respira, nu putea gândi… Sam se întoarse pe o parte, trăgându-l pe Micul Paul după el… braţele i se loviră de podeaua de pământ, bâjbâind, încercând să apuce, împrăştiind cenuşa, până când, în sfârşit, găsiră ceva fierbinte… o bucată de lemn înnegrit, mocnind roşu şi portocaliu înăuntru… Degetele i se închiseră în jurul lui şi izbi gura lui Paul cu atâta putere încât îi simţi dinţii sfărmându-se.

Cu toate acestea, degetele arătării nu se descleştară. Ultimele gânduri ale lui Sam se îndreptară către mama care îl iubise şi tatăl pe care-l dezamăgise. Încăperea se învârtea în jurul lui, când văzu dâra de fum ridicându-se dintre dinţii sparţi ai lui Paul. Atunci faţa mortului izbucni în flăcări şi mâinile dispărură.

Sam trase aer în piept şi se îndepărtă, rostogolindu-se vlăguit. Arătarea ardea, cu promoroaca picurându-i din barbă, în timp ce carnea de dedesubt se înnegrea. Sam auzi corbul ţipând, dar Paul nu scoase nici un sunet. Când gura i se deschise, din ea ţâşniră doar flăcări. Iar ochii… *S-a dus, strălucirea albastră s-a*

dus.

Se târî până la uşă. Aerul era atât de rece încât îl durea să-l respire, dar era o durere atât de plăcută! Ieşi din conac.

— Gilly! strigă el. Gilly, l-am omorât. Gil…

Stătea cu spatele lipit de copacul inimii, cu băieţelul în braţe. Era înconjurată de arătări. Erau o duzină, douăzeci, mai multe… unele fuseseră cândva sălbatici şi purtau încă piei şi blănuri… dar şi mai multe fuseseră fraţii lui. Sam îi văzu pe Lark Sisterman, pe Picioare Moi, pe Ryles. Chistul de pe gâtul lui Chett era negru, furunculele erau acoperite de o peliculă subţire de gheaţă. Iar cel de colo semăna cu Hake, deşi nu puteai fi sigur, căci îi lipsea o jumătate din cap. Despicaseră biata iapă şi îi scoteau măruntaiele cu mâini roşii, picurând de sânge. Din pântecele ei se ridicau aburi palizi.

Sam scânci:

— Nu-i drept…

Drept. Corbul coborî pe umărul lui. *Drept, drept, drept.* Îşi fâlfâi aripile şi ţipă, împreună cu Gilly. Arătările aproape o acopereau. Sam auzi frunzele roşii ale copacului inimii foşnind, şoptind într-o limbă pe care nu o cunoştea. Însăşi lumina stelelor părea să clipească, iar pretutindeni în jurul lor copacii gemeau şi pârâiau. Sam se făcu alb ca laptele covăsit şi ochii i se lărgiră, ca două farfurii. *Corbi!* Erau în copacul inimii, cu sutele, cu miile, cocoţaţi pe crengile albe ca osul, iţindu-se printre frunze. Îi vedea deschizând ciocurile când ţipau, îi vedea desfăcându-şi aripile negre. Ţipând, fâlfâind, coborâră asupra arătărilor, în nori furioşi. Se îngrămădeau în jurul capului lui Chett, ciugulindu-i ochii, mişunau pe trupul lui Sisterman ca muştele, smulgeau bucăţi de carne din capul zdrobit al lui Hake. Erau atât de mulţi încât, când ridică privirea, Sam nu putu să vadă luna.

Fugi, spuse pasărea de pe umărul lui. *Fugi, fugi, fugi.*

Sam o luă la goană, cu nori de aburi ţâşnindu-i din gură. De jur împrejurul lui, arătările loveau aripile negre şi ciocurile ascuţite care le atacau, căzute într-o stranie tăcere, fără un geamăt, fără un ţipăt. Dar pe Sam corbii îl ignorau. O apucă pe Gilly de mână şi o trase de lângă copacul inimii.

— Trebuie să plecăm.

— Dar unde? Gilly gonea în urma lui, strângându-şi copilul în braţe. Ne-au omorât calul, cum să…

— *Frate!* Strigătul răzbătu prin noapte, prin ţipetele a o mie de corbi. Sub copaci, un bărbat înfofolit din cap până-n picioare în

straie marmorate, negre şi gri, stătea călare pe un elan. *Aici!* strigă călăreţul. O glugă îi umbrea faţa.

Poartă veşminte negre. Sam o zori pe Gilly către el. Elanul era imens, un elan frumos, înalt de trei metri în dreptul umerilor, cu o pereche de coarne aproape la fel de mari. Animalul îngenunche, să-i lase să încalece.

— Aici, zise călăreţul, întinzând o mână înmănuşată şi trăgând-o pe Gilly în spatele lui. Apoi veni rândul lui Sam.

— Mulţumirile mele, pufăi el. Dar când luă mâna întinsă, îşi dădu seama că omul nu purta mănuşi. Mâna îi era neagră şi rece, cu degete tari ca piatra.

ARYA

Când ajunseră în vârful crestei şi văzură râul, Sandor Clegane trase cu putere de frâiele calului şi înjură.

Ploaia cădea din cerul negru de fier, înţepând şuvoiul verde şi maroniu cu o mie de săbii. *Trebuie să fie lat de un kilometru şi jumătate,* gândi Arya. Zeci de copaci îşi iţeau vârfurile din apele învolburate, cu crengile întinse spre cer, ca braţele unor oameni pe cale să se înece. Covoare groase de frunze ude sufocau linia ţărmului, iar mai departe, în râu, zări ceva palid şi umflat, un cerb sau poate un cal mort, purtat cu iuţeală în josul apei. În aer plutea şi un sunet, un huruit gros, aproape neauzit, ca sunetul pe care îl scoate un câine înainte de a mârâi.

Arya se foi în şa şi simţi armura Câinelui săpându-i în spate. Braţele lui o înconjurau: la stânga, mâna arsă, pe care o îmbrăcase într-o apărătoare de fier, dar îl văzuse dezbrăcându-se şi carnea de dedesubt era încă jupuită şi supura. Dar dacă arsurile îl dureau, Sandor Clegane nu dădea nici un semn.

— Aceasta e Apa Neagră? Călăriseră atât de mult prin ploaie şi întuneric, prin păduri neumblate şi sate fără nume, încât Arya nu mai avea nici un indiciu unde se aflau.

— E un râu pe care trebuie să-l trecem, asta e tot ce trebuie să ştii. Din când în când, Clegane îi răspundea, dar o prevenise să nu lungească vorba. O prevenise în multe privinţe, în acea primă zi.

— Data viitoare când mă loveşti, îţi leg mâinile la spate, îi spusese el. Data viitoare când încerci să fugi, te leg de picioare. Mai ţipă, mai urlă sau mai muşcă-mă încă o dată, şi am să-ţi vâr un căluş în gură. Putem merge amândoi călare sau te pot arunca pe spatele calului, legată fedeleş, ca o purcea dusă la tăiere. Tu alegi.

Alesese să călărească, dar prima oară când poposiseră, a aşteptat până când l-a crezut adormit şi a căutat un bolovan colţuros, să-i zdrobească ţeasta hidoasă. *Tăcută ca o umbră,* şi-a spus furişându-se către el, dar asta n-a fost suficient. Câinele nu dormea, de fapt. Sau poate se trezise. Oricum ar fi fost, ochii i s-au deschis, gura i-a zvâcnit şi i-a luat piatra, ca unui copil. Tot ce a putut face Arya a fost să-l lovească cu picioarele.

— De data asta te iert, a spus el, aruncând piatra în tufişuri.

Dar dacă eşti aşa de proastă să mai încerci din nou, îţi arăt eu ţie.

— De ce nu mă omori pur şi simplu, aşa cum ai făcut cu Mycah? i-a strigat Arya. Era încă obraznică pe atunci, mai mult furioasă decât speriată.

I-a răspuns înhăţând-o de pieptul tunicii şi ridicând-o până la două degete de faţa lui.

— Data viitoare când mai pomeneşti numele ăsta, o să te bat aşa de tare încât o să-ţi doreşti să te omor.

După acea întâmplare, o înfăşură în ţolul calului său în fiecare noapte când se ducea la culcare şi o lega cu frânghii peste piept şi peste picioare. Era legată strâns de tot, ca un bebeluş în faşă.

Trebuie să fie Apa Neagră, hotărî Arya, privind cum ploaia biciuia râul. Clegane era câinele lui Joffrey; cu siguranţă o ducea înapoi la Fortăreaţa Roşie, s-o dea reginei şi lui Joffrey. Îşi dorea să iasă soarele, ca să-şi poată da seama încotro se îndreptau. Cu cât se uita mai mult la muşchiul de pe copaci, cu atât era mai nedumerită. *Apa Neagră nu era atât de largă la Debarcaderul Regelui, dar asta a fost înainte de ploi.*

— Vadurile vor fi dispărut toate, zise Sandor Clegane şi nici nu m-aş osteni să încerc să trec apa înot.

Nu-i chip s-o treci, gândi ea. *Lordul Beric ne va prinde, fără doar şi poate.* Clegane îşi vlăguise armăsarul mare, negru, făcând de trei ori cale întoarsă ca să scape de urmăritori, o dată chiar străbătând un kilometru şi jumătate prin mijlocul unui pârâu umflat… dar Arya încă se aştepta să dea cu ochii de tâlhari ori de câte ori întorcea capul. Încercase să-i ajute, scrijelindu-şi numele pe trunchiurile copacilor când se ducea în tufişuri să se uşureze, dar a patra oară o prinsese şi cu asta se încheiase. *Nu contează,* îşi spuse Arya. *Thoros mă va găsi în flăcările lui.* Numai că n-o găsise. Nu încă, în orice caz, iar odată trecuţi dincolo de râu…

— Oraşul Harroway nu poate fi departe, zise Câinele. Acolo grajdurile Lordului Roote adăpostesc calul de apă cu două capete al Bătrânului Rege Andahar. Poate că el ne va trece apa.

Arya nu auzise niciodată de Bătrânul Rege Andahar. Nici nu văzuse vreun cal cu două capete, mai cu seamă unul care putea alerga pe apă, dar ştia că nu are rost să pună întrebări. Îşi muşcă limba şi rămase neclintită, în timp ce Câinele îşi întoarse armăsarul şi porni la trap de-a lungul crestei, în aval. Cel puţin, în felul acesta ploaia îi lovea din spate. Se săturase s-o înţepe în

ochi, orbind-o, şiroindu-i pe obraji, ca un şuvoi de lacrimi. *Lupii nu plâng niciodată,* îşi reaminti.

Nu putea să fie trecut cu mult de amiază, dar cerul era întunecat ca în amurg. Nu văzuseră soarele de mai multe zile decât putea număra. Arya era udă până în măduva oaselor, o durea carnea de atâta şezut în şa, îi curgea nasul şi se simţea rău. Avea şi febră şi uneori tremura nestăpânit, dar când îi spuse că e bolnavă, Câinele nu făcu decât să mârâie la ea.

— Şterge-te la nas şi ţine-ţi gura, îi spuse. Acum Clegane dormea în şa jumătate din timp, lăsându-şi armăsarul să urmeze drumul de ţară brăzdat de făgaşe sau cărarea pe care se aflau. Animalul era un hăitaş, aproape la fel de mare ca un cal de luptă, dar mult mai ager. *Străinul,* îi zicea Câinele. Arya încercase să-l fure o dată, când Clegane se uşura lângă un copac, crezând că poate să-şi ia tălpăşiţa înainte ca el s-o prindă. Străinul fusese cât pe ce s-o muşte de faţă. Cu stăpânul lui era blând ca un bătrân cal castrat, dar altminteri avea un temperament la fel de negru ca înfăţişarea. Arya nu mai văzuse un cal atât de ager, să muşte sau să dea cu piciorul.

Călăriră ore în şir pe malul râului, sărind peste doi afluenţi noroioşi înainte de a ajunge la locul despre care vorbise Sandor Clegane.

— Oraşul Lordului Harroway, zise el, iar pe urmă, când îl zări, adăugă: *Şapte draci!*

Oraşul era inundat şi pustiu. Apele umflate îşi ieşiseră din matcă. Din Harroway nu mai rămăseseră decât ultimul nivel al hanului de chirpici, acoperişul în şapte ape al unui sept scufundat, două treimi dintr-un turn circular de piatră, câteva acoperişuri putrede de stuf şi o pădure de hornuri.

Dar Arya văzu că din turn ieşea fum, iar sub o fereastră boltită, o barcă mare, cu fundul drept, era legată strâns cu un lanţ. Ambarcaţiunea avea o duzină de furcheţi şi două capete de cai sculptate în lemn, unul în faţă, unul în spate. *Calul cu două capete,* îşi dădu ea seama. Chiar în mijlocul punţii se afla o casă de lemn cu un acoperiş de pământ, iar când Câinele îşi făcu mâna pâlnie şi strigă, doi oameni ieşiră val-vârtej. Un al treilea se ivi la fereastra turnului circular, strângând în mână o arbaletă încărcată.

— *Ce vrei?* strigă el peste apele murdare şi învolburate.

— *Ia-ne şi pe noi,* îi răspunse Câinele.

Bărbaţii de pe vasul plutitor se sfătuiră. Unul dintre ei, un

bărbat cu părul cărunt, cu braţe vânjoase şi adus de spate, se apropie de parapet.

— *O să te coste.*

— *Atunci o să plătesc.*

Cu ce? se întrebă Arya. Tâlharii îi luaseră lui Clegane aurul, dar poate că Lordul Beric îi lăsase nişte bani de argint sau de aramă. O traversare cu podul plutitor n-ar trebui să coste mai mult decât câţiva bani de aramă...

Oamenii se sfătuiră din nou. În cele din urmă, cel adus de spate se întoarse şi strigă. Alţi şase apărură, trăgându-şi glugile peste frunte, să se ferească de ploaie. Alţii şi alţii ieşiră pe fereastra fortăreţei şi săriră jos pe punte. Jumătate dintre ei semănau cu cel adus de spate destul de bine ca să-i fie rude. Câţiva desfăcură lanţurile şi luară în mâini prăjini înalte, iar ceilalţi strecurară vâsle grele, late, prin furcheţi. Podul plutitor săltă şi începu să se strecoare încet către mal, cu vâslele lovind apa uşor, în ambele părţi. Sandor Clegane porni în josul dealului, să-i iasă în cale.

Când pupa se izbi de coasta dealului, marinarii deschiseră o uşă largă de sub capul de cal sculptat şi întinseră o scândură grea de stejar. Străinul se opri la marginea apei, dar Câinele vârî pintenii în coastele calului şi îl îndemnă să treacă pasarela. Bărbatul cocârjat îi aştepta pe punte.

— Cam umezeală pentru tine, *ser?* îl întrebă el zâmbind.

Gura Câinelui zvâcni.

— De barca ta am nevoie, nu de spiritele tale afurisite. Descălecă şi o trase pe Arya jos, lângă el. Unul dintre vâslaşi întinse mâna după căpăstrul Străinului. N-aş face asta în locul tău, îl preveni Clegane, în timp ce animalul lovea cu picioarele. Bărbatul făcu un salt în spate, alunecă pe puntea udă de ploaie şi căzu în fund, înjurând.

Marinarul adus de spate nu mai zâmbea.

— Putem să vă trecem apa, zise el ursuz. O să te coste un gologan de aur. Şi încă unul pentru cal. Un al treilea pentru băiat.

— Trei dragoni? Clegane izbucni într-un râs răguşit, lătrător. Cu trei dragoni aş putea cumpăra nenorocitul de pod plutitor.

— Poate că anul trecut ai fi putut. Dar cu râul ăsta, voi avea nevoie de ajutoare la prăjini şi la vâsle doar ca să avem grijă să nu fim duşi de ape la zeci de leghe în larg. Ai de ales. Trei dragoni sau îţi înveţi calul ăla blestemat să umble pe apă.

— Îmi plac tâlharii cinstiţi. Fie, cum vrei tu. Trei dragoni...

după ce ajungem teferi pe malul nordic.

— Îi capăt acum sau nu plecăm. Bărbatul întinse o mână groasă, noduroasă, cu palma în sus.

Clegane îşi zornăi sabia lungă, clătinând lama în teacă.

— Iată alegerea ta: aur pe malul nordic sau sabie la sud.

Marinarul ridică privirea către chipul Câinelui. Arya îşi dădea seama că nu-i era pe plac ce vedea. Avea o duzină de oameni în spatele lui, oameni puternici, înarmaţi cu vâsle şi prăjini din lemn tare, dar nici unul dintre ei nu sărea să-l ajute. Împreună, l-ar putea nimici pe Sandor Clegane, însă ar pierde probabil trei, patru oameni înainte să-l doboare.

— De unde să ştiu că eşti bun de plată? întrebă omul cocârjat, după o clipă.

Nu e, îi veni Aryei să strige. Însă îşi muşcă buza.

— Pe onoarea mea de cavaler, zise Câinele, cu un aer grav.

Nici măcar nu e cavaler. Dar nici asta nu spuse.

— Asta e de ajuns. Marinarul scuipă. Haideţi, atunci, trebuie să vă trecem dincolo înainte să se întunece. Leagă calul, nu vreau să se sperie pe drum. În cabină e un mangal, dacă tu şi fiul tău vreţi să vă încălziţi.

— *Nu sunt fiul lui,* izbucni Arya furioasă. Asta era chiar mai rău decât să fie luată drept băiat. Era atât de furioasă încât era cât pe ce să le spună cine era de fapt, numai că Sandor Clegane o înhăţă de guler şi o azvârli pe punte, cu o singură mână.

— De câte ori trebuie să-ţi spun să închizi gura aia spurcată? O scutură atât de tare încât îi clănţăniră dinţii, pe urmă o lăsă să cadă. Treci înăuntru şi usucă-te, cum a zis omul ăla.

Arya se supuse. Mangalul mare de fier arunca sclipiri roşii, umplând încăperea de o căldură mohorâtă, sufocantă. Era plăcut să stea lângă el, să-şi încălzească mâinile şi să se usuce niţel, dar îndată ce simţi puntea mişcându-se sub picioare, se repezi afară pe uşa din faţă.

Calul cu două capete îşi dădu drumul încet în valuri, strecurându-se printre hornurile şi acoperişurile înecatului Harroway. O duzină de oameni trudeau la vâsle, în timp ce alţi patru mânuiau prăjinile lungi pentru a împinge ambarcaţiunea atunci când ajungeau prea aproape de o stâncă, un copac sau o casă scufundată. Bărbatul gârbovit era la cârmă. Ploaia lovea scândurile netede ale punţii şi sălta de pe capetele de cai sculptate, de la pupa şi de la prora. Bărbatul cu arbaleta stătea încă la fereastra turnului circular. Arya îl văzu. Ochii lui o

urmăreau, în timp ce podul plutitor aluneca la poalele turnului. Arya se întreba dacă bărbatul era acel Lord Roote despre care pomenise Câinele. *Nu prea seamănă a lord.* Dar nici ea nu prea arăta a domniţă.

Odată ajunşi în umbra turnului şi ieşiţi în largul râului, curentul deveni mai puternic. Prin perdeaua gri de ploaie, Arya desluşi un stâlp mare de piatră pe malul celălalt, care, cu siguranţă, indica locul unde avea să se oprească podul plutitor, dar nici nu apucă să-l zărească bine că îşi dădu seama că se îndepărtau de el, în josul râului. Bărbaţii vâsleau mai viguros acum, luptându-se cu furia râului. Pe lângă ei treceau de-a valma frunze şi crengi rupte, atât de iute de parcă ar fi fost trase dintr-un scorpion de luptă. Bărbaţii cu prăjinile se aplecau şi împingeau tot ce le ieşea în cale. Vântul sufla mai puternic aici. Ori de câte ori întorcea capul, să privească în aval, ploaia îi biciuia faţa, în bătaia vântului. Străinul necheza şi dădea din picioare, în timp ce puntea se clătina sub el.

Dacă aş sări peste parapet, râul m-ar duce înainte ca Sandor Clegane să-şi dea măcar seama că am dispărut. Aruncă o privire peste umăr şi-l văzu luptându-se cu animalul său speriat, încercând să-l potolească. Nu avea să mai întâlnească vreodată o ocazie mai bună să scape de el. *Dar poate mă înec.* Jon îi spunea că înoată ca un peşte, dar chiar şi un peşte ar putea să aibă necazuri în râul acesta. Totuşi, poate era mai bine să se înece decât să ajungă la Debarcaderul Regelui. Se gândi la Joffrey şi se strecură către prora. Râul era mocirlos şi biciuit de ploaie, semănând mai mult cu o supă decât cu o apă. Arya se întrebă cât de rece putea să fie. *N-aş putea fi mult mai udă decât sunt acum.* Aşeză o mână pe parapet.

Dar la auzul unui strigăt neaşteptat, capul i se întoarse brusc, înainte să apuce să sară. Marinarii se năpusteau înainte, cu prăjinile în mâini. În prima clipă, Arya nu înţelese ce se întâmplă. Apoi văzu: un pom smuls din rădăcini, imens şi întunecat, venea direct spre ei. Un talmeş-balmeş de rădăcini şi crengi ieşeau din apă, ca braţele întinse ale unui kraken imens. Vâslaşii loveau apa cu frenezie, încercând să evite coliziunea care ar fi putut să-i răstoarne sau să-i scufunde. Bătrânul schimbase direcţia şi calul de la prora sălta în josul apei, dar prea încet. Cu sclipiri negre şi maronii, copacul gonea către ei, ca un berbec.

Nu putea fi la mai mult de trei metri de prora lor când doi dintre barcagii reuşiră să-l prindă cumva cu prăjinile lor lungi.

Una dintre prăjini se rupse şi pârâitul lung, de lemn crăpat, răsună de parcă podul plutitor s-ar fi despicat sub picioarele lor. Dar cel de-al doilea bărbat reuşi să împingă trunchiul cu putere, cât să-l îndepărteze din calea lor. Copacul alunecă pe lângă podul plutitor, cu crengile zgâriind, ca nişte gheare, capul de cal. Numai că, tocmai când se părea că scăpaseră, una dintre ramurile de sus ale monstrului îi lovi fulgerător, cu o bufnitură surdă. Podul plutitor se cutremură, iar Arya alunecă, aterizând, dureros, pe un genunchi. Bărbatul cu prăjina ruptă nu fu la fel de norocos. Îl auzi ţipând, în timp ce se prăbuşea peste parapet. Apoi năvalnica apă maronie se închise deasupra lui şi omul dispăru, până când Arya se ridică în picioare. Unul dintre ceilalţi barcagii înhaţă un colac de sfoară, dar nu mai avea cui să-l arunce.

Probabil că va ieşi la mal undeva în josul râului, încercă să-şi spună Arya, dar gândul i se părea greu de crezut. Îi pierise toată pofta de înot. Când Sandor Clegane o strigă să se întoarcă înăuntru până ce nu-i trage o mamă de bătaie, Arya se supuse fără cârtire. Podul plutitor se căznea să-şi reia direcţia de mers, luptându-se cu un râu care se străduia din răsputeri să-i ducă spre mare.

Când, în sfârşit, ajunseră la mal, se aflau la trei kilometri în aval faţă de locul obişnuit de acostare. Ambarcaţiunea se izbi de mal cu atâta putere, încât cealaltă prăjină pocni şi ea, iar Arya aproape că se prăbuşi din nou de pe picioare. Sandor Clegane o ridică pe spatele Străinului, ca pe un fulg. Barcagiii îi priveau cu ochi ceţoşi, vlăguiţi, toţi în afară de bărbatul gârbovit, care întinse mâna.

— Şase dragoni, ceru el. Trei pentru drum şi trei pentru omul pe care l-am pierdut.

Sandor Clegane scotoci în pungă şi aşeză o bucată sfărâmată de pergament în palma barcagiului.

— Ţine, ia zece.

— Zece? Barcagiul era nedumerit. Asta ce mai e?

— Biletul unui om mort, care face nouă mii de dragoni sau cam aşa ceva. Câinele săltă în şa lângă Arya, zâmbindu-i mojic.

— Zece sunt ai tăi. După restul mă voi întoarce într-o zi, aşa că vezi să nu-i cheltui.

Bărbatul privi pergamentul cu ochii mijiţi.

— Scris! Ce să fac cu scrisul? Mi-ai promis aur. Pe onoarea ta de cavaler, ai spus.

— Cavalerii n-au nici o onoare. Era timpul să afli, bătrâne.

Câinele dădu pinteni Străinului şi porni la galop prin ploaie. Barcagiii înjurară în urma lor şi vreo doi aruncară cu pietre. Clegane ignoră pietrele şi cuvintele deopotrivă şi, în scurt timp, se pierdură în umbra copacilor, cu râul un vuiet îndepărtat în urma lor.

— Podul plutitor nu va trece înapoi până dimineaţă, zise el, şi şleahta aia n-o să mai ia promisiuni de hârtie de la următorii nătărăi care le vor ieşi în cale. Dacă prietenii tăi ne urmăresc, va trebui să fie înotători ai naibii de buni.

Arya se făcu mică şi nu scoase o vorbă. *Valar morghulis,* gândi ea posomorâtă. *Ser Ilyn, Ser Meryn, Regele Joffrey, Regina Cersei, Dunsen, Polliver, Raff cel Dulce, Ser Gregor şi Gâdilătorul. Şi Câinele, Câinele, Câinele.*

Când ploaia se opri şi norii se destrămară, Arya tremura şi strănuta atât de rău, încât Clegane se hotărî să poposească peste noapte şi chiar încercă să facă un foc. Dar lemnul pe care îl adunară se dovedi prea ud. Oricât se strădui, nu reuşi să aprindă scânteia. În cele din urmă, lovi totul cu piciorul, scârbit.

— Şapte draci afurisiţi, înjură el. Urăsc focurile.

Se aşezară sub un stejar, pe nişte pietre ude, ascultând răpăitul domol al ploii care picura de pe frunze, în timp ce îmbucară o cină rece, compusă din pâine tare, brânză mucegăită şi cârnaţi afumaţi. Câinele tăie carnea cu pumnalul şi îşi îngustă ochii când o surprinse pe Arya uitându-se la cuţit.

— Nici să nu-ţi treacă prin minte.

— Nu-mi trecea, minţi ea.

Câinele mârâi, arătându-i ce părere avea despre asta, dar îi dădu o felie groasă de cârnat. Arya o molfăi cu dinţii, fără să-l scape din ochi.

— N-am bătut-o niciodată pe sora ta, zise Câinele. Dar pe tine o să te bat, dacă mă faci. Nu mai căuta mijloace prin care să mă omori. N-o să-ţi folosească la nimic.

Nu avea ce să răspundă la asta. Continua să mestece cârnatul şi să se uite la el cu ochi reci. *Dură ca piatra,* îşi spuse.

— Cel puţin mă priveşti în faţă. Nu mă supăr, micuţă lupoaică. Îţi place ce vezi?

— Nu. E toată arsă şi urâtă.

Clegane îi întinse o bucată de brânză în vârful pumnalului.

— Eşti o prostuţă. La ce ţi-ar folosi dacă ai scăpa de mine? Ai fi prinsă de cineva şi mai rău.

— Ba nu, insistă ea. Nu există nimeni mai rău.

— Nu l-ai cunoscut pe fratele meu. Gregor a omorât o dată un om fiindcă sforăia. Omul lui. Când rânji, partea arsă a feţei i se strânse, strâmbându-i gura într-un mod ciudat, dizgraţios. Nu avea buze pe partea aceea, şi doar un ciot de ureche.

— L-am cunoscut pe fratele tău foarte bine. Poate că Muntele era mai rău, acum că Arya se gândea la asta. Pe el, pe Dunsen şi Polliver şi pe Raff cel Dulce şi pe Gâdilător.

Câinele părea surprins.

— Şi cum a ajuns nepreţuita fetiţă a lui Ned Stark să-i cunoască pe unii de teapa lor? Gregor nu-şi aduce niciodată şobolanii la curte.

— Îi cunosc din sat. Arya mâncă brânza şi se întinse după o bucată de pâine uscată. Satul de lângă lac, unde ne-au prins pe Gendry, pe mine şi pe Plăcintă Fierbinte. L-au prins şi pe Lommy Mâini-Verzi, dar Raff cel Dulce l-a omorât fiindcă era rănit la picior.

Gura lui Clegane zvâcni.

— V-a prins? Fratele meu v-a prins? Asta îl făcu să râdă; un râs amar, jumătate murmur, jumătate mârâit. Gregor habar n-a avut pe cine a pus mâna, nu-i aşa? N-avea cum, altfel te-ar fi târât, ţipând şi dând din picioare, înapoi la Debarcaderul Regelui şi te-ar fi aruncat în poala lui Cersei. O, ce drăguţ! Am să-i spun asta, negreşit, înainte să-i scot inima din piept.

Nu era prima oară când vorbea despre uciderea Muntelui.

— Dar e fratele tău, zise Arya neîncrezătoare.

— N-ai avut nici un frate pe care îţi venea să-l omori? Râse din nou. Sau poate o soră? Probabil că atunci zări ceva pe chipul ei, căci se apropie: Sansa. Am dreptate, nu-i aşa? Lupoaica vrea s-o omoare pe frumoasa pasăre.

— Nu! i-o reteză Arya. Vreau să te omor pe tine.

— Fiindcă ţi-am tăiat micul prieten în două? Am omorât mult mai mulţi, n-avea grijă! Crezi că asta mă face vreun monstru. Ei, bine, poate că da, însă am şi salvat viaţa surorii tale. În ziua în care gloata a tras-o de pe cal, mi-am croit drum cu sabia şi am adus-o înapoi la castel, altfel ar fi avut aceeaşi soartă ca Lollys Stokeworth. Şi mi-a cântat. Nu ştiai asta, aşa-i? Sora ta mi-a cântat un cântecel dulce.

— Minţi, zise ea îndată.

— Nu ştii nici pe jumătate din câte crezi că ştii. Apa Neagră? Unde naiba crezi că ne aflăm? Unde crezi că mergi?

Batjocura din glasul lui o făcu să şovăie.

— Înapoi la Debarcaderul Regelui, răspunse Arya. Mă duci la Joffrey şi la regină.

Era greşit, îşi dădu ea seama dintr-odată, doar din felul în care Câinele formulase întrebările. Dar trebuia să spună *ceva.*

— Lupoaică mică, oarbă şi proastă. Glasul lui era aspru şi tăios ca un zăngănit de oţel. La naiba cu Joffrey, la naiba cu regina şi la naiba cu monstrul ăla căruia îi zice frate. Am isprăvit cu oraşul lor, am isprăvit cu Garda lor Regală. Am isprăvit cu Lannisterii. Ce treabă are un câine cu leii, te-ntreb eu? Întinse mâna după ploscă şi înghiţi cu nesaţ. Ştergându-se la gură, îi întinse Aryei plosca şi spuse: Râul era Tridentul, fetiţo. *Tridentul,* nu Apa Neagră. Fă-ţi harta în cap, dacă eşti în stare. Mâine ar trebui să ajungem la drumul regelui. După aceea, vom înainta repede, direct până la Gemeni. Eu voi fi cel care te va duce în faţa mamei tale. Nu nobilul lord al fulgerului sau şarlatanul de preot înflăcărat, monstrul ăla. Câinele rânji la vederea expresiei de pe chipul ei. Crezi că amicii tăi tâlhari sunt singurii care ştiu să miroasă o răscumpărare? Dondarion mi-a luat aurul, aşa că eu i te-am luat pe tine. Valorezi de două ori cât au furat ei de la mine, aş zice. Poate chiar mai mult, dacă te-aş vinde Lannisterilor, aşa cum te temi, dar n-am s-o fac. Până şi un câine se satură să fie lovit cu piciorul. Dacă acest Tânăr Lup are minte măcar cât o broască râioasă, mă va face lord şi mă va implora să intru în slujba lui. Are *nevoie* de mine, deşi s-ar putea să n-o ştie încă. Poate că am să-l omor şi pe Gregor pentru el. I-ar plăcea.

— Nu te va lua niciodată, îi răspunse ea cu dispreţ. Nu pe tine.

— Atunci o să înhaţ atâta aur cât pot duce, o să-i râd în nas şi o să-mi iau tălpăşiţa. Dacă nu mă vrea, ar fi înţelept să mă omoare, dar n-o va face. Seamănă prea mult cu tatăl său, din câte am auzit. Ţine-ţi gura şi fă cum îţi spun şi poate vom ajunge la timp pentru afurisita de nuntă a unchiului tău.

JON

Iapa era sfârşită, dar Jon nu putea s-o lase să se odihnească. Trebuia să ajungă la Zid înaintea Magnarului. Ar fi dormit în şa, dacă ar fi avut, dar aşa, îi era oricum destul de greu să se ţină călare şi cât era treaz. Piciorul rănit îl durea şi mai rău. Nu îndrăznea să se odihnească îndeajuns ca să-l lase să se vindece. În schimb, rana i se deschidea de fiecare dată când încăleca.

Când urcă o movilă şi văzu drumul regelui şerpuind mocirlos în faţa lui către nord, peste dealuri şi câmpii, mângâie gâtul iepei şi spuse:

— Acum nu mai trebuie decât să urmăm drumul, fetiţo. În curând, Zidul. Piciorul îi era ţeapăn ca lemnul şi febra îl ameţise atât de tare încât de două ori se pomeni mergând în direcţia greşită.

În curând, Zidul. Şi-i imagină pe prietenii săi bând vin cu mirodenii, în sala comună. Hobb la oalele sale, Donai Noye la forjă, Maester Aemon în camerele lui de sub stâncărie. *Şi Bătrânul Urs? Sam, Grenn, Edd cel Trist, Dywen cu dinţii lui de lemn...* Jon nu putea decât să se roage să fi scăpat câţiva de la Pumn.

Se gândea mult şi la Ygritte. Îşi amintea mirosul părului ei, căldura trupului ei... şi expresia de pe chipul ei când a despicat gâtul bătrânului. *Ai greşit s-o iubeşti,* îi şopti un glas. *Ai greşit s-o părăseşti,* insistă un altul. Se întreba dacă tatăl său fusese sfâşiat în acelaşi fel când îi părăsise mama, pentru a se întoarce la Lady Catelyn. *Îi jurase credinţă Doamnei Stark, iar eu am jurat credinţă Rondului de Noapte.*

Aproape că trecu de Oraşul Cârtiţei, atât de năucit de febră, încât nu-şi dădu seama unde se afla. Cea mai mare parte din sat era ascunsă sub pământ, doar cu o mână de colibe desluşindu-se în lumina scăpărătoare a lunii. Bordelul era o şură nu mai mare decât o latrină, cu felinarul roşu scârţâind în vânt, un ochi injectat de sânge care privea prin întuneric. Jon descălecă lângă grajdul învecinat, aproape prăvălindu-se de pe spinarea calului şi trezind doi flăcăi cu strigătele sale.

— Am nevoie de un cal odihnit, cu şa şi hăţuri, le spuse pe un ton care nu lăsa loc de discuţii. Îi aduseră ce le ceruse şi, în plus, un burduf de vin şi o jumătate de pâine neagră. Treziţi satul, le

spuse el. Preveniţi-i. La sud de Zid sunt sălbatici. Strângeţi-vă lucrurile şi porniţi spre Castelul Negru. Îşi căţără trupul pe spatele calului negru pe care i-l dăduseră, scrâşnind din dinţi în faţa durerii din picior, şi porni în goană către nord.

Când stelele începeau să pălească pe cerul răsăritului, Zidul apăru în faţa lui, înălţându-se deasupra copacilor şi a aburilor dimineţii. Lumina lunii sclipea palidă pe suprafaţa gheţii. Îşi zori calul, urmând drumul alunecos, noroios, până când zări turnurile de piatră şi palatele din lemn ale Castelului Negru, îngrămădite ca nişte jucării stricate sub imensa costişă de gheaţă. Zidul revărsa sclipiri rozalii şi purpurii, cu primele raze ale zorilor.

Nici o santinelă nu-l opri când trecu pe lângă clădirile exterioare. Nimeni nu ieşi să-i taie calea. Castelul Negru părea o ruină, la fel ca Garda Apei Cenuşii. Buruieni brune, sfărâmicioase, creşteau prin crăpăturile pietrelor de pavaj ale curţilor. Un strat vechi de zăpadă învelea acoperişurile Cazărmilor de Cremene şi zăcea în mormane lângă zidul dinspre nord al Turnului lui Hardin, unde dormise Jon înainte să devină administratorul Bătrânului Urs. Degete de funingine se întindeau pe Turnul Lordului Comandant, acolo unde fumul se revărsase pe ferestre. După incendiu, Mormont se mutase în Turnul Regelui, dar Jon nu vedea nici acolo vreo lumină. De jos, nu-şi putea da seama dacă pe Zid, la două sute de metri deasupra lui, patrulau santinele, dar nu vedea pe nimeni pe imensa scară în zigzag care urca pe faţada sudică a gheţii, ca un fulger de lemn.

Din hornul armurăriei se ridica fum, doar un firicel aproape invizibil pe cerul cenuşiu al nordului, dar era îndeajuns. Jon descălecă şi se îndreptă, şchiopătând, către el. Căldura se revărsa pe uşa deschisă ca răsuflarea fierbinte a verii. Înăuntru, ciungul Donai Noye îşi muncea foalele lângă foc. La auzul zgomotului, ridică privirea:

— Jon Snow?

— Nimeni altul. În ciuda febrei, a oboselii, a piciorului, a Magnarului, a bătrânului, a Ygrittei, a lui Mance, în ciuda tuturor celor întâmplate, Jon zâmbi. Era plăcut să fie înapoi, era plăcut să-l vadă pe Noye, cu burdihanul lui şi mâneca suflecată, cu maxilarul acoperit de o mirişte neagră, zburlită.

Fierarul lăsă foalele din mână.

— Faţa ta…

Aproape că uitase de faţa lui.

— Un om-fiară a încercat să-mi scoată ochiul.

Noye se încruntă.

— Cu sau fără cicatrici, e o faţă pe care nu credeam s-o revăd. Am auzit că te-ai dus la Mance Rayder.

Jon se agăţă de uşă, ca să se ţină pe picioare.

— Cine v-a spus asta?

— Jarman Buckwell. S-a întors acum două săptămâni. Iscoadele lui susţin că te-au văzut cu ochii lor, călărind alături de coloana de sălbatici, îmbrăcat în mantie din piele de oaie. Noye îl ţintui cu privirea. Văd că ultima parte e adevărată.

— Totul e adevărat, mărturisi Jon. De la început până la sfârşit.

— Atunci ar trebui să scot sabia, să te omor?

— Nu. Executam nişte ordine. Ultimul ordin al lui Qhorin Halfhand. Noye, unde e garnizoana?

— Apără Zidul de amicii tăi sălbatici.

— Da, dar *unde?*

— Peste tot. Harma Cap-de-Câine a fost văzută la Woodswatch-by-the-Pool, Rattleshirt la Gorganul Lung, Plângătorul lângă Hotarul Gheţii. De la un capăt la altul al Zidului… sunt aici, sunt acolo, urcă lângă Poarta Reginei, lovesc porţile Străjii Cenuşii, se masează lângă Eastwatch… dar cum zăresc o mantie neagră, au dispărut. În ziua următoare sunt în altă parte.

Jon îşi înghiţi un geamăt.

— Trucuri. Mance vrea să ne împrăştiem, nu-ţi dai seama? *Iar Bowen Marsh i-a făcut pe plac.* Poarta e aici. Atacul e aici.

Noye traversă încăperea.

— Piciorul ţi-e baltă de sânge.

Jon îşi coborî privirea plictisit. Era adevărat. Rana i se deschisese din nou.

— O săgeată…

— Săgeata unui sălbatic. Nu era o întrebare. Noye avea o singură mână, dar plesnea de muşchi. O strecură sub braţul lui Jon, sprijinindu-l. Eşti alb ca varul şi mai şi arzi pe deasupra. Te duc la Aemon.

— N-avem timp. La sud de Zid sunt sălbatici. Urcă dinspre Coroana Reginei, să deschidă poarta.

— Câţi? Noye îl trecu pe Jon dincolo de uşă.

— O sută douăzeci, bine înarmaţi pentru nişte sălbatici. Cu armuri de bronz şi ceva arme de oţel. Câţi au rămas aici?

— Vreo patruzeci, răspunse Donai Noye. Cei schilozi şi infirmi şi câţiva băieţi aflaţi încă în perioada de pregătire.

— Dacă Marsh e plecat, pe cine a numit castelan?
Armurierul râse.
— Pe *Ser* Wynton, zeii să-l apere. Ultimul cavaler din castel şi din împrejurimi. Problema e că Stout a uitat, se pare, şi nimeni nu se grăbeşte să-i amintească. Bănuiesc că n-avem alt comandant în afară de mine. Cel mai jigărit dintre schilozi.
Asta, cel puţin, era de bine. Armurierul ciung era pragmatic, dur şi călit în război. *Ser* Wynton Stout, pe de altă parte… ei, bine, el era cercetaş de optsprezece ani şi îşi pierduse şi puterea, şi minţile. O dată, adormise la cină şi aproape că se înecase în strachina cu supă de mazăre.
— Unde ţi-e lupul? îl întrebă Noye în timp ce traversau curtea.
— Nălucă. A trebuit să-l părăsesc când am escaladat Zidul. Am sperat că va găsi drumul încoace.
— Îmi pare rău, băiete. N-a dat nici un semn. Urcară, şchiopătând, spre uşa maesterului, în fortăreaţa lungă de lemn de sub stâncărie. Armurierul lovi uşa cu piciorul. *Clydas!* După o clipă, un omuleţ îndesat, rotofei, în straie negre, se uită afară. Ochii săi mici şi roz se lărgiră când dădură de Jon.
— Aşază-l culcat pe băiat. Îl aduc pe maester.
În şemineu ardea focul şi aerul din încăpere era aproape sufocant. Căldura îl moleşi. De îndată ce Noye îl întinse pe spate, Jon închise ochii, ca lumea să nu se mai învârtă. Auzea corbii cârâind nemulţumiţi în stâncăria de deasupra. *Snow,* zicea o pasăre. *Snow, snow, snow.* Asta era mâna lui Sam, îşi aminti Jon. Oare şi Samwell Tarly ajunsese teafăr acasă, sau doar păsările?
Maester Aemon nu se lăsă mult aşteptat. Înainta încet, cu o mână pătată pe braţul lui Clydas, apropiindu-se cu paşi mici, târşâiţi. În jurul gâtului său subţire atârna colanul greu, cu zalele de aur şi argint sclipind printre cele de fier, plumb, cositor şi alte metale de rând.
— Jon Snow, zise el, trebuie să-mi spui tot ce ai văzut şi tot ce ai făcut, după ce te înzdrăveneşti. Donai, pune oala cu vin pe foc, la fel şi fiarele mele. Le vreau încinse. Clydas, voi avea nevoie de cuţitul tău bun, ascuţit.
Maesterul avea mai mult de o sută de ani; era zbârcit, fragil, spân şi orb de-a binelea. Dar dacă ochii săi lăptoşi nu vedeau nimic, mintea îi era la fel de ascuţită ca întotdeauna.
— Se apropie sălbaticii, îi spuse Jon în timp ce Clydas trecea o lamă în susul unui crac al pantalonilor săi, tăind pânza groasă, neagră, scorţoasă de sângele vechi şi îmbibată în cel nou.

Dinspre sud. Am escaladat Zidul…

Maester Aemon mirosi bandajul improvizat al lui Jon după ce Clydas îl tăie.

— Noi?

— Eram cu ei. Qhorin Halfhand mi-a dat ordin să mă alătur sălbaticilor. Jon tresări când degetul maesterului începu să cerceteze rana, lovind şi apăsând. Magnarul din Thenn… *Aaah,* mă doare. Strânse din dinţi. Unde e Bătrânul Urs?

— Jon… îmi vine greu să-ţi spun, dar Lordul Comandant a fost ucis la Fortăreaţa lui Craster, de mâinile Fraţilor Juraţi.

— Fra… Oamenii noştri? Cuvintele lui Aemon îi aduceau mai multă durere decât degetele sale. Jon şi-l amintea pe Bătrânul Urs aşa cum îl văzuse ultima dată, stând în faţa cortului său, cu corbul pe un braţ, croncănind după grăunţe. *Mormont mort?* Se temuse de asta de când văzuse urmările bătăliei de la Pumn, dar lovitura nu era mai puţin zdrobitoare. Ce s-a întâmplat? Cine s-a întors împotriva lui?

— Garth din Oraşul Vechi, Ollo Ciungul, Jungher… tâlhari, laşi şi criminali, toată şleahta. Ar fi trebuit să ne aşteptăm la asta. Rondul nu mai e ce-a fost. Prea puţini oameni cinstiţi, ca să ţină haimanalele la respect. Donai Naye întoarse cuţitul maesterului în foc. O duzină de oameni de nădejde s-au întors. Edd cel Trist, Uriaşul, prietenul tău Zimbrul. Am auzit povestea de la ei.

Doar o duzină! Două sute de oameni plecaseră de la Castelul Negru cu Lordul Comandant Mormont, două sute dintre cei mai destoinici bărbaţi ai Rondului.

— Asta înseamnă că Marsh e Lord Comandant? Bătrâna Rodie era un om prietenos şi un Prim Administrator sârguincios, dar era cu totul nepotrivit să înfrunte o oaste a sălbaticilor.

— Deocamdată, până când putem să facem o alegere, răspunse Maester Aemon. Clydas, adu-mi carafa.

O *alegere!* Cu Qhorin Halfhand şi Jaremy Rykker morţi amândoi şi cu Ben Stark încă dispărut, cine mai rămânea? Nu Bowen Marsh sau Wynton Stout, asta era sigur. Oare Thoren Smallwood supravieţuise la Pumn? Sau *Ser* Ottyn Wythers? *Nu, va fi Cotter Pyke sau Ser Denys Mallister.* Dar care, totuşi? Comandanţii de la Turnul Umbrei şi de la Eastwatch erau oameni de nădejde, dar mult diferiţi. *Ser* Denys era curtenitor şi prudent, galant pe măsura anilor ce-i avea în plus. Pyke, mai tânăr, bastard, cu limba ascuţită şi din cale-afară de îndrăzneţ. Mai rău, cei doi se dispreţuiau. Bătrânul Urs îi ţinea departe unul de altul,

la cele două capete ale Zidului. Jon ştia că Mallisterii erau neîncrezători până în măduva oaselor faţă de oamenii de fier.

Un junghi de durere îi aminti de propriile-i suferinţe. Maesterul îl strânse de mână.

— Clydas îţi aduce laptele macului.

Jon încercă să se ridice.

— N-am nevoie...

— Ba da, zise ferm Aemon. O să doară.

Donai Noye traversă camera şi-l împinse pe Jon înapoi pe spate.

— Stai locului, altfel te leg.

Chiar şi cu un singur braţ, fierarul îl manevra ca pe un copil. Clydas se întoarse cu o carafă verde şi o cupă rotunjită de piatră. Maester Aemon o umplu ochi.

— Bea asta.

În chinurile sale, Jon îşi muşcase buza. Simţea gustul sângelui amestecat cu poţiunea vâscoasă, înecăcioasă. Se abţinu cu greu să nu vomite.

Clydas aduse un lighean cu apă fierbinte şi Maester Aemon îi spălă rana de sânge şi puroi. Oricât de blând era bătrânul, lui Jon îi venea să ţipe la cea mai mică atingere.

— Oamenii Magnarului sunt disciplinaţi şi au armuri de bronz, le spuse Jon. Vorbitul îl ajuta să-şi mute gândul de la picior.

— Magnar e un lord din Skagos, zise Noye. Când am venit eu prima oară la Zid, la Eastwatch erau skagoseni. Îmi amintesc că i-am auzit vorbind despre el.

— Cred că Jon a folosit cuvântul *Magnar* cu sensul celălalt, preciză Maester Aemon, nu ca nume de familie, ci ca titlu. Vine din Limba Veche.

— Înseamnă stăpân, îl aprobă Jon. Styr este Magnarul unui loc numit Thenn, la nordul îndepărtat al Colţilor de Gheaţă. Are o sută de oameni ai lui şi douăzeci de luptători care cunosc Darul aproape la fel de bine ca noi. Dar Mance n-a găsit cornul încă, asta e ceva. Cornul Iernii, asta căuta de-a lungul Apei Laptelui.

Maester Aemon se opri, cu cârpa în mână.

— Cornul Iernii e o legendă străveche. Regele-de-Dincolo-de-Zid chiar crede că există aşa ceva?

— Toţi cred, răspunse Jon. Ygritte spunea că au deschis o sută de morminte... morminte de cavaleri şi de eroi, pe tot cuprinsul văii Apei Laptelui, dar n-au...

— Cine e Ygritte? întrebă ţintit Noye.

— O femeie dintre oamenii liberi. Cum putea să le-o descrie pe Ygritte? *E caldă şi isteaţă şi amuzantă şi poate să sărute un bărbat sau să-i taie beregata.* E cu Styr, dar nu e… e tânără, doar o fetişcană la drept vorbind, sălbatică, dar ea*… A ucis un bătrân pentru că făcea un foc.* Îşi simţea limba grea şi împleticită. Laptele macului îi întuneca minţile. Mi-am încălcat jurămintele cu ea. N-am vrut, dar… *A fost o greşeală. A fost o greşeală s-o iubesc, o greşeală s-o părăsesc…* N-am fost destul de puternic. Halfhand mi-a poruncit: mergi cu ei, urmăreşte-i, nu trebuie să şovăi… Eu… Capul îi căzu, de parcă ar fi fost umplut cu lână udă.

Maester Aemon mirosi din nou rana lui Jon. Pe urmă puse cârpa însângerată înapoi în lighean şi spuse.

— Donai, cuţitul fierbinte, te rog. Voi avea nevoie de tine să-l ţii nemişcat.

N-o să ţip, îşi spuse Jon când văzu lama strălucind ca para focului. Dar încălcă şi acest jurământ. Donai Noye îl ţinu apăsat, în timp ce Clydas conduse mâna maesterului. Jon nu se clinti, însă izbi cu pumnul în masă, iar şi iar şi iar. Durerea era atât de copleşitoare încât se simţea mic şi slab şi neajutorat înăuntrul ei, un prunc scâncind în întuneric. *Ygritte,* gândi el când simţi duhoarea de carne arsă în nări şi auzi propriul ţipăt răsunându-i în urechi. *Ygritte, am fost nevoit.* Pentru o fracţiune de secundă, durerea începu să se stingă. Dar pe urmă fierul atinse carnea din nou şi Jon leşină.

Când pleoapele i se deschiseră, era îmbrăcat în lână groasă şi plutea. N-avea cum să se mişte, dar asta n-avea nici o importanţă. O vreme, visă că Ygritte era cu el, îl îngrijea cu mâini blânde. În cele din urmă, închise ochii şi dormi.

A doua trezire nu mai fu atât de blândă. Camera era întunecată, dar sub pături durerea revenise, o pulsaţie în picior care răsucea un cuţit fierbinte la cea mai mică mişcare. Jon află asta pe pielea lui, când încercă să vadă dacă mai avea picior. Gâfâind, îşi înghiţi un urlet şi strânse din nou pumnul.

— Jon? O lumânare îşi făcu apariţia şi un chip bine-cunoscut îl privea de sus, cu urechile lui mari. N-ar trebui să te mişti.

— Pyp? Jon întinse mâna şi celălalt băiat îi apucă palma şi i-o strânse. Te credeam plecat…

— … cu Bătrâna Rodie? Nu, crede că sunt prea mic şi necopt. Grenn e şi el aici.

— Sunt şi eu aici. Grenn se apropie pe cealaltă parte a patului. Am adormit.

Jon avea gâtlejul uscat.

— Apă, gâfâi el. Grenn îi aduse apă şi i-o ridică la buze. Am văzut Pumnul, zise Jon, după o lungă înghiţitură. Sângele şi caii morţi… Noye zicea că o duzină s-au întors… cine?

— Dywen s-a întors. Uriaşul. Edd cel Trist, Donnel Hill cel Dulce, Ulmer, Lew Stângaciul, Garth Pană-Cenuşie, încă patru sau cinci. Eu.

— Sam?

Grenn îşi feri privirea.

— L-a ucis pe unul dintre Ceilalţi, Jon. Am văzut. L-a înjunghiat cu pumnalul acela din sticla dragonului pe care i l-ai făcut tu şi am început să-i spunem Sam Ucigaşul. Nu-i plăcea.

Sam Ucigaşul. Jon nu-şi putea imagina pe cineva mai puţin potrivit în rolul de luptător decât Sam Tarly.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— L-am părăsit. Grenn părea nefericit. L-am scuturat şi am ţipat la el, chiar l-am pălmuit peste faţă. Uriaşul a încercat să-l ridice în picioare, dar a fost prea greu. Îţi aduci aminte, în timpul antrenamentelor, cum se ghemuia la pământ şi rămânea acolo, scâncind? La Fortăreaţa lui Craster nici măcar nu scâncea. Jungher şi Ollo scotoceau zidurile în sus şi-n jos, căutând de mâncare, Garth şi Garth se luptau, unii siluiau nevestele lui Craster. Edd cel Trist s-a gândit că gaşca lui Jungher îi va omorî pe toţi cei loiali, ca să nu spună ce au făcut şi erau doi contra unu. L-am lăsat pe Sam cu Bătrânul Urs. Nu se *clintea,* Jon.

Erai fratele lui, aproape că spuse. *Cum l-ai putut lăsa între sălbatici şi criminali?*

— S-ar putea să fie încă în viaţă, adăugă Pyp. S-ar putea să ne surprindă pe toţi şi să apară mâine călare pe drum.

— Cu capul lui Mance Rayder, da. Jon îşi dădea seama că Grenn se străduia să pară vesel. Sam Ucigaşul.

Jon încercă să se ridice din nou. Fu o greşeală, la fel ca prima dată. Ţipă, înjurând.

— Grenn, du-te şi trezeşte-l pe Maester Aemon, zise Pyp. Spune-i că Jon mai are nevoie de nişte lapte de mac.

Da, gândi el.

— Nu, spuse el. Magnarul…

— Ştim, îl întrerupse Pyp. Santinelele de la Zid au primit ordin să stea cu ochii spre sud, iar Donai Noye a trimis câţiva oameni pe Creasta Furtunii să vegheze drumul regelui. Maester Aemon a trimis păsări la Eastwatch şi la Turnul Umbrei.

Maester Aemon se apropie de pat cu paşi târşâiţi, sprijinindu-se cu o mână de umărul lui Grenn.

— Jon, ia-o uşurel. E bine că te-ai trezit, dar trebuie să-ţi acorzi timp să te vindeci. Am opărit rana cu vin fiert şi am închis-o cu o cataplasmă de urzici, seminţe de muştar şi pâine mucegăită, dar dacă nu te odihneşti…

— Nu pot. Jon se lupta cu durerea, încercând să se ridice. Mance va fi aici în curând… mii de oameni, uriaşi, mamuţi… aţi trimis vorbă la Winterfell? La rege? Sudoarea îi picura de pe frunte. Închise o clipă ochii.

Grenn îi aruncă lui Pyp o privire ciudată.

— Nu ştie.

— Jon, zise Maester Aemon, o sumedenie de lucruri s-au petrecut câtă vreme ai lipsit, şi puţine dintre ele bune. Balon Greyjoy s-a încoronat din nou şi şi-a trimis corăbiile împotriva Nordului. Regii se înmulţesc ca buruienile oriunde te întorci şi am trimis apeluri către toţi, dar nu vine nimeni. Au treburi mai presante pentru săbiile lor, iar noi suntem departe şi uitaţi… Cât despre Winterfell… Jon, fii tare… Winterfellul nu mai există…

— Nu mai există? Jon se holbă la ochii albi ai lui Aemon şi la chipul său zbârcit. Fraţii mei sunt la Winterfell. Bran şi Rickon…

Maesterul îi atinse fruntea.

— Îmi pare rău, Jon. Fraţii tăi au murit la porunca lui Theon Greyjoy, după ce a luat în stăpânire Winterfellul în numele tatălui său. Când purtătorii de flamuri ai tatălui tău ameninţau să-l recucerească, Greyjoy a dat foc castelului.

— Fraţii tăi au fost răzbunaţi, interveni Grenn. Fiul lui Bolton i-a ucis pe toţi oamenii de fier şi se zice că îl jupoaie pe Theon Greyjoy, bucată cu bucată, pentru ce a făcut.

— Îmi pare rău, Jon. Pyp îl strânse de umăr. Tuturor ne pare.

Lui Jon nu-i plăcuse niciodată Theon Greyjoy, dar fusese pupilul tatălui lor. Un nou spasm de durere îi smuci piciorul şi următorul lucru pe care îl ştiu era că se afla din nou culcat pe spate.

— Trebuie să fie o greşeală, insistă el. La Coroana Reginei am văzut un lup străvechi, un lup *cenuşiu… cenuşiu… m-a recunoscut.* Dacă Bran era mort, oare era posibil ca o parte din el să continue să trăiască în lupul său, aşa cum trăia Orell în trupul vulturului său?

— Bea asta.

Grenn îi duse cupa la buze. Jon bău. Mintea îi era încă plină de

lupi şi vulturi, de râsetele fraţilor săi. Feţele de deasupra lui începură să se înceţoşeze şi să dispară. *Nu pot fi morţi. Theon n-ar fi făcut una ca asta. Iar Winterfellul... granit cenuşiu, stejar şi fier, ciori învârtindu-se în jurul turnurilor, abur ridicându-se din iazurile fierbinţi ale pădurii zeilor, regii de piatră aşezaţi pe tronurile lor... cum se putea ca Winterfellul să dispară?*

Când trecu în lumea viselor, se pomeni iarăşi acasă, bălăcindu-se în iazurile fierbinţi, sub imensul copac alb al inimii care avea chipul tatălui său. Ygritte era cu el, râzându-i, lepădându-şi veşmintele până când era goală ca un nou-născut, încercând să-l sărute, dar el nu putea, nu sub privirile tatălui său. Era sânge din sângele Winterfellului, un om al Rondului de Noapte. *Nu voi aduce pe lume un bastard,* îi spuse Ygrittei. *Nu voi face asta. Nu.* „Nimic nu ştii, Jon Snow”, şopti ea, cu pielea topindu-i-se în apa fierbinte, cu carnea desprinzându-i-se de pe oase, până când numai craniul şi scheletul ei mai rămăseseră şi iazul fierbea vâscos şi roşu.

CATELYN

Auziră Furca Verde înainte s-o vadă, un murmur nesfârşit, ca mârâitul unei fiare uriaşe. Râul era un torent în clocot, cu jumătate mai lat decât fusese anul trecut, când Robb îşi divizase aici oastea şi jurase să ia o Frey de soţie, dacă va fi lăsat să treacă. *Atunci avea nevoie de Lordul Walder şi de podul său, iar acum are nevoie şi mai mult.* Catelyn privea cu inima plină de îndoieli apele verzi, întunecate, în trecerea lor învolburată. *N-avem cum să traversăm cu pasul, nici să înotăm şi ar putea să treacă o lună până când apele se vor retrage.*

Când se apropiară de Gemeni, Robb îşi puse coroana pe cap şi îi chemă pe Catelyn şi Edmure alături de el. *Ser* Raynald Westerling îi purta stindardul, lupul străvechi al Casei Stark pe un fundal alb ca gheaţa.

Turnurile porţii se iviră prin ploaie ca nişte fantasme, apariţii gri, înceţoşate, care se întrupau cu fiecare pas. Fortăreaţa Freyilor nu era formată dintr-un singur castel, ci din două; imagini în oglindă, din piatră udă, înălţându-se pe ambele maluri ale apei şi unite de un imens pod arcuit. Din mijlocul podului se ridica Turnul Apei, cu râul curgând iute, de-a dreptul pe sub el. În maluri fuseseră tăiate canale, formând şanţuri care făceau din fiecare geamăn o insulă. Ploile transformaseră şanţurile în lacuri cu apă mică.

Dincolo de apele tumultuoase, Catelyn vedea mii de oameni care-şi aşezaseră tabăra în jurul castelului dinspre răsărit, cu flamurile atârnând din vârful lăncilor, în faţa corturilor, ca tot atâtea pisici înecate. Din pricina ploii, era cu neputinţă să le desluşească însemnele şi culorile. Cele mai multe erau cenuşii, aşa i se părea, dar sub un asemenea cer, lumea întreagă părea cenuşie.

— Robb, aici trebuie să calci în vârful picioarelor, îşi sfătui ea fiul. Lordul Walder are pielea subţire şi limba ascuţită şi unii dintre fiii săi vor fi semănând, fără doar şi poate, cu tatăl lor. Nu trebuie să te laşi provocat.

— Îi cunosc pe Frey, mamă. Ştiu cât i-am jignit şi câtă *nevoie* am de ei. Voi fi dulce ca un septon.

Catelyn se foi stânjenită în şa.

— Dacă ni se serveşte ceva la sosire, sub nici un chip să nu

refuzi. Ia ceea ce ţi se oferă, bea şi mănâncă în văzul tuturor. Dacă nu ni se oferă nimic, cere pâine şi brânză şi o cupă cu vin.

— Sunt mai mult ud decât înfometat…

— Robb, *ascultă-mă.* După ce i-ai mâncat pâinea şi sarea, ai drepturile oaspetelui şi sub acoperişul lui vei fi sub protecţia legilor ospitalităţii.

Robb părea mai mult amuzat decât speriat.

— Am o oaste să mă apere, mamă. N-am nevoie să mă încred în pâine şi sare. Dar dacă Lordului Walder îi face plăcere să-mi servească tocană de cioară înăbuşită în viermi, voi mânca şi voi mai cere o porţie.

Patru Frey porniră dinspre poarta vestică, înfăşuraţi în mantii grele din lână groasă, gri. Catelyn îl recunoscu pe *Ser* Ryman, fiul răposatului *Ser* Stevron, care fusese întâiul născut al Lordului Walder. Cu tatăl său mort, Ryman era moştenitorul Gemenilor. Faţa pe care o zărea sub glugă era cărnoasă, mare şi nătângă. Ceilalţi trei erau, pesemne, fiii lui, strănepoţii Lordului Walder.

Edmure îi confirmă supoziţiile.

— Edwyn e cel mai mare. Cel slab, cu aer băţos. Bărbatul vânos, cu barbă, e Walder cel Negru, un individ periculos. Petyr e la margine, flăcăul cu faţa nenorocită. Fraţii lui îi spun Petyr Băşicuţă. E doar cu un an sau doi mai mare decât Robb, dar Lordul Walder l-a însurat la zece ani cu o femeie care avea de trei ori vârsta lui. Zei, sper că Roslin nu seamănă cu el.

Se opriră să-şi lase oaspeţii să se apropie. Flamura lui Robb atârna pleoştită, iar răpăitul monoton al ploii se îngemăna cu năvala apelor umflate ale Furcii Verzi care îi însoţea, în dreapta. Vântul Cenuşiu ţâşni în faţă, cu coada întinsă, privind cu ochii între-deschişi, de un auriu întunecat. Când ajunse la câţiva metri de grupul Freyilor, Catelyn îl auzi mârâind, un huruit înfundat, care se confunda cu iureşul râului. Robb îl privi speriat.

— Vânt Cenuşiu, la mine. La *mine!*

În loc să-l asculte, lupul străvechi făcu un salt înainte, arătându-şi colţii.

Calul lui *Ser* Ryman se dădu în spate, cu un nechezat de spaimă, iar cel al lui Petyr Băşicuţă se cabra, aruncându-l la pământ. Doar Walder cel Negru reuşi să-şi ţină calul în frâu. Apucă mânerul sabiei.

— *Nu!* strigă Robb. Vânt Cenuşiu, aici! *Aici!*

Catelyn se năpusti printre lupul străvechi şi cai.

Când trecu prin faţa Vântului Cenuşiu, noroiul ţâşni de sub

copitele iepei sale. Lupul se întoarse şi abia apoi păru să-l audă pe Robb strigându-l.

— Aşa îşi răscumpără un Stark greşelile? urlă Walder cel Negru, cu sabia scoasă din teacă. Jalnic salut, aş zice, să-ţi asmuţi lupul împotriva noastră.

Ser Ryman descălecase, să-l ajute pe Petyr Băşicuţă să se ridice în picioare. Flăcăul era înnoroiat, dar teafăr.

— Am venit să-mi prezint scuzele pentru jignirea pe care am adus-o Casei tale şi să-mi văd unchiul însurat. Robb săltă jos din şa. Petyr, ia calul meu. Al tău e hăt, departe.

Petyr se uită la tatăl său şi spuse:

— Pot călări cu oricare dintre fraţii mei.

Freyii nu schiţară nici un gest de reverenţă.

— Ai întârziat, declară *Ser* Ryman.

— Ploile ne-au întârziat, răspunse Robb. Am trimis un corb.

— Nu văd femeia.

Prin *femeia, Ser* Ryman voia să spună Jeyne Westerling, ştiau cu toţii. Lady Catelyn zâmbi, scuzându-se:

— Regina Jeyne a fost ostenită după atâta drum, *ser*. Fără îndoială vă va vizita când lucrurile se vor mai aşeza.

— Bunicul meu va fi nemulţumit.

Deşi Walder cel Negru vârâse sabia în teacă, tonul nu-i era mai prietenos.

— I-am povestit multe despre ea şi doreşte să o vadă cu ochii lui.

Edwyn îşi drese glasul:

— Avem camere pregătite pentru tine în Turnul Apei, Înălţimea Ta, îi spuse el lui Robb, cu o amabilitate rezervată. La fel pentru Lordul Tully şi Lady Stark. Lorzi tăi stegari sunt, de asemenea, bine-veniţi să doarmă sub acoperişul nostru şi să participe la ospăţul de nuntă.

— Şi oamenii mei? întrebă Robb.

— Nobilul meu bunic regretă că nu poate nici să hrănească, nici să găzduiască o oaste atât de numeroasă. Nu ne e uşor să le asigurăm cele necesare nici propriilor noştri oşteni. Cu toate acestea, oamenii tăi nu vor fi neglijaţi. Dacă vor trece apa şi îşi vor aşeza tabăra lângă a noastră, vom aduce butoaie destule cu vin şi bere ca să poată bea cu toţii în sănătatea Lordului Edmure şi a miresei sale. Am ridicat pe malul celălalt trei corturi mari de ospăţ, să-i adăpostească de ploaie.

— Nobilul tău tată e cât se poate de generos. Oamenii mei îi

vor fi recunoscători. Au străbătut cale lungă prin ploaie.

Edmure Tully se apropie călare.

— Când îmi voi cunoaşte logodnica?

— Te aşteaptă înăuntru, îl asigură Edwyn Frey. Sunt sigur că o vei ierta dacă-ţi va părea sfioasă. A aşteptat această zi cu nerăbdare, biata fată. Dar poate că ar trebui să continuăm această conversaţie la adăpost?

— Desigur. *Ser* Ryman încălecă din nou, ajutându-l pe Petyr Băşicuţă să urce pe cal, în spatele lui. Fiţi buni şi urmaţi-mă, tatăl meu vă aşteaptă. Întoarse calul înapoi către Gemeni.

Edmure se alinie lângă Catelyn.

— Întârziatul Lord Frey ar fi putut găsi de cuviinţă să ne întâmpine în persoană, se plânse el. Sunt seniorul lui şi viitorul ginere, iar Robb e rege.

— Când vei avea tu nouăzeci şi unu de ani, frăţioare, să vezi ce dornic o să fii să călăreşti prin ploaie. Însă Catelyn se întreba dacă acesta era adevărul întreg. Lordul Walder se plimba, de obicei, într-o lectică acoperită, care l-ar fi ferit în mare parte de ploaie. *O lipsă de politeţe deliberată?* Dacă era aşa, putea fi prima dintr-un lung şir care abia începea.

Alte necazuri urmară la poartă. Vântul Cenuşiu se proţăpi în mijlocul podului basculant, îşi scutură blana de apă şi urlă către bariera-ghilotină. Robb fluieră nerăbdător.

— Vânt Cenuşiu! Ce-i? Vânt Cenuşiu, la mine!

Dar lupul străvechi nu făcu decât să-şi arate colţii. *Nu-i place locul ăsta,* gândi Catelyn. Robb fu nevoit să se lase pe vine şi să-i vorbească blând, până când lupul se învoi să treacă pe sub bariera-ghilotină. Lothar Ologul şi Walder Rivers se apropiaseră între timp.

— De sunetul apei se teme, zise Rivers. Animalele sălbatice ştiu să se ferească de râurile umflate. Să-l chem pe îngrijitorul nostru de câini?

— E lup străvechi, nu câine, preciză Robb, şi e periculos pentru oamenii în care nu are încredere. *Ser* Raynald, rămâi cu el. N-o să-l duc în castelul Lordului Walder aşa.

Abilă mişcare, gândi Catelyn. *Robb îi ţine şi pe cei din familia Westerling departe de ochii Lordului Walder.*

Guta şi oasele fragile îl chinuiau pe bătrânul Walder Frey. Îl găsiră sprijinit în jilţul său, cu o pernă sub el şi acoperit cu o mantie de hermină. Tronul lui era din stejar negru, cu spătarul sculptat în forma unor robuste turnuri gemene, unite printr-un

pod arcuit, atât de masiv încât îmbrăţişarea lui îl făcea pe bătrân să pară un copil grotesc. Înfăţişarea Lordului Walder avea ceva de vultur sau mai degrabă de nevăstuică perfidă. Capul său pleşuv, pătat de bătrâneţe, ţâşnea dintre umerii sfrijiţi, pe un gât lung şi roz. Pielea lăsată îi atârna sub bărbia retrasă, avea ochii înlăcrimaţi şi întunecoşi, iar gura-i ştirbă se mişca fără încetare, înghiţind aerul gol, aşa cum un prunc suge la pieptul mamei.

Cea de-a opta Lady Frey stătea lângă jilţul Lordului Walder. La picioarele lui se afla o versiune oarecum mai tânără a lui, un bărbat de cincizeci de ani, gârbovit, slab, ale cărui veşminte scumpe din lână albastră şi satin gri erau în mod ciudat accentuate de o coroană şi un colan, împodobite cu mici clopoţei de alamă. Asemănarea dintre ei era izbitoare, cu excepţia ochilor. Ai Lordului Walder erau mici, înceţoşaţi şi bănuitori, ai celuilalt, mari, afabili şi goi. Catelyn îşi aminti că una dintre odraslele Lordului Walder adusese pe lume un nătâng, cu mulţi ani în urmă. În timpul vizitelor trecute, Lordul de Crossing avusese întotdeauna grijă să-l ascundă. *Întotdeauna a purtat o coroană de bufon sau e o batjocură la adresa lui Robb?* Era o întrebare pe care nu îndrăznea s-o pună.

Fii ai familiei Frey, fiice, copii, nepoţi, soţi, soţii şi servitori umpleau restul încăperii. Dar cel care vorbi fu bătrânul.

— Ştiu că mă veţi ierta de nu voi îngenunchea. Picioarele nu mă mai ascultă ca odinioară, deşi ce atârnă între ele mă slujeşte destul de bine, *eh.* Gura i se deschise într-un zâmbet ştirb, în timp ce se uita la coroana lui Robb: Unii ar spune că e un rege sărac cel care poartă o coroană de bronz, Înălţimea Ta.

— Bronzul şi fierul sunt mai trainice decât aurul şi argintul, răspunse Robb. Vechii Regi ai Iernii purtau o asemenea coroană-sabie.

— Puţin le-a folosit când au venit dragonii. *Eh.* Acel *eh* părea să-i placă nătângului, care-şi legăna capul într-o parte şi în alta, zornăindu-şi coroana şi colanul. Sire, zise Lordul Walder, iartă-i lui Aegon al meu gălăgia. N-are minte nici cât un om al mlaştinilor şi n-a mai întâlnit până acum un rege. E unul dintre fiii lui Stevron. Îi spunem Clopoţel.

— *Ser* Stevron a pomenit de el, lordul meu. Robb îi zâmbi nătângului. Îmi pare bine să te cunosc, Aegon. Tatăl tău a fost un om viteaz.

Clopoţel îşi sună clopoţeii. O dâră subţire de salivă i se prelinse dintr-un colţ al gurii, când zâmbi.

— Nu-ţi răci gura regală de pomană. E ca şi cum ai vorbi cu o oală de noapte. Lordul Walder îşi mută privirea către ceilalţi. Ei, bine, Lady Catelyn, văd că te-ai întors la noi. Şi tânărul *Ser* Edmure, învingătorul de la Moara de Piatră. Lord Tully acum. Va trebui să nu uit asta. Eşti cel de-al cincilea Lord Tully pe care-l cunosc. Le-am supravieţuit celorlalţi patru, *eh?* Mireasa ta e pe aici pe undeva. Bănuiesc că vrei s-o vezi.

— Aş vrea, lordul meu.

— Atunci, voia ţi se va împlini. Dar îmbrăcată. E o fată sfioasă şi e fecioară. N-o vei vedea goală până după nuntă. Lordul Walder chicoti. *Eh.* Destul de curând, destul de curând. Îşi înălţă gâtul, privind împrejur: Benfrey, du-te şi adu-o pe sora ta. Mişcă-te repede, Lordul Tully a bătut cale lungă de la Riverrun. Un tânăr cavaler îmbrăcat cu o tunică în carouri se înclină şi plecă, iar bătrânul se întoarse la Robb: Şi unde ţi-e soţia, Înălţimea Ta? Frumoasa Regină Jeyne. E din, Casa Westerling, de la Crag, după câte am auzit, *eh?*

— Am lăsat-o la Riverrun, lordul meu. Era prea obosită ca să mai călătorească, după cum i-am spus şi lui *Ser* Ryman.

— Asta mă întristează nespus. Voiam s-o văd cu slabii mei ochi. Toţi voiam, *eh.* Nu-i aşa, doamna mea?

Lady Frey, palidă şi firavă, păru uimită că i se cerea să vorbească.

— D-da, stăpâne. Ne-am dorit cu toţii atât de mult să-i aducem omagiile noastre Reginei Jeyne. Trebuie să fie frumoasă.

— E foarte frumoasă, doamna mea. În glasul lui Robb era o neclintire de gheaţă, care îi amintea Catelynei de tatăl lui.

Bătrânul fie n-o auzi, fie refuză să-i acorde vreo atenţie.

— Mai frumoasă decât fata mea, *eh?* Cum altfel ar fi putut chipul şi trupul ei să-l facă pe rege să-şi uite promisiunile solemne?

Robb îndură reproşul cu demnitate.

— Cuvintele nu pot îndrepta asta, ştiu, dar am venit să-mi prezint scuzele pentru ofensa adusă Casei tale şi să-ţi cer iertare, lordul meu.

— Scuze, *eh?* Da, ai jurat. Îmi amintesc. Sunt bătrân, dar nu uit asemenea lucruri. Nu ca unii regi, se pare. Tinerii nu-şi mai amintesc nimic când dau cu ochii de un chip drăgălaş şi o pereche de sâni tari ca piatra, nu-i aşa? La fel am fost şi eu. Unii ar putea spune că încă sunt, *ehe-he.* Totuşi, s-ar înşela, ca şi tine. Dar acum ai venit să-ţi repari greşeala. Însă fetele mele

sunt cele pe care le-ai jignit. Poate că lor ar trebui să le ceri iertare, Înălţimea Ta. Fiicele mele fecioare. Ia uită-te puţin la ele. Când îşi mişcă degetul, un val de feminitate se depărta de zid, aliniindu-se în faţa daisului. Clopoţel dădu şi el să se ridice, cu clopoţeii zornăind vesel, dar Lady Frey îl înhăţă de mânecă şi îl trânti la loc. Lordul Walder făcu prezentările: Fiica mea Arwyn, spuse el despre o fată de paisprezece ani. Shirei, cea mai tânără fiică legitimă a mea. Ami şi Marianne îmi sunt nepoate. Pe Ami am măritat-o cu *Ser* Pate, dar Muntele l-a ucis pe mocofan, aşa că m-am ales cu ea înapoi. Aceea e Cersei, dar noi îi spunem Albinuţa. Mama ei e din Oraşul Albinelor. Şi alte nepoate. Una e Walda, iar celelalte… ei, bine, au nume, oricare ar fi…

— Eu sunt Merry, nobile bunic, zise una dintre fete.

— Tu eşti gălăgioasă, asta-i sigur. Lângă Gălăgioasa e fiica mea, Tyta. Pe urmă o altă Walda, Alyx, Marissa… eşti Marissa? Aşa mă gândeam şi eu. Nu e întotdeauna cheală. Maesterul a ras-o în cap, dar jură că în curând îi va creşte părul înapoi. Gemenele sunt Serra şi Sarra. Privi cu ochi mijiţi în jos, către una dintre fetele mai mici. *Eh,* eşti altă Walda?

Fata nu putea să aibă mai mult de patru ani.

— Eu sunt Walda lui *Ser* Aemon Rivers, nobile străbunic. Făcu o reverenţă.

— Tu de când ai început să vorbeşti? Nu că ar fi de aşteptat să ai ceva înţelept de spus. Tatăl tău n-a avut niciodată. În plus, e bastard, *eh?* Pleacă. N-am vrut aici decât fete Frey. Pe Regele Nordului nu-l interesează marfa de duzină. Lordul Walder aruncă o privire către Robb, în timp ce Clopoţel îşi clătina capul, sunându-şi clopoţeii. Iată-le, toate fecioare. Mă rog, şi o văduvă, dar unora le place mai mult o femeie începută. Ai fi putut s-o ai pe oricare dintre ele.

— Ar fi fost o alegere imposibilă, lordul meu, zise Robb, curtenitor. Sunt toate încântătoare.

Lordul Walder pufni.

— Şi unii mai spun că eu am ochii slabi. Unele or să se descurce binişor, bănuiesc. Altele… mă rog, n-are importanţă. N-au fost destul de bune pentru Regele Nordului, *eh?* Iar acum, ce aveai de spus?

— Doamnele mele. Robb părea îngrozitor de stânjenit, dar ştiuse că momentul acesta trebuia să sosească şi îl înfruntă fără să clipească. Toţi oamenii trebuie să-şi ţină jurămintele, mai cu seamă regii. Am jurat să mă însor cu una dintre voi şi mi-am

încălcat jurământul. Nu e vina voastră. N-am făcut asta ca să vă jignesc, ci fiindcă iubeam o alta. Nici un cuvânt nu poate să îndrepte lucrurile, ştiu, dar am venit în faţa voastră să vă cer iertare, ca Freyii de la Crossing şi Casa Stark de la Winterfell să poată fi din nou prieteni.

Fetele mai mici se foiau nerăbdătoare. Cele mai mari aşteptau reacţia Lordului Walder, pe tronul său negru de stejar. Clopoţel se legănă înainte şi înapoi, cu clopoţeii sunându-i pe colan şi pe coroană.

— Bine, zise Lordul de Crossing. A fost foarte bine, Înălţimea Ta. Nici un cuvânt nu poate îndrepta lucrurile, *eh?* Bine zis, bine zis. Sper că la ospăţul de nuntă nu vei refuza să dansezi cu fetele mele. Ai bucura inima unui bătrân, *eh?* Îşi legănă capul zbârcit, rozaliu, în sus şi-n jos, cam în acelaşi fel cum făcea nepotul său nătâng, deşi Lordul Walder nu purta clopoţei. Şi iat-o, Lord Edmure. Fiica mea, Roslin, bobocul meu cel mai de preţ, *eh.*

Ser Benfrey o conduse în sala tronului. Semănau destul de mult ca să fie fraţi buni. Judecând după vârsta lor, amândoi erau copii ai celei de-a şasea Lady Frey – o Rosby, parcă, îşi amintea Catelyn.

Roslin era scundă pentru vârsta ei, cu pielea atât de albă încât părea că tocmai de ridicase dintr-o baie de lapte. Avea un chip drăgălaş, cu o bărbie mică, un nas delicat şi ochi mari, căprui. Un păr des, castaniu, îi cădea în valuri până la talia atât de subţire încât Edmure ar fi putut s-o cuprindă cu palmele. Din cauza corsajului de dantelă al rochiei sale bleu, sânii i se înfăţişau mici, dar bine proporţionaţi.

— Înălţimea Ta. Fata se aşeză în genunchi. Lord Edmure, sper că nu sunt o dezamăgire pentru tine.

Departe de asta, gând Catelyn. Chipul fratelui său se luminase la vederea ei.

— Eşti o încântare pentru mine, domniţa mea, zise Edmure. Şi vei fi mereu, nu mă îndoiesc.

Roslin avea o mică strungăreaţă între dinţii din faţă, care o făcea zgârcită cu zâmbetele, dar despărţitura era aproape drăgălaşă. *E chiar drăguţă,* gândi Catelyn, *dar e atât de mică şi se trage din ramura Rosby.* Cei din familia Rosby nu fuseseră niciodată robuşti. Catelyn prefera de departe conformaţia altora dintre fetele din sală, fiice sau nepoate, nu era sigură. Ele aveau un aer de Crakehall, iar cea de-a treia soţie a Lordului Walder fusese din Casa aceea. *Şolduri largi, ca să poată purta copii, sâni*

mari, ca să-i alăpteze, braţe puternice, să-i ţină. Cei din Casa Crakehall au fost întotdeauna bine legaţi şi vânjoşi.

— Stăpânul meu e bun, îi zise Lady Roslin lui Edmure.

— Domniţa mea e frumoasă. O luă de mână şi o ridică în picioare. Dar de ce plângi?

— De bucurie, răspunse fata. Plâng de bucurie, stăpâne.

— *Ajunge!* izbucni Lordul Walder. Poţi să plângi şi să şuşoteşti după ce te măriţi, *eh.* Benfred, condu-o pe sora ta înapoi în camerele ei, trebuie să se pregătească pentru nuntă. Şi pentru patul nupţial, *eh,* partea cea mai dulce. Pentru tot, pentru tot. Gura i se încleşta şi i se descleştă. Vom avea muzică, o muzică nespus de dulce, şi vin, *eh,* va curge vinul roşu şi vom îndrepta unele greşeli. Dar acum sunteţi obosiţi. Şi uzi, de-mi stropiţi toată podeaua. Vă aşteaptă focurile şi vinul fierbinte cu mirodenii, şi băile, dacă vreţi. Lothar, condu-i pe oaspeţii noştri către apartamentele lor.

— Trebuie să-mi trec oamenii peste râu, stăpâne, zise Robb.

— N-o să se piardă, se plânse Lordul Walder. Au mai trecut apa, nu-i aşa? Când aţi venit dinspre nord, aţi vrut să treceţi, iar eu v-am lăsat şi n-aţi spus bogdaproste, *eh?* Dar n-ai decât. Du-l pe fiecare de mână, dacă pofteşti, n-am eu treabă.

— *Stăpâne!* Catelyn aproape uitase. Nişte mâncare ar fi cât se poate de bine-venită. Am străbătut cale lungă prin ploaie.

Gura lui Walder Frey se încleşta şi se descleştă.

— Mâncare, *eh?* O bucată de pâine, niţică brânză, poate un cârnat.

— Nişte vin să alunece pe gât, adăugă Robb. Şi puţină sare.

— Pâine şi sare. *Eh.* Desigur, desigur. Bătrânul bătu din palme şi servitorii intrară, aducând carafe cu vin şi tăvi cu pâine, brânză şi unt. Lordul Walder luă el însuşi o cupă de vin roşu, ridicând-o cu mâna-i pătată. Oaspeţii mei, spuse el. Onoraţii mei oaspeţi. Fiţi bine-veniţi sub acoperişul meu şi la masa mea.

— Îţi mulţumim pentru ospitalitate, lordul meu, îi răspunse Robb. Edmure îl îngână, împreună cu Marelejon, *Ser* Marq Piper şi ceilalţi. Băură din vinul lui şi mâncară din pâinea şi untul lui. Catelyn gustă vinul, ciuguli nişte pâine şi se simţi mult mai liniştită. *Acum vom fi în siguranţă,* gândi ea.

Ştiind cât de meschin putea fi bătrânul, se aşteptase ca odăile lor să fie sumbre şi întunecate. Dar se părea că Freyii făcuseră pregătiri mai mult decât îndestulătoare. Camera nupţială era mare şi somptuos mobilată, dominată de un pat mare de puf, cu

piloni sculptaţi în forma unor turnuri de castel. Draperiile erau în culorile Casei Tully, roşu şi albastru, un gest de curtoazie. Covoare parfumate acopereau duşumeaua de lemn, iar fereastra înaltă, cu obloane, dădea către sud. Camera lui Catelyn era mai mică, dar elegant mobilată şi confortabilă, cu un foc arzând în şemineu. Lothar Ologul îi asigură că Robb va avea o întreagă suită, aşa cum i se cuvenea unui rege.

— Dacă doriţi ceva, nu trebuie decât să-i spuneţi unuia dintre străjerii mei.

Lothar se înclină şi se retrase, şchiopătând din greu în timp ce-şi croia drum în josul scărilor şerpuitoare.

— Ar trebui să ne punem propriii străjeri, îi spuse Catelyn fratelui ei.

Se gândea că s-ar odihni mai bine dacă ar avea oameni ai caselor Stark şi Tully în faţa uşilor. Întâlnirea cu Lordul Walder nu fusese atât de neplăcută pe cum se temuse, dar aştepta cu nerăbdare ca totul să se isprăvească. *Câteva zile încă şi Robb va pleca la luptă, iar eu către o confortabilă captivitate la Seagard.* Lordul Jason avea să fie cât se poate de îndatoritor, nu se îndoia câtuşi de puţin, dar perspectiva o deprima.

Auzea jos tropotul cailor, în timp ce coloana lungă de călăreţi îşi croia drum peste pod, de la castel la castel. Pietrele uruiau sub roţile căruţelor încărcate. Catelyn se duse la fereastră şi privi afară, la oastea lui Robb ce se ivea dinspre geamănul estic.

— Ploaia pare că se potoleşte.

— Acum, că suntem înăuntru. Edmure stătea în faţa focului, lăsând căldura să-i inunde trupul. Ce părere ai despre Roslin?

Prea mică şi fragilă. Va duce sarcinile greu. Dar fratele ei părea încântat de fată, aşa că nu spuse decât:

— Dulce.

— Cred că m-a plăcut. De ce plângea?

— E o fecioară în ajunul nunţii sale. Câteva lacrimi sunt fireşti.

Lysa vărsase lacuri de lacrimi în dimineaţa nunţii, dar reuşise să aibă ochii uscaţi şi să fie strălucitoare când Jon Arryn i-a aşezat pe umeri mantia roşie cu albastru.

— E mai drăguţă decât am îndrăznit să sper. Edmure ridică o mână înainte ca sora lui să apuce să vorbească. Ştiu că sunt lucruri mai importante, scuteşte-mă de predică, preoteaso. Dar, oricum… le-ai văzut pe unele dintre celelalte fete pe care le-a înşirat Frey? Pe cea cu ticul acela? Suferă de boala tremuratului? Şi gemenele alea aveau mai multe cratere şi erupţii pe feţele lor

decât Petyr Băşicuţă. Când le-am văzut, am fost sigur că Roslin va fi chealǎ şi chioară, cu mintea lui Clopoţel şi firea lui Walder cel Negru. Dar pare pe cât de drăguţă, pe atât de blândă. Edmure părea nedumerit. De ce nu m-a lăsat bătrâna şopârlă să aleg, dacă nu avea de gând să-mi vâre pe gât vreo hidoasă?

— Predilecţia ta pentru chipurile drăgălaşe e bine cunoscută, îi reaminti Catelyn. Probabil că Lordul Walder vrea într-adevăr să fii mulţumit de mireasa ta. *Sau, mai degrabă, n-a vrut să te împiedici de un furuncul şi să-i dai toate planurile peste cap.* Ori poate că Roslin e preferata bătrânului. Lordul Riverrunului e o partidă mult mai bună decât pot spera majoritatea fiicelor sale.

— Adevărat. Dar fratele ei părea că se îndoieşte încă. E posibil ca fata să fie stearpă?

— Lordul Walder vrea ca nepotul lui să moştenească Riverrunul. La ce i-ar folosi să-ţi dea o nevastă stearpă?

— Ar scăpa de o fiică pe care n-ar lua-o nimeni altcineva.

— Asta nu i-ar fi de mare folos. Walder Frey e un om perfid, nu prost.

— Totuşi... este posibil?

— Da, cedă Catelyn, cu jumătate de gură. Există boli pe care o fată le poate avea în copilărie, lăsând-o incapabilă să aibă copii. Dar nu avem nici un motiv să credem că Roslin a avut o asemenea boală. Îşi roti privirea prin cameră. Freyii ne-au primit mai bine decât mă aşteptam, la drept vorbind.

Edmure râse.

— Câteva vorbe usturătoare şi câteva priviri necuviincioase. Pentru el asta înseamnă curtoazie. Mă aşteptam ca bătrâna şopârlă să urineze în vinul nostru şi să ne facă să-i lăudăm soiul ales.

Gluma o tulbură pe Catelyn într-un mod ciudat.

— Te rog să mă scuzi acum, aş vrea să-mi schimb hainele astea ude.

— Cum doreşti. Edmure căscă. Poate c-am să trag un pui de somn vreo oră.

Catelyn se retrase în camera ei. Cufărul cu haine pe care şi-l adusese de la Riverrun fusese dus sus şi aşezat la picioarele patului. După ce se dezbrăcă şi-şi atârnă hainele ude lângă foc, îmbrăcă o rochie caldă de lână în culorile Tully, roşu şi albastru, îşi spălă şi-şi pieptănă părul, îl lăsă să se usuce şi apoi porni în căutarea Freyilor.

Tronul de stejar negru al Lordului Walder era gol când intră în

sală, dar câţiva dintre fiii lui stăteau la un pahar, lângă foc. Lothar Ologul se ridică greoi, când o zări.

— Lady Catelyn, credeam că te odihneşti. Cu ce-ţi pot fi de folos?

— Aceştia sunt fraţii tăi? întrebă Catelyn.

— Fraţi, fraţi vitregi, cumnaţi şi nepoţi. Raymund şi cu mine am avut aceeaşi mamă. Lordul Lucius Vypren e soţul surorii mele vitrege, Lythene, iar *Ser* Damon e fiul lor. Pe fratele meu vitreg, *Ser* Hosteen, cred că-l cunoşti. Iar aceştia sunt *Ser* Leslyn Haigh şi fiii lui, *Ser* Harys şi *Ser* Donnel.

— Îmi pare bine să vă cunosc. *Ser* Perwyn e prin preajmă? El m-a escortat la Capătul Furtunii şi înapoi, când Robb m-a trimis să vorbesc cu Lordul Renly. Aşteptam cu nerăbdare să-l reîntâlnesc.

— Perwyn e plecat, răspunse Lothar Ologul. Îi voi transmite complimentele tale. Ştiu că va regreta că nu te-a întâlnit.

— Se va întoarce la timp pentru nunta lui Roslin, nu-i aşa?

— Aşa spera, zise Lothar Ologul, dar cu ploile astea… Ai văzut cum curg râurile, doamna mea?

— Da, într-adevăr, îl aprobă Catelyn. Mă întreb dacă ai fi atât de bun să mă conduci la maesterul vostru.

— Nu te simţi bine, doamna mea? întrebă *Ser* Hosteen, un bărbat vânjos, cu maxilarul puternic, pătrat.

— Probleme femeieşti. Nimic care să te îngrijoreze, *ser*.

Lothar, curtenitor ca de obicei, o conduse afară din încăpere, apoi în sus, câteva trepte, şi peste podul acoperit către o altă scară.

— Îl vei găsi pe Maester Brenett în turnuleţul din vârf, doamna mea.

Catelyn se aşteptase ca maesterul să fie tot un fiu al lui Walder Frey, însă după înfăţişare, nu părea. Brenett era un bărbat masiv, gras, pleşuv, cu bărbie dublă şi nu prea curat, judecând după găinaţul de corb care îi păta mânecile veşmântului, însă părea destul de binevoitor. Când îi spuse despre grijile pe care şi le făcea Edmure în privinţa fertilităţii lui Roslin, maesterul râse înfundat.

— Nobilul tău frate n-are de ce să se teamă, Lady Catelyn. E mică, n-o să te contrazic, şi îngustă în şolduri, dar mama ei a fost sănătoasă şi Lady Bethany i-a dăruit Lordului Walder câte un copil în fiecare an.

— Câţi au ajuns să iasă din scutece? îl întrebă ea fără ocolişuri.

— Cinci. Îi numără pe degetele-i dolofane ca nişte cârnăciori. *Ser* Perwyn, *Ser* Benfrey, Maester Willamen, care şi-a rostit jurămintele anul trecut şi acum îl sluješte pe Lordul Hunter din Vale. Olyvar, care i-a fost scutier fiului tău. Şi Lady Roslin, mezina. Patru băieţi şi o fată. Lordul Edmure va avea la fii de nu va mai şti ce să facă.

— Sunt sigură că asta îi va plăcea. Aşadar, fata era, pesemne, şi fertilă, nu numai frumoasă la înfăţişare. *Asta îl va linişti pe Edmure.* Lordul Walder nu-i lăsase fratelui ei nici un motiv să se plângă, după câte îşi putea da seama.

Catelyn nu se întoarse în camera ei după ce îl părăsi pe maester. Se duse în odaia lui Robb. Îi găsi pe Robin Flint şi *Ser* Wendel Manderly cu el, împreună cu Marelejon şi fiul acestuia, care continua să fie numit Miculjon, deşi dădea semne că-l va întrece la înălţime pe tatăl său. Erau cu toţii uzi. Un alt bărbat, încă şi mai ud, stătea în faţa focului, într-o mantie rozalie tivită cu blană albă.

— Lord Bolton, spuse ea.

— Lady Catelyn, răspunse el, cu glas sleit. E o plăcere să te văd din nou, chiar şi în vremuri atât de dificile.

— Eşti bun că spui asta. Catelyn simţea tristeţe în odaie. Până şi Marelejon părea posomorât şi abătut. Se uită la feţele lor mohorâte şi întrebă: Ce s-a întâmplat?

— Lannisteri la Trident, răspunse *Ser* Wendel, nefericit. Fratele meu e din nou capturat.

— Iar Lordul Bolton ne-a adus veşti noi de la Winterfell, adăugă Robb. *Ser* Rodrik nu e singurul bărbat destoinic care a murit. Cley Cerwin şi Leobald Tallhart au fost şi ei ucişi.

— Cley Cerwin era doar un copil, zise ea, întristată. E adevărat, aşadar? Au murit cu toţii şi Winterfellul a pierit?

Ochii palizi ai lui Bolton îi întâlniră pe ai ei.

— Oamenii de fier au pârjolit şi castelul, şi oraşul iernii. Fiul meu Ramsay i-a dus înapoi la Dreadfort pe unii dintre oamenii tăi.

— Bastardul tău a fost acuzat de fărădelegi cumplite, îi reaminti cu asprime Catelyn. Crimă, viol şi altele şi mai rele.

— Da, o aprobă Roose Bolton. Sângele lui e mânjit, asta nu poate fi negat. Dar e un bun luptător, pe cât de neînfricat, pe atât de iscusit. Când oamenii de fier i-au omorât pe *Ser* Rodrik şi Tallhart, şi curând după aceea pe Leobald, lui Ramsay i-a revenit sarcina să conducă bătălia şi a făcut-o. Jură că nu-şi va vârî sabia

în teacă atâta vreme cât un singur Greyjoy mai rămâne în nord. Probabil că asemenea servicii ar putea răscumpăra, într-o oarecare măsură, fărădelegile pe care le-a comis, îndemnat de sângele lui de bastard. Ridică din umeri. Sau nu. Când se va sfârşi războiul, Înălţimea Sa trebuie să cumpănească şi să judece. Până atunci, sper să am un fiu de sânge nobil cu Lady Walda.

E un om rece, îşi dădu seama Catelyn, nu pentru prima oară.

— A pomenit Ramsay de Theon Greyjoy? vru să ştie Robb. A fost ucis şi el sau a fugit?

Roose Bolton scoase o bucată zdrenţuită de piele din buzunarul de la centură.

— Fiul meu a trimis asta cu scrisoarea lui.

Ser Wendel îşi întoarse capul gras în altă parte. Robin Flint şi Miculjon Umber schimbară o privire, iar Marelejon fornăi ca un taur.

— Aia e… piele? întrebă Robb.

— Pielea lui Theon Greyjoy, de pe degetul mic al mâinii sale stângi. Fiul meu e crud, recunosc. Şi totuşi… ce înseamnă niţică piele faţă de vieţile celor doi prinţişori? Ai fost mama lor, doamna mea. Pot să-ţi ofer acest… mic semn al răzbunării noastre.

O parte din ea voia să strângă la inimă oribilul trofeu, dar se strădui să reziste.

— Pune-o deoparte, te rog.

— Jupuirea lui Theon nu-mi va aduce fraţii înapoi, zise Robb. Îi vreau capul, nu pielea.

— E singurul fiu al lui Balon Greyjoy rămas în viaţă, zise Lordul Bolton cu glas domol, ca şi cum ei ar fi uitat, iar acum e rege de drept al Insulelor de Fier. Un rege captiv preţuieşte mult ca ostatic.

— Ostatic? Lady Catelyn se zbârli la auzul cuvântului. Se făcea adesea schimb de ostatici. Lord Bolton, sper că nu sugerezi să-l *eliberăm* pe cel care mi-a ucis fiii.

— Oricine dobândeşte Jilţul de Piatră îl va voi pe Theon mort, sublinie Bolton. Chiar şi în lanţuri, are mai multe drepturi decât oricare dintre unchii săi. Păstrează-l, zic eu, şi cere concesii de la oamenii de fier, în schimbul executării sale.

Robb cântări cele auzite, fără tragere de inimă, dar în cele din urmă clătină aprobator din cap.

— Da. Foarte bine. Ţineţi-l în viaţă, atunci. Deocamdată. Ţineţi-l la loc sigur, la Dreadfort, până când recucerim Nordul.

Catelyn se întoarse din nou spre Roose Bolton.

— *Ser* Wendel a spus ceva despre Lannisteri pe Trident?

— A spus, doamna mea. Eu sunt de vină. Am întârziat prea mult până să părăsesc Harrenhalul. Aenys Frey a plecat cu multe zile înaintea mea şi a traversat Tridentul la vadul rubiniu, deşi nu fără dificultate. Dar când am ajuns noi, râul era un torent. N-am avut de ales decât să-mi trec oamenii cu bărci mici, din care aveam prea puţine. Două treimi din oaste era pe malul nordic când Lannisterii i-au atacat pe cei ce încă aşteptau să treacă. Oameni ai caselor Norrey, Locke şi Burley în special, cu *Ser* Wylis Manderl cu ai săi cavaleri ai Portului Alb în ariergardă. Eu eram pe malul celălalt al Tridentului, fără să-i pot ajuta. *Ser* Wylis şi-a adunat oamenii cum a putut, dar Gregor Clegane a atacat cu cavaleria grea şi i-a împins în râu. Tot atâţia s-au înecat câţi au fost ucişi de sabie. Şi mai mulţi au fugit, iar ceilalţi au fost luaţi prizonieri.

Veştile despre Gregor Clegane erau întotdeauna proaste, cugetă Catelyn. Va trebui Robb să mărşăluiască din nou spre sud, să-l înfrunte? Sau venea Muntele încoace?

— Asta înseamnă că Clegane e dincoace de râu?

— Nu. Glasul lui Bolton era blând, dar ferm. Am lăsat şase sute de oameni la vad. Lăncieri de la râuri, din munţi şi de la Cuţitul Alb, o sută de arcaşi Hornwood, câţiva călăreţi liberi şi cavaleri rătăcitori şi o oaste puternică de oameni ai caselor Stout şi Cerwyn, ca întăriri. Ronnel Stout şi *Ser* Kyle Condon au comanda. *Ser* Kyle a fost mâna dreaptă a răposatului Lord Cerwyn, după cum sunt sigur că ştii, doamna mea. Leii nu înoată mai bine decât lupii. Atât timp cât apele sunt umflate, *Ser* Gregor nu va trece.

— Ultimul lucru de care avem nevoie e Muntele în spatele nostru, când pornim pe drumul dintre mlaştini, zise Robb. Te-ai descurcat bine, lordul meu.

— Eşti prea bun, Înălţimea Ta. Am suferit pierderi grele la Furca Verde, iar Glover şi Tallhart şi mai grele, la Duskendale.

— *Duskendale.* Cuvântul sună ca o înjurătură pe buzele lui Robb. Robert Glover va da socoteală pentru asta când îl voi întâlni, te asigur.

— O nebunie, fu de acord Lordul Bolton, dar Glover şi-a pierdut cumpătul după ce a aflat că Deepwood Motte a căzut. Aşa se întâmplă uneori, când eşti cuprins de teamă şi durere.

Duskendale era o poveste veche şi răsuflată, pe Catelyn o

îngrijorau bătăliile ce urmau de acum încolo.

— Câţi oameni i-ai adus fiului meu? îl întrebă pe Roose Bolton fără ocolişuri.

Ochii lui stranii, spălăciţi, o cercetară o clipă, înainte de a răspunde.

— Vreo cinci sute de călăreţi şi trei mii de pedestraşi, doamna mea. Oameni de la Dreadfort, în cea mai mare parte, şi unii de la Karhold. Acum, că loialitatea Casei Karstark e atât de nesigură, m-am gândit că ar fi cel mai bine să-i ţin aproape. Regret că nu sunt mai mulţi.

— Ar trebui să fie destui, zise Robb. Vei prelua comanda ariergărzii mele, Lord Bolton. Am de gând să pornesc spre Gât îndată ce unchiul meu se va însura. Mergem acasă.

ARYA

Iscoadele călare ajunseră la ei la o oră de Furca Verde, în timp ce carul se târa pe un drum noroios.

— Ţine-ţi capul plecat şi gura închisă, o avertiză Câinele, când cei trei se avântară către ei – un cavaler şi doi scutieri cu armuri uşoare, călare pe buiestraşi iuţi. Clegane plesni cu biciul animalele înhămate, o pereche de cai bătrâni care cunoscuseră şi vremuri mai bune. Carul pârâia şi trosnea, cu noroiul ţâşnind din şanţurile adânci ale drumului, la fiecare mişcare a celor două roţi imense de lemn. Străinul îi urma, legat de căruţă.

Uriaşul gonaci nărăvaş nu purta nici armură, nici hamuri, iar Câinele însuşi era îmbrăcat în haine murdare din pânză aspră, verde, şi o pelerină cenuşie, cu o glugă care îi înghiţea capul. Când îşi ţinea ochii plecaţi, nu i se zărea faţa, doar albul ochilor ce priveau iscoditor. Arăta ca un ţăran zdrenţăros. Un ţăran *voinic,* totuşi. Iar Arya ştia că, pe sub veşmintele de pânză, purta piele fiartă şi zale uleiate. Ea arăta ca un fiu de ţăran, sau poate de porcar. Iar în spatele lor se aflau patru butoaie turtite cu carne sărată de porc şi unul cu picioare de porc afumate.

Călăreţii se despărţiră şi le dădură ocol, să-i cerceteze înainte de a se apropia. Clegane opri carul, punându-se răbdător la dispoziţia lor. Cavalerul purta suliţă şi sabie, în timp ce scutierii aveau arcuri lungi, însemnele de pe pieptarele lor erau versiuni mai mici ale blazonului cusut pe cămaşa stăpânului lor, o furcă neagră peste o diagonală aurie, pe fond ruginiu. Arya se gândise să-şi dezvăluie identitatea în faţa primelor iscoade care aveau să le iasă în cale, dar mereu îşi închipuise oameni cu mantii cenuşii, cu lupul străvechi pe piept. Poate că ar fi riscat şi dacă ar fi purtat uriaşul Umberilor sau pumnul Gloverilor, dar nu ştia cine era acest cavaler al furcii, nici pe cine slujea. Obiectul care semăna cel mai mult cu o furcă, pe care-l văzuse vreodată la Winterfell, era tridentul Lordului Manderly.

— Aveţi treabă la Gemeni? întrebă cavalerul.

— Carne sărată pentru ospăţul de nuntă, dacă ţi-e pe plac, *ser*. Câinele îşi mormăi răspunsul cu ochii plecaţi, cu faţa ascunsă.

— Carnea sărată nu mi-e pe plac niciodată. Cavalerul furcii îi aruncă lui Clegane doar o privire fugitivă şi nu-i acordă Aryei nici o atenţie, dar se uită lung la Străin. Armăsarul nu era un cal de

plug, asta era limpede dintr-o privire. Unul dintre scutieri fu cât pe ce să sfârşească în noroi când imensul gonaci negru dădu să-i muşte calul.

— Cum te-ai ales cu animalul ăsta? întrebă cavalerul furcii.

— Doamna mi-a spus să-l aduc, *ser*, zise umil Clegane. E un dar de nuntă pentru tânărul Lord Tully.

— Care doamnă? Pe cine slujeşti?

— Bătrâna Lady Whent, *ser*.

— Crede că poate răscumpăra Harrenhalul cu un cal? Zei, există vreun nătărău mai mare decât un nătărău bătrân? Dar le făcu semn să treacă: Vedeţi-vă de drum, atunci.

— Da, stăpâne.

Câinele îşi pocni din nou biciul şi bătrânii cai îşi reluară drumul istovitor. Roţile se adânciseră în noroi în timpul popasului şi trecu o vreme până când animalele reuşiră să le urnească din loc. Până atunci, iscoadele călare erau deja plecate. Clegane le aruncă o ultimă privire şi mârâi.

— *Ser* Donnel Haigh, spuse el. I-am luat mai mulţi cai decât pot număra. Şi armuri. O dată, era cât pe ce să-l omor într-un duel.

— Atunci, cum de nu te-a recunoscut? întrebă Arya.

— Cavalerii sunt nişte tontălăi şi ar fi fost sub demnitatea lui să se uite de două ori la un ţărănoi netrebnic. Plesni caii cu biciul. Ţine-ţi ochii plecaţi, vorbeşte cuviincios şi spune întruna *ser,* şi cei mai mulţi cavaleri nici nu te vor vedea. Îi interesează mai mult caii decât oamenii de rând. Poate că pe Străin l-ar fi recunoscut, dacă m-ar fi văzut vreodată călărindu-l.

Dar ţi-ar fi recunoscut faţa. Arya nu se îndoia de asta. Arsurile lui Sandor Clegane nu erau uşor de uitat, odată ce le vedeai. Nici nu-şi putea ascunde cicatricile în spatele coifului, atât timp cât acesta avea forma unui cap de câine mârâitor.

De aceea aveau nevoie de car şi de picioarele afumate de porc.

— N-am să mă las târât în lanţuri în faţa fratelui tău, îi spusese Câinele, şi nici n-aş vrea să-mi croiesc drum cu sabia printre oamenii lui, ca să ajung la el. Aşa că jucăm un mic joc.

Un ţăran întâlnit din întâmplare pe drumul regelui le oferise carul, caii, veşmintele şi butoaiele, dar nu de bunăvoie. Câinele le luase cu vârful sabiei. Când ţăranul l-a înjurat, numindu-l tâlhar, i-a răspuns:

— Nu fur, îmi fac provizii. Fii recunoscător că-ţi poţi păstra

izmenele. Acum scoate-ţi cizmele. Sau ţi le scot eu, cu tot cu picioare. Tu alegi. Ţăranul era la fel de voinic ca Clegane, dar alesese să-şi scoată cizmele şi să-şi păstreze picioarele.

Înserarea îi găsi tot înaintând cu greu către Furca Verde şi castelele gemene ale Lordului Frey. *Aproape că am ajuns,* gândi Arya. Ştia că ar trebui să fie emoţionată, dar avea iarăşi un nod în stomac. Poate că doar febra o chinuia, dar poate că nu. Noaptea trecută avusese un vis urât, un vis *înfricoşător.* Nu-şi putea aminti ce visase, dar sentimentul o urmărise ziua întreagă. Nu făcuse decât să devină mai puternic. *Teama taie mai adânc decât o sabie.* Trebuia să fie puternică acum, aşa cum îi spusese fratele ei. Între ea şi mama ei nu se aflau decât o poartă de castel, un râu şi o armată... dar era armata lui Robb, aşadar nu era un pericol real. Sau era?

Roose Bolton era, însă, unul de-ai lor, Lordul Lipitorilor îi spuneau tâlharii. Asta o tulbura. Fugise de la Harrenhal ca să scape de Bolton şi de Măştile Însângerate, şi fusese nevoită să taie gâtul unuia dintre străjeri ca să evadeze. Oare ştia că ea făcuse asta? Sau îi învinuia pe Gendry ori pe Plăcintă Fierbinte? Oare îi spusese mamei sale? Ce ar face dacă vedea-o? *Probabil nici nu m-ar recunoaşte.* Semăna mai degrabă cu un şobolan înecat decât cu paharnicul unui lord. Un şobolan înecat *băiat.* Câinele îi ciopârţise şuviţe întregi de păr cu două zile în urmă. Era un frizer chiar mai prost decât Yoren şi o lăsase pe jumătate cheală într-o parte. *Nici Robb nu mă va recunoaşte, pun rămăşag. Nici măcar mama.* Era doar o fetiţă când o văzuse ultima oară, în ziua când Lordul Eddard Stark părăsise Winterfellul.

Auziră muzica înainte de a vedea castelul, răpăitul îndepărtat al tobelor, sunetul metalic al goarnelor, şuierul subţire al fluierelor dincolo de vuietul râului şi de răpăitul ploii pe creştetele lor.

— Am pierdut cununia, zise Câinele, dar pare-se că ospăţul nu s-a terminat. Voi scăpa de tine curând.

Nu, eu voi scăpa de tine, gândi Arya.

Drumul îi dusese până atunci spre nord-vest, dar acum cotea către vest, între o livadă de meri şi un câmp de porumb culcat de ploaie la pământ. Trecură de ultimul dintre meri, ajungând în vârful unei movile, şi castelul, râul şi câmpurile li se înfăţişară toate deodată. Erau mii de cai şi mii de oameni, cei mai mulţi învârtindu-se în jurul celor trei corturi imense care stăteau

alături, cu faţa la porţile castelului, ca nişte palate mari de pânză. Robb îşi aşezase tabăra departe de ziduri, pe un teren mai înalt, mai uscat, dar Furca Verde îşi ieşise din matcă şi chiar îşi revendicase câteva corturi aşezate la întâmplare.

Muzica de la castele se auzea mai tare aici. Sunetul tobelor şi al goarnelor se rostogolea peste câmpuri. Dar muzicanţii din castelul mai apropiat cântau alt cântec decât cei din castelul de pe celălalt mal, astfel că părea mai degrabă o bătălie, decât un cântec.

— Nu sunt prea buni, remarcă Arya.

Câinele scoase un sunet care ar fi putut fi un râset.

— Te asigur că există femei bătrâne şi surde în Lannisport, care se plâng şi ele de gălăgie. Am auzit că lui Walder Frey i-au slăbit ochii, dar n-a zis nimeni nimic despre afurisitele lui de urechi.

Arya se pomeni dorindu-şi să fie ziuă. Cu soarele pe cer, în bătaia vântului, ar fi putut vedea mai bine flamurile. S-ar fi uitat după lupul străvechi al Casei Stark, sau poate după securea de război a Cerwynilor sau pumnul Gloverilor. Dar în întunericul nopţii, toate flamurile păreau gri.

Ploaia se domolise. Era acum o ţârâială mocnită, aproape un abur, dar răpăiala lăsase flamurile ude ca nişte cârpe de vase, îmbibate de apă, de nerecunoscut.

Un şir de care şi căruţe fuseseră aşezate de-a lungul perimetrului, formând o barieră de lemn împotriva oricărui atac. Acolo îi opriră străjerii. Felinarul pe care îl ducea comandantul lor revărsa destulă lumină ca Arya să poată vedea că mantia omului era roz, pătată cu lacrimi roşii. Oamenii din subordinea lui aveau cusut în dreptul inimii blazonul Lordului Lipitorilor, omul jupuit al Dreadfortului. Sandor Clegane le servi aceeaşi poveste pe care le-o spusese iscoadelor călare, dar sergentul lui Bolton era un obstacol mai greu de trecut decât *Ser* Donnel Haigh.

— Saramura de porc nu e o carne potrivită pentru ospăţul de nuntă al unui lord, zise el dispreţuitor.

— Am şi picioare afumate, *ser*.

— Nu pentru ospăţ, nici pomeneală. Ospăţul e la jumătate. Iar eu sunt un om al Nordului, nu vreun papă-lapte de cavaler din sud.

— Mi s-a spus să-l caut pe administrator. Sau pe bucătar…

— Castelul e închis. Lorzii nu trebuie deranjaţi. Sergentul chibzui o clipă. Poţi descărca lângă corturile de nuntă, acolo. Îi

făcu semn cu o mână înmănuşată în zale. Berea face foame, iar bătrânul Frey nu va simţi lipsa câtorva picioare de porc. Oricum, n-are dinţi pentru aşa ceva. Întreabă de Sedgekins, va şti ce are de făcut cu voi.

Urlă un ordin şi oamenii săi împinseră una dintre căruţe, ca să le facă loc să treacă.

Biciul Câinelui îndemnă caii către cort. Nimeni nu părea să se sinchisească de ei. Trecură de-a valma printre pavilioanele viu colorate, cu pereţii uzi luminaţi de lămpile şi mangalurile dinăuntru, ca nişte felinare fermecate. Roz şi aurii şi verzi străluceau, vărgate şi pestriţe şi în carouri, cu blazoane cu păsări şi animale, şevroane şi stele, roţi şi arme. Arya zări un cort galben cu şase ghinde: trei, două, una. *Lordul Smallwood,* ştiu ea, amintindu-şi de îndepărtatul Castel al Ghindei şi de doamna care îi spusese că e drăguţă.

Dar la fiecare pavilion de mătase strălucitoare erau două duzini de postav sau pânză, opace şi întunecate. Erau şi corturi de cazarmă, mari cât să adăpostească patruzeci de pedestraşi, dar şi acelea păreau mici pe lângă cele trei corturi mari pentru ospăţ. După toate aparenţele, oamenii petreceau de ore în şir. Arya auzea toasturi strigate şi cupe ciocnite, amestecate cu obişnuitele zgomote ale unei tabere, cu nechezatul cailor, lătratul câinilor şi huruitul căruţelor în întuneric, râsete şi înjurături, zăngănit de oţel şi pârâit de lemn. Muzica răsuna tot mai tare, pe măsură ce se apropiau de castel, dar dincolo de ea era un sunet mai grav, mai întunecat: râul, apele umflate ale Furcii Verzi, răgind ca un leu în vizuina lui.

Arya se învârtea şi se răsucea, încercând să vadă totul dintr-odată, sperând să zărească un blazon al lupului străvechi, un cort în alb şi gri, un chip pe care-l cunoştea de la Winterfell. Nu vedea decât străini. Se holbă la un om care se uşura în tufişuri, dar nu era Burtă-de-Bere. Văzu o fată pe jumătate dezbrăcată ţâşnind veselă dintr-un cort, dar cortul era albastru-deschis, nu gri, cum crezuse la început, iar bărbatul care fugea după ea purta o pisică sălbatică pe jiletcă, nu un lup. Sub un copac, patru arcaşi întindeau corzi cerate prin crestăturile arcurilor, dar nu erau oamenii tatălui ei. Un maester le tăie calea, dar era prea tânăr şi prea slab ca să fie Maester Luwin. Arya ridică privirea către Gemeni, cu ferestrele înalte ale turnurilor sclipind domol acolo unde erau aprinse lumini. Prin pâcla ploii, castelele aveau un aer fantomatic şi misterios, ca nişte arătări

din poveştile bătrânei Nan, dar nu erau Winterfellul.

Lângă corturile de ospăţ, îmbulzeala era mai mare. Clapele largi erau date la o parte şi oamenii intrau şi ieşeau, cu cornuri de băut şi halbe în mâini, unii cu flori de câmp. Arya aruncă o privire înăuntru, în timp ce Câinele o conduse pe lângă primul dintre cele trei, şi văzu sute de oameni îngrămădindu-se pe bănci şi înghesuindu-se în jurul butoaielor cu mied, bere şi vin. Nu era loc să te mişti înăuntru, dar nici unul nu părea să se sinchisească. Cel puţin erau uscaţi şi încălziţi. Arya, înfrigurată şi udă, îi invidia. Unii chiar cântau. Ploaia măruntă, ceţoasă, răspândea aburi în preajma intrării, din pricina căldurii care se revărsa dinăuntru.

— În cinstea Lordului Edmure şi a lui Lady Roslin, auzi un glas strigând.

Băură cu toţii şi cineva ţipă:

— Pentru Tânărul Lup şi Regina Jeyne.

Cine e Regina Jeyne? se întrebă Arya în treacăt. Singura regină pe care o cunoştea era Cersei.

În faţa corturilor de ospăţ fuseseră săpate gropi pentru foc, adăpostite sub bolţi de lemn împletit şi piei care ţineau ploaia la distanţă, atât timp cât bătea drept în jos. Dar vântul sufla dinspre râu, astfel că ploaia măruntă intra oricum, destul cât să facă focurile să şuiere şi să se zvârcolească. Mirosurile o făceau pe Arya să saliveze.

— N-ar trebui să ne oprim? îl întrebă pe Sandor Clegane. În corturi sunt oameni al Nordului. Îi cunoştea după bărbi, după feţe, după mantiile din piele de urs şi de focă, după toasturile pe jumătate auzite şi cântecele pe care le cântau. Oameni ai caselor Karstark şi Umber şi ai altor clanuri ale munţilor. Bag mâna-n foc că sunt pe aici şi oameni ai Winterfellului.

Oamenii tatălui său, oamenii Tânărului Lup, lupii străvechi ai Casei Stark.

— Fratele tău trebuie să fie în castel, zise Clegane. Şi mama ta. Vrei să-i vezi sau nu?

— Da, răspunse ea. Unde e Sedgekins? Sergentul le spusese să întrebe de Sedgekins.

— Sedgekins poate să-şi bage un vătrai încins în fund. Clegane îşi scutură biciul, trimiţându-l cu un şuier prin ploaia domoală, să muşte din coapsa calului. Pe fratele tău îl vreau eu.

CATELYN

Tobele bubuiau, bubuiau, bubuiau, şi tâmplele ei bubuiau odată cu ele. Fluierele se tânguiau şi flautele cântau în triluri dinspre galeria muzicanţilor, din partea de jos a sălii, viorile scârţâiau, goarnele sunau, cimpoaiele ţiuiau un ritm săltăreţ, dar bubuitul tobelor le întrecea pe toate. Sunetul se lovea de grinzile tavanului, în timp ce, dedesubt, oaspeţii mâncau, beau şi strigau de-a valma. *Walder Frey trebuie să fie surd ca o piatră, dacă numeşte asta muzică.* Catelyn sorbea o cupă cu vin şi-l privea pe Clopoţel ţopăind în ritmul *Alysannei.* Cu asemenea muzicanţi, cântecul ar fi putut foarte bine să fie şi *Ursul şi frumoasa fecioară.*

Afară, ploaia continua să cadă, dar înăuntru aerul era greu şi fierbinte. Un foc trosnea în cămin, iar şiruri de torţe ardeau fumegând în suporturile de pe pereţi. Dar cea mai mare parte a căldurii venea de la trupurile nuntaşilor, atât de înghesuiţi pe bănci, încât fiecare om care încerca să-şi ridice cupa la gură îşi înghiontea vecinul în coaste.

Chiar şi pe dais erau mai îngrămădiţi decât i-ar fi plăcut lui Catelyn. Fusese aşezată între *Ser* Ryman Frey şi Roose Bolton şi nările îi erau pline de mirosul amândurora. *Ser* Ryman bea ca şi cum vinul din Westeros era pe sfârşite şi îl transpira pe tot. Se îmbăiase în apă cu lămâie, după câte îşi dădea ea seama, dar nici o lămâie nu putea acoperi o sudoare atât de acră. Roose Bolton avea un miros mai dulceag, dar nu mai plăcut. Prefera să bea vin cu mirodenii în locul celui obişnuit sau al miedului şi mânca puţin.

Catelyn nu-l putea învinui pentru lipsa poftei de mâncare. Ospăţul începuse cu supă de praz, urmată de o salată de fasole verde, ceapă şi sfeclă, ştiucă înăbuşită în lapte de migdale, munţi de napi care se răciseră înainte de a ajunge pe masă, piftie de creier de viţel şi o zeamă de carne aţoasă de vită. Era un meniu sărăcăcios pentru masa unui rege, iar creierul de viţel îi întorcea lui Catelyn stomacul pe dos. Cu toate acestea, Robb mânca fără să se plângă, iar fratele ei era prea absorbit de mireasa lui ca să se sinchisească.

N-ai bănui că Edmure s-a plâns de Roslin tot drumul de la Riverrun la Gemeni. Soţul şi soţia mâncau din aceeaşi farfurie,

beau din aceeaşi cupă şi schimbau săruturi caste printre sorbituri. Edmure refuza majoritatea felurilor de mâncare cu un gest al mâinii. Nu-l putea învinui. Îşi amintea foarte puţin despre mâncarea servită la propria ei nuntă. *Oare am gustat-o măcar? Sau mi-am petrecut tot timpul privind chipul lui Ned şi întrebându-mă cine era?*

Zâmbetul bietei Roslin era neclintit, ca şi cum cineva i l-ar fi cusut pe faţă. *Ei, bine, e fată măritată, dar căsătoria urmează abia de acum să se consume.* Robb şedea între Alyx Frey şi Frumoasa Walda, două dintre cele mai nubile fete ale familiei Frey.

— La nuntă, sper că nu vei refuza un dans cu fiicele mele, îi spusese Walder Frey. Ai bucura inima unui om bătrân.

Inima lui putea fi foarte bucuroasă aşadar, căci Robb îşi făcuse datoria ca un rege. Dansase cu fiecare dintre fete, cu mireasa lui Edmure şi cu cea de-a opta Doamnă Frey, cu văduva Ami şi cu Grasa Walda, soţia lui Roose Bolton, cu gemenele Serra şi Sarra, cu feţele lor pline de coşuri, chiar şi cu Shirei, mezina Lordului Walder, care trebuie să fi avut cel mult şase ani. Catelyn se întreba dacă Lordul de Crossing era satisfăcut sau va găsi pricină de supărare pentru toate celelalte fiice şi nepoate care nu apucaseră să danseze cu regele.

— Surorile tale dansează foarte bine, îi spuse ea lui *Ser* Ryman Frey, încercând să fie amabilă.

— Sunt mătuşi şi verişoare. *Ser* Ryman luă o înghiţitură de vin, cu sudoarea şiroindu-i de pe obraji în barbă.

Un bărbat morocănos şi beţiv, gândi Catelyn. Poate că întârziatul Lord Frey era zgârcit când venea vorba să-şi hrănească oaspeţii, dar la băutură nu se scumpea. Berea, vinul şi miedul curgeau în valuri, ca râul de afară. Marelejon era deja beat criţă, Merrett, fiul Lordului Walder, bea cot la cot cu el, dar *Ser* Whalen Frey îşi pierduse cunoştinţa încercând să ţină pasul cu ei. Catelyn ar fi preferat ca Lordul Umber să fie treaz, dar a-i spune Mareluijon să nu bea era ca şi cum i-ai fi cerut să nu respire câteva ore.

Miculjon Umber şi Robin Flint stăteau aproape de Robb, de o parte şi de alta a Frumoasei Walda şi a lui Alyx. Nici unul dintre ei nu bea cu Patrek Mallister şi Dancey Mormont: erau străjerii fiului său în seara aceasta. O nuntă nu era o bătălie, dar existau întotdeauna pericole atunci când oamenii erau băuţi, iar un rege nu trebuia să rămână niciodată nepăzit. Catelyn se bucura de

asta şi se bucura chiar mai mult de tecile care atârnau pe pereţi. *Nimeni nu are nevoie de sabie ca să mănânce piftie din creier de viţel.*

— Toată lumea credea că soţul meu o va alege pe Frumoasa Walda, îi spuse Lady Walda Bolton lui *Ser* Wendel, strigând ca să acopere muzica.

Grasa Walda era un ghemotoc de fată, rotund şi rozaliu, cu ochi albaştri, spălăciţi, păr galben, moale, şi un fund imens, dar glasul îi era un chiţăit tremurat. Era greu să ţi-o imaginezi la Dreadfort, cu faţa ei rozalie şi capa din blană de veveriţă.

— Dar nobilul meu bunic i-a oferit lui Roose ca zestre greutatea miresei sale în argint, aşa că Lordul Bolton m-a ales pe mine. Guşa fetei tremura când râdea. Cântăresc cu şase pietre mai mult decât Frumoasa Walda, dar atunci a fost prima oară când m-am bucurat. Acum sunt Doamna Bolton, iar verişoara mea e încă fecioară şi în curând va împlini *nouăsprezece ani,* sărăcuţa.

Catelyn observă că Lordul Dreadfortului nu acorda nici o atenţie trăncănelii. Uneori gusta câte o bucăţică de ici, o lingură de colo, rupând din pâine cu degete scurte şi puternice, dar mâncarea îl lăsa rece. Bolton rostise un toast în cinstea nepoţilor Lordului Walder la începutul ospăţului, amintind că Walder şi Walder erau în grija fiului său bastard. După felul cum îl privise chiorâş bătrânul, trăgând aer pe gură, Catelyn înţelese că Lordul Frey auzise ameninţarea nerostită.

A mai existat vreodată o nuntă mai puţin veselă? se întrebă Catelyn, amintindu-şi de biata ei Sansa şi de căsătoria ei cu Pezevenghiul. *Mamă, ai milă de ea. Are un suflet blând.* Căldura, fumul şi gălăgia îi făceau rău. Muzicienii din galerie puteau fi ei mulţi şi zgomotoşi, dar nu erau prea înzestraţi. Catelyn mai luă o înghiţitură de vin şi îi îngădui unui paj să-i umple din nou cupa. *Câteva ore încă şi partea cea mai grea se va sfârşi.* Mâine, pe vremea asta, Robb avea să fie plecat către o altă bătălie, de data aceasta cu oamenii de fier, la Moat Cailin. Ciudat cum o asemenea perspectivă era pentru Catelyn aproape o uşurare. *Îşi va câştiga bătălia. Câştigă toate bătăliile, şi oamenii de fier nu au rege. În plus, Ned i-a fost un bun profesor.* Tobele bubuiau. Clopoţel ţopăi încă o dată pe lângă ea, dar muzica era atât de puternică, încât abia îi auzi clopoţeii.

Peste toată hărmălaia, răsună dintr-odată mârâitul unor câini care se băteau pentru o bucată de carne. Se rostogoliră pe

podea, năpustindu-se şi muşcând, în hohotele de râs ale celor prezenţi. Cineva aruncă peste ei o carafă de bere şi câinii se despărţiră. Unul se apropie, şchiopătând, de dais. Gura ştirbă a Lordului Walder se deschise într-un râs lătrător când câinii uzi leoarcă se scuturară, împroşcând cu bere şi păr spre trei dintre nepoţii săi.

La vederea câinilor, Catelyn simţi din nou lipsa Vântului Cenuşiu, dar lupul străvechi al lui Robb nu era nicăieri. Lordul Walder refuzase să-l lase înăuntru.

— Din câte am auzit, animalului tău sălbatic îi place carnea de om, *eh?* spusese bătrânul. Sfârtecă beregate, da. Nu-mi trebuie asemenea bestii la nunta lui Roslin, printre femei şi copii, toţi micuţii mei nevinovaţi.

— Vântul Cenuşiu nu e un pericol pentru ei, lordul meu, protestase Robb, atât timp cât sunt eu aici.

— Ai fost şi la porţile mele, nu-i aşa? Când lupul mi-a atacat nepoţii pe care i-am trimis în întâmpinarea ta. Am auzit totul, să nu crezi că nu, *eh.*

— N-a păţit nimeni nimic…

— Nimic, zice regele? Nimic? Petyr a căzut de pe cal. *A căzut.* Mi-am pierdut o soţie în acelaşi fel, căzând. Gura i se încleşta şi i se descleştă. Sau a fost doar o stricată? Mama Bastardului Walder, da, acum îmi amintesc. A căzut de pe cal şi şi-a rupt gâtul. Ce ar fi făcut Înălţimea Ta dacă Petyr şi-ar fi rupt gâtul, *eh?* Mi-ar mai fi oferit încă o scuză în schimbul nepotului meu? Nu, nu, nu. Oi fi tu rege, nu zic ba, Regele Nordului, *eh,* dar sub acoperişul meu eu sunt stăpân. Ori lupul, ori nunta, sire. Nu le poţi avea pe amândouă.

Catelyn îşi dădea seama că fiul ei fusese furios, dar cedase cu toată curtoazia de care era în stare. *Dacă îi face plăcere Lordului Walder să-mi servească tocană de cioară înăbuşită cu viermi,* îi spusese, *voi mânca şi voi mai cere o strachină.* Şi aşa făcuse.

Marelejon o mai vârâse sub masă pe una dintre progeniturile Lordului Walder, Petyr Băşicuţă de data aceasta. *Băiatul e de trei ori mai mic, la ce se aştepta?* Lordul Umber se şterse la gură, se ridică în picioare şi începu să cânte.

— *A fost odat' un urs, un urs, UN URS! Negru, maro şi plin de păr!*

Glasul lui nu suna rău deloc, dar era îngroşat de băutură. Din nefericire, vioriştii, toboşarii şi flautiştii de la galerie cântau *Flori de primăvară,* care se potrivea cu versurile de la *Ursul şi*

frumoasa fecioară ca o porţie de melci într-o strachină cu terci. Până şi bietul Clopoţel îşi acoperi urechile, la auzul cacofoniei.

Roose Bolton murmură câteva cuvinte, prea încet ca să fie auzite, şi porni în căutarea unei private. Sala era o hărmălaie de oaspeţi şi servitori care intrau şi ieşeau. Un al doilea ospăţ, pentru cavaleri şi lorzii de rang oarecum mai mărunt, îi ţinea isonul în celălalt castel. Lordul Walder îşi exilase fiii bastarzi şi pe odraslele lor pe celălalt mal al râului, astfel că nordicii lui Robb începuseră să vorbească despre un „ospăţ al bastarzilor”. Unii dintre oaspeţi se furişau să vadă dacă bastarzii se distrau mai bine decât ei. Unii se aventurau, poate, până la tabere. Freyii le puseseră la dispoziţie căruţe întregi cu vin şi mied, ca soldaţii de rând să poată bea în cinstea uniunii dintre Riverrun şi Gemeni.

Robb se aşeză pe locul gol al lui Bolton.

— Încă puţin şi s-a isprăvit cu farsa asta, mamă, îi spuse el cu glas scăzut, în timp ce Marelejon cânta despre fecioara cu miere în păr. Walder cel Negru a fost blând ca un mieluşel, o dată în viaţă. Iar unchiul Edmure pare mulţumit de mireasa lui. *Ser* Ryman?

Ser Ryman Frey clipi şi spuse:

— Sire. Da?

— Sperasem să-l rog pe Olyvar să-mi fie scutier când pornim spre nord, zise Robb, dar nu-l văd aici. Să fie la celălalt ospăţ?

— Olyvar? *Ser* Ryman clătină din cap. Nu. Nu Olyvar. Plecat… plecat de la castel. Datoria.

— Înţeleg. Tonul lui Robb sugera contrariul. Când văzu că *Ser* Ryman nu-i mai spune nimic, regele se ridică din nou în picioare. Îmi acorzi un dans, mamă?

— Mulţumesc, dar nu. Era ultimul lucru de care avea nevoie, după cum îi bubuia capul. Fără îndoială, una dintre fiicele Lordului Walder ar fi încântată să-ţi fie parteneră.

— O, fără îndoială. Zâmbetul lui era resemnat.

Muzicanţii cântau *Lănci de fier,* în timp ce Marelejon intona *Feciorul plin de viaţă. „Cineva ar trebui să le facă cunoştinţă, armonia ar putea avea de câştigat”.* Catelyn se întoarse din nou către *Ser* Ryman.

— Am auzit că unul dintre verii tăi e cântăreţ.

— Alesander, fiul lui Symond. Alyx e sora lui. Ridică o cupă către locul unde fata dansa cu Robin Flint.

— Alesander va cânta pentru noi în noaptea asta?

Ser Ryman o privi chiorâş.

— El nu. E plecat. Îşi şterse sudoarea de pe frunte şi se ridică, clătinându-se, în picioare. Scuzele mele, doamnă, scuzele mele. Catelyn îl privi împleticindu-se către uşă.

Edmure o săruta pe Roslin şi îi strângea mâna. În altă parte, *Ser* Marq Piper şi *Ser* Danwell Frey jucau un joc de băutură. Lothar Ologul îi spunea ceva amuzant lui *Ser* Hosteen, unul dintre cei mai tineri Frey jongla cu pumnalele pentru un grup de fete hlizite, iar Clopoţel stătea pe podea, lingându-şi vinul de pe degete. Servitorii aduceau platouri imense de argint cu mormane de bucăţi suculente şi rozalii de carne de miel, felul cel mai apetisant de mâncare pe care-l văzuseră toată seara. Iar Robb o conducea pe Dacey Mormont într-un dans.

Când purta rochie în loc de armură, fiica mai mare a Doamnei Maege era chiar drăguţă, înaltă şi mlădioasă, cu un zâmbet sfios care îi lumina faţa prelungă. Era plăcut să vezi că era la fel de graţioasă pe ringul de dans ca în curtea de antrenament. Catelyn se întrebă dacă Lady Maege ajunsese la Gât. Îşi luase celelalte două fiice cu ea, însă Dacey, ca tovarăşă de luptă a lui Robb, alesese să rămână alături de el. *Are darul lui Ned de a inspira loialitate.* Olyvar Frey îi fusese şi el devotat fiului ei. Nu spusese Robb că Olyvar voise să rămână cu el chiar şi *după* ce se căsătorise cu Jeyne?

Aşezat între turnurile de stejar negru, Lordul de Crossing bătea din palmele-i pătate. Zgomotul pe care îl făceau era atât de slab, încât nici măcar cei de pe dais nu-l auzeau, dar *Ser* Aenys şi *Ser* Hosteen îl văzură şi începură să-şi lovească cupele de masă. Lothar Ologul li se alătură, apoi Marq Piper şi i Danwell şi *Ser* Raymund. Curând, jumătate dintre oaspeţi bubuiau. În cele din urmă, până şi ceata de muzicieni din galerie băgă de seamă. Fluierele, tobele şi viorile tăcură pe rând.

— Înălţimea Ta, îi strigă Lordul Walder lui Robb, septonul şi-a rostit rugăciunile, s-au spus câteva cuvinte şi Lordul Edmure mi-a înveşmântat fiica iubită în mantia peştelui, dar cei doi nu sunt încă soţ şi soţie. Sabia are nevoie de teacă, *eh,* iar cununia de un pat nupţial. Ce zici, sire? E timpul să-i conducem la culcare?

Vreo douăzeci dintre fiii şi nepoţii lui Walder Frey începură să-şi lovească din nou cupele de masă, strigând:

— La culcare! La culcare! *La culcare cu ei!*

Roslin pălise. Catelyn se întreba dacă fata era înspăimântată de perspectiva de a-şi pierde fecioria sau de ritualul însuşi. Cu atâtea rude, nu avea cum să fie străină de acest obicei, dar era

cu totul altfel când erai tu însuţi în situaţia de a fi condus la pat. În noaptea nunţii lui Catelyn, Jory Cassel îi sfâşiase rochia în graba de a o vedea dezbrăcată, iar Desmond Grel, beat, se scuzase întruna pentru orice glumă deocheată, doar pentru a face o alta. Când Lordul Dustin o văzuse goală, îi spusese lui Ned că sânii ei erau îndeajuns să-l facă să-şi dorească să nu fi fost niciodată înţărcat. *Bietul de el,* gândi Catelyn. Plecase spre sud cu Ned şi nu se mai întorsese. Catelyn se întreba câţi dintre bărbaţii prezenţi în seara aceasta aveau să fie morţi înainte ca anul să se sfârşească. *Prea mulţi, mă tem.*

Robb ridică o mână.

— Dacă socoţi că a sosit momentul, Lord Walder, haideţi să-i ducem la culcare, negreşit.

Un urlet de aprobare îi întâmpină verdictul. Sus, în galerie, muzicanţii îşi luară din nou fluierele şi goarnele şi viorile şi începură să cânte *Regina şi-a scos sandaua, regele şi-a scos coroana.* Clopoţel începu să ţopăie de pe un picior pe altul, cu coroana zornăind.

— Am auzit că bărbaţii Tully au păstrăvi între picioare în loc de cocoşei, strigă Alyx Frey, cât o ţinea gura. E nevoie de o râmă să-i facă să se ridice?

La care Marq Piper dădu replica:

— Am auzit că femeile Frey au două porţi în loc de una.

Iar Alyx zise:

— Da, dar amândouă sunt zăvorâte pentru mititei ca tine.

Urmă un hohot de râs, până când Patrek Mallister se cocoţă pe o masă, ca să propună un toast pentru peştele cu un singur ochi al lui Edmure.

— Şi ce mai ştiucă vânjoasă are! decretă el.

— Nu, bag mâna-n foc că e plevuşcă, strigă Grasa Walda de lângă Catelyn.

Apoi se porni din nou strigătul general:

— *La culcare! La culcare!*

Oaspeţii se învălmăşeau pe dais, în frunte cu cel mai beat, ca întotdeauna. Bărbaţii şi băieţii o înconjurară pe Roslin şi o ridicară în aer, în timp ce fetele şi mamele din sală îl ridicară pe Edmure în picioare şi începură să-l tragă de haine. Edmure râdea şi le răspundea cu glume deocheate, dar muzica era prea zgomotoasă ca sora lui să-l audă. Dar pe Marelejon îl auzi:

— Dă-mi mie o mireasă ca asta, urlă el, croindu-şi drum cu coatele printre ceilalţi bărbaţi şi săltând-o pe Roslin pe un umăr.

Uită-te la micuţa asta. N-are pic de carne pe ea.

Lui Catelyn îi era milă de fată. Majoritatea mireselor încercau să întoarcă gluma sau cel puţin să se prefacă amuzate, dar Roslin era încremenită de spaimă, agăţându-se de Marelejon de parcă s-ar fi temut să n-o scape. *Şi plânge,* îşi dădu seama Catelyn, în timp ce-l privea pe *Ser* Marq Piper scoţând unul dintre pantofii miresei. *Sper că Edmure va fi blând cu biata făptură.* O muzică săltăreaţă, deocheată, continua să se reverse dinspre galerie. Acum regina zilei îşi scotea rochia, iar regele tunica.

Ştia că se putea alătura mulţimii de femei din jurul fratelui ei, dar n-ar fi făcut decât să le strice distracţia. Ultimul lucru de care avea poftă acum era obscenitatea. Edmure avea să-i ierte absenţa, nu se îndoia de asta. Era mai amuzant să fii dezbrăcat şi dus în pat de o gloată de femei vesele, pline de viaţă, decât de o soră ursuză şi îndurerată.

În timp ce bărbatul şi fecioara erau scoşi din sală, cu o trenă de veşminte în urma lor, Catelyn văzu că nici Robb nu plecase. Walder Frey era destul de irascibil ca să vadă în asta o insultă la adresa fiicei sale. *Ar trebui să se alăture ritualului, dar se cuvine oare să-i spun asta?* Catelyn se crispă, până când observă că mai rămăseseră şi alţii. Petyr Băşicuţă şi *Ser* Whalen Frey continuau să doarmă cu capetele pe masă. Merrett Frey îşi mai turnă o cupă cu vin, în timp ce Clopoţel umbla de colo-colo ciugulind din farfuriile celor plecaţi. *Ser* Wendel Manderly ataca pătimaş un copan de miel. Şi, desigur, Lordul Walder era mult prea vlăguit ca să-şi părăsească jilţul fără ajutor. *Dar se aşteaptă ca Robb să meargă.* Aproape că îl auzea pe bătrân întrebând de ce Înălţimea Sa nu voia să-i vadă fiica dezbrăcată. Tobele bubuiau din nou, bubuiau, bubuiau şi iarăşi bubuiau.

Dacey Mormont, care părea singura femeie rămasă în sală, în afară de Catelyn, se apropie de Edwyn Frey şi îl atinse uşor pe braţ, şoptindu-i ceva la ureche. Edwyn se smuci cu o violenţă nepotrivită.

— Nu, spuse el, mult prea tare. M-am săturat de dans deocamdată.

Dacey păli şi se îndepărtă. Catelyn se ridică încet în picioare. *Ce-a fost asta?* Îndoiala îi strânse inima, acolo unde, cu o clipă înainte, fusese doar oboseală. *Nu e nimic,* încercă să-şi spună, *vezi pitici în stiva de lemne, ai ajuns o femeie nebună, bolnavă de durere şi de frică.* Dar ceva se zărise probabil pe chipul ei. Chiar şi *Ser* Wendel Manderly observă.

— Îţi lipseşte ceva? întrebă el, cu copanul de miel în mână.

Catelyn nu-i răspunse. În schimb, se duse după Edwyn Frey. Cântăreţii din galerie îi aduseseră, în sfârşit, pe mire şi pe mireasă în veşmintele în care veniseră pe lume. Fără o clipă de răgaz, începură să cânte un cântec diferit. Nimeni nu fredona cuvintele, dar Catelyn recunoscu *Ploile din Castamere.* Edwyn se grăbea către uşă. Ea mergea şi mai repede, condusă de muzică. Şase paşi mari şi îl ajunse din urmă. *Şi cine eşti, de vrei a mă-nclina? făcu semeţul lord, plin de mirare.* Îl înhăţă pe Edwyn de braţ, îl întoarse şi simţi o răceală în tot trupul când atinse zalele de fier de sub mâneca lui de mătase.

Catelyn îl plesni atât de tare încât îi sparse buza. *Olyvar,* gândi ea, şi *Perwyn, Alesander, toţi absenţi. Şi Roslin plângea...*

Edwyn Frey o îmbrânci. Muzica îneca toate sunetele, lovindu-se, cu ecou, de ziduri, de parcă pietrele însele ar fi cântat. Robb îi aruncă lui Edwyn o privire furioasă şi îi ţinu calea... şi se clătină, dintr-odată, când o săgeată îi răsări sub umăr. Dacă a ţipat atunci, sunetul a fost înghiţit de goarne şi viori. Catelyn zări o a doua săgeată străpungând piciorul lui Robb şi îl văzu căzând. Sus, în galerie, jumătate dintre muzicanţi aveau arbalete în mâini în loc de tobe şi lăute. Alergă către fiul ei, până când simţi o împunsătură în şale şi podeaua tare de piatră se ridică, izbind-o.

— *Robb!* ţipă ea. Îl văzu pe Marelejon Umber doborând tăblia unei mese de lemn de pe picioare. Săgeţile loveau lemnul cu zgomot surd, una două trei, în timp ce Marelejon trânti masa peste regele său. Robin Flint era înconjurat de Frey, cu pumnalele ridicându-se şi căzând. *Ser* Wendel Manderly se ridică cu greu în picioare, cu copanul de miel în mână. O săgeată îi pătrunse în gura deschisă şi îi ieşi prin ceafă. *Ser* Wendel se prăbuşi cu faţa în jos, doborând masa şi azvârlind cupele, carafele, străchinile, farfuriile, napii, sfecla, cu vinul săltând, împrăştiindu-se pe podea.

Spatele lui Catelyn era în flăcări. *Trebuie să ajung la el.* Miculjon îl ciomăgea pe *Ser* Ryman Frey peste faţă cu un picior de miel. Dar când întinse mâna după sabie, o săgeată îl doborî în genunchi. *Cu blană roşie sau aurie, un leu gheare tot are.* Îl văzu pe Lucas Blackwood spintecat de *Ser* Hosteen Frey. Unul dintre Vance era lovit pe la spate de Walder cel Negru, în timp ce se lupta cu *Ser* Harys Haigh. *Iar ale mele-s lungi, se ştie, ca ale tale, lordul meu.* Săgeţile îi doborâră pe Donnel Locke, Owen Norrey şi

încă o duzină. Tânărul *Ser* Benfrey o înhăţase pe Dacey Mormont de braţ, dar Catelyn o văzu înşfăcând cu cealaltă mână o carafă cu vin, izbindu-l direct în faţă şi alergând spre uşă. Se dădu în lături înainte să ajungă la ea. *Ser* Ryman Frey năvăli în sală, înveşmântat în oţel din cap până-n picioare. O duzină de oşteni Frey se îmbulziră în prag, în spatele lui. Erau înarmaţi cu baltage grele.

— *Îndurare!* strigă Catelyn, dar goarnele şi tobele şi zăngănitul de oţel îi înăbuşiră ruga. *Ser* Ryman îngropa capul toporului său în pântecele lui Dacey. Oamenii se revărsau deja înăuntru şi pe celelalte uşi, oameni înveşmântaţi în mantii lăţoase de blană, cu arme în mâini. *Oameni ai Nordului!* Îi luă drept salvatori preţ de o secundă, până când unul dintre ei izbi capul Miculuijon cu două lovituri nemiloase de topor. Speranţa se stinse ca o lumânare în vânt.

În mijlocul măcelului, Lordul de Crossing stătea pe tronul lui sculptat de stejar, privind cu lăcomie.

Pe jos, la câţiva metri, se afla un pumnal. Poate că alunecase acolo când Miculjon doborâse masa de pe picioare sau poate căzuse din mâna unui muribund. Catelyn se târî către el. Mâinile şi picioarele îi erau de plumb şi în gură simţea gustul sângelui. *Îl voi ucide pe Walder Frey,* îşi spuse. Clopoţel era mai aproape de cuţit, ascuns sub o masă, dar nu făcu decât să se dea înapoi când Catelyn înhăţă arma. *Îl voi ucide pe bătrân, cel puţin atâta pot să fac.*

Apoi tăblia mesei pe care Miculjon o azvârlise peste Robb se mişcă şi fiul ei se căzni să se ridice în picioare. Avea o săgeată mai jos de umăr, una în picior şi o a treia în piept. Lordul Walder ridică o mână şi instrumentele tăcură, toate în afară de tobă. Catelyn auzea zgomot îndepărtat de luptă şi, mai aproape, urletul sălbatic al unui lup. *Vânt Cenuşiu,* îşi aminti ea, prea târziu.

— *Eh,* croncăni Lordul Walder. Regele Nordului se ridică. Se pare că ţi-am omorât câţiva oameni, Înălţimea Ta. O, dar o să-ţi cer scuze, asta-i va învia pe toţi, *eh?*

Catelyn înhăţă un smoc din părul lung şi cenuşiu al lui Clopoţel, târându-l afară din ascunzătoare.

— Lord Walder! strigă ea. *LORD WALDER! Toba* bătea rar şi sonor, *bum, bum, bum.* Ajunge! *Ajunge,* am spus. Ai răscumpărat trădarea cu trădare, pune-i capăt. Când îşi apăsă pumnalul pe gâtul lui Clopoţel, amintirea camerei de boală a lui Bran îi reveni

în minte, cu atingerea oţelului pe propriul ei gât. Toba suna *bum, dum, bum, dum, dum, dum.* Te rog, zise ea. E fiul meu. Întâiul meu născut şi jur că vom uita asta… vom uita tot ce-ai făcut aici. Ţi-o jur pe zeii vechi şi noi… nu ne vom răzbuna… Lordul Walder o privea neîncrezător.

— Numai un nebun ar crede asemenea baliverne. Mă iei drept nebun, doamna mea?

— Te iau drept tată. Ţine-mă ostatică. Pe Edmure la fel, dacă nu l-ai omorât. Dar lasă-l pe Robb să plece.

— Nu. Glasul lui Robb era o şoaptă. Mamă, nu…

— Ba da. Robb, ridică-te. Ridică-te şi ieşi, te rog, *te rog.* Salvează-te… dacă nu pentru mine, pentru Jeyne.

— Jeyne? Robb se agăţă de marginea mesei şi se căzni să se ridice în picioare. Mamă, spuse el. Vântul Cenuşiu…

— Du-te la el. Acum. Robb, *ieşi de aici.*

Lordul Walder mârâi.

— Şi de ce l-aş lăsa să facă asta?

Catelyn apăsă lama cuţitului mai adânc în gâtul lui Clopoţel. Nătângul îşi rostogoli ochii către ea, într-o implorare mută. O duhoare îngrozitoare îi năvăli în nări, dar Catelyn nu îi acordă atenţie mai mult decât bubuitului neiertător, neîncetat, al tobei, *bum, dum, bum, dum, bum, dum. Ser* Ryman şi Walder cel Negru o încolţeau pe la spate, dar nu-i păsa. Puteau să-i facă ce voiau: s-o întemniţeze, s-o siluiască, s-o omoare, nu avea nici o importanţă. Trăise prea mult şi Ned o aştepta. Pentru Robb se temea ea.

— Pe onoarea mea de Tully, îi spuse Lordului Walder, pe onoarea mea de Stark, dau viaţa băiatului pentru a lui Robb. Fiu pentru fiu. Mâna îi tremura atât de tare, încât făcea să răsune clopoţeii lui Clopoţel.

Bum, răsuna toba, *bum, dum, dum, dum.* Buzele bătrânului se strânseră şi se descleştară. Cuţitul tremura în mâna lui Catelyn, alunecos de sudoare.

— Fiu pentru fiu, *eh,* repetă el. Dar acela mi-e nepot… însă nu mi-a fost niciodată de prea mare folos.

Un bărbat în armură întunecată şi mantie trandafirie, pătată de sânge, se apropie de Robb.

— Jaime Lannister îţi trimite salutări. Îşi înfipse sabia lungă în inima lui Robb şi o răsuci.

Fiul ei îşi încălcase cuvântul, dar Catelyn şi-l ţinu pe al ei. Trase cu putere de părul lui Aegon şi îi tăie gâtul, până când

lama atinse osul. Sângele îi ţâşni fierbinte pe degete. Clopoţeii sunau, sunau, sunau şi toba bătea *bum, dum, bum.*

Într-un sfârşit, cineva îi luă cuţitul. Lacrimile o ardeau ca oţetul, şiroindu-i pe obraji. Zece corbi sălbatici îi răzuiau faţa cu gheare ascuţite, sfâşiindu-i bucăţi de carne, săpând brazde adânci care se înroşeau de sânge. Îi simţea gustul pe buze.

Doare atât de tare, gândi ea. *Copiii noştri, Ned, toţi dragii noştri copii. Rickon, Bran, Arya, Sansa, Robb... Robb... te rog, Ned, te rog, fă să înceteze, fă să înceteze durerea...* Lacrimile albe şi cele roşii se împreunară în vreme ce faţa ei era sfârtecată şi zdrenţuită, faţa pe care o iubise Ned. Catelyn Stark ridică mâinile şi privi sângele prelingându-i-se pe degetele lungi, peste încheieturi, sub mânecile rochiei. Viermi roşii, leneşi, i se târau pe braţe şi pe sub veşminte. *Mă gâdilă.* Asta o făcu să râdă, până la ţipăt.

— Nebună, zise cineva. Şi-a pierdut minţile.

Iar un altul spuse:

— Pune-i capăt.

Şi o mână o înhaţă de păr, întocmai cum făcuse ea cu Clopoţel, iar Catelyn gândi: *Nu, te rog. Nu-mi tăia părul. Lui Ned îi place părul meu.* Apoi lama îi ajunse la gât şi muşcătura ei era roşie şi rece.

ARYA

Corturile pentru ospăţ erau acum în urma lor. Pleoscăiseră prin noroiul ud şi iarba călcată în picioare, ieşind din lumină şi întorcându-se în întuneric. Arya vedea torţele mişcându-se pe ziduri, cu flăcările dansând, unduite de vânt. Lumina sclipea mohorâtă pe zalele şi coifurile ude. Alte torţe se deplasau pe podul întunecat de piatră care unea Gemenii, o întreagă coloană ce se desfăşura de pe malul vestic până la cel estic.

— Castelul nu e închis, zise Arya dintr-odată. Sergentul spusese că va fi, dar se înşelase. Bariera-ghilotină se ridica sub ochii ei şi podul basculant fusese deja coborât peste canalul umflat de ape. Se temuse că străjerii Lordului Frey vor refuza să-i lase să intre. Pentru o clipă, îşi muşcă buza, neîndrăznind să zâmbească.

Câinele dădu pinteni calului, atât de neaşteptat, încât Arya aproape căzu din car.

— Şapte iaduri blestemate, îl auzi înjurând, în timp ce roata din stânga începu să se afunde în noroiul moale. Carul se înclină încet. Dă-te *jos!* răcni Clegane, izbindu-şi podul palmei în umărul ei, ca s-o împingă într-o parte. Arya ateriză uşor, aşa cum o învăţase Syrio, şi săltă dintr-odată în picioare, cu faţa plină de noroi.

— *De ce ai făcut asta?* ţipă ea.

Câinele sărise şi el. Smulse bancheta din partea din faţă a carului şi înhăţă centura sabiei pe care o ascunsese dedesubt.

Abia atunci auzi Arya călăreţii năvălind pe porţi, într-un râu de oţel şi foc, cu tropotul de tunet al cailor trecând podul, aproape înăbuşit de bubuitul tobelor din castel. Oameni şi cai purtau armuri şi fiecare al zecelea ducea o torţă. Ceilalţi aveau topoare, baltage cu capete ascuţite şi lame grele care sfârtecau oasele şi zdrobeau armurile.

Undeva, departe, auzi un lup urlând. Nu era un sunet foarte puternic, pe lângă zgomotul taberei, pe lângă muzica şi vuietul ameninţător al râului învolburat, dar Arya îl desluşi. Numai că poate nu cu urechile îl auzise. Sunetul îi înfiora trupul, ca un pumnal, ascuţit de furie şi suferinţă. Alţi şi alţi călăreţi ieşeau din castel, o coloană groasă, fără sfârşit, cavaleri, scutieri şi călăreţi liberi, torţe şi baltage. Şi din spatele lor se auzea hărmălaie.

Când Arya privi împrejur, văzu că erau doar două corturi imense de ospăţ, unde mai înainte fuseseră trei. Cel din mijloc se prăbuşise. Preţ de o clipă, nu înţelese ce vedea. Apoi zări flăcările ridicându-se din cortul căzut, iar acum şi celelalte două se prăvăleau, cu pânza uleiată, grea, coborând peste oamenii de dedesubt. Un stol de săgeţi de foc licări ca fulgerul prin aer. Cel de-al doilea cort luă foc, pe urmă al treilea. Ţipetele deveniseră atât de puternice, încât Arya desluşea cuvintele peste muzică. Siluete întunecate se mişcau prin faţa flăcărilor, cu oţelul armurilor strălucind portocaliu din depărtare.

O bătălie, înţelese Arya. *E o bătălie. Şi călăreţii…*

Apoi nu mai avu timp să privească corturile. Cu râul inundând malurile, apele negre, învolburate, de la capătul podului ajungeau până la burta cailor, dar călăreţii se avântară prin ele fără să le pese, îndemnaţi de sunetul muzicii. La un moment dat, acelaşi cântec se auzea dinspre ambele castele. *Cunosc cântecul ăsta,* îşi dădu Arya seama dintr-odată. Tom de Şapte îl cântase pentru ei, în noaptea aceea ploioasă când tâlharii se adăpostiră în berărie, cu fraţii. *Şi cine eşti, de vrei a mă-nclina? făcu semeţul lord, plin de mirare.*

Călăreţii Frey se căzneau să înainteze prin noroi şi buruieni, dar unii dintre ei văzuseră carul. Arya privi cum trei călăreţi se desprind din coloana principală, tropăind prin apele de la mal. *Eu unul nu văd altceva, doar o pisică de altă culoare.*

Clegane dezlegă Străinul, tăind funia dintr-o singură mişcare, şi săltă pe spinarea lui. Gonaciul ştia ce aştepta de la el. Îşi ciuli urechile şi porni în goană către caii de luptă care năvăleau. *În mantie roşie sau aurie, gheare tot are orice leu. Iar ale mele-s lungi, se ştie, ca ale tale, lordul meu.* Arya se rugase de sute şi mii de ori să moară Câinele, dar acum… avea o piatră în mână, lipicioasă de noroi, şi nici măcar nu-şi amintea când o ridicase. *În cine s-o arunc?*

Arya sări la primul zăngănit de metal, când Clegane pară prima lovitură de baltag. În timp ce era ocupat cu primul om, cel de-al doilea îl ocoli şi dădu să-l lovească peste şale. Străinul se rotea, astfel că Clegane nu încasă lovitura decât în treacăt, atât cât să-i facă o despicătură mare în cămaşa lăbărţată de ţăran, dezvăluindu-i zalele de dedesubt. *E unul singur contra trei.* Arya strângea încă piatra în mână. *Sigur îl vor omorî.* Se gândi la Mycah, băiatul măcelarului, care fusese prietenul ei un timp atât de scurt.

Apoi văzu al treilea călăreţ venind spre ea. Arya se aşeză în spatele carului. *Teama taie mai adânc decât o sabie.* Auzea tobele şi goarnele de război şi fluierele, armăsarii tropăind, ţipătul oţelului pe oţel, dar toate sunetele păreau atât de îndepărtate. Nu mai exista nimic în afară de călăreţul care se apropia şi de baltagul din mâna lui. Purta o bluză peste armură şi vedea cele două turnuri care îl desemnau ca fiind un Frey. Nu înţelegea. Unchiul ei se însura cu fiica Lordului Frey, Freyii erau prietenii fratelui său.

— *Nu!* ţipă ea, când bărbatul veni pe după căruţă, dar el nu o luă în seamă.

Când o atacă, Arya aruncă piatra, aşa cum aruncase cândva mărul pădureţ spre Gendry. Îl nimerise pe Gendry direct între ochi, dar de data aceasta ţinti greşit şi piatra ricoşa în tâmpla bărbatului. Era suficient să-i întrerupă atacul, dar nimic mai mult. Arya se retrase, ţâşnind peste pământul mlăştinos, în vârful picioarelor, punând din nou carul între ei. Cavalerul o urmă la trap, doar beznă în spatele despicăturii din dreptul ochilor. Nici măcar nu-i ciobise coiful. Ocoliră o dată, de două ori, a treia oară. Cavalerul o înjură.

— *Nu poţi fugi la nesfâr...*

Capul securii îl prinse direct în ceafă, zdrobindu-i coiful şi craniul de dedesubt şi doborându-l din şa, cu faţa în jos. În spatele lui se afla Câinele, călare încă pe Străin. *Cum te-ai ales cu un topor?* întrebă ea în gând, înainte de a vedea. Unul dintre ceilalţi Frey era prins sub calul său muribund, înecându-se într-o băltoacă. Cel de-al treilea bărbat zăcea lăbărţat pe spate, nemişcat. Nu purta grumăjer şi un sfert de metru de sabie frântă îi ţâşnea de sub bărbie.

— Adu-mi coiful, mârâi Clegane.

Era îndesat pe fundul unui sac cu mere uscate din spatele carului, după picioarele de porc afumate. Câinele îl înhăţă din aer, cu o sigură mână, apoi şi-l coborî pe cap, iar acolo unde cu o clipă înainte fusese un om se mai afla doar un câine de oţel, mârâind la flăcări.

— Fratele meu...

— Mort, îi strigă el. Crezi că i-au măcelărit oamenii şi pe el l-au lăsat în viaţă? Uită-te. *Uită-te,* la naiba!

Tabăra devenise un câmp de luptă. *Nu, hruba unui măcelar.* Flăcările care cuprinseseră corturile de ospăţ se înălţau către cer. Unele dintre corturile de cazarmă ardeau şi ele, alături de zeci de

pavilioane de mătase. *Dar ploaia plânge peste al său castel şi nimeni n-o ascultă în tăcere.* Văzu doi cavaleri doborând un om care fugea. Un butoi de lemn se prăvăli peste corturile aprinse şi se dezmembra, iar flăcările se ridicară de două ori mai sus. *O catapultă,* înţelese ea. Aruncau din castel cu ulei sau cu smoală sau cu altceva.

— Vino cu mine. Clegane îi întinse o mână. Trebuie să scăpăm de aici. Acum. Străinul îşi scutura capul nerăbdător. Cântecul se sfârşise. Doar o tobă singuratică se mai auzea, cu bătăile sale lente, monotone, răsunând peste râu ca bubuiturile unei inimi monstruoase. Cerul negru plângea, râul mârâia, oamenii blestemau şi mureau. Arya avea noroi între dinţi şi faţa îi era udă. *Ploaie. E doar ploaie. Atâta tot.*

— Am *ajuns,* strigă ea. Glasul îi sună firav şi speriat, un glas de fetiţă. Robb e în castel. Şi mama. Chiar şi poarta e deschisă. Nu mai ieşea nici un Frey. *Am venit atâta drum.* Trebuie s-o luăm pe mama.

— Căţeluşă nătângă. Flăcările licăreau pe botul coifului său, făcând dinţii de oţel să strălucească. Dacă intri acolo, nu mai ieşi. Poate că Freyii te vor lăsa să săruţi cadavrul mamei tale.

— Poate reuşim s-o *salvăm…*

— Poate reuşeşti tu. Eu nu mi-am încheiat socotelile cu viaţa. Se apropie de ea, înghesuind-o cu spatele la car. Rămâi sau pleacă, lupoaico. Trăieşte sau mori. Mama ta…

Arya se răsuci şi ţâşni către poartă. Bariera-ghilotină cobora, încet. *Trebuie să fug mai repede.* Dar noroiul o încetinea, şi apoi apa. *Fugi repede ca un lup.* Podul basculant începuse să se ridice, cu apa şiroind în valuri, cu noroiul căzând în cheaguri grele. *Mai repede.* Auzi un pleoscăit zgomotos şi întoarse capul. Văzu Străinul gonind în urma ei, împroşcând apa cu fiecare pas. Văzu şi baltagul, încă ud de sânge şi creieri. Şi Arya fugea. Acum nu pentru fratele ei, nici măcar pentru mama ei, ci pentru ea. Fugea mai repede decât fugise vreodată, cu capul aplecat şi picioarele înspumând apele râului, fugea de el aşa cum probabil fugise Mycah.

Toporul o izbi în ceafă.

TYRION

Cinau singuri, aşa cum făceau atât de des.

— Mazărea e prea fiartă, îndrăzni soţia lui să remarce la un moment dat.

— N-are importanţă, răspunse el. Şi carnea de oaie e la fel.

Era o glumă, dar Sansa o luă drept critică.

— Îmi pare rău, stăpâne.

— De ce? Ar trebui să-i pară rău bucătarului. Nu ţie. Mazărea nu e în atribuţiile tale, Sansa.

— Mie… mie îmi pare rău că nobilul meu soţ e nemulţumit.

— Oricare ar fi nemulţumirea pe care o simt, n-are nici o legătură cu mazărea. Îi am pe Joffrey şi pe sora mea să mă nemulţumească, pe nobilul meu tată şi trei sute de dornisheni afurisiţi.

Îl instalase pe Prinţul Oberyn, cu lorzii săi, într-o aripă care dădea spre oraş, cât mai departe de Tyrelli cu putinţă, fără să-i dea afară cu totul din Fortăreaţa Roşie. Dar nici aşa nu erau destul de departe.

Avuseseră loc deja încăierări în Fundătura Puricilor, de pe urma cărora unul dintre oştenii Tyrellilor murise şi doi dintre cei ai Lordului Gargalen se opăriseră, şi fusese o confruntare urâtă în curte, când mama zbârcită a lui Mace Tyrell o numise pe Ellaria Sand „târfa şarpelui”. De fiecare dată când se nimerea să-l vadă pe Oberyn Martell, prinţul întreba când se va face dreptate. Mazărea prea fiartă era ultima grijă a lui Tyrion, dar găsea inutil să-şi împovăreze tânăra soţie cu toate acestea. Sansa avea destule dureri ale ei.

— Mazărea e numai bună, îi spuse el scurt. Boabele de mazăre sunt rotunde, ce altceva poate aştepta cineva de la mazăre? Uite, mai cer o porţie, dacă asta îi face plăcere doamnei mele. Făcu semn cu mâna şi Podrick Payne îi puse atât de multă mazăre în farfurie, încât Tyrion nu-şi mai vedea carnea de oaie. *Asta a fost o prostie,* îşi spuse. *Acum trebuie s-o mănânc pe toată, altfel o s-o ia de la capăt cu regretele.*

Cina luă sfârşit într-o tăcere încordată, aşa cum se întâmpla adesea cu mesele lor. După aceea, în timp ce Pod strângea cupele şi farfuriile, Sansa îi ceru lui Tyrion permisiunea să viziteze pădurea zeilor.

— Cum doreşti. Se obişnuise cu rugăciunile nocturne ale soţiei sale. Se ruga şi în septul regal şi adesea aprindea lumânări pentru Mamă, pentru Fecioară şi pentru Babă. La drept vorbind, Tyrion găsea excesivă toată această pioşenie, dar în locul ei, poate că ar apela şi el la ajutorul zeilor. Mărturisesc că ştiu puţine despre vechii zei, adăugă el, încercând să se facă plăcut. Poate că într-o zi ai vrea să mă luminezi. Aş putea chiar să te însoţesc.

— Nu, izbucni Sansa fără să stea pe gânduri. Eşti… eşti bun că te oferi, dar… nu sunt ritualuri, stăpâne. Nu sunt preoţi sau cântece sau lumânări. Doar copaci şi rugăciune tăcută. Te-ai plictisi.

— Fără îndoială, ai dreptate. *Mă cunoaşte mai bine decât credeam.* În schimb, foşnetul frunzelor ar putea fi mai plăcut decât un septon care fornăie despre cele şapte aspecte ale graţiei. Tyrion îi făcu semn să plece. Nu te voi tulbura. Îmbracă-te gros, doamna mea, vântul e aspru acolo, în pădure.

Era ispitit s-o întrebe pentru ce se ruga, dar Sansa era atât de supusă, încât poate chiar i-ar fi spus, şi Tyrion nu credea că voia să ştie.

După plecarea ei, se întoarse la treabă, încercând să dea de urma unor dragoni de aur prin labirintul catastifelor lui Degeţel. Petyr Baelish nu crezuse în aurul pus deoparte, să se prăfuiască, asta era sigur, dar cu cât Tyrion încerca mai abitir să-i desluşească socotelile, cu atât mai tare îl durea capul. Era foarte bine să vorbeşti despre înmulţirea dragonilor în loc să-i închizi în vistierie, dar unele dintre aceste speculaţii duhneau mai rău ca un peşte vechi de o săptămână. *Nu l-aş fi lăsat aşa de repede pe Joffrey să-i arunce pe Oamenii Încornoraţi peste ziduri, dacă aş fi ştiut câţi dintre nemernici se împrumutaseră de la coroană.* Va trebui să-l trimită pe Bronn să le caute moştenitorii, dar se temea că acest demers avea să se dovedească la fel de inutil ca încercarea de a stoarce argint dintr-un peşte argintiu.

Când veni chemarea nobilului său tată, fu prima oară când Tyrion îşi amintea să se fi bucurat că-l vede pe *Ser* Boros Blout. Închise recunoscător catastiful, stinse lampa de ulei, îşi legă o mantie peste umeri şi străbătu castelul cu pas legănat, până la Turnul Mâinii. Vântul era aspru, întocmai cum o prevenise pe Sansa, iar în aer plutea miros de ploaie. Poate că, după ce Lordul Tywin va termina cu el, ar fi bine să meargă în pădurea zeilor, s-o ducă pe Sansa acasă, înainte să se ude până la piele.

Dar toate acestea îi ieşiră dintr-odată din minte când intră în solariul Mâinii, găsindu-i pe Cersei, *Ser* Kevan şi Marele Maester Pycelle adunaţi în jurul Lordului Tywin şi al regelui. Joffrey numai că nu sărea în sus de bucurie, iar Cersei avea un mic zâmbet infatuat, deşi Lordul Tywin părea la fel de încrâncenat ca întotdeauna. *Mă întreb dacă ar reuşi să zâmbească, chiar dacă ar vrea.*

— Ce s-a întâmplat? întrebă Tyrion.

Tatăl său îi întinse un sul de pergament. Cineva îl îndreptase, dar încă avea tendinţa să se răsucească.

— *Roslin a prins un păstrăv gras,* suna mesajul. *Fraţii ei i-au dat două piei de lup, ca dar de nuntă.* Tyrion întoarse pergamentul, să cerceteze sigiliul rupt. Ceara era gri-argintie şi în ea erau întipărite turnurile gemene ale Casei Frey. Oare Lordul de Crossing îşi imaginează că e poetic? Sau mesajul e menit să ne zăpăcească? mârâi Tyrion. Păstrăvul o fi Edmure Tully, pieile…

— E mort. Joffrey părea atât de mândru şi de fericit, încât ai fi zis că-l jupuise pe Robb Stark cu mâna lui.

Prima oară Greyjoy şi acum Stark. Tyrion se gândi la soţia lui copilă, care se ruga în pădurea zeilor chiar în clipa aceea. *Se roagă, fără îndoială, la zeii tatălui său, cerându-le să-i aducă fratelui ei victoria şi să-i ocrotească mama.* Se părea că zeii vechi nu plecau urechea la rugăciuni mai mult decât cei noi. Poate că asta ar trebui să-l liniştească.

— Regii cad ca frunzele toamnei, spuse el. S-ar părea că micul nostru război se câştigă de la sine.

— Războaiele nu se câştigă de la sine, Tyrion, zise Cersei, cu o dulceaţă otrăvitoare în glas. Nobilul nostru tată a câştigat acest război.

— Nu e nimic câştigat atât timp cât avem duşmani pe câmp, îi preveni el.

— Lorzii riverani nu sunt proşti, argumentă regina. Fără oamenii Nordului nu pot spera să ţină piept forţelor pe care le-au unit Highgardenul, Casterly Rock şi Dornul. Cu siguranţă vor alege supunerea în locul pierzaniei.

— Majoritatea, fu de acord Lordul Tywin. Riverrunul rămâne, dar atâta vreme cât Walder Frey îl ţine pe Edmure Tully ostatic, Peştele Negru nu îndrăzneşte să ameninţe. Jason Mallister şi Tytos Blackwood vor continua să lupte de dragul onoarei, dar Freyii pot să-i ţină în loc pe Mallisteri la Seagard, iar Jonos

Bracken, cu îndemnul potrivit, poate fi lămurit să se întoarcă împotriva Casei Blackwood. În cele din urmă, vor pleca genunchiul, da. Am de gând să le fac oferte generoase. Oricare castel care ni se predă va fi cruţat, mai puţin unul.

— Harrenhalul? întrebă Tyrion, care îşi cunoştea tatăl.

— Ar fi bine ca regatul să scape de aceşti Bravi Camarazi. I-am poruncit lui *Ser* Gregor să treacă prin sabie castelul.

Gregor Clegane. Era ca şi cum tatăl său ar fi avut de gând să-l stoarcă până la ultima pepită de aur, înainte să-l dea pe mâna justiţiei dornishene. Bravii Camarazi aveau să ajungă nişte capete în vârf de ţepuşe, iar Degeţel va străbate Harrenhalul fără o singură pată de sânge pe hainele-i fine de mătase. Se întreba dacă Petyr Baelish ajunsese deja la Vale. *Dacă zeii sunt buni, a dat o furtună peste el şi a naufragiat.* Dar când fuseseră zeii atât de buni?

— Ar trebui ucişi cu toţii, hotărî Joffrey pe neaşteptate. Casele Mallister, Blackwood şi Bracken, toţi. Sunt trădători. Îi vreau morţi, bunicule. Nu vreau nici un fel de *ofertă generoasă.* Regele se întoarse către Marele Maester Pycelle. Şi mai vreau capul lui Robb Stark. Scrie-i Lordului Frey şi spune-i. E o poruncă regală. Am să i-l servesc Sansei la ospăţul meu de nuntă.

— Sire, zise *Ser* Kevan revoltat, doamna e acum mătuşa ta prin căsătorie.

— A fost o glumă. Cersei zâmbi. Joffrey n-a vorbit serios.

— Ba da, insistă Joffrey. A fost un trădător şi îi vreau capul afurisit. Am s-o oblig pe Sansa să-l sărute.

— Nu. Glasul lui Tyrion era răguşit. N-o mai poţi chinui pe Sansa. Înţelege asta, monstrule.

Joffrey rânji.

— Tu eşti monstrul, unchiule.

— Oare? Tyrion îşi înălţă capul. Poate c-ar trebui să-mi vorbeşti mai blând, atunci. Monştrii sunt fiare periculoase, şi în momentul de faţă se pare că regii mor ca muştele.

— Aş putea porunci să ţi se smulgă limba pentru asta, zise micul rege, roşind. Eu sunt regele.

Cersei aşeză o mână ocrotitoare pe umărul fiului ei.

— Lasă-l pe pitic să ameninţe cât vrea, Joff. Vreau ca nobilul meu tată şi unchiul meu să vadă cu cine au de-a face.

Lordul Tywin ignoră această remarcă. I se adresă lui Joffrey:

— Aerys a simţit şi el nevoia să le reamintească oamenilor că e rege. Şi se spune că îi plăcea şi lui să rupă limbile. Ai putea să-l

întrebi despre asta pe *Ser* Ilyn Payne, chiar dacă nu vei primi nici un răspuns.

— *Ser* Ilyn n-a îndrăznit niciodată să-l înfrunte pe Aerys aşa cum l-a înfruntat Pezevenghiul tău pe Joff, zise Cersei. L-ai auzit. „Monstru” i-a zis Înălţimii Sale. Şi l-a ameninţat…

— Taci, Cersei. Joffrey, când duşmanii te sfidează, trebuie să le răspunzi cu oţel şi foc. Dar când cad în genunchi, trebuie să-i ajuţi să se ridice în picioare. Altminteri, nimeni nu va mai pleca vreodată genunchiul în faţa ta. Iar orice om care trebuie să spună „Eu sunt regele” nu e un rege adevărat. Aerys n-a înţeles niciodată asta, dar tu vei înţelege. După ce câştigăm războiul, vom reinstaura pacea şi dreptatea regelui. Singurul lucru care trebuie să te preocupe este fecioria domniţei Margaery Tyrell.

Joffrey avea aerul acela ursuz şi îmbufnat al lui. Cersei îl ţinea strâns de umăr, dar probabil că ar fi trebuit să-l strângă de gât. Băiatul îi surprinse pe toţi. În loc să se retragă în cochilia lui, Joff se îndreptă sfidător şi spuse:

— Vorbeşti despre Aerys, bunicule, dar ţi-era frică de el.

Vai mie, nu-i aşa că a devenit interesant? gândi Tyrion.

Lordul Tywin îşi cercetă nepotul în tăcere, cu pepite aurii licărindu-i în ochii verzui.

— Joffrey, cere-i iertare bunicului, zise Cersei.

Băiatul se eliberă din strânsoare.

— De ce-aş face-o? Toată lumea ştie că e adevărat. Tatăl meu a câştigat toate bătăliile. L-a ucis pe Prinţul Rhaegar şi i-a luat coroana, în timp ce tatăl tău se ascundea sub Casterly Rock. Băiatul îi aruncă bunicului său o privire dispreţuitoare. Un rege *puternic* acţionează cu îndrăzneală, nu doar vorbeşte.

— Mulţumesc pentru această învăţătură, Înălţimea Ta, zise Lordul Tywin cu o politeţe atât de rece încât ar fi putut îngheţa urechile celor ce-l ascultau. *Ser* Kevan, văd că regele e obosit. Te rog, condu-l înapoi în dormitorul său. Pycelle, ce zici de o poţiune uşoară, să-l ajute pe rege să doarmă liniştit?

— Vinul viselor, stăpâne?

— Nu vreau nici un vin al viselor, protestă Joffrey.

Lordul Tywin ar fi dat mai multă atenţie unui şoricel care chiţcăia într-un colţ.

— Vinul viselor e nimerit. Cersei, Tyrion, rămâneţi.

Ser Kevan îl apucă hotărât pe Joffrey de braţ şi îl scoase pe uşă, unde aşteptau doi străjeri ai Gărzii Regale. Marele Maester Pycelle se repezi după ei, atât cât îi îngăduiau picioarele-i

bătrâne şi tremurătoare. Tyrion rămase pe loc.

— Tată, îmi cer scuze, zise Cersei, când uşa se închise. Joff a fost întotdeauna încăpăţânat, te-am prevenit…

— E o mare diferenţă între încăpăţânat şi prost. „Un rege puternic acţionează cu îndrăzneală.” Cine i-a spus asta?

— Nu eu, te asigur, făcu Cersei. Cel mai probabil e ceva ce a auzit din gura lui Robert…

— Partea cu tine ascunzându-te sub Casterly Rock sună a Robert, într-adevăr. Tyrion nu voia ca Lordul Tywin să uite partea aceea.

— Da, acum îmi amintesc, zise Cersei. Robert îi spunea *adesea* lui Joff că un rege trebuie să fie îndrăzneţ.

— Şi tu ce-i spuneai, mă rog? N-am dus un război ca să văd un Robert al Doilea pe Tronul de Fier. Mi-ai dat de înţeles că băiatul nu ţinea deloc la tatăl său.

— Şi de ce ar fi ţinut? Robert îl ignora. L-ar fi *bătut* dacă i-aş fi îngăduit. Bruta aia cu care m-ai silit să mă mărit l-a lovit o dată atât de tare, încât i-a spart doi dinţi de lapte, doar pentru o trăsnaie cu o pisică. I-am spus că-l voi omorî în somn dacă mai face asta şi n-a mai făcut-o niciodată, dar din când în când spunea unele lucruri…

— Se pare că lucruri care trebuiau spuse. Lordul Tywin flutură două degete spre ea, o concediere bruscă: Pleacă.

Ea se îndepărtă, clocotind.

— Nu Robert al Doilea, punctă Tyrion. Aerys al Treilea.

— Băiatul are treisprezece ani. Mai e timp. Lordul Tywin se apropie de fereastră.

Nu se simţea în apele lui; era mai supărat decât voia să arate.

— Are nevoie de o lecţie dură.

Tyrion îşi primise propria lecţie aspră la treisprezece ani. Aproape că îi era milă de nepotul lui. Pe de altă parte, o merita mai mult ca oricine.

— Gata cu Joffrey, spus el. Războaiele se duc cu condeie şi corbi, nu aşa ai spus? Trebuie să te felicit. De când puneţi asta la cale, tu şi Walder Frey?

— Îmi displace cuvântul ăla, răspunse Lordul Tywin băţos.

— Iar mie îmi displace să fiu lăsat în beznă.

— N-avea nici un rost să-ţi spun. Nu erai implicat.

— Lui Cersei i s-a spus? vru să ştie Tyrion.

— Nu i s-a spus nimănui, în afara celor care au avut un rol de jucat. Şi li s-a spus doar cât aveau nevoie să ştie. Ar trebui să ştii

că nu există altă cale de a păstra un secret – aici, mai cu seamă. Scopul meu era să ne descotorosim de un duşman puternic, cât mai lesne cu putinţă, nu să-ţi satisfac curiozitatea sau s-o fac pe sora ta să se simtă importantă. Închise obloanele, încruntându-se. Eşti abil, Tyrion, dar adevărul curat e că *vorbeşti* prea mult. Limba aia slobodă a ta îţi va aduce pieirea.

— Ar fi trebuit să-l laşi pe Joffrey să mi-o scurteze, sugeră Tyrion.

— Ai face bine să nu mă ispiteşti, zise Lordul Tywin. Nu mai vreau să aud nimic despre asta. M-am gândit cum l-am putea aduce pe Oberyn Martell, cu alaiul lui, la sentimente mai bune.

— O, e ceva ce mi-e îngăduit să ştiu, sau trebuie să plec, ca să vă puteţi continua discuţia?

Tatăl său ignoră pişcătura.

— Prezenţa Prinţului Oberyn aici e regretabilă. Fratele lui e un om prudent, un om *cumpătat,* subtil, calculat, chiar indolent într-o oarecare măsură. E un bărbat care cântăreşte consecinţele fiecărui cuvânt şi ale fiecărei fapte. Dar Oberyn a fost întotdeauna pe jumătate nebun.

— E adevărat că a încercat să ridice Dornul pentru Viserys?

— Nimeni nu vorbeşte despre asta, dar, da, Corbii zburau şi călăreţii călăreau. Cu ce mesaje secrete, n-am ştiut niciodată. Jon Arryn a pornit pe mare către Sunspear, să ducă înapoi oasele Prinţului Lewyn, a stat de vorbă cu Prinţul Doran şi a pus capăt tuturor discuţiilor despre război. Dar Robert n-a mai mers la Dorne după aceea, iar Prinţul Oberyn arareori l-a părăsit.

— Ei, bine, acum e aici, cu jumătate din nobilimea din Dorne după el, şi devine pe zi ce trece mai nerăbdător, zise Tyrion. Poate că ar trebui să-i arătăm bordelurile de la Debarcaderul Regelui, asta i-ar abate atenţia. Fiecare misiune cu unealta ei, nu aşa merg lucrurile? Unealta mea îţi aparţine, tată. Să nu se spună vreodată că n-am răspuns atunci când Casa Lannister şi-a sunat goarnele.

Gura Lordului Tywin se încleştă.

— Foarte nostim. Să poruncesc să ţi se coasă haine de bufon şi o pălărioară cu clopoţei?

— Dacă le-aş purta, mi s-ar îngădui să spun tot ce vreau despre Înălţimea Sa, Regele Joffrey?

Lordul Tywin se aşeză şi zise:

— Am fost obligat să îndur nebuniile tatălui meu. N-am să le îndur pe ale tale. Ajunge!

— Prea bine, dacă mă rogi aşa de frumos. Vipera Roşie n-o să ne roage frumos, mă tem… nici nu se va mulţumi doar cu capul lui *Ser* Gregor.

— Un motiv în plus să nu i-l dăm.

— *Să nu…?* Tyrion era uluit. Credeam că ne-am înţeles că pădurile sunt pline de fiare sălbatice.

— Fiare mai mici. Lordul Tywin îşi împreună degetele sub bărbie. *Ser* Gregor ne-a slujit bine. Nici un alt cavaler din regat nu inspiră o asemenea spaimă duşmanilor noştri.

— *Ser* Oberyn *ştie* că *Ser* Gregor a fost cel care…

— Nu ştie nimic. A auzit poveşti. Vorbe spuse prin grajduri şi bârfe de bucătărie. N-are nici cea mai mică dovadă. Cu siguranţă, *Ser* Gregor nu are de gând să i se confeseze. Intenţionez să-l ţin departe, cât timp dornishenii sunt la Debarcaderul Regelui.

— Şi când Oberyn va cere dreptatea pentru care a venit?

— Îi voi spune că *Ser* Amroy Lorch i-a ucis pe Elia şi copiii ei, răspunse Lordul Tywin cu calm. Şi tu la fel, dacă te întreabă.

— *Ser* Amroy Lorch e mort, făcu Tyrion hotărât.

— Întocmai. Vargo Hoat s-a îngrijit să fie sfâşiat de un urs, după căderea Harrenhalului. Asta trebuie să fie suficient de înfiorător ca să-l astâmpere până şi pe Oberyn Martell.

— Poate că tu numeşti asta dreptate…

— Este dreptate. *Ser* Amroy a fost cel care mi-a adus trupul fetei, dacă vrei să ştii. A găsit-o ascunsă sub patul tatălui său, ca şi cum ar fi crezut că Rhaegar o mai poate apăra. Prinţesa Elia şi pruncul ei erau în odaia copiilor, cu un etaj mai jos.

— Ei, bine, e o poveste, iar *Ser* Amroy n-are cum s-o nege. Ce-i vei spune lui Oberyn când va întreba cine i-a dat lui Lorch ordinele?

— *Ser* Amroy a acţionat de capul lui, în speranţa că va intra în graţiile noului rege. Ura lui Robert faţă de Rhaegar nu era un secret.

Ar putea să ţină, fu nevoit Tyrion să recunoască, *dar şarpele nu va fi mulţumit.*

— Departe de mine gândul să-ţi pun la îndoială isteţimea, tată, dar în locul tău, chiar cred că l-aş fi lăsat pe Robert Baratheon să-şi păteze mâinile de sânge.

Lordul Tywin se holba la el ca la unul care-şi pierduse minţile.

— Atunci chiar meriţi straiele pestriţe. Ne-am alăturat târziu cauzei lui Robert. Era necesar să ne demonstrăm loialitatea.

Când am aşezat acele trupuri în faţa tronului, nimeni n-ar fi putut pune la îndoială că ne-am lepădat de Casa Targaryen pentru vecie. Iar uşurarea lui Robert a fost evidentă. Aşa nătărău cum era, chiar şi el ştia că odraslele lui Rhaegar trebuia să moară, dacă voia ca tronul lui să fie vreodată sigur. Dar el se credea erou, iar eroii nu omoară copii. Tatăl său ridică din umeri. Te asigur, a fost prea multă cruzime la mijloc. N-ar fi fost nevoie să se atingă de Elia, asta a fost curată nebunie. Singură nu însemna nimic.

— Atunci, de ce a omorât-o Muntele?

— Pentru că nu i-am spus s-o cruţe. Mă îndoiesc să fi pomenit de ea măcar. Aveam griji mai presante. Avangarda lui Ned Stark gonea la sud de Trident, iar eu mă temeam că vom ajunge să ne încrucişăm săbiile. Iar Aerys l-ar fi putut omorî pe Jaime, fără alt motiv decât duşmănia. De asta mă temeam cel mai mult. De asta şi de ce ar putea face Jaime însuşi. Strânse un pumn. Nici nu pricepeam încă bine cu cine am de-a face, ştiam doar că Gregor Clegane e uriaş şi teribil în luptă. Violul… nici chiar tu n-ai fi în stare să mă acuzi că am dat *acea* poruncă, îndrăznesc să sper. *Ser* Amroy a fost aproape la fel de animalic şi cu Rhaenys. L-am întrebat după aceea de ce i-au trebuit atâtea lovituri ca să omoare o fată de… doi ani? Trei? A zis că l-a lovit cu picioarele şi nu se mai oprea din ţipat. Dacă Lorch ar fi avut măcar jumătate din mintea cu care zeii înzestrează o sfeclă, ar fi putut s-o liniştească pe fată cu câteva cuvinte dulci şi apoi ar fi folosit o pernă moale de mătase. Gura îi zvâcni cu dezgust. Era un om sângeros.

Dar tu nu, tată. Tywin Lannister nu e sângeros defel.

— Pe Robb Stark l-a omorât cu o pernă moale de mătase?

— A fost o săgeată, la nunta lui Edmure Tully. Băiatul era prea prevăzător pe câmpul de luptă. Îşi ţinea oamenii rânduiţi şi se înconjura de călăreţi liberi şi gărzi de corp.

— Aşa că Lordul Walder l-a ucis sub propriul lui acoperiş, la propria lui masă? Tyrion strânse un pumn. Cu Lady Catelyn ce s-a întâmplat?

— Ucisă şi ea, aş zice. *O pereche de piei de lup.* Frey intenţionase s-o ţină prizonieră, dar probabil ceva a mers anapoda.

— Asta s-a ales de dreptul oaspetelui.

— Mâinile lui Walder Frey sunt pătate de sânge, nu ale mele.

— Walder Frey e un bătrân perfid care trăieşte ca să-şi

dezmierde nevasta şi să clocească toate jignirile pe care le-a suferit. N-am nici o îndoială că el a născocit planul ăsta hidos, dar n-ar fi îndrăznit vreodată una ca asta fără să i se fi promis protecţie.

— Presupun că tu l-ai fi cruţat pe băiat şi i-ai fi spus Lordului Frey că n-ai nevoie de sprijinul lui. Asta l-ar fi aruncat pe bătrânul nebun direct înapoi în braţele lui Stark şi ţi-ar fi adus încă un an de război. Explică-mi şi mie de ce e mai nobil să ucizi zece mii de oameni în bătălie decât o duzină la masă. Când Tyrion nu dădu nici un răspuns, tatăl său continuă: Preţul a fost mic, oricum ai lua-o. Coroana îi va acorda lui *Ser* Emmon Frey Riverrunul, odată ce Peştele Negru se va preda. Lancel şi Daven trebuie să se însoare cu fete Frey, Joy se va mărita cu unul dintre fiii naturali ai Lordului Walder când va fi destul de mare, iar Roose Bolton devine Păzitor al Nordului şi o ia acasă pe Arya Stark.

— Arya Stark. Tyrion îşi lungi gâtul. Şi Bolton? Aş fi putut să-mi dau seama că Frey n-ar fi avut curajul să acţioneze singur. Dar Arya… Varys şi *Ser* Jacelyn au căutat-o mai mult de o jumătate de an. Arya Stark e cu siguranţă moartă.

— Aşa a fost şi Renly, până la Apa Neagră.

— Ce înseamnă asta?

— Poate că Degeţel a reuşit acolo unde tu şi Varys aţi dat greş. Bolton o va mărita pe fată cu fiul lui bastard. Vom lăsa Dreadfortul să lupte împotriva oamenilor de fier timp de câţiva ani şi vom vedea dacă poate să şi-i aducă pe ceilalţi purtători de flamuri ai Casei Stark sub călcâi. La primăvară, toţi vor fi la capătul puterilor, gata să plece genunchiul. Nordul îi va reveni fiului tău, prin Sansa Stark… dacă vei găsi vreodată în tine destulă bărbăţie să zămisleşti unul. Să nu uiţi, nu numai Joffrey are de luat o feciorie.

N-am uitat, deşi sperasem că tu, da.

— Şi când îţi închipui că va fi Sansa în culmea fertilităţii? îşi întrebă Tyrion tatăl pe un ton ce picura acid. Înainte sau după ce-i spun cum i-au omorât ai mei mama şi fratele?

DAVOS

Preţ de o clipă, regele parcă n-ar fi auzit. În faţa veştii, Stannis nu arătă nici mulţumire, nici furie, nici neîncredere. Nici măcar uşurare. Se uita ţintă la Masa Pictată, cu dinţii încleştaţi.

— Eşti sigur? întrebă el.

— N-am văzut cadavrul, nu, Majestatea Ta, zise Salladhor Saan. Dar în oraş, leii ţopăie şi dansează. *Nunta Roşie,* îi spun oamenii din popor. Jură că Lordul Frey a pus să i se taie capul băiatului şi, în loc, i-a cusut un cap de lup, cu o coroană bătută în cuie peste urechi. Nobila lui mamă a fost ucisă şi ea şi aruncată goală în râu.

La o nuntă, gândi Davos. *În timp ce stătea la masa ucigaşului, ca oaspete sub acoperişul său. Aceşti Freyi sunt blestemaţi.* Simţea din nou miros de sânge ars şi auzea lipitoarea sâsâind şi prăjindu-se pe cărbunii încinşi ai mangalului.

— Urgia Stăpânului a fost cea care l-a ucis, declară *Ser* Axell Florent. A fost mâna lui R'hllor.

— *Slavă Stăpânului Luminii,* incantă Regina Selyse, o femeie uscăţivă, aspră, cu urechi mari şi o umbră de păr deasupra buzei.

— Să fie mâna lui R'hllor pătată şi tremurătoare? întrebă Stannis. Pare mai degrabă lucrarea lui Walder Frey decât a vreunui zeu.

— R'hllor îşi alege uneltele de care are nevoie. Rubinul de la gâtul lui Melisandre strălucea roşiatic. Misterioase sunt căile lui, dar nici unui om nu-i este îngăduit să se împotrivească voinţei sale înflăcărate.

— *Nici un om nu i se poate împotrivi,* strigă regina.

— Taci, femeie. Acum nu eşti în faţa focului. Stannis cercetă Masa Pictată. Lupul nu lasă în urmă nici un moştenitor, krakenul prea mulţi. Leii îi vor devora, dacă nu… Saan, voi avea nevoie de cele mai iuţi corăbii ale tale, să ducă mesageri către Insulele de Fier şi Portul Alb. Voi oferi iertare. Felul în care îşi păcănea dinţii arăta cât de puţin îi plăcea acel cuvânt. Iertare deplină celor ce se căiesc pentru trădare şi jură credinţă regelui lor de drept. Trebuie să vadă…

— Nu vor vedea. Glasul lui Melisandre era blând, îmi pare rău, Înălţimea Ta. Nu s-a sfârşit aici. Mai mulţi falşi regi se vor ridica, să înhaţe coroanele celor care au murit.

— Mai mulţi? Stannis arăta de parcă îi venea s-o strângă de gât. Mai mulţi uzurpatori? Mai mulţi trădători?

— Am văzut în flăcări.

Regina Selyse veni lângă rege.

— Stăpânul Luminii a trimis-o pe Melisandre să te conducă spre glorie. Dă-i ascultare, rogu-te. Flăcările sfinte ale lui R'hllor nu mint.

— Există minciuni şi minciuni. Chiar şi când aceste flăcări spun adevărul, sunt pline de capcane, pare-mi-se.

— O furnică, auzind cuvintele unui rege, s-ar putea să nu le înţeleagă, zise Melisandre, şi toţi oamenii sunt furnici în faţa chipului înflăcărat al zeului. Dacă uneori am luat un avertisment drept profeţie sau o profeţie drept avertisment, greşeala aparţine cititorului, nu cărţii. Dar asta ştiu cu siguranţă: mesagerii şi iertarea nu-ţi vor sluji acum mai mult decât lipitorile. Trebuie să dai regatului un semn. Un semn care să-ţi dovedească puterea.

— *Puterea?* Regele pufni. Am o mie trei sute de oameni la Piatra Dragonului, alţi trei sute la Capătul Furtunii. Îşi trecu mâna peste Masa Pictată. Restul Westerosului e în mâna vrăjmaşilor mei. N-am altă flotă în afară de cea a lui Salladhor Saan. N-am bani să tocmesc mercenari. Nici o perspectivă de pradă sau glorie cu care să ademenesc călăreţii liberi de partea cauzei mele.

— Nobile soţ, interveni Regina Selyse. Ai mai mulţi oameni decât a avut Aegon, cu trei sute de ani în urmă. Nu-ţi lipsesc decât dragonii.

Stannis îi aruncă o privire întunecată.

— Nouă *maegi* au traversat marea ca să clocească cuibul cu ouă al lui Aegon al Treilea. Baelor cel Binecuvântat s-a rugat deasupra cuibului său timp de o jumătate de an. Aegon al Patrulea a construit dragoni din lemn şi fier. Aerion Brightflame a băut foc sălbatic ca să se transforme. *Maegii* au dat greş, rugăciunile Regelui Baelor au rămas fără răspuns, dragonii de lemn au ars, iar Prinţul Aerion a murit urlând în chinuri.

Regina Selyse era de neclintit.

— Nimic din toate acestea n-a fost alegerea lui R'hllor. Nici o cometă roşie n-a strălucit pe cer, vestind venirea lor. Nimeni n-a mânuit Aducătoarea de Lumină, sabia eroilor. Şi nici unul dintre ei n-a plătit preţul. Lady Melisandre îţi va spune, stăpâne. Numai cu moarte poate fi plătită viaţa.

— Băiatul? Regele aproape că scuipă cuvintele.

— Băiatul, îl aprobă regina.

— Băiatul, repetă *Ser* Axell.

— Eram sătul până peste cap de acest băiat nenorocit, înainte să se fi născut măcar, se plânse regele. Doar numele lui e un răget în urechile mele şi un nor negru peste sufletul meu.

— Dă-mi-l mie şi nu va mai trebui să-i auzi vreodată numele, îi promise Melisandre.

Nu, dar îl vei auzi ţipând când îl va arde. Davos nu scoase nici un cuvânt. Era mai înţelept să nu vorbească până când nu-i poruncea regele.

— Dă-mi-l pe băiat pentru R'hllor, continuă femeia roşie, şi profeţia străveche se va împlini. Dragonul tău se va trezi şi îşi va întinde aripile pietroase. Regatul va fi al tău.

Ser Axell se lăsă pe un genunchi.

— Te implor în genunchi, sire. Trezeşte dragonul de piatră şi fă-i pe trădători să tremure. Asemenea lui Aegon, ai început ca Lord al Pietrei Dragonului. Asemenea lui Aegon, vei birui. Fă-i pe cei nestatornici şi necredincioşi să-ţi simtă flăcările.

— Propria ta soţie te imploră şi ea, nobile soţ. Regina Selyse îngenunche în faţa regelui, cu mâinile împreunate, ca în rugăciune. Robert şi Delena ne-au pângărit patul şi au atras un blestem asupra căsniciei noastre. Băiatul este fructul putred al păcatului lor. Ridică această umbră de pe pântecele meu şi îţi voi zămisli mulţi fii cu sânge nobil, ştiu asta. Îşi aruncă braţele în jurul picioarelor lui. Nu e decât un copil, născut din pofta fratelui tău şi ruşinea verişoarei mele.

— E sânge din sângele meu. Dă-mi drumul, femeie. Regele Stannis aşeză o mână pe umărul ei, desprinzându-se cu greu din încleştare. Poate că Robert a blestemat într-adevăr patul nostru conjugal, dar mi-a jurat că n-a avut nici o clipă intenţia să mă dezonoreze, că a fost beat şi n-a ştiut în care odaie intra în noaptea aceea. Dar ce contează? Băiatul n-are nici o vină, oricare ar fi adevărul.

Melisandre puse mâna pe braţul regelui.

— Stăpânul Luminii îi iubeşte pe cei nevinovaţi. Nu există ofrandă mai preţioasă. Din sângele regelui său şi din focul lui neprihănit, un dragon se va naşte.

Stannis nu respinse atingerea lui Melisandre, aşa cum făcuse cu regina. Femeia roşie era tot ce nu era Selyse: tânără, voluptuoasă, de o stranie frumuseţe, cu faţa ei în formă de inimă, părul arămiu şi ochii roşii, nepământeşti.

— Ar fi un lucru minunat să văd piatra prinzând viaţă, recunoscu Stannis, printre dinţi. Şi să călăresc un dragon… îmi amintesc cum, prima dată când tata m-a dus la curte, Robert a trebuit să mă ţină de mână. Nu cred că aveam mai mult de patru ani, ceea ce înseamnă că el avea cinci sau şase. După aceea, am căzut de acord că regele era la fel de nobil pe cât erau dragonii de fioroşi. Stannis pufni. Ani mai târziu, tatăl nostru ne-a spus că Aerys se tăiase în ţepii tronului în dimineaţa aceea, aşa că Mâna îi luase locul. Cel care ne impresionase atât de mult era Tywin Lannister. Degetele îi atinseră suprafaţa mesei, trasând uşor o linie peste dealurile pictate. Robert a dat jos de pe pereţi craniile de dragon, când a preluat coroana, dar n-a putut suporta să le ştie distruse. Aripi de dragon peste Westeros… ar fi aşa o…

— Înălţimea Ta! Davos se apropie. Aş putea vorbi?

Stannis îşi închise gura cu atâta putere, încât dinţii îi păcăniră.

— Lordul meu de Rainwood. De ce crezi că te-am făcut Mână, dacă nu ca să vorbeşti? Regele flutură un braţ. Spune ce doreşti.

O, Războinicule, dă-mi curaj.

— Ştiu puţine despre dragoni şi încă şi mai puţine despre zei… dar regina a vorbit despre blesteme. Nimeni nu e mai blestemat decât cel care varsă sânge din sângele lui, în ochii zeilor şi ai oamenilor.

— Nu există nici un zeu în afară de R’hllor şi de Celălalt, al cărui nume nu trebuie să-l rostim. Gura lui Melisandre era o linie roşie, aspră. Şi numai oamenii mărunţi blestemă ceea ce nu cunosc.

— Eu sunt un om mărunt, recunoscu Davos, aşa că spune-mi, doamna mea, de ce ai nevoie de acest Edric Storm ca să trezeşti marele dragon de piatră? Era hotărât să rostească numele băiatului cât mai des.

— Numai cu moarte poate fi plătită viaţa, lordul meu. Un dar mare cere un sacrificiu mare.

— Şi care e măreţia unui copil bastard?

— În venele lui curge sânge regal. Ai văzut ce poate face chiar şi un strop din acel sânge…

— Te-am văzut arzând nişte lipitori.

— Şi doi falşi regi au murit.

— Robb Stark a fost ucis de Lordul Walder de la Crossing şi am auzit că Balon Greyjoy a căzut de pe un pod. Pe cine au omorât lipitorile tale?

— Pui la îndoială puterea lui R’hllor?

Nu. Davos îşi amintea prea bine umbra mişcătoare care ieşise din pântecele ei în noaptea aceea, în adâncurile Capătului Furtunii, mâinile negre împingându-i coapsele. *Trebuie să am mare grijă, altfel aş putea fi vizitat şi eu de vreo umbră.*

— Chiar şi un contrabandist ştie să numere trei cepe. Îţi mai lipseşte un rege, doamna mea.

Stannis pufni într-un râs fornăit.

— Te-a prins, doamna mea. Doi nu înseamnă trei.

— Cu siguranţă, Înălţimea Ta. Un rege ar putea muri din întâmplare chiar acum... dar trei? Dacă Joffrey va muri în plină putere, înconjurat de oştirile sale şi de Garda Regală, asta n-ar fi dovada vie a puterii Stăpânului Luminii?

— S-ar putea. Regele vorbea de parcă şi-ar fi smuls cu greu fiecare cuvânt.

— Sau nu. Davos se străduia din răsputeri să-şi ascundă teama.

— Joffrey *va muri,* decretă Regina Selyse, senină în siguranţa ei.

— S-ar putea să fie mort deja, adăugă *Ser* Axell.

Stannis îi privi plictisit:

— Sunteţi ciori dresate, să-mi croncăniţi pe rând? Ajunge!

— Soaţe, ascultă-mă..., se rugă regina.

— De ce? Doi nu înseamnă trei. Regii ştiu să numere, aşa cum ştiu şi contrabandiştii. Puteţi pleca. Stannis le întoarse spatele.

Melisandre o ajută pe regină să se ridice în picioare. Selyse ieşi băţoasă din încăpere, cu femeia roşie după ea. *Ser* Axell mai zăbovi cât să-i arunce lui Davos o ultimă privire. *O privire urâtă, pe un chip urât,* gândi el, întâlnindu-i ochii.

După ce plecară toţi ceilalţi, Davos îşi drese glasul. Regele ridică privirea.

— De ce mai eşti aici?

— Sire, în legătură cu Edric Storm...

Stannis făcu un gest scurt:

— Scuteşte-mă.

Davos insistă.

— Fiica ta îşi face lecţiile împreună cu el şi se joacă în fiecare zi cu el în Grădina lui Aegon.

— Ştiu asta.

— I s-ar frânge inima dacă...

— Ştiu şi asta.

— De l-ai vedea...

— L-am văzut. Seamănă cu Robert. Da, şi îl venerează. Să-i spun de câte ori s-a gândit preaiubitul lui tată la el? Fratelui meu îi plăcea cum se fac copiii, dar după naştere, îl deranjau.

— Întreabă de tine în fiecare zi, el…

— Mă înfurii, Davos. Nu mai vreau să aud nimic despre acest bastard.

— Îl cheamă Edric Storm, sire.

— Ştiu cum îl cheamă. A mai existat vreodată un nume atât de nimerit? Vesteşte că e bastard de obârşie nobilă, şi furtuna pe care o aduce. Edric Storm. Iată, l-am rostit. Eşti mulţumit, nobile lord?

— Edric…, începu Davos.

— … e doar *un băiat.* Poate fi cel mai bun băiat care s-a născut vreodată şi tot nu contează. Datoria mea e faţă de regat. Îşi trecu mâna peste Masa Pictată. Câţi băieţi locuiesc în Westeros? Câte fete? Câţi bărbaţi, câte femei? Întunericul îi va devora pe toţi, zice ea. Noaptea fără de sfârşit. Vorbeşte despre profeţii… un erou renăscut din mare, dragoni vii născuţi din piatră seacă… vorbeşte despre semne şi jurăminte care arată spre mine. N-am cerut niciodată asta, aşa cum n-am cerut să fiu rege. Dar îndrăznesc, oare, să n-o iau în seamă? Scrâşni din dinţi. Nu ne alegem singuri destinele. Dar trebuie… trebuie să ne facem datoria, nu? Mari sau mici, trebuie să ne facem datoria. Melisandre jură că m-a văzut în flăcări, înfruntând întunericul cu Aducătoarea de Lumină în mână. *Aducătoarea de Lumină!* Stannis râse dispreţuitor. Străluceşte frumos, te asigur, dar la Apa Neagră această sabie fermecată nu m-a slujit mai bine ca orice oţel de rând. Un dragon ar fi schimbat soarta bătăliei. Cândva, Aegon a stat aici, ca mine, privind această masă. Crezi că astăzi l-am numi Aegon *Cuceritorul,* dacă n-ar fi avut dragoni?

— Înălţimea Ta, spuse Davos, preţul…

— *Ştiu care este preţul!* Aseară, privind focul din acel cămin, am văzut şi eu ceva în flăcări. Am văzut un rege cu o coroană de foc pe frunte, arzând… arzând, Davos. Propria coroană îi mistuia carnea, transformând-o în cenuşă. Crezi că am nevoie de Melisandre să-mi spună ce înseamnă asta? Sau de tine? Regele se mişcă şi umbra lui căzu peste Debarcaderul Regelui. Dacă Joffrey va muri… Ce înseamnă viaţa unui bastard faţă de un regat?

— Totul, răspunse Davos încet.

Stannis îl privi, cu fălcile încleştate.

— Pleacă! zise în cele din urmă, până ce nu mă faci să te arunc înapoi în temniţă.

Uneori, vânturile furtunii bat cu atâta putere, încât omul e nevoit să-şi strângă pânzele.

— Da, Înălţimea Ta. Davos făcu o plecăciune, dar se părea că Stannis îl uitase deja.

Era frig în curte când părăsi Toba de Piatră. Un vânt zburdalnic sufla dinspre est, făcând flamurile să plesnească fluturând zgomotos de-a lungul zidurilor. Davos simţea în aer mirosul sării. *Marea.* Îi plăcea acel miros. Îi aprindea dorinţa de a păşi din nou pe punte, ridicând pânza şi pornind spre sud, către Marya şi cei doi micuţi ai săi. Se gândea acum la ei aproape în fiecare zi, iar seara şi mai mult. O parte din el nu-şi dorea altceva decât să-l ia pe Devan şi să meargă acasă. *Nu pot. Nu încă. Acum sunt lord şi Mâna Regelui, n-am voie să-l dezamăgesc.*

Îşi ridică ochii, privind zidurile. În loc de merloane, o mie de monştri şi garguie îl priveau de pe ziduri, fiecare diferit de toţi ceilalţi: balauri, grifoni, demoni, manticore, minotauri, cerberi şi o mie de făpturi care mai de care mai ciudate se iveau de pe meterezele castelului, ca şi cum ar fi crescut acolo. Iar dragonii erau pretutindeni. Marele Castel era un dragon culcat pe burtă. Oamenii intrau prin gura lui deschisă. Bucătăriile erau un dragon ghemuit, cu fumul şi aburul cuptoarelor ieşindu-i pe nări. Turnurile erau dragoni aplecaţi deasupra zidurilor sau pregătiţi să-şi ia zborul. Şarpele înaripat părea să ţipe sfidător, în timp ce Turnul Dragonului Mării privea senin peste valuri. Dragoni mai mici încadrau poarta. Gheare de dragon ieşeau din ziduri, înhăţând torţele, aripi mari de piatră îmbrăţişau fierăria şi armurăria, iar cozile formau arcade, poduri şi scări exterioare.

Davos auzise adesea spunându-se că vrăjitorii Valyriei nu ciopleau şi nu şlefuiau ca zidarii obişnuiţi, ci prelucrau piatra cu foc şi magie, cu uşurinţa cu care un olar putea modela lutul. Dar acum se întreba: *Dacă erau dragoni adevăraţi, prefăcuţi cumva în piatră?*

— Dacă femeia roşie îi aduce la viaţă, castelul se va prăbuşi, presupun. Ce fel de dragoni sunt plini de odăi, de scări şi mobilă? Şi ferestre. Şi hornuri. Şi private.

Davos se întoarse, descoperindu-l pe Salladhor Saan lângă el.

— Asta înseamnă că mi-ai iertat trădarea, Salla?

Bătrânul prinţ clătină un deget spre el.

— Iertare, da. Uitare, nu. Tot aurul acela de pe Insula Cleştelui,

care ar fi putut fi al meu – numai gândul mă stoarce şi mă îmbătrâneşte. Când voi muri sărac lipit, Lord Ceapă, nevestele şi concubinele mele te vor blestema. Lordul Celtigar avea multe neveste de soi, de care acum sunt lipsit, un vultur de mare pe care-l dresase să-i zboare de pe mână şi un corn fermecat cu care-şi chema krakenii din adâncuri. Foarte folositor ar fi un asemenea corn, să-i doborâm pe Tyroshi şi alte fiinţe sâcâitoare. Dar am eu cornul ăsta, să-l suflu? Nu, fiindcă regele s-a găsit să facă din vechiul meu prieten Mâna lui. Îl luă pe Davos de braţ şi spuse: Oamenii reginei nu te iubesc, prietene. Am auzit că o anume Mână îşi face singur tovarăşi. E adevărat, da?

Ai auzit prea multe, bătrâne prinţ. Un contrabandist ar face bine să cunoască oamenii, la fel ca ritmurile mării, altfel nu va avea mult de trăit. Oamenii reginei rămâneau, poate, adepţi înfocaţi ai Stăpânului Luminii, dar oamenii de rând ai Pietrei Dragonului se întorceau la zeii pe care-i cunoşteau de o viaţă. Spuneau că Stannis e vrăjit, că Melisandre îl îndepărtase de Cei Şapte, făcându-l să se închine unui demon din umbră, şi… ceea ce era cel mai rău… că ea şi zeul ei îi înşelaseră. Şi existau cavaleri şi lorzi mărunţi care gândeau la fel. Davos îi căutase, alegându-i cu aceeaşi grijă cu care cândva îşi alegea echipajele. *Ser* Gerald Gower luptase cu dârzenie pe Apa Neagră, dar apoi fusese auzit spunând că R’hllor trebuie să fie un zeu neputincios, să-şi lase adepţii alungaţi de un pitic şi un om mort. *Ser* Andrew Eastermont era vărul regelui şi îl slujise ca scutier ani de zile. Bastardul de la Cântecul Nopţii fusese la comanda ariergărzii care îl ajutase pe Stannis să ajungă la adăpost, pe galerele lui Salladhor Saan, dar el îl slăvea pe Războinic, cu o credinţă pe măsura temperamentului său năvalnic. *Oameni ai regelui, nu ai reginei.* Dar nu era bine să se laude cu ei.

— Un anume pirat din Lys mi-a spus că un bun contrabandist stă ascuns, îi răspunse Davos prudent. Pânze negre, vâsle tăcute şi un echipaj care ştie să-şi ţină limba.

Lyseanul râse.

— Un echipaj fără limbă e chiar mai bun. Muţi vânjoşi, puternici, care nu ştiu să scrie şi să citească. Dar pe urmă deveni serios: Mă bucur să ştiu că are cineva grijă de tine, prietene. Crezi că regele i-l va da pe băiat preotesei roşii? Un singur dragon mic ar putea pune capăt acestui război mare.

Din obişnuinţă, Davos întinse mâna după talismanul său, dar oasele degetelor nu-i mai atârnau la gât şi nu găsi acolo nimic.

— N-o va face, zise Davos. Nu poate să facă rău propriei sale rude.

— Lordul Renly s-ar bucura să audă asta.

— Lordul Renly a fost un trădător în armură. Edric Storm nu se face vinovat de nici o fărădelege, Înălţimea Sa e un om drept.

Salla ridică din umeri:

— Vom vedea. Sau *tu* vei vedea. Cât despre mine, mă întorc pe mare. Chiar în clipa asta, Apa Neagră ar putea fi străbătută de contrabandişti ticăloşi, care speră să scape fără plata dărilor ce se cuvin stăpânului lor. Îi dădu lui Davos o palmă peste spate: Ai grijă. Tu cu prietenii tăi muţi. Ai ajuns atât de mare acum, dar cu cât omul urcă mai sus, cu atât are mai mult de căzut.

Davos reflectă asupra acestor vorbe în timp ce urca treptele în Turnul Dragonului Mării, către camerele maesterului, de sub stâncărie. Nu avea nevoie să-i spună Salla că urcase prea sus. *Nu ştiu să scriu, nu ştiu să citesc, lorzii mă dispreţuiesc şi nu ştiu nimic despre cârmuire. Cum pot fi Mâna Regelui? Locul meu e pe puntea unei corăbii, nu în turnul unui castel.*

Îi spusese asta lui Maester Pylos.

— Eşti un bun căpitan, i-a răspuns maesterul. Un căpitan îşi cârmuieşte corabia, nu-i aşa? Trebuie să străbată ape înşelătoare, să ridice velele când vântul e prielnic, să ştie când se apropie furtuna şi cum s-o înfrunte mai bine. E aproape acelaşi lucru.

Pylos fusese bine intenţionat, dar asigurările lui sunau goale.

— Nu e deloc acelaşi lucru, protestase Davos. Un regat nu e o corabie… şi ăsta e un lucru bun, altfel acest regat s-ar scufunda. Mă pricep la lemn, la sfoară şi la apă, da, dar la ce-mi foloseşte asta acum? Unde găsesc eu vântul care să-l poarte pe Regele Stannis către tronul său?

Maesterul a râs auzind acestea.

— Vezi, tocmai l-ai găsit, lordul meu. Vorbele sunt vânt, ştii bine, iar tu le-ai spulberat pe ale mele cu judecata-ţi sănătoasă. Cred că Înălţimea Sa ştie ce-i poţi oferi.

— Ceapă, i-a răspuns Davos posomorât. Asta îi pot oferi. Mâna Regelui ar trebui să fie un lord de viţă nobilă, un om înţelept şi învăţat, un comandant de oşti sau un mare cavaler…

— *Ser* Ryam Redwyne a fost cel mai mare cavaler al vremurilor sale şi una dintre cele mai proaste Mâini care a slujit vreodată un rege. Rugăciunile Septonului Murmison au făcut miracole, dar când a ajuns Mână, jumătate din regat s-a rugat

pentru moartea lui. Lordul Butterwell era renumit pentru înţelepciunea sa, Myles Smallwood pentru curaj, *Ser* Otto Hightower pentru învăţătură, dar ca Mâini, au eşuat cu toţii. Cât despre obârşie, regii dragoni alegeau adesea Mâini de un sânge cu ei, ceea ce a dus la rezultate la fel de diferite ca Baelor Sfarmă-Lance de Maegor cel Crud. În schimb, tu îl ai pe Septonul Barth, fiul fierarului, cules de Bătrânul Rege din biblioteca Fortăreţei Roşii, care a dat regatului patruzeci de ani de pace şi belşug. Pylos a zâmbit: Citeşte-ţi istoria, Lord Davos, şi vei vedea că îndoielile tale sunt fără temei.

— Cum să citesc istoria, când nu ştiu să citesc?

— Oricine poate învăţa să citească, lordul meu, i-a răspuns Maester Pylos. Nu e nevoie de nici o vrajă, nici de obârşie nobilă. Îl învăţ tainele cititului pe fiul tău, din porunca regelui. Lasă-mă să te învăţ şi pe tine.

Era o ofertă binevoitoare şi nicidecum una pe care s-o poată refuza. Şi astfel, în fiecare zi, Davos se îndrepta către camerele maesterului, sus, în vârful Dragonului Mării, să se încrunte peste suluri, pergamente şi tomuri mari de piele, încercând să desluşească noi şi noi cuvinte. Eforturile îi dădeau adesea dureri de cap, făcându-l, pe deasupra, să se simtă mai nătărău decât Chip Peticit. Fiul lui, Devan, nu împlinise încă doisprezece ani, dar îl întrecea de departe, iar pentru Prinţesa Shireen şi Edric Storm, cititul părea la fel de firesc ca respiratul. Cu toate acestea, nu se dădea bătut. Era Mâna Regelui acum şi Mâna Regelui trebuia să citească.

Scările înguste, şerpuitoare, ale Dragonului Mării fuseseră un supliciu pentru Maester Cressen după ce-şi rupsese şoldul. Davos simţea şi acum lipsa bătrânului. Se gândea că probabil şi Stannis o simţea. Pylos părea deştept, sârguincios şi bine intenţionat, dar era nespus de tânăr şi regele nu i se destăinuia aşa cum i se destăinuise Maesterului Cressen. Bătrânul fusese cu Stannis vreme atât de îndelungată… *Până când a intrat în conflict cu Melisandre şi a murit pentru asta.*

În capul scărilor, Davos auzi un sunet uşor de clopoţei, care nu putea decât să vestească prezenţa lui Chip Peticit. Bufonul îşi aştepta prinţesa în faţa uşii maesterului, ca un câine credincios. Puhav, cu umerii căzuţi, cu faţa lătăreaţă tatuată în carouri pestriţe, roşii şi verzi, Chip Peticit purta un coif confecţionat dintr-o pereche de coarne de cerb prinse pe o găleată de tinichea. O duzină de clopoţei atârnau de coarne şi sunau când

se mişca… adică fără încetare, de vreme ce bufonul nu stătea locului nici o clipă. Zornăia şi zăngănea oriunde îl duceau paşii. Nu era de mirare că Maester Pylos îl alungase de la lecţiile lui Shireen.

— În apă, peştele mare mănâncă peştele mic, murmură bufonul la vederea lui Davos. Îşi legăna capul şi clopoţeii sunau şi zornăiau şi cântau. Ştiu, eu ştiu, oh, oh, oh.

— Aici, sus, peştele tânăr îl învaţă pe cel bătrân, zise Davos, care nu se simţea niciodată mai bătrân ca atunci când se aşeza la lecţie şi încerca să citească. Poate că altfel ar fi stat lucrurile dacă dascăl i-ar fi fost bătrânul Maester Cressen, dar Pylos era destul de tânăr ca să-i fie fiu.

Îl găsi pe maester aşezat la masa lui lungă de lemn, înţesată de cărţi şi suluri, faţă în faţă cu trei copii. Prinţesa Shireen stătea între cei doi băieţi. Chiar şi după atât timp, Davos era nespus de încântat să-şi vadă odrasla în compania unei prinţese şi a bastardului unui rege. *Devan va fi lord acum, nu doar cavaler. Lordul de Rainwood.* Davos era mai mândru de asta decât de faptul că purta el însuşi titlul. *Ştie şi să citească. Citeşte şi scrie, ca şi cum i-ar fi în sânge.* Pylos nu avea decât cuvinte de laudă pentru sârguinţa lui, iar maestrul armurier spunea şi el că Devan dovedea talent la mânuitul sabiei şi al lăncii.

— Fraţii mei s-au înălţat în Palatul Luminii, să şadă lângă Stăpân, spusese Devan când tatăl lui îi povestise despre moartea celor patru fraţi mai mari ai săi. Mă voi ruga pentru ei noaptea, în faţa focurilor, şi pentru tine, tată, ca să fii călăuzit de lumina Stăpânului până la sfârşitul zilelor tale.

— Bună dimineaţa, îl salută băiatul.

Seamănă atât de mult cu Dale la vârsta lui, gândi Davos. Fără îndoială, fiul lui cel mai mare nu se îmbrăcase niciodată atât de elegant ca Devan, în straiele lui de scutier, dar avea aceiaşi ochi sinceri, căprui, aceeaşi pleată moale, castanie. Bărbia şi obrajii lui Devan erau acoperiţi de un puf galben, care ar fi ruşinat o piersică adevărată, dar băiatul era nespus de mândru de „barba” lui. *Întocmai cum era, cândva, Dale.* Devan era cel mai mare dintre cei trei copii de la masă.

Cu toate acestea, Edric Storm era cu o palmă mai înalt şi mai lat în piept şi umeri. Semăna cu tatăl său în privinţa asta şi, pe deasupra, nu pierdea nici un antrenament de dimineaţă, cu sabia şi scutul. Cei destul de bătrâni să-i fi cunoscut pe Robert şi Renly când erau copii spuneau că bastardul semăna mai mult cu ei

decât Stannis: părul negru ca tăciunele, ochii albaştri ca marea, gura, maxilarul, pometţii. Doar urechile aminteau că mama lui era o Florent.

— Da, bună dimineaţa, lordul meu, repetă Edric Storm. Băiatul putea să fie nestăpânit şi trufaş, dar maesterii, castelanii şi maeştrii armurieri îl învăţaseră bunele maniere. Vii de la unchiul meu? Ce face Înălţimea Sa?

— Bine, minţi Davos. La drept vorbind, regele avea un aer răvăşit, bântuit, însă Davos nu vedea rostul să-l împovăreze pe băiat cu temerile lui. Sper că nu v-am tulburat lecţia.

— Tocmai am terminat, lordul meu, îl asigură Maester Pylos.

— Citeam despre Regele Daeron întâiul. Prinţesa Shireen era o fetiţă tristă, dulce şi blândă, departe de a fi frumoasă. Moştenise de la Stannis maxilarul pătrat şi de la Selyse urechile familiei Florent, iar zeii, în cruda lor înţelepciune, găsiseră de cuviinţă să contribuie la urâţenia ei îmbolnăvind-o în leagăn de vărsat-de-vânt. Boala îi lăsase pielea de pe un obraz şi jumătate din gât gri, crăpată şi cornoasă, deşi îi cruţase atât viaţa, cât şi vederea. S-a dus la război şi a cucerit Dornul. I se spunea Tânărul Dragon, zise fata.

— Slăvea falşi zei, adăugă Devan, dar altminteri a fost un rege bun şi viteaz în luptă.

— E adevărat, fu de acord Edric Storm, dar tatăl meu a fost şi mai viteaz. Tânărul Dragon n-a câştigat niciodată trei bătălii în aceeaşi zi.

Prinţesa îl privi cu ochii mari.

— Unchiul Robert a câştigat trei bătălii în aceeaşi zi?

Bastardul încuviinţă.

— S-a întâmplat când a venit pentru prima oară acasă, să-şi adune flamurile. Lorzii Grandison, Cafferen şi Fell puseseră la cale să-şi unească forţele la Castelul Verii şi să mărşăluiască spre Capătul Furtunii, dar el a aflat de planul lor de la un informator şi a pornit îndată, cu toţi cavalerii şi scutierii săi. Când complotiştii au ajuns la Castelul Verii, unul după altul, i-a învins pe rând pe fiecare, înainte să-şi poată uni forţele. L-a omorât pe Lordul Fell în lupta de la om la om şi l-a capturat pe fiul său, Silveraxe.

Devan se uită către Pylos:

— Aşa s-a întâmplat?

— Aşa *am spus,* nu? zise Edric Storm, înainte ca maesterul să apuce să răspundă. I-a zdrobit pe toţi trei şi a luptat cu atâta vitejie, încât Lordul Grandison şi Lordul Cafferen au devenit după

aceea oamenii lui, la fel şi Silveraxe. Nimeni nu l-a înfrânt vreodată pe tatăl meu.

— Edric, nu se cuvine să te făleşti, zise Maester Pylos. Regele Robert a suferit înfrângeri ca oricare altul. Lordul Tyrell l-a învins la Ashford şi a pierdut multe turniruri.

— Dar a câştigat mai multe decât a pierdut. Şi l-a ucis pe Prinţul Rhaegar pe Trident.

— Asta aşa e, fu de acord maesterul. Dar acum trebuie să-mi îndrept atenţia către Lordul Davos, care a aşteptat atât de răbdător. Vom mai citi mâine despre Regele Daeron şi *Cucerirea Dornului.*

Prinţesa Shireen şi băieţii îşi luară politicos rămas-bun. După ce plecară, Maester Pylos se apropie de Davos.

— Lordul meu, poate că ţi-ar plăcea să încerci şi tu un fragment din *Cucerirea Dornului.* Împinse cartea subţire, legată în piele, peste masă. Regele Daeron a scris cu o simplitate elegantă, iar sângele, bătăliile şi curajul abundă în istorisirea lui. Fiul tău e pur şi simplu captivat.

— Fiul meu n-are pur şi simplu nici doisprezece ani. Eu sunt Mâna Regelui. Dă-mi altceva de citit, dacă eşti bun.

— Cum pofteşti, lordul meu. Maester Pylos scotoci pe masă, desfăşurând şi apoi lăsând la o parte mai multe suluri de pergament. Nu avem scrieri noi. Poate că una veche…

Davos gusta o poveste bună, ca oricine, dar bănuia că Stannis nu-l numise Mână ca să se distreze. Cea dintâi datorie a sa era să-l ajute pe rege să domnească şi pentru asta trebuia să desluşească slovele pe care le aduceau corbii. Un lucru se învaţă cel mai uşor făcându-l, descoperise el; vele sau suluri, era acelaşi lucru.

— Poate că asta e ce ne trebuie. Pylos îi întinse o scrisoare.

Davos netezi micul pătrat de pergament boţit şi privi cu ochii mijiţi literele minuscule, greu de citit. Cititul obosea ochii, atâta lucru învăţase încă de la început. Uneori se întreba dacă Citadela oferea un premiu maesterului cu scrisul cel mai mărunt. Pylos se amuzase la auzul unei asemenea idei, dar…

— *Către cei… cinci regi,* citi Davos, şovăind puţin la *cinci,* pe care nu-l văzuse scris prea des. *Regele… de… regele… de dinspre?*

— *Dincolo,* îl corectă maesterul.

Davos se strâmbă:

— *Regele-de-Dincolo-de-Zid vine… vine spre sud. Conduce o…*

o… tare…

— *Mare.*

— *… o mare armată de săi… sălba… sălbatici. Lordul M… Mmmor… Mormont a trimis un… corb de la pă… pă…*

— *Pădurea. Pădurea Bântuită.* Pylos sublinie cuvintele cu vârful degetului.

— *… pădurea bântuită. E ata… atacat?*

— Da.

Mulţumit, continuă să silabisească:

— *Al… alte păsări au venit de atunci, fără vreo veste. Ne… temem… Mormont ucis cu toată… putoarea…* nu, *puterea lui. Ne temem că Mormont a fost ucis cu toată puterea lui…* Davos îşi dădu seama dintr-odată ce anume citea. Întoarse scrisoarea pe dos, văzu că sigiliul de ceară era negru. E de la Rondul de Noapte. Maester, Regele Stannis a văzut scrisoarea asta?

— I-am adus-o lui *Ser* Alester când am sosit aici. Atunci el era Mâna. Credeam că a discutat-o cu regina. Când l-am întrebat dacă vrea să trimitem un răspuns, mi-a spus să nu fiu nătărău. Înălţimii Sale nu-i ajung oamenii pentru propriile bătălii, nu are nici unul de irosit cu sălbaticii, mi-a spus el.

Era adevărat. Iar povestea cu cei cinci regi l-ar fi înfuriat, negreşit, pe Stannis.

— Doar un muritor de foame cerşeşte pâine de la un milog, murmură el.

— Ce spuneai, lordul meu?

— O vorbă pe care mi-a zis-o cândva soţia mea. Davos bătu darabana pe masă cu degetele-i scurte. Prima oară când văzuse Zidul fusese mai tânăr decât Devan, slujind la bordul *Pisicii Tărcate,* sub comanda lui Roro Uhoris, un tyroshi cunoscut pe tot cuprinsul Mării Înguste sub numele de Bastardul Orb, deşi nu era nici orb, nici fiu nelegitim. Roro navigase pe lângă Skogos, în Marea Tremurătoare, vizitând o sută de golfuleţe care nu mai văzuseră vreodată o corabie de negoţ. Aducea oţel, săbii, topoare, coifuri, cămăşi de zale, schimbându-le pe blănuri, fildeş, chihlimbar şi obsidian. Când *Pisica Tărcată* se întorcea la sud, având calele pline, în Golful Focilor s-au ivit trei galere negre, care au mânat-o către Eastwatch. Au pierdut toată marfa, iar Bastardul şi-a pierdut capul, pentru fărădelegea de a vinde arme sălbaticilor.

Davos făcuse şi el negoţ la Eastwatch în vremurile sale de contrabandist. Fraţii în negru erau inamici aprigi, dar buni

muşterii pentru o corabie cu marfa potrivită. Însă, chiar dacă le luase banii, n-a uitat niciodată cum se rostogolise capul Bastardului Orb pe puntea *Pisicii Tărcate.*

— Am întâlnit câţiva sălbatici, când eram doar un băieţandru, îi spuse lui Maester Pylos. Erau tâlhari cinstiţi, dar când venea vorba de tocmeală, erau perfizi. Unul a şters-o cu slujnica de pe corabia noastră. Una peste alta, păreau oameni ca oricare, unii buni, alţii mârşavi.

— Oamenii sunt oameni, fu de acord Maester Pylos. Ne întoarcem la lectura noastră, nobilă Mână?

Sunt Mâna Regelui, da. Putea fi Stannis Regele Westerosului cu numele, dar, în fapt, era Regele Mesei Pictate. Stăpânea peste Piatra Dragonului şi Capătul Furtunii şi avea o alianţă din ce în ce mai instabilă cu Salladhor Saan, dar asta era tot. Cum putuse Rondul să caute la el ajutor? *Poate că nu ştiu cât e de slab, cât de vană este cauza lui.*

— Regele n-a văzut niciodată scrisoarea asta, eşti convins? Nici Melisandre?

— Nu. Să le-o înfăţişez? După atât timp?

— Nu, răspunse Davos fără şovăire. Ţi-ai făcut datoria când i-ai dat-o lui *Ser* Alester. *Dacă Melisandre avea cunoştinţă de scrisoare...* Ce spusese? *Cel al cărui nume nu trebuie rostit mărşăluieşte cu oastea lui, Davos Seaworth. Se apropie frigul şi noaptea fără de sfârşit...* Iar Stannis văzuse ceva în flăcări, un cerc de torţe în zăpadă, în mijlocul urgiei.

— Lordul meu, nu te simţi bine? întrebă Pylos.

Sunt îngrozit, Maester, i-ar fi putut spune. Davos îşi amintea o poveste pe care i-o spusese Salladhor Saan, despre cum Azor Ahai oţelise *Aducătoarea de Lumină*, vârând-o în inima soţiei pe care o iubea. *Şi-a ucis soţia, ca să lupte cu întunericul. Dacă Stannis este Azor Ahai renăscut, asta înseamnă că Edric Storm trebuie să joace rolul lui Nissa Nissa?*

— Mă gândeam, Maester. Iartă-mă. *Ce e rău dacă un rege sălbatic cucereşte Nordul?* Nu că Stannis ar fi avut Nordul în stăpânire. Nu era de aşteptat ca Înălţimea Sa să-i apere pe cei ce refuzaseră să-l recunoască drept rege. Dă-mi altă scrisoare, zise el dintr-odată. Aceasta e prea…

— … dificilă, sugeră Pylos.

Se apropie frigul, şoptise Melisandre, *şi noaptea fără de sfârşit.*

— Tulburătoare, zise Davos. Prea… tulburătoare. Dă-mi alta,

te rog.

JON

Se treziră în fumul ridicat din Oraşului Cârtiţei, care ardea. În vârful Turnului Regelui, Jon Snow stătea sprijinit în cârja căptuşită pe care i-o dăduse Maester Aemon, privind dâra de fum înălţându-se. Styr pierduse orice speranţă să ia Castelul Negru pe nepregătite, din clipa în care fugise Jon, dar chiar şi aşa, n-ar fi trebuit să-şi vestească apropierea atât de făţiş. *Poate că ne veţi omorî, dar nimeni nu va fi măcelărit în patul lui. Măcar atâta am făcut!*

Piciorul îl durea cumplit când îşi lăsa greutatea pe el. În dimineaţa aceea, avusese nevoie de ajutorul lui Clydas să-şi îmbrace veşmintele negre, proaspăt spălate, şi să-şi lege bocancii, iar când a fost gata, îi venea să se înece în laptele macului. În schimb, s-a mulţumit cu o jumătate de cupă de vin al viselor, o bucăţică de coajă de răchită şi o cârjă. Flacăra ardea în vârful Crestei Furtunii şi Rondul de Noapte avea nevoie de fiecare om.

— Pot să lupt, a susţinut el cu tărie, când au încercat să-l împiedice.

— Piciorul ţi-e vindecat, aşa-i? a mârâit Noye. Atunci n-o să te deranjeze dacă ţi-l lovesc niţel?

— Aş prefera să te abţii. Piciorul mi-e ţeapăn, dar pot să umblu şontâc de colo-colo şi pot să lupt, dacă ai nevoie de mine.

— Am nevoie de fiecare om care ştie care capăt al suliţei trebuie să-l înfigă în sălbatici.

— Capătul ascuţit. Jon îşi amintea că-i spusese cândva ceva asemănător surioarei sale.

Noye şi-a scărpinat bărbia ţepoasă.

— S-ar putea să te descurci. Te punem pe un turn, cu un arc, dar dacă pici naibii de acolo, să nu vii la mine plângând.

Vedea drumul regelui, şerpuind pe câmpiile veştejite şi pietroase şi peste dealurile golaşe. Magnarul avea să se apropie pe drumul acela, cu Thennii mărşăluind în urma lui, cu topoare şi suliţe în mâini şi cu scuturi de bronz şi piele pe spate. *Grigg Ţapul, Quort, Buboi şi ceilalţi vor veni şi ei. Şi Ygritte.* Sălbaticii nu-i fuseseră niciodată prieteni, nu-i *lăsase,* dar ea…

Simţea junghiul durerii acolo unde săgeata ei îi trecuse prin carnea şi muşchiul coapsei. Îşi amintea ochii bătrânului şi

sângele negru ce-i ţâşnea din gâtlej în timp ce furtuna pârâia în înaltul cerului. Dar cel mai bine îşi amintea peştera, trupul ei gol în lumina torţei, gustul gurii ei deschise sub apăsarea gurii lui. *Ygritte, stai deoparte. Du-te spre sud, ascunde-te într-unul dintre acele turnuri care-ţi plăceau atât de mult. Aici nu vei găsi decât moarte.*

În capătul celălalt al curţii, un arcaş căţărat pe acoperişul Cazărmilor de Cremene îşi desfăcuse pantalonii şi urina printr-un crenel. *Mully,* ştiu el după pleata lui portocalie, unsuroasă. Oameni în negru se zăreau şi pe alte acoperişuri şi turnuri, dar nouă din zece erau din paie. Donai Noye le spunea santinele-sperietori. *Numai că ciorile suntem noi,* cugetă Jon, *şi majoritatea suntem destul de speriaţi.*

Oricum s-ar fi numit, santinelele de paie fuseseră ideea lui Maester Aemon. Aveau în magazii mai multe perechi de pantaloni şi tunici decât oameni care să le îmbrace, şi atunci de ce să nu le umple cu paie, să le aşeze o mantie pe umeri şi să le pună de strajă? Noye le aşezase în vârful fiecărui turn şi la jumătate dintre ferestre. Unele chiar ţineau suliţe în mâini sau aveau arbalete vârâte sub braţ. Sperau ca Thennii să le vadă de departe şi să ajungă la concluzia că aveau de-a face cu un castel prea bine păzit ca să fie atacat.

Jon împărţea acoperişul Turnului Regelui cu şase sperietori de ciori şi doi fraţi adevăraţi, în carne şi oase. Surdul Dick Follard stătea lângă un crenel, curăţând şi uleind metodic mecanismul arbaletei sale, ca roata să se învârtă uşor, în timp ce băiatul din Oraşul Vechi se plimba agitat de colo-colo, de-a lungul parapeţilor, făcându-şi de lucru cu hainele oamenilor de paie. *Poate are impresia că vor lupta mai bine dacă sunt aranjaţi aşa cum trebuie. Sau poate că aşteptarea asta îi macină nervii, întocmai cum mi-i macină şi mie.*

Băiatul susţinea că are optsprezece ani, mai mult decât Jon, însă era crud ca iarba primăverii. Satin îi spunea, chiar dacă era îmbrăcat în lâna şi zalele Rondului de Noapte. Era numele pe care-l căpătase în bordelul în care se născuse şi crescuse. Era frumuşel ca o fată, cu ochii săi negri, pielea delicată şi zulufii ca pana corbului. Dar o jumătate de an la Castelul Negru îi întărise mâinile şi Noye zicea că se descurca binişor cu arbaleta. Dar dacă avea curajul să înfrunte ceea ce urma…

Jon se folosea de cârjă ca să se plimbe, şchiopătând. Turnul Regelui nu era cel mai înalt turn al castelului – semeaţă, supla şi

părăginita Lance deţinea această onoare, deşi Othell Yarwyck fusese auzit spunând că se putea prăbuşi în orice clipă. Şi nici cel mai puternic nu era Turnul Regelui – Turnul Străjilor, de lângă drumul regelui, era mai greu de doborât. Însă era destul de înalt, destul de rezistent şi bine poziţionat în spatele Zidului, cu vedere spre poartă şi spre piciorul scării de lemn.

Prima oară când văzuse Castelul Negru cu ochii lui, Jon se întrebase de ce ar fi cineva atât de nesăbuit încât să construiască un castel fără ziduri. Cum putea fi apărat?

— Nu poate, îi spusese unchiul său. Tocmai despre asta e vorba. Rondul de Noapte e legat prin jurământ să nu ia parte la vrăjmăşiile regatelor. Cu toate acestea, anumiţi Lorzi Comandanţi, mai mult trufaşi decât înţelepţi, au uitat de jurăminte şi aproape că ne-au distrus pe toţi cu ambiţiile lor. Lordul Comandant Runcel Hightower a încercat să lase Rondul moştenire fiului său bastard. Lordul Comandant Rodrik Flint s-a gândit să se facă Rege-de-Dincolo-de-Zid. Tristan Mudd, Nebunul Marq Rankenfell, Robin Hill… Ştiai că, acum şase sute de ani, comandanţii de la Poarta Zăpezii şi de la Fortul Nopţii au pornit război *unul împotriva celuilalt?* Iar când Lordul Comandant a încercat să-i oprească, şi-au unit forţele să-l omoare? Lordul Stark din Winterfell a fost nevoit să tranşeze problema… şi capetele amândurora. Ceea ce nu i-a fost greu, căci *cetăţile lor nu puteau fii apărate.* Rondul de Noapte a avut nouă sute nouăzeci şi şase de Lorzi Comandanţi înaintea lui Jeor Mormont, cei mai mulţi, oameni curajoşi şi de onoare… dar am avut parte şi de laşi şi de nesăbuiţi, şi de tirani şi de nebuni. Supravieţuim fiindcă lorzii şi regii Celor Şapte Regate ştiu că nu reprezentăm o ameninţare pentru ei, oricine ar fi în fruntea noastră. Singurii noştri duşmani sunt la nord, iar la nord avem Zidul.

Numai că acum acei duşmani au trecut Zidul şi se apropie dinspre sud, cugetă Jon, *iar lorzii şi regii Celor Şapte Regate ne-au uitat. Suntem prinşi între ciocan şi nicovală.* Fără un zid, Castelul Negru nu putea fi apărat. Donai Noye ştia asta mai bine ca oricine.

— Castelul nu le foloseşte la nimic, spusese armurierul adresându-se micii sale garnizoane. Bucătăriile, sala comună, grajdurile, chiar şi turnurile… n-au decât să le ia pe toate. Golim armurăria şi mutăm cât putem din rezerve sus, pe Zid, şi ne postăm în preajma porţii.

Astfel, Castelul Negru avea, în sfârşit, un fel de zid, o baricadă

în formă de semilună, înaltă de trei metri, făcută din tot ce aveau: lăzi cu piroane şi butoaie cu carne de oaie în saramură, coşuri, baloţi de pânză neagră, stive de buşteni, lemne tăiate, ţepuşe ascuţite în foc şi saci peste saci de grâne. Fortificaţia improvizată împrejmuia două dintre cele mai importante obiective: poarta către nord şi piciorul imensei scări de lemn în zigzag care se agăţa de faţa Zidului, suind ca un fulger tremurat, sprijinit de grinzi de lemn mari cât trunchiurile de copaci, înfipte adânc în gheaţă.

Jon vedea cum ultimele cârtiţe îşi continuau lungul urcuş, zorite de fraţii lui. Grenn ducea un băieţel în braţe, în timp ce Pyp, două şiruri de trepte mai jos, lăsa un bătrân să se sprijine de umărul lui. Sătenii cei mai bătrâni aşteptau încă întoarcerea cuştii. Văzu o mamă trăgând după ea doi copii, câte unul de fiecare mână, iar un băiat mai mare trecu în goană pe lângă ea, pe scări în sus. Mai sus cu şaptezeci de metri, Su Cer Senin şi Lady Meliana (care nu era o lady, toţi prietenii ei erau de acord) stăteau pe un podeţ, privind spre sud. Din locul unde se aflau, vedeau mai bine fumul decât Jon, fără doar şi poate. Jon se întreba ce se va întâmpla cu sătenii care hotărâseră să nu fugă. Întotdeauna se găseau câţiva prea încăpăţânaţi, prea proşti sau prea curajoşi ca să fugă, câţiva care preferau să lupte, să se ascundă sau să plece genunchiul. Poate că Thennii îi vor cruţa.

Ar trebui să-i atacăm noi primii, gândi Jon. *Cu cincizeci de cercetaşi călare, am putea să-i spulberăm pe drum.* Dar nu aveau cincizeci de cercetaşi şi nici pe jumătate atâţia cai. Garnizoana nu se întorsese încă şi nu aveau cum să ştie când se va întoarce, sau măcar dacă fraţii călare trimişi de Noye o găsiseră.

Noi suntem garnizoana, îşi spuse Jon, *şi bine ne mai şade!* Fraţii pe care Bowen Marsh îi lăsase în urmă erau bătrâni, infirmi şi băieţandri, întocmai cum îl prevenise Donai Noye. Pe câţiva îi vedea pe scări, urcând butoaie, pe alţii la baricade: bătrânul trupeş Kegs, domol ca întotdeauna, Gheată-Desperecheată săltând vioi pe piciorul său de lemn, Uşurel, cu minţile rătăcite, care se credea reîncarnarea lui Florian Nebunul, Dilly din Dorne, Tânărul Henly (bine trecut de cincizeci de ani), Bătrânul Henly (trecut de şaptezeci), Hal Pletosul, Pătatul Pate din Iazul Fecioarelor. Vreo doi îl zăriră pe Jon privindu-i de pe Turnul Regelui şi îi făcură semn cu mâna. Alţii întoarseră privirea. *Încă mă consideră trădător.* Asta îi lăsa un gust amar, dar nu-i putea

învinui. În definitiv, era bastard. Toată lumea ştia că bastarzii sunt uşuratici şi schimbători din fire, născuţi fiind din minciună şi desfrânare. Şi îşi făcuse la Castelul Negru tot atâţia duşmani câţi prieteni… Rast era unul. Jon îl ameninţase o dată că, dacă mai continua să-l chinuie pe Samwell Tarly, îl va asmuţi pe Nălucă să-i sfârtece beregata, iar Rast nu uita asemenea lucruri. Chiar în clipa aceea, grebla frunzele uscate, făcând mormane sub scări, dar din când în când se oprea să-i arunce lui Jon o privire ameninţătoare.

— Nu! răcni Donai Noye, la trei dintre oamenii Oraşului Cârtiţei, aflaţi undeva mai jos. Smoala merge la elevator, uleiul urcă pe scări până sus, săgeţile pentru arbalete la al patrulea, al cincilea şi al şaselea palier, suliţele la primul şi la al doilea. Untura îngrămădiţi-o sub scară, da, acolo, în spatele scândurilor. Butoaiele cu carne sunt pentru baricadă. *Acum, ţărani puturoşi. ACUM!*

Are glas de conducător, gândi Jon. Tatăl său spunea mereu că în luptă plămânii unui căpitan erau la fel de importanţi ca mâna lui dreaptă.

— Nu contează cât de viteaz sau de strălucit e un om, dacă nu-şi face ordinele auzite, le-a spus fiilor săi Lordul Eddard, astfel că Robb şi Jon obişnuiau să urce pe turnurile Winterfellului, strigând unul la altul, peste curte. Donai Noye i-ar fi acoperit pe amândoi. Toate cârtiţele erau îngrozite de el, şi pe bună dreptate, de vreme ce ameninţa întruna să le taie capetele.

Trei sferturi dintre săteni urmaseră avertismentul lui Jon, venind să se refugieze la Castelul Negru. Noye decretase că fiecare bărbat care era încă destul de puternic să ţină în mână o suliţă sau să ridice un topor îl va ajuta să apere baricada. Altfel, n-aveau decât să se ducă acasă şi să-şi încerce norocul cu Thennii. Îşi golise armurăria ca să-i înarmeze cum se cuvine. Le dăduse topoare mari, cu două tăişuri, pumnale ascuţite, săbii lungi, ghioage, buzdugane. Îmbrăcaţi în pieptare din piele şi în cămăşi de zale, cu jambiere să le apere picioarele şi grumăjere ca să le ţină capetele pe umeri, câţiva dintre ei chiar arătau a soldaţi. *Dacă lumina e slabă. Şi dacă eşti saşiu.*

Noye pusese, de asemenea, la muncă femeile şi copiii. Cei prea tineri ca să lupte urmau să care apă şi să se îngrijească de focuri, moaşa din Oraşul Cârtiţei îi va ajuta pe Clydas şi Maester Aemon cu răniţii, iar Hobb Trei Degete avea dintr-odată mai multe ajutoare la frigări, la învârtitul în oale şi la tăiatul cepei

decât avea nevoie. Două dintre târfe se oferiseră chiar să lupte şi se arătaseră destul de pricepute cu arbaleta ca să capete un loc pe scări, la doisprezece metri în sus.

— E frig. Satin stătea cu mâinile vârâte la subsuori, sub mantie. Avea obrajii învăpăiaţi.

Jon se strădui să zâmbească.

— Frig e la Colţii de Gheaţă. Asta e o zi răcoroasă de toamnă.

— Atunci, sper să nu văd niciodată Colţii de Gheaţă. Am cunoscut cândva, în Oraşul Vechi, o fată căreia îi plăcea să-şi pună gheaţă în vin. Cred că acolo e locul cel mai nimerit pentru gheaţă. În vin. Satin aruncă o privire către sud şi se încruntă. Crezi că santinelele de paie i-au alungat, lordul meu?

— Putem spera.

Era posibil, bănuia Jon… dar mai degrabă sălbaticii se opriseră pur şi simplu pentru niţel jaf şi viol în Oraşul Cârtiţei. Sau poate că Styr aştepta căderea nopţii, ca să înainteze la adăpostul întunericului.

Orele prânzului veniră şi trecură, fără urmă de Thenni pe drumul regelui. Dar Jon auzi zgomot de paşi în turn şi Owen Tolomacul se ivi dintr-odată prin trapă, roşu la faţă din pricina urcuşului. Avea un coş cu chifle dulci sub un braţ, o roată de brânză sub celălalt şi un sac de ceapă atârnându-i de o mână.

— Hobb a zis să vă hrănesc, în caz că nu vă puteţi mişca de aici o vreme.

Sau poate că s-a gândit că e ultima noastră masă.

— Spune-i că-i mulţumim, Owen.

Dick Follard era complet surd, dar nasul îi funcţiona de minune. Chiflele erau calde din cuptor când începu să scotocească în coş, alegând una. Găsi şi o bucată de unt şi întinse puţin pe chiflă cu cuţitul.

— Stafide, anunţă el fericit. Şi nuci. Vorbea îngălat, dar era uşor de înţeles, odată ce te obişnuiai cu el.

— O poţi lua şi pe a mea, zise Satin. Nu mi-e foame.

— Mănâncă, îi spuse Jon. N-ai de unde să ştii când vei mai avea ocazia. Luă şi el două chifle. Nucile erau de fapt alune şi, în plus, stafidele erau bucăţi de mere uscate.

— Vor veni astăzi sălbaticii, Lord Snow? întrebă Owen.

— Vei afla dacă vin, răspunse Jon. Ascultă cornul.

— Două semnale. Două înseamnă sălbatici. Owen era înalt, cu părul cânepiu, prietenos. Era neobosit la muncă şi surprinzător de îndemânatic când venea vorba de lucrat lemnul, de reparat

catapultele sau alte treburi de felul acesta, dar aşa cum era gata să spună oricui, în fragedă pruncie mama lui îl scăpase în cap şi jumătate din minte i se scursese printr-o ureche.

— Ţii minte unde să te duci? îl întrebă Jon.

— Trebuie să mă duc la scări, mi-a zis Donai Noye. Trebuie să urc la al treilea palier şi să trag cu arbaleta în sălbatici, dacă încearcă să treacă peste barieră. Al treilea palier, unu, doi, trei. Capul i se bălăbănea în sus şi-n jos. Dacă sălbaticii atacă, regele va veni să ne ajute, aşa-i? E un luptător puternic, Regele Robert. Negreşit o să vină. Maester Aemon i-a trimis o pasăre.

N-avea rost să-i spună că Robert Baratheon era mort. Ar uita, aşa cum uitase şi înainte.

— Maester Aemon a trimis o pasăre, îl aprobă Jon. Asta păru să-l bucure pe Owen.

Maester Aemon trimisese o mulţime de corbi… nu către un singur rege, ci către patru. *Sălbatici la porţi,* zicea mesajul. *Regatul în primejdie. Trimiteţi tot ce puteţi la Castelul Negru.* Până la Oraşul Vechi şi până la Citadelă zburaseră corbii şi către zeci de lorzi puternici, în castelele lor. Cel mai mult îşi puneau nădejdea în lorzii Nordului, aşa că într-acolo trimisese Aemon două păsări. Către Umberi şi către Boltoni, la Castelul Cerwyn şi la Castelul lui Torrhen, la Karhold şi la Deepwood Motte, în Insula Ursului, la Vechiul Castel şi la Garda Văduvei, Portul Alb, Barrowton şi Rills, către citadela munţilor peste care stăpânea Casa Liddle, către Casele Burley, Norrey, Harclay şi Wull, către toţi aceştia păsările negre duseseră stăruitoarea rugăminte. *Sălbatici la poartă. Nordul în pericol. Veniţi cu toate forţele.*

Ei, bine, vor fi având corbii aripi, dar lorzii şi regii n-au. Dacă era să vină vreun ajutor, nu va veni astăzi.

Când dimineaţa lăsă loc după-amiezii, fumul se risipi şi cerul se însenină din nou. *Nici un nor,* gândi Jon. Era un lucru bun. Ploaia şi ninsoarea le-ar fi pecetluit soarta.

Clydas şi Maester Aemon aduseră cuşca-troliu sus, la adăpost pe creasta Zidului, împreună cu majoritatea femeilor din Oraşul Cârtiţei. Oameni în negru se plimbau fără astâmpăr pe turnuri, strigând unul la altul peste curte. Septonul Cellador rostea o rugăciune împreună cu oamenii de pe baricadă, implorându-l pe Războinic să le dea putere. Surdul Dick Follard se cuibărise în mantie şi dormea. Satin străbătuse sute de kilometri în cerc, de jur împrejurul crenelurilor. Zidul plângea, iar soarele trecea tiptil peste cerul albastru, fără nori. Spre seară, Owen Tolomacul se

întoarse cu o pâine neagră şi o găleată din cea mai bună friptură de oaie a lui Hobb, înăbuşită cu bere şi ceapă. Când terminară de mâncat, soarele era jos, la apus, iar umbrele erau alungite şi negre pe tot cuprinsul castelului.

— Aprinde focul, îi spuse Jon lui Satin, şi umple cazanul cu ulei.

Coborî scările, să zăvorască uşa, încercând să-şi mai dezmorţească piciorul. Era o greşeală şi îşi dădu seama îndată, dar strânse cârja şi îşi văzu de treabă. Uşa către Turnul Regelui era din stejar cu drugi de fier. Ar fi putut să-i întârzie pe Thenni, dar n-avea cum să-i oprească, dacă voiau să intre. Jon trase zăvorul, trecu pe la privată – putea fi ultima lui şansă – şi începu să urce şontâc, înapoi către acoperiş, strâmbându-se de durere.

Spre vest, cerul avea o culoare sângerie, dar deasupra capului era de un albastru-cobalt, bătând în violet, iar stelele începeau să răsară. Jon se aşeză între două merloane, tovarăş doar cu un străjer de paie, şi privi Armăsarul galopând pe cer. Sau era Lordul Coarnelor? Se întrebă unde era Nălucă în clipa aceea. Se întrebă şi despre Ygritte şi îşi spuse că, dacă o ţinea aşa, o să-şi piardă minţile.

Satin îşi udă pantalonii când cornul sună, dar Jon preferă să-i lase impresia că nu observă.

— Du-te şi scutură-l de umăr pe Dick, îi spuse băiatului din Oraşul Vechi, altfel e în stare să doarmă până ce se termină lupta.

— Mi-e frică. Faţa lui Satin avea o paloare fantomatică.

— Şi lor le este. Jon îşi sprijini cârja de un merlon şi îşi luă arcul, îndoind lemnul de tisă neted şi gros, pentru a trece o coardă prin locaş. Să nu iroseşti nici o săgeată dacă nu eşti sigur că poţi nimeri ţinta, spuse el, după ce Satin îl trezi pe Dick. Avem aici o rezervă îndestulătoare, dar îndestulătoare nu înseamnă inepuizabilă. Şi ca să reîncarci, păşeşte în spatele unui merlon, nu încerca să te ascunzi după o sperietoare. Sunt din paie şi săgeţile vor trece direct prin ele.

Lui Dick Follard nu se osteni să-i spună nimic. Putea să citească pe buze când era lumină destulă şi nu se sinchisea de ce spuneai, dar ştia totul dinainte.

Îşi ocupară poziţiile în trei părţi ale turnului circular. Jon îşi atârnă tolba la centură şi scoase o săgeată. Era neagră, cu pene gri. Când o potrivi în arc, îşi aminti ce spusese Theon Greyjoy după o partidă de vânătoare.

— Mistreţul poate să-şi păstreze colţii şi ursul ghearele,

declarase el, zâmbind în felul său. Nimic nu se compară cu o pană gri de gâscă.

Jon nu fusese niciodată un vânător nici pe jumătate la fel de iscusit ca Theon, dar nici nu era străin de mânuitul arcului. În preajma armurăriei se furişau siluete întunecate, dar Jon nu le vedea destul de bine ca să-şi irosească o săgeată. Auzi strigăte îndepărtate şi văzu arcaşii de pe Turnul Străjilor trăgând în jos cu săgeţi. Era prea departe pentru el. Dar când zări, la cincizeci de metri, trei umbre desprinzându-se de vechile grajduri, păşi către crenel, îşi ridică arcul şi întinse coarda. Alergau, aşa că îi urmări aşteptând, aşteptând…

Săgeata şuieră uşor când părăsi coarda. O clipă mai târziu, se auzi un geamăt şi, dintr-odată, doar două umbre mai traversau curtea în salturi. Alergau cât puteau de repede, dar Jon scosese deja din tolbă a doua săgeată. De data aceasta se grăbi prea tare şi rată. Sălbaticii dispărură până când se pregăti din nou. Căută o altă ţintă şi descoperi patru, alergând în jurul carcasei goale a Turnului Lordului Comandant. Lumina lunii licări pe suliţele şi topoarele lor şi pe înfiorătoarele podoabe de pe scuturi: cranii şi oase, şerpi, gheare de urs, chipuri demonice, contorsionate. *Oameni liberi,* ştiu Jon. Thennii aveau scuturi din piele fiartă, neagră, cu marginile şi protuberanţa de bronz, dar ale lor erau simple şi neîmpodobite. Acestea erau scuturile mai uşoare, împletite, ale celorlalţi năvălitori.

Jon trase pana de gâscă în dreptul urechii, ochi şi eliberă săgeata, pe urmă potrivi o alta, întinse arcul şi trase din nou. Prima săgeată nimeri scutul cu gheară de urs, a doua un gât. Sălbaticul ţipă, prăbuşindu-se. Auzi în stânga zbârnâitul gros al arbaletei lui Dick Surdul şi, o clipă mai târziu, pe cea a lui Satin.

— Am nimerit unul! ţipă băiatul cu glas răguşit. L-am nimerit în piept!

— Mai nimereşte încă unul! îi strigă Jon. Acum nu mai trebuia să-şi caute ţinte, doar să le aleagă. Doborî un arcaş sălbatic în timp ce-şi potrivea arcul, pe urmă trimise o săgeată către bărbatul care lovea cu toporul poarta de intrare în Turnul lui Hardin. Acum rată, dar săgeata vibrând în stejarul uşii îl făcu pe sălbatic să se răzgândească. Abia când acesta o luă la goană, Jon îl recunoscu: era Buboi. O fracţiune de secundă mai târziu, bătrânul Mully trase o săgeată de pe Turnul Cazărmii în piciorul lui Buboi, care se îndepărtă de-a buşilea, lăsând în urma lui o dâră de sânge. *Acum n-o să se mai plângă de furuncul,* gândi

Jon.

Când tolba i se goli, se duse după alta şi se mută lângă un alt crenel, umăr lângă umăr cu Surdul Dick Follard. Jon trăgea trei săgeţi la fiecare săgeată a lui Dick, dar acesta era avantajul arcurilor. Unii susţineau că arbaleta te apără mai bine, însă era înceată şi incomod de reîncărcat. Auzea sălbaticii strigând unul la altul şi, undeva către vest, un corn de război sună. În lume nu mai existau decât umbra şi lumina lunii, iar timpul devenise o repetare nesfârşită a aceloraşi gesturi: potriveşte, întinde, trage. Săgeata unui sălbatic sfârtecă gâtul omului de paie de lângă el, dar Jon Snow nici nu băgă de seamă. *Ajutaţi-mă să trimit o singură săgeată fără greş în trupul Magnarului din Thenn,* se rugă el la zeii tatălui său. Măcar Magnarul era un duşman pe care-l putea urî. *Daţi-mi-l pe Styr.*

Degetele începuseră să-i înţepenească, degetul mare îi sângera, dar potrivi săgeata, întinse arcul şi trase. Privirea îi fu atrasă de o vâlvătaie şi se întoarse, văzând uşa sălii comune în flăcări. În doar câteva clipe, întregul castel de lemn ardea. Ştia că Hobb Trei-Degete şi ajutoarele sale din Oraşul Cârtiţei erau în siguranţă, pe creasta Zidului, şi totuşi, se simţi ca şi cum cineva i-ar fi tras un pumn în stomac.

— JON! răcni Dick Surdul, cu glasul său îngălat. Armurăria!

Îi vedea pe acoperiş. Unul avea o torţă. Dick săltă pe crenel, să poată ţinti mai bine, îşi ridică arbaleta pe umăr şi trimise o săgeată zbârnâitoare către omul cu torţa. Rată.

Însă arcaşul aflat mai jos îşi nimeri ţinta.

Follard nu scoase nici un sunet, doar se prăvăli cu capul înainte, peste parapet. Erau treizeci de metri până la curtea de dedesubt. Jon auzi bufnitura în timp ce se uita pe după un străjer de paie, încercând să vadă de unde venise săgeata. La nici trei metri de trupul lui Dick Surdul, zări un scut de piele, o mantie zdrenţuită, o claie de păr roşu, des. *Sărutată de foc,* gândi el, *norocoasă.* Îşi ridică arcul, dar degetele refuzau să i se desfacă, iar în clipa următoare fata dispăru la fel de repede cum apăruse. Jon se răsuci, înjurând, şi trimise o săgeată către oamenii de pe acoperişul armurăriei, dar îi pierdu şi pe ei.

Între timp, grajdurile dinspre est erau în flăcări şi dinspre staule se revărsa un fum negru, amestecat cu smocuri de paie aprinse. Când acoperişul se prăbuşi, flăcările se ridicară vuind atât de răsunător, încât aproape că acoperiră cornii de război ai Thennilor. Cincizeci de Thenni tropăiau pe drumul regelui,

încolonaţi, cu scuturile ridicate deasupra capului. Alţii mişunau prin grădina de legume, prin curtea de piatră, în jurul vechii fântâni secate. Trei doborâseră uşile de la apartamentele Maesterului Aemon, pătrunzând în cetatea de lemn de sub stâncărie, iar în vârful Turnului Tăcerii se ducea o luptă disperată, săbii lungi împotriva topoarelor de bronz. Nimic din toate acestea nu conta. *Dansul continuă,* gândi Jon.

Se apropie şontâc de Satin şi îl înhăţă de umăr.

— Hai cu mine! ţipă el. Împreună, se îndreptară către parapetul dinspre nord, de unde se vedeau poarta şi zidul de buşteni, butoaie şi saci de grâne al lui Donai Noye. Thennii ajunseră acolo înaintea lor. Purtau coifuri, iar pe cămăşile lungi de piele aveau cusute discuri subţiri de bronz. Mulţi mânuiau topoare de bronz, însă câţiva aveau topoare din piatră. Alţii, mai mulţi, ţineau în mâini suliţe scurte, cu capete în formă de frunză, care sclipeau roşietice în lumina grajdurilor în flăcări. Strigau în Limba Veche în timp ce atacau baricada, lovind cu suliţele, legănându-şi topoarele, împrăştiind grânele şi sângele cu acelaşi elan, sub ploaia de săgeţi a arcaşilor şi arbaletiştilor postaţi de Donai Noye pe scară.

— Ce facem? strigă Satin.

— Îi omorâm, îi strigă înapoi Jon, cu o săgeată neagră în mână.

Nici un arcaş n-ar fi putut spera la o ţintă mai uşoară. Thennii stăteau cu spatele la Turnul Regelui, atacând bariera în formă de semilună, căţărându-se peste saci şi butoaie, pentru a ajunge la oamenii în negru. Din întâmplare, Jon şi Satin îşi aleseră aceeaşi ţintă. Tocmai ajunsese în vârful baricadei, când o săgeată de arc i se înfipse în gât şi una de arbaletă între omoplaţi. O clipă mai târziu, o sabie lungă îl lovi în burtă şi omul căzu peste cel din spatele lui. Jon întinse mâna după tolbă şi o găsi din nou goală. Satin ridica arbaleta. Jon îl lăsă acolo şi plecă după alte săgeţi, dar nu apucă să facă mai mult de trei paşi că trapa se deschise dintr-odată în faţa lui. *La naiba, nici măcar n-am auzit uşa scârţâind.*

N-avea timp să gândească, să-şi facă planuri sau să strige după ajutor. Jon aruncă arcul, întinse mâna peste umăr, smulse Gheara Lungă din teacă şi îi îngropă lama în fruntea primului cap care se ivi pe acoperişul turnului. Bronzul nu era un obstacol pentru oţelul valyrian. Lovitura tăie direct prin coif şi adânc în ţeasta Thennului, care se prăbuşi de unde venise. După urlete, Jon îşi dădu seama că mai erau şi alţii în spatele lui. Se retrase şi

îl strigă pe Satin. Următorul om care reuşi să ajungă sus se alese cu o săgeată de arbaletă în obraz. Dispăru şi el.

— Uleiul, zise Jon.

Satin clătină aprobator din cap. Înhăţară mănuşile căptuşite pe care le lăsaseră lângă foc, ridicară cazanul greu cu ulei fierbinte şi îl turnară prin trapă, peste Thennii de dedesubt. Jon nu auzise niciodată ceva mai îngrozitor decât acele răcnete, iar Satin părea în pragul leşinului. Jon închise trapa cu piciorul, aşeză cazanul greu de fier peste ea şi îl scutură zdravăn pe băiatul cu chip frumos:

— Vomită mai târziu. *Vino!*

Lipsiseră de lângă parapet doar câteva clipe, dar jos, totul se schimbase. O duzină de fraţi în negru şi câţiva oameni din Oraşul Cârtiţei stăteau încă deasupra lăzilor şi a butoaielor, dar sălbaticii mişunau de-a lungul semilunii, împingându-i înapoi. Jon văzu un sălbatic vârându-şi suliţa în burta lui Rast şi ridicându-l în aer cu putere. Tânărul Henly era mort, Bătrânul Henly pe moarte, înconjurat de duşmani. Îl vedea pe Uşurel răsucindu-se şi lovind cu sabia, râzând ca un nebun, sărind de pe un butoi pe altul, cu mantia fluturând. Un topor de bronz îl nimeri chiar sub genunchi şi râsul i se transformă într-un ţipăt bolborosit.

— Îi înfrâng, zise Satin.

— Nu, făcu Jon, sunt înfrânţi!

Totul se petrecu repede. O cârtiţă o luă la fugă şi pe urmă o alta şi în scurt timp toţi sătenii îşi aruncau armele şi părăseau baricada. Fraţii erau prea puţini ca să reziste singuri. Jon îi privi încercând să formeze un şir, ca să se retragă în ordine, dar Thennii trecură peste ei cu săbii şi topoare, şi apoi fugeau şi ei. Dilly din Dorne alunecă şi căzu cu faţa în jos şi un sălbatic îi înfipse o suliţă între omoplaţi. Kegs, mişcându-se încet şi gâfâind, aproape că ajunse la piciorul scării, când un Thenn îl prinse de pulpana mantiei şi îl trase... dar o săgeată de arbaletă îl doborî înainte ca toporul lui să cadă.

— L-am nimerit, triumfă Satin, în timp ce Kegs se îndreptă către scară clătinându-se şi începu să urce treptele de-a buşilea.

Poarta e pierdută. Donai Noye o zăvorâse, dar era acolo, la îndemâna sălbaticilor, cu drugii de fier aruncând sclipiri roşii în lumina focului, cu tunelul rece şi negru în spate. Nimeni nu se întorsese s-o apere. Singurul loc sigur rămânea creasta Zidului, la două sute cincizeci de metri în sus pe scara întortocheată de lemn.

— La ce zei te rogi? îl întrebă Jon pe Satin.

— La Cei Şapte, răspunse băiatul din Oraşul Vechi.

— Roagă-te, atunci. Roagă-te la zeii tăi noi, iar eu o să mă rog la zeii mei vechi. Acum venea momentul decisiv.

Cu zăpăceala de la trapă, Jon uitase să-şi umple tolba. Se întoarse, şchiopătând, o umplu şi îşi luă arcul. Cazanul nu se clintise de când îl lăsaseră acolo, aşa că, deocamdată, păreau în siguranţă. *Dansul continuă, iar noi îl urmărim de la galerie,* gândi el, întorcându-se şontâc. Satin trăgea în sălbaticii de pe trepte, apoi se ghemuia în spatele unui merlon să-şi reîncarce arbaleta. *O fi el frumuşel ca o fată, dar e iute.*

Adevărata bătălie se ducea pe scări. Noye aşezase suliţaşi pe primele două paliere, dar fuga sătenilor îi speriase şi li se alăturaseră, gonind în sus, către al treilea palier, cu Thennii în spatele lor, omorându-i pe cei rămaşi în urmă. Arcaşii şi arbaletiştii de pe palierul de sus încercau să tragă peste capetele lor. Jon potrivi o săgeată, întinse arcul şi trase, văzând mulţumit cum unul dintre sălbatici se rostogoleşte pe scări. Căldura focurilor făcea Zidul să plângă, iar flăcările dansau şi sclipeau pe gheaţă. Scările se clătinau sub paşii oamenilor ce alergau să se salveze.

Din nou, Jon potrivi săgeata, întinse arcul şi trase, dar singurul arcaş era el şi singurul arbaletist era Satin, iar sălbaticii erau şaizeci-şaptezeci la număr. Thenni tropăind în sus pe scări, omorând în calea lor, îmbătaţi de victorie. La cel de-al patrulea palier, trei fraţi în mantii negre stăteau umăr la umăr, cu săbiile în mâini, şi lupta începu din nou, pentru scurt timp. Erau doar trei şi în curând valul de sălbatici îi mătură, iar sângele lor şiroi pe scări.

— Niciodată nu e omul mai vulnerabil în luptă decât atunci când fuge, îi spusese cândva lui Jon Lordul Eddard. Un om care fuge e pentru un soldat ca un animal rănit. Îi stârneşte pofta de sânge.

Arcaşii de la palierul al cincilea o luară la goană înainte ca sălbaticii să ajungă la ei. Era o debandadă. O debandadă roşie.

— Adu torţele, îi spuse Jon lui Satin.

Lângă foc erau aşezate grămadă patru torţe, cu capetele înfăşurate în cârpe uleiate. Mai erau acolo şi o duzină de săgeţi. Băiatul din Oraşul Vechi vârî o torţă în foc, până când se aprinse cu flăcări strălucitoare, iar pe celelalte le aduse sub braţ, neaprinse. Părea din nou speriat, şi avea de ce. Jon era speriat şi

el.

Atunci îl văzu pe Styr. Magnarul escalada baricada, călcând peste sacii sparţi de grâne, peste butoaiele sfărâmate, peste trupuri de prieteni şi duşmani deopotrivă. Armura lui de bronz cu solzi arunca sclipiri întunecate în lumina torţei. Styr îşi scosese coiful, să scruteze scena triumfului său, şi bastardul chel, fără urechi, zâmbea. În mână avea o suliţă lungă din lemnul copacului inimii, cu un cap de bronz împodobit. Când văzu poarta, arătă spre ea cu suliţa şi strigă ceva în Limba Veche, adresându-se celor câţiva Thenni din preajma lui. *Prea târziu,* gândi Jon. *Dacă ţi-ai fi condus oamenii peste baricadă, poate că ai fi reuşit să salvezi câţiva.*

Sus, un corn de război sună, un sunet lung şi grav. Nu de pe creasta Zidului, ci de la al nouălea palier, la şaptezeci de metri înălţime, unde se afla Donai Noye.

Jon potrivi o săgeată de foc în arc, iar Satin o aprinse cu torţa. Păşi către parapet, întinse arcul, ochi şi trase. Săgeata ţâşni, lăsând în urma ei un alai de panglici învăpăiate şi, cu o bufnitură, îşi atinse ţinta, trosnind. Nu pe Styr. Treptele. Sau mai exact, butoaiele mari şi mici şi sacii pe care Donai Noye îi stivuise *sub* trepte, la primul palier, butoaiele cu untură şi ulei de lampă, sacii cu frunze şi cârpe uleiate, buştenii crăpaţi, scoarţa de copac şi talaşul.

— Încă o dată, zise Jon. Încă o dată, încă o dată.

Alţi arcaşi trăgeau şi ei de pe fiecare turn, unii trimiţându-şi săgeţile în arcuri înalte, pentru a se prăbuşi în faţa Zidului. Când rămaseră fără săgeţi de foc, Jon şi Satin începură să aprindă torţele şi să le arunce de pe creneluri.

Sus, deasupra lor, un alt foc înflorea. Vechile trepte de lemn înghiţiseră uleiul ca un burete, iar Donai Noye le îmbibase cu totul, de la cel de-al nouălea palier până jos, la al şaptelea. Jon nu putea decât să spere că ai lor reuşiseră să ajungă la loc sigur înainte ca Noye să arunce torţele. Fraţii în negru, cel puţin, cunoşteau planul, dar sătenii nu.

Vântul şi focul isprăviră treaba. Jon nu avea altceva de făcut decât să privească. Cu flăcări deasupra şi flăcări dedesubt, sălbaticii nu aveau unde să fugă. Unii îşi continuară urcuşul şi muriră. Alţii începură să coboare şi muriră. Câţiva rămaseră pe loc. Muriră şi ei. Mulţi săriră de pe trepte înainte să-i cuprindă flăcările şi muriră căzând. Vreo douăzeci de Thenni erau încă îngrămădiţi între focuri când gheaţa se crăpă din pricina căldurii

şi partea de jos a scării, o treime întreagă, se prăbuşi împreună cu tone şi tone de gheaţă. Aceea a fost ultima oară când Jon l-a văzut pe Styr, Magnarul Thennilor. *Zidul se apără singur,* gândi el.

Jon îl rugă pe Satin să-l ajute să coboare în curte. Piciorul rănit îl durea atât de tare încât abia putea să umble, chiar şi cu cârja.

— Adu torţa, îi spuse băiatului din Oraşul Vechi. Trebuie să caut pe cineva. Pe trepte fuseseră mai cu seamă Thenni. Cu siguranţă câţiva dintre oamenii liberi scăpaseră. Oamenii lui Mance, nu ai Magnarului. Poate că ea era printre ei. Astfel, coborâră peste cadavrele celor care încercaseră să treacă prin trapă. Jon bâjbâia prin întuneric, cu cârja sub un braţ şi cu celălalt pe după umerii unui băiat din bordelul Oraşului Vechi.

Din grajduri şi din sala comună nu mai rămăsese decât cenuşa fumegândă, dar focul continua să-şi reverse furia asupra zidului, urcând treaptă cu treaptă, palier cu palier. Din când în când, se auzeau un vaier şi apoi un pârâit şi o altă bucată de gheaţă se desprindea de Zid, prăbuşindu-se. Aerul era încărcat de cenuşă şi cristale de gheaţă.

Îl găsi pe Quort mort şi pe Degete-de-Piatră murind. Găsi şi câţiva Thenni, morţi sau agonizând. Thenni pe care nu-i cunoscuse niciodată cu adevărat. Îl găsi pe Buboi, vlăguit din pricina sângelui pe care-l pierduse, dar încă în viaţă.

Pe Ygritte o găsi răşchirată pe un petic de zăpadă învechită, sub Turnul Lordului Comandant, cu o săgeată între sâni. Pe faţă i se aşternuseră cristale de gheaţă şi, în lumina lunii, părea că poartă o mască argintie, sclipitoare.

Jon văzu că săgeata era neagră, dar avea pene albe de raţă. *Nu e a mea,* îşi spuse, *nu e o săgeată a mea.* Dar se simţea de parcă ar fi fost. Când îngenunche lângă ea în zăpadă, ochii i se deschiseră.

— Jon Snow, zise Ygritte, foarte încet. Glasul ei suna ca şi cum săgeata i-ar fi nimerit un plămân. *Asta* e un castel adevărat? Nu doar un turn?

— Da.

Jon îi luă mâna.

— Bine, şopti ea. Voiam să văd un castel adevărat, înainte… înainte să…

— Vei vedea o sută de castele, îi promise el. Bătălia s-a terminat. Maester Aemon te va îngriji. Îi atinse părul. Eşti sărutată de foc, ai uitat? Norocoasă. N-ajunge o săgeată ca să te

omoare. Aemon ţi-o va scoate, te va bandaja şi-ţi va da nişte lapte de mac pentru dureri.

Ygritte zâmbi.

— Îţi aminteşti peştera? Ar fi trebuit să rămânem acolo, ţi-am spus.

— Ne vom întoarce în peşteră, spuse el. N-o să mori, Ygritte. Nu.

— Oh. Ygritte îi cuprinse obrazul în palmă. Nimic nu ştii, Jon Snow, suspină ea şi muri.

BRAN

— E doar un alt castel gol, zise Meera Reed, privind peste pustiul de pietriş, dărâmături şi buruieni.

Nu, gândi Bran. *E Fortul Nopţii şi aici e capătul lumii.* În munţi, nu se putuse gândi decât să ajungă la Zid şi să găsească cioara cu trei ochi, dar acum erau aici şi sufletul îi era plin de spaime. Visul pe care-l avusese… visul pe care *Vară* îl avusese… *Nu, nu trebuie să mă gândesc la acel vis.* Nici măcar nu le spusese fraţilor Reed, deşi cel puţin Meera părea să simtă că era ceva în neregulă. Dacă nu vorbea despre el, poate că va reuşi să uite că l-a visat, şi pe urmă se va dovedi că nu era adevărat, iar Robb şi Vântul Cenuşiu vor fi încă…

— Hodor.

Hodor se mişcă şi Bran se mişcă împreună cu el. Mergeau de ore şi ore. *Cel puţin el nu se teme.* Lui Bran îi era frică de locul acesta şi aproape la fel de frică s-o recunoască în faţa fraţilor Reed. *Sunt prinţ al Nordului, un Stark din Winterfell, aproape bărbat în toată firea. Trebuie să fiu curajos ca Robb.*

Jojen îşi ridică privirea spre el, cu ochii săi de un verde întunecat.

— Nu e nimic aici, Alteţă. N-avem ce să păţim.

Bran nu era atât de sigur. Fortul Nopţii apărea în unele dintre cele mai înfricoşătoare poveşti ale Bătrânei Nan. Aici domnise Regele Nopţii, înainte ca numele lui să fie şters din amintirea oamenilor. Aici era locul unde Bucătarul Şobolan îi servise regelui andalilor plăcinta lui cu carne de prinţ şi şuncă, unde străjuiseră cele şaptezeci şi nouă de santinele, unde tânăra şi curajoasa Dany Flint fusese siluită şi apoi ucisă. Acesta era castelul unde Regele Sherrit îşi rostise blestemul asupra vechilor andali, unde ucenicii înfruntaseră năluca ce li se arăta noaptea, unde orbul Symeon Ochi-de-Stele văzuse câinii iadului luptându-se. Toporul Nemilos străbătuse odinioară aceste curţi şi escaladase aceste turnuri, măcelărindu-şi fraţii în întuneric.

Toate acestea se petrecuseră, într-adevăr, cu sute şi mii de ani în urmă, şi poate că unele nu se întâmplaseră niciodată. Maester Luwin spunea mereu că poveştile Bătrânei Nan n-ar trebui înghiţite pe de-a-ntregul. Dar o dată, când unchiul său a venit să-i viziteze tatăl, Bran l-a întrebat despre Fortul Nopţii.

Benjen Stark n-a spus că poveştile erau adevărate, dar nici că nu erau. Doar a ridicat din umeri, zicând:

— Am părăsit Fortul Nopţii acum două sute de ani. De parcă acesta ar fi fost un răspuns.

Bran se forţă să privească împrejur. Era o dimineaţă rece, dar senină, cu soarele strălucind pe cerul albastru, fără nori, însă lui Bran nu-i plăceau *zgomotele.* Tremurând printre turnurile sfărâmate, vântul scotea un şuier zbuciumat, zidurile gemeau şi apoi se linişteau, şi Bran auzea şobolanii râşcâind pe sub podelele castelului. *Copiii Bucătarului Şobolan, fugind de tatăl lor.* Curţile erau mici păduri, unde copaci ţepoşi îşi atingeau crengile goale unele de altele şi frunzele moarte mişunau ca gândacii peste peticele de zăpadă îngălbenită. Pe locul unde se aflaseră grajdurile creşteau pomi, iar prin gaura din acoperişul boltit al bucătăriei îşi făcea loc un copac al inimii, alb şi chircit. Nici măcar Vară nu se simţea în largul lui acolo. Bran se strecură în pielea lui, doar pentru o clipă, să adulmece locul. Nici mirosul nu-i plăcea.

Şi nu aveau pe unde să pătrundă.

Bran îi prevenise. Le spusese iar şi iar, dar Jojen Reed insistase să vadă cu ochii lui. Avusese un vis verde, zicea, şi visele lui verzi nu minţeau. *Dar nici nu deschid porţi,* gândi Bran.

Poarta care străjuia Cetatea Nopţii fusese zăvorâtă din ziua în care fraţii în negru îşi încărcaseră catârii şi caii şi plecaseră către Lacul Adânc. Bariera-ghilotină fusese coborâtă, lanţurile care o ridicau, luate, tunelul blocat cu pietre şi moloz, care îngheţaseră laolaltă, devenind de nepătruns, ca Zidul însuşi.

— Ar fi trebuit să-l urmărim pe Jon, zise Bran când văzu tunelul. Se gândea adesea la fratele lui vitreg, din noaptea când Vară îl văzuse îndepărtându-se călare prin furtună. Ar fi trebuit să găsim drumul regelui şi să ne ducem la Castelul Negru.

— E riscant, prinţe, spuse Jojen. Ţi-am spus de ce.

— Dar sunt *sălbatici.* Au ucis un om şi voiau să-l omoare şi pe Jon. Jojen, erau o sută.

— Aşa ai spus tu. Noi suntem patru. L-ai ajutat pe fratele tău, dacă a fost el cu adevărat, dar era să-l pierzi pe Vară.

— Ştiu, zise Bran nefericit.

Lupul străvechi omorâse trei sălbatici, poate patru, dar fuseseră prea mulţi. Când s-au strâns cu toţii în jurul bărbatului înalt, fără urechi, Bran a încercat să se furişeze prin ploaie, dar o săgeată a ţâşnit spre el şi junghiul neaşteptat de durere l-a făcut

să iasă din pielea lupului şi să reintre în propria lui piele. După ce, în sfârşit, furtuna s-a potolit, s-au cuibărit unul în altul, în întuneric, fără foc, vorbindu-şi puţin şi numai în şoaptă, ascultând răsuflarea grea a lui Hodor şi întrebându-se dacă sălbaticii ar putea încerca să traverseze lacul în zori. Bran a pornit după Vară de mai multe ori, dar durerea pe care a găsit-o în trupul lupului l-a alungat înapoi, aşa cum o oală încinsă te face să-ţi retragi mâna, chiar dacă vrei s-o apuci. Numai Hodor dormise în noaptea aceea, zvârcolindu-se şi murmurând *Hodor, hodor.* Bran era îngrozit la gândul că Vară murea undeva, în întuneric. *Vă rog, zei vechi, aţi luat Winterfellul, mi-aţi luat tatăl şi picioarele, vă rog nu-l luaţi şi pe Vară. Şi vegheaţi asupra lui Jon Snow şi alungaţi-i pe sălbatici.*

Nici un copac al inimii nu creştea pe insula aceea stâncoasă de pe lac, dar cumva, vechii zei trebuie să-l fi auzit. Sălbaticii nu s-au grăbit să plece în dimineaţa următoare. Au dezbrăcat trupurile morţilor şi pe al bătrânului pe care îl omorâseră, au prins câţiva peşti din lac şi apoi a urmat un moment înspăimântător, când trei dintre ei au găsit drumul de pietre şi au pornit în larg… dar acolo unde cărarea se întorcea, au pierdut-o şi doi s-ar fi înecat dacă nu i-ar fi scos ceilalţi afară. Bărbatul înalt şi pleşuv a răcnit la ei, cu vorbele răsunându-i peste apă, într-o limbă pe care nici măcar Jojen n-o cunoştea, şi puţin mai târziu şi-au adunat scuturile şi suliţele şi au pornit spre nord-est, pe acelaşi drum pe care o luase Jon.

Bran ar fi vrut să plece şi el, să-l caute pe Vară, dar Jojen l-a oprit.

— Mai rămânem o noapte, i-a spus el, să ne ţinem departe de sălbatici. Doar nu vrei să-i mai întâlneşti.

Târziu în după-amiaza aceea, Vară s-a întors de pe unde s-o fi ascuns, târându-şi piciorul din spate. A mâncat o parte din hoiturile de la han, alungând ciorile, pe urmă a înotat către insulă. Meera i-a scos săgeata frântă din picior şi i-a frecat rana cu seva unor plante pe care le-a găsit crescând la baza turnului. Lupul străvechi şchiopăta şi acum, dar lui Bran i se părea că tot mai puţin în fiecare zi. Zeii îl auziseră.

— Poate c-ar trebui să căutăm alt castel, îi sugeră Meera fratelui său. Poate că în altă parte putem intra pe poartă. Aş putea să plec în cercetare, dacă vrei, aş merge mai repede de una singură.

Bran îşi scutură capul.

— Dacă mergi spre est, acolo e Lacul Adânc, pe urmă Poarta Reginei. La vest se află Hotarul Gheţii. Toate vor fi la fel, numai că mai mici. Toate porţile sunt zăvorâte, în afară de cele de la Castelul Negru, Eastwatch şi Turnul Umbrei.

La acestea, Hodor spuse *Hodor,* iar fraţii Reed schimbară o privire.

— Aş putea măcar să mă urc pe creasta Zidului, hotărî Meera, poate că văd ceva de acolo, de sus.

— Ce ai putea spera să vezi? întrebă Jojen.

— *Ceva,* răspunse Meera şi de data asta era de neclintit.

Eu ar trebui să mă urc. Bran îşi ridică privirea, uitându-se la Zid şi se imagină escaladându-l pas cu pas, vârându-şi degetele în crăpăturile gheţii şi săpându-şi sprijin cu vârfurile picioarelor. Asta îl făcu să zâmbească, uitând o clipă de toate, de vise, de sălbatici şi de Jon – de *toate.* Când era mic, escaladase zidurile Winterfellului şi fiecare turn, dar nici unul nu fusese atât de înalt. Şi erau numai din piatră. Zidul *părea* de piatră, gri şi plin de scobituri, dar când norii se împrăştiau şi soarele îşi revărsa altfel lumina peste el, se transforma dintr-odată, înfăţişându-se alb şi albastru şi sclipitor. Era capătul lumii, aşa spunea mereu Bătrâna Nan. Dincolo de el sălăşluiau monştri, uriaşi şi vampiri, dar nu puteau răzbate atât timp cât Zidul se înălţa neclintit. *Vreau să stau sus, cu Meera,* gândi Bran. *Vreau să stau sus şi să văd.*

Dar era un băiat infirm, cu picioare nevolnice, aşa că nu putea decât să privească de jos cum Meera urca în locul lui.

Meera nu se *căţăra* cu adevărat, aşa cum se căţărase el. Nu făcea decât să urce nişte trepte pe care Rondul de Noapte le cioplise cu sute şi mii de ani în urmă. Şi-l amintea pe Maester Luwin spunând că Fortul Nopţii era singurul castel unde treptele erau tăiate în gheaţa Zidului însuşi. Sau poate unchiul Benjen spusese asta. Castelele mai noi aveau scări de lemn sau de piatră sau lungi urcuşuri de pământ şi pietriş. *Gheaţa e prea înşelătoare.* Unchiul lui era cel care-i spusese asta. Zicea că stratul exterior al Zidului plângea uneori cu lacrimi de gheaţă, deşi mijlocul rămânea îngheţat, tare ca piatra. Probabil că treptele se topiseră şi îngheţaseră la loc de mii de ori, de când ultimul frate în negru părăsise castelul, şi de fiecare dată când se întâmpla aşa, se strâmbau puţin şi deveneau mai netede şi mai periculoase.

Şi mai mici. *E aproape ca şi cum Zidul le-ar înghiţi înapoi.* Meera Reed avea mersul sigur, dar înainta încet, păşind de pe o

treaptă pe alta. În două locuri, unde treptele aproape dispăruseră, se lăsă în patru labe. *Când va coborî va fi şi mai rău,* gândi Bran, urmărind-o. Oricum, îşi dorea să fi fost el acolo, sus. Când ajunse în vârf, urcând de-a buşilea pe cioturile de gheaţă care erau tot ce mai rămăsese din treptele de sus, Meera se făcu nevăzută.

— Când o să coboare? îl întrebă Bran pe Jojen.

— Când va fi gata. O să vrea să se uite bine… la Zid şi la ce e dedesubt. Ar trebui să facem acelaşi lucru aici, jos.

— Hodor? făcu Hodor, neîncrezător.

— Poate găsim ceva, stărui Jojen.

Sau poate ne găseşte ceva pe noi. Dar Bran nu putea spune asta, nu voia ca Jojen să-l creadă laş.

Aşadar, porniră să exploreze, cu Jojen Reed în frunte, Bran în coşul său, pe spatele lui Hodor, şi Vară, cu pas domol pe lângă ei. O dată, lupul străvechi se năpusti pe o uşă întunecată şi se întoarse, o clipă mai târziu, cu un şobolan între dinţi. *Bucătarul Şobolan,* gândi Bran, dar avea altă culoare şi nu era mai mare decât o pisică. Bucătarul Şobolan era alb şi aproape cât o purcea…

Cetatea Nopţii avea o mulţime de uşi întunecate şi o puzderie de şobolani. Bran îi auzea vânzolindu-se prin beciuri şi cămări şi prin labirintul de tuneluri negre ca smoala care le legau. Jojen voia să meargă să scotocească acolo, jos, dar Hodor spuse *Hodor,* iar Bran *nu.* Jos, în bezna de sub Fortul Nopţii, se aflau lucruri mai rele decât şobolanii.

— Pare un loc foarte vechi, spuse Jojen, când coborâră într-o galerie unde lumina soarelui scăpără săgeţi prăfoase prin ferestrele goale.

— De două ori mai vechi decât Castelul Negru, răspunse Bran, amintindu-şi. A fost primul castel de la Zid şi cel mai mare.

Dar totodată, era primul castel părăsit, încă de pe vremea Bătrânului Rege. Chiar şi pe atunci era gol pe trei sferturi şi prea costisitor de întreţinut. Buna Regină Alysanne a propus ca Rondul să-l schimbe cu un castel mai mic şi mai nou, într-un loc aflat la doar zece kilometri spre est, unde Zidul ocolea ţărmul unui frumos lac verde. Lacul Adânc a fost plătit cu giuvaierele reginei şi construit de oamenii trimişi la nord de Bătrânul Rege, şi fraţii în negru au lăsat Fortul Nopţii pe seama şobolanilor.

Dar asta se întâmplase cu două secole în urmă. Acum Lacul Adânc era gol ca şi castelul pe care îl înlocuise, iar Fortul Nopţii…

— Sunt fantome aici, zise Bran. Hodor mai auzise toate aceste poveşti, dar poate că Jojen nu. *Fantome bătrâne,* dinainte de Bătrânul Rege, chiar de dinainte de Aegon Dragonul. Şaptezeci şi nouă de dezertori care au plecat la sud, să se facă haiduci. Unul dintre ei era mezinul Lordului Ryswell, aşa că, atunci când au ajuns la ţinutul gorganelor, au căutat adăpost în castelul lui. Dar Lordul Ryswell i-a luat prizonieri şi i-a trimis înapoi la Fortul Nopţii. Lordul Comandant a ordonat să fie săpate gropi pe creasta Zidului, i-a vârât pe dezertori în ele şi i-a acoperit de vii cu gheaţă. Au suliţe şi corni şi cu toţii stau cu faţa spre nord. Li se spune cele şaptezeci şi nouă de santinele. În viaţă, şi-au părăsit posturile, astfel că în moarte straja lor nu se sfârşeşte niciodată. Ani mai târziu, când Lordul Ryswell era bătrân, pe moarte, a cerut să fie dus la Fortul Nopţii, ca să îmbrace veşmintele negre şi să stea lângă fiul său. Îl trimisese înapoi la Zid de dragul onoarei, dar încă îl iubea, aşa că a venit să stea de strajă împreună cu el.

Îşi petrecură o jumătate de zi scotocind prin castel. Unele turnuri se prăbuşiseră, iar altele păreau periculoase, dar urcară în clopotniţă (clopotele dispăruseră) şi în stâncărie (păsările dispăruseră). Sub berărie, descoperiră o cramă cu butoaie imense de stejar care sunau goale sub loviturile lui Hodor. Găsiră şi o bibliotecă (rafturile şi lăzile erau distruse, cărţile dispărute, iar şobolanii erau pretutindeni). Găsiră o temniţă umedă şi întunecoasă, cu celule mari cât să adăpostească cinci sute de prizonieri, dar când Bran se agăţă de una dintre zăbrelele ruginite, aceasta i se sfarmă în mână. Din sala mare mai rămăsese doar un perete crăpat, baia părea să se scufunde în pământ, şi o imensă tufă de mărăcini pusese stăpânire pe curtea din faţa armurăriei, unde, odinioară, fraţii în negru trudiseră cu suliţa, scutul şi sabia. Armurăria şi fierăria erau încă în picioare, dar pânzele de păianjen, şobolanii şi praful luaseră locul săbiilor, foalelor şi nicovalei. Uneori Vară auzea sunete la care Bran părea surd, sau îşi dezvelea colţii către nimic, zburlindu-şi blana de pe ceafă… dar Bucătarul Şobolan nu-şi făcu apariţia, nici cele şaptezeci şi nouă de santinele, nici Toporul Nemilos. Bran se simţea uşurat. *Poate că e doar un vechi castel gol şi părăginit.*

Când Meera se întoarse, soarele era doar răsuflarea unei săbii deasupra dealurilor dinspre apus.

— Ce ai văzut? o întrebă fratele ei, Jojen.

— Am văzut o pădure bântuită, răspunse ea pe un ton

melancolic. Munţi sălbatici cât vezi cu ochii, acoperiţi de copaci pe care nici o secure nu i-a atins vreodată. Am văzut lumina soarelui sclipind pe luciul unui lac şi norii adunându-se dinspre apus. Am văzut petice de zăpadă întărită şi ţurţuri lungi ca nişte ţepuşe. Am văzut chiar şi un şoim zburând în cercuri. Cred că m-a văzut şi el. I-am făcut semn cu mâna.

— Ai văzut o cale de coborâre? întrebă Jojen.

Meera clătină din cap.

— Nu, e o pantă abruptă, iar gheaţa e atât de netedă… Poate c-aş fi în stare să cobor, dacă aş avea o sfoară bună şi un topor să-mi tai sprijin pentru mâini, dar…

— … dar nu şi noi, termină Jojen.

— Nu, întări sora lui. Eşti sigur că ăsta e locul pe care l-ai văzut în vis? Poate că suntem în alt castel.

— Nu, ăsta e. E o poartă aici.

Da, gândi Bran, *dar e blocată cu pietre şi gheaţă.*

Pe măsură ce soarele cobora, umbrele turnurilor se alungeau şi vântul sufla tot mai tare, stârnind prin curte frunzele moarte, uscate. Amurgul care se lăsa îi aduse lui Bran în minte altă poveste a Bătrânei Nan, povestea Regelui Nopţii. Fusese cel de-al treisprezecelea bărbat din fruntea Rondului de Noapte, spunea ea, un luptător care nu ştia ce-i teama.

— Şi asta era greşeala lui, adăuga ea de fiecare dată, căci orice om trebuie să cunoască teama. O femeie i-a adus pierzania, o femeie pe care o zărise de pe Zid, cu pielea albă ca lumina lunii şi ochii asemeni stelelor albastre. Netemându-se de nimic, a urmărit-o, a prins-o şi a iubit-o, dar pielea ei era rece ca gheaţa, iar când i-a dat sămânţa lui, i-a dat şi sufletul.

A adus-o la Fortul Nopţii, a proclamat-o regină, şi cu nemaivăzute vrăjitorii i-a prins pe Fraţii Juraţi în mrejele lui. Timp de treisprezece ani au domnit cei doi, Regele Nopţii şi regina lui moartă, până când, în cele din urmă, un Stark de la Winterfell şi Joramun al sălbaticilor şi-au unit forţele să elibereze Rondul de vrajă. După căderea lui, când s-a descoperit că aducea ofrande Celorlalţi, toate mărturiile care pomeneau de Regele Nopţii au fost distruse, iar numele lui interzis.

— Unii spun că era un Bolton, încheia mereu Bătrâna Nan. Unii spun că era un Magnar din Skogos, alţii că era Umber Flint sau Norrey Stone. Unii vor să te facă să crezi că era un Woodfoot, dintre cei care stăpâneau Insula Ursului înainte de venirea oamenilor de fier. Dar nu. A fost un Stark, fratele celui care l-a

doborât. Apoi îl ciupea întotdeauna pe Bran de nas, asta nu va uita niciodată. A fost un Stark de Winterfell şi, cine ştie? Poate că îl chema *Brandon.* Poate că a dormit chiar în patul ăsta, chiar în camera asta.

Nu, gândi Bran, *dar a umblat în castelul ăsta, unde vom dormi la noapte.* Ideea nu-l încânta defel. În lumina zilei, Regele Nopţii era un om oarecare, spunea mereu Bătrâna Nan, dar noaptea era numai şi numai a lui. *Şi se întunecă.*

Fraţii Reed hotărâră că urmau să doarmă în bucătărie, un octogon de piatră cu o cupolă spartă. Părea să fie un adăpost mai bun decât oricare dintre celelalte clădiri, chiar dacă, sub imensa fântână din mijloc, podeaua din plăci de ardezie era străpunsă de un copac al inimii chircit, care creştea pieziş către gaura din acoperiş, întinzându-şi crengile albe ca osul către soare. Era un arbore ciudat, mai subţire decât orice alt copac al inimii pe care-l văzuse vreodată, şi fără chip, dar pe Bran îl făcea să se simtă de parcă vechii zei erau, în sfârşit, cu el.

Dar era singurul lucru care îi plăcea la acea bucătărie. Acoperişul era la locul lui în cea mai mare parte, ceea ce însemna că vor rămâne uscaţi, dacă va fi să plouă din nou, dar nu credea că vor ajunge să se *încălzească* vreodată aici. Simţea frigul strecurându-se prin podea. Nici umbrele nu-i plăceau, nici imensele cuptoare de cărămidă care îi înconjurau ca nişte guri deschise şi nici cârligele ruginite pentru carne ori zgârieturile şi petele pe care le vedea pe masa de măcelărie de lângă unul dintre pereţi. *Acolo, Bucătarul Şobolan l-a tăiat pe prinţ în bucăţi, iar plăcinta a copt-o într-unul din aceste cuptoare.*

Însă fântâna îi plăcea cel mai puţin. Avea un diametru de mai bine de patru metri, toată din piatră, cu *trepte* zidite pe dinăuntru care coborau, de jur împrejur, în beznă. Pereţii erau umezi şi acoperiţi de silitră, dar nici unul dintre ei nu putea să vadă apa de la fund, nici măcar Meera, cu ochii ei ageri de vânător.

— Poate că nu are fund, zise Bran, şovăitor.

Hodor aruncă o privire peste marginea fântânii, care-i ajungea până la genunchi, şi spuse:

— *HODOR!*

Cuvântul reverberă în adâncul fântânii: *Hodorhodorhodorhodor,* din ce în ce mai slab, *hodorhodorhodorhodor,* până când ajunse mai puţin de o şoaptă. Hodor privi speriat. Apoi râse şi se aplecă să scoată o plăcuţă de

ardezie din podea.

— Hodor, nu! strigă Bran, însă prea târziu. Hodor o azvârli peste marginea fântânii. N-ar fi trebuit să faci asta. Nu ştii ce e acolo, jos. Ai putea să răneşti ceva, sau… sau să trezeşti ceva.

Hodor îl privi cu inocenţă.

— Hodor?

Jos, departe, departe, departe, auziră sunetul pietrei întâlnind apa. Nu fusese un *bâldâbâc,* nu tocmai. Mai mult un *gogâlţ,* ca şi cum ce-o fi fost acolo jos ar fi deschis o gură îngheţată, tremurătoare, înghiţind piatra lui Hodor. Ecouri vagi străbătură fântâna şi, pentru o clipă, Bran crezu că aude ceva mişcându-se, zvârcolindu-se în apă.

— Poate că n-ar trebui să stăm aici, zise el neliniştit.

— Lângă fântână? întrebă Meera. Sau în Fortul Nopţii?

— Da, răspunse Bran.

Fata râse şi îl trimise pe Hodor afară să adune lemne. Vară ieşi după el. Era deja aproape întuneric şi lupul străvechi voia să vâneze.

Hodor se întoarse cu braţele încărcate de lemne uscate şi crengi rupte. Jojen Reed îşi luă cremenea şi cuţitul şi începu să aprindă focul, în timp ce Meera curăţa peştele pe care îl prinsese în ultimul pârâu pe care-l traversaseră. Bran se întreba câţi ani trecuseră de când fusese pregătită ultima cină în bucătăriile Fortuluii Nopţii. Se întrebă şi cine o pregătise, deşi era, poate, mai bine să nu ştie.

Când flăcările ardeau frumuşel, Meera puse peştele pe foc. *Măcar nu e plăcintă cu carne.* Bucătarul Şobolan îl gătise pe fiul regelui andalilor într-o plăcintă mare cu ceapă, morcovi, ciuperci, mult piper şi multă sare, o felioară de şuncă şi un vin roşu, dornishean. Pe urmă i l-a servit tatălui său, care i-a lăudat gustul şi a mai cerut o porţie. După aceea, zeii l-au transformat pe bucătar într-un monstruos şobolan alb, care nu putea să-şi mănânce decât propriii pui. De atunci, rătăcea prin Fortul Nopţii, devorându-şi copiii, fără să-şi poată potoli vreodată foamea.

— Nu pentru crimă l-au blestemat zeii, spusese Bătrâna Nan, ci pentru că i-a servit regelui andalilor o plăcintă din carnea fiului său. Omul are dreptul la răzbunare. Dar el a ucis un *oaspete* sub acoperişul său şi asta zeii nu pot ierta.

— Ar trebui să ne culcăm, decretă Jojen solemn, după ce se săturară. Focul ardea mocnit. Îl aţâţă cu un băţ. Poate că o să am un alt vis verde, să ne arate calea.

Hodor era deja ghemuit şi sforăia încetişor. Din când în când, se zvârcolea sub mantia lui şi scotea un scâncet care ar fi putut fi „Hodor”. Bran se cuibări mai aproape de foc. Căldura era plăcută şi trosnetul domol al flăcărilor îl liniştea, dar somnul întârzia să vină. Afară, vântul trimitea oştiri de frunze moarte în marş, peste curte, zgâriind uşor la uşi şi la ferestre. Sunetele îl făceau să se gândească la poveştile Bătrânei Nan. Aproape că putea auzi santinelele fantomatice, strigându-se una pe alta din vârful Zidului şi fluturându-şi cornii fantomatici de război. Lumina palidă a lunii cobora pieziş prin gaura tavanului boltit, pictând crengile copacului inimii care se întindeau către acoperiş, încercând parcă să prindă luna şi s-o tragă jos, în fântână. *Vechi zei,* se rugă Bran, *dacă mă auziţi, nu-mi trimiteţi nici un vis în noaptea asta. Sau faceţi să fie un vis frumos.* Zeii nu răspunseră.

Bran se forţă să închidă ochii. Poate chiar dormi puţin, sau poate doar picotea, plutind aşa cum se întâmplă când eşti pe jumătate treaz, pe jumătate adormit, încercând să nu se gândească la Toporul Nemilos, la Bucătarul Şobolan sau la făptura care venea în noapte.

Apoi auzi zgomotul.

Ochii i se deschiseră. *Ce-a fost asta?* Îşi ţinu respiraţia. *Oare am visat? Am avut un coşmar?* Nu voia să-i trezească pe Jojen şi pe Meera doar pentru un vis urât, dar… *iată…* un freamăt uşor, departe… *Frunze, sunt frunzele lovindu-se de ziduri şi foşnind… sau vântul, ar putea să fie vântul…* Dar sunetul nu venea de afară. Bran simţi cum începe să i se ridice părul de pe mâini. *Sunetul e înăuntru, e aici, cu noi şi se aude tot mai tare.* Se ridică într-un cot, ascultând. *Era* vânt şi, da, frunzele foşneau, dar sunetul acesta era altceva. *Paşi.* Ceva se apropia. Ceva se apropia.

Nu erau santinelele, ştia. Santinelele nu părăseau niciodată Zidul. Dar puteau fi alte fantome, altele, chiar mai înfricoşătoare. Îşi aminti ce spunea Bătrâna Nan despre Toporul Nemilos, cum îşi scotea cizmele şi umbla desculţ prin castel, în întuneric, fără nici un sunet care să-ţi spună unde se află, doar cu picăturile de sânge care-i cădeau de pe secure, de pe cot şi din barba roşie. Sau poate nu era Toporul Nemilos, poate că era făptura care venea noaptea. Toţi ucenicii o văzuseră, zicea Bătrâna Nan, dar după aceea, când îi povestiseră Lordului Comandant, fiecare o descrisese altfel. *Şi trei au murit într-un an, iar al patrulea a înnebunit şi, o sută de ani mai târziu, când făptura a venit din*

nou, ucenicii au fost văzuţi târşâindu-şi picioarele după ea, toţi în lanţuri.

Dar asta era doar o poveste. Nu făcea decât să se sperie singur. Nu exista nici o făptură care vine noaptea, aşa îi spusese Maester Luwin. Dacă o asemenea creatură existase vreodată, dispăruse de mult din această lume, asemeni uriaşilor şi dragonilor. *Nu e nimic,* gândi Bran.

Dar sunetele erau mai puternice acum.

Vine dinspre fântână, îşi dădu el seama. Asta îl sperie şi mai mult. Ceva urca de sub pământ, urca, ieşind din întuneric. *Hodor a trezit făptura. A trezit-o cu bucata aia afurisită de ardezie şi acum vine.* Îi era greu să audă peste sforăitul lui Hodor şi bubuitul propriei inimi. Oare sunetul acela era sângele picurând de pe un topor? Sau era zornăitul îndepărtat al unor lanţuri fantomatice? Bran ascultă încordat. *Paşi.* Cu siguranţă, erau paşi, fiecare puţin mai sonor decât cel dinainte. Dar nu-şi putea da seama câţi. Sunetele aveau ecou în fântână. Nu auzea picurat, nici lanţuri, ci altceva… un sunet şuierat, subţire, ca un scâncet de durere şi o respiraţie grea, înăbuşită. Dar sunetul paşilor era cel mai puternic. Paşii se apropiau.

Bran era prea speriat ca să ţipe. Din foc nu mai rămăseseră decât câţiva tăciuni care ardeau mocnit, iar prietenii lui dormeau cu toţii. Era cât pe ce să-şi lepede pielea şi să pornească după lupul său, dar Vară era hăt, departe. Nu-şi putea lăsa prietenii lipsiţi de ajutor în întuneric, să înfrunte primejdia necunoscută ce ieşea din fântână. *Le-am spus să nu venim aici,* gândi el nefericit. *Le-am spus că sunt fantome. Le-am spus că trebuia să mergem la Castelul Negru.*

Paşii sunau apăsaţi. Înceţi, greoi, frecându-se de podea. *Trebuie să fie imens.* Toporul Nemilos era un om voinic în povestea Bătrânei Nan, iar făptura care venea noaptea era monstruoasă. La Winterfell, Sansa îi spusese că, dacă se ascunde sub pătură, demonii întunericului nu-l pot atinge. Era gata s-o facă acum, dar apoi îşi aminti că era prinţ şi aproape bărbat în toată firea.

Bran se târî pe podea, trăgându-şi picioarele moarte după el, până când reuşi s-o atingă pe Meera pe picior. Fata se trezi îndată. Nu mai cunoscuse pe nimeni care să se trezească atât de repede ca Meera Reed sau care să fie atât de iute. Bran îşi duse un deget la buze, dându-i de înţeles să nu vorbească. Meera auzi sunetul îndată, se vedea pe chipul ei. Auzea şi ea paşii, scâncetul

îndepărtat, respiraţia grea.

Se ridică în picioare fără o vorbă şi îşi înhăţă arma. Cu harponul de prins broaşte în mâna dreaptă şi cu marginile năvodului atârnându-i din stânga, se furişă desculţă către fântână. Jojen continua să doarmă, neştiutor, iar Hodor mormăia şi se vânzolea în somnu-i agitat. Meera înainta ţinându-se în umbră, ocolind raza de lună, uşor, ca o pisică. Bran n-o scăpa din ochi, chiar dacă abia mai zărea strălucirea palidă a harponului ei. *N-o pot lăsa să înfrunte singură făptura,* gândi el. Vară era departe, dar…

… îşi lepădă pielea şi intră în pielea lui Hodor.

Nu era la fel ca atunci când se strecura în pielea lupului. Asta era atât de uşor, acum, că se gândea. Cu Hodor era mai greu, ca şi cum ai încerca să-ţi vâri cizma stângă pe piciorul drept. Nu se potrivea, iar cizma era *speriată,* cizma nu ştia ce se întâmplă, cizma respingea piciorul. Simţi gust de vomă în fundul gâtului lui Hodor şi asta aproape că-l făcu să se retragă. Se zvârcoli, îşi împinse trupul, se ridică şi îşi trase picioarele sub el – picioarele lui imense, puternice – şi se ridică. *Stau în picioare.* Făcu un pas. *Merg.* Era o senzaţie atât de ciudată, încât fu cât pe ce să cadă. Se vedea pe sine, pe podeaua rece de piatră, o fiinţă mică şi infirmă, însă acum nu era infirm. Înhăţă sabia lui Hodor. Răsufla zgomotos, ca foalele unui fierar.

Dinspre fântână se auzea un plânset, un scrâşnet tăios, care îi străpungea trupul, ca un cuţit. O siluetă neagră, imensă, se ridică în întuneric şi porni, clătinându-se, către conul de lumină, iar pe Bran îl cuprinse o spaimă atât de profundă, încât, înainte să se *gândească* măcar să scoată sabia lui Hodor, aşa cum intenţionase, se pomeni din nou pe podea, cu Hodor urlând *Hodor hodor HODOR,* aşa cum făcuse în turnul de pe lac, ori de câte ori fulgerul strălucea. Dar făptura care venea prin noapte urla şi ea, trăgând sălbatic de năvodul Meerei. Bran văzu harponul ţâşnind din beznă, iar făptura se clătină şi căzu, luptându-se cu năvodul. Plânsetul din fântână continua să se audă, chiar mai puternic acum. Pe podea, făptura neagră dădea din mâini şi se lupta, ţipând:

— *Nu, nu, nu face asta, te rog. NU…*

Meera stătea deasupra lui, cu lumina lunii aruncând sclipiri de argint pe dinţii harponului său.

— Cine eşti? întrebă ea.

— Sunt SAM, suspină făptura neagră. Sam, Sam, sunt Sam,

dă-mi drumul, m-ai *înjunghiat*...

Se rostogoli prin balta de lumină, dând din mâini şi din picioare, în mrejele năvodului Meerei. Hodor continua să ţipe:

— Hodor hodor hodor.

Jojen puse vreascuri pe foc şi suflă, până când flăcările se ridicară, trosnind. Apoi se făcu lumină şi Bran văzu femeia palidă şi trasă la faţă, lângă buza fântânii, înfofolită în blănuri şi piei, sub o imensă mantie neagră, încercând să liniştească pruncul care-i plângea în braţe. Făptura de pe podea întindea o mână prin năvod, încercând să-şi apuce pumnalul, dar ochiurile nu-l lăsau. Nu era vreo fiară monstruoasă, nici măcar Toporul Nemilos într-o baie de sânge, ci doar un bărbat mare şi gras, îmbrăcat în lână neagră, blană neagră, piele neagră şi zale negre.

— E un frate în negru, zise Bran. Meera, e de la Rondul de Noapte.

— Hodor? Hodor se lăsă pe vine, uitându-se la bărbatul prins în plasă. Hodor, ţipă el din nou.

— Rondul de Noapte, da. Grăsanul continua să răsufle greu, ca foalele unui fierar. Sunt un frate al Rondului de Noapte. Avea o sfoară sub bărbie, ţinându-i capul ridicat, în timp ce alta îi săpa adânc în obraji. Sunt o cioară, vă rog. Daţi-mi drumul. Dintr-o dată, Bran deveni nedumerit.

— Eşti cioara cu trei ochi? *Nu poate fi cioara cu trei ochi.*

— Nu cred. Grăsanul îşi rostogoli ochii, dar avea numai doi. Nu sunt decât Sam. Samwell Tarly. Daţi-mi drumul, mă doare. Începu din nou să se zvârcolească.

Meera scoase un sunet de dezgust.

— Nu te mai foi, că-mi strici năvodul. Te arunc înapoi în fântână. Stai locului şi o să te desfac.

— Tu cine eşti? o întrebă Jojen pe fata cu pruncul în braţe.

— Gilly, răspunse ea. De la numele florii.[1] El e Sam. N-am vrut să vă speriem. Legănă copilul şi îi murmură, până când acesta se opri din plâns.

Meera îl descâlcea pe grăsanul frate în negru. Jojen se duse la fântână şi se uită în jos.

— De unde aţi venit?

— De la Fortăreaţa lui Craster, răspunse fata. Tu eşti acela?

Jojen se întoarse ca s-o privească.

— Acela?

---

[1] *Gillyflower* – „garofiţă” (n. tr.).

— Zicea că nu e Sam acela, explică ea. Că era altcineva, spunea. Cel pe care fusese trimis să-l găsească.

— Cine zicea? întrebă Bran.

— Mâini-Reci, răspunse Gilly cu glasul stins.

Meera desfăcu un capăt al năvodului şi grăsanul reuşi să se ridice în capul oaselor. Tremura şi îşi trăgea sufletul.

— Zicea că sunt oameni, gâfâi el. Oameni în castel. Dar n-am ştiut că o să fiţi chiar în capul scărilor. N-am ştiut că o să aruncaţi un năvod şi o să mă înjunghiaţi în burtă. Îşi atinse pântecele cu o mână neagră, înmănuşată. Sângerez? Nu văd.

— A fost doar o înţepătură, ca să te dobor de pe picioare, zise Meera. Hai, dă-mi voie să mă uit. Se lăsă pe un genunchi şi îl pipăi în jurul ombilicului. Porţi *zale!* Nici măcar n-am ajuns până la piele.

— Bine, dar m-a durut, se plânse Sam.

— Eşti *într-adevăr frate al Rondului de Noapte?* îl întrebă Bran.

Când clătină din cap, guşa grăsanului tremură. Avea pielea palidă şi ofilită.

— Sunt doar administrator. Am grijă de corbii Lordului Mormont. Pentru o clipă, avu aerul că-i venea să plângă. Dar i-am pierdut la Pumn. A fost vina mea. Tot din vina mea ne-am rătăcit. Nici măcar n-am putut găsi Zidul. E lung de cinci sute de kilometri şi înalt de două sute cincizeci de metri şi nu l-am putut găsi!

— Ei, bine, l-ai găsit acum, zise Meera. Ridică-ţi fundul de pe jos, îmi vreau năvodul înapoi.

— Cum aţi trecut de Zid? întrebă Jojen, în timp ce Sam se căznea să se ridice în picioare. Fântâna duce la un râu subteran, de acolo veniţi? Nici măcar nu sunteţi uzi.

— Este o poartă, răspunse grasul Sam. O poartă secretă, pe fundul fântânii. *Poarta Neagră* i se spune.

Fraţii Reed schimbară priviri.

— Găsim poarta asta pe fundul fântânii? vru să se asigure Jojen.

Sam îşi scutură capul.

— Voi nu. Trebuie să vă duc eu.

— De ce? întrebă Meera. Dacă există o poartă…

— N-o veţi găsi. Iar dacă o găsiţi, nu se va deschide. Nu pentru voi. Este *Poarta Neagră.* Sam se trase de mâneca din lână neagră, decolorată: Numai un om al Rondului de Noapte o poate deschide, aşa spunea el. Un Frate Jurat, care şi-a rostit

legămintele.

— Spunea *el?* Jojen se încruntă. Acest… Mâini-Reci?

— Ăsta nu era numele lui adevărat, explică Gilly, legănându-şi copilul. Noi i-am spus aşa, Sam şi cu mine. Avea mâinile reci ca gheaţa, dar ne-a salvat de oamenii morţi, el cu corbii lui, şi ne-a adus aici, călare pe elanul lui.

— Elanul lui? întrebă Bran, cuprins de uimire.

— Elanul lui? întrebă Meera uluită.

— *Corbii* lui? se miră Jojen.

— Hodor? făcu Hodor.

— Era verde? vru să ştie Bran. Avea coarne?

Grăsanul era nedumerit:

— Elanul?

— *Mâini-Reci,* zise Bran nerăbdător. Oamenii verzi nu călăresc elani, aşa spunea Bătrâna Nan. Dar uneori au şi ei coarne.

— Nu era un om verde. Purta veşminte negre, ca fraţii Rondului, dar era palid ca o *creatură,* cu mâini atât de reci încât la început m-am speriat. Dar creaturile au ochi albaştri şi nu au limbă sau au uitat cum s-o folosească. Grăsanul se întoarse către Jojen: Probabil ne aşteaptă. Ar trebui să mergem. Aveţi ceva mai gros de îmbrăcat? La Poarta Neagră e frig, iar dincolo de Zid e şi mai frig. Voi…

— De ce n-a venit cu tine? Meera făcu semn către Gilly şi copilaşul ei: *Ei* au venit cu tine, el de ce nu? De ce nu l-ai adus şi pe el prin Poarta Neagră?

— El… nu poate.

— De ce?

— Zidul. Zidul nu e numai gheaţă şi piatră, zicea. Există vrăji ţesute în el… vrăji vechi şi puternice. Nu poate trece dincolo de Zid.

Atunci se lăsă o linişte adâncă în bucătăria castelului. Bran auzea flăcările trosnind domol, vântul stârnind frunzele în noapte, copacul uscăţiv al inimii pârâind, cu crengile întinse către lună. *Dincolo de porţi sălăşluiesc monştrii, uriaşii şi vampirii,* îşi amintea vorbele Bătrânei Nan, *dar nu pot trece, atât timp cât Zidul se înalţă neclintit. Aşa că dormi, micul meu Bran, puiul meu. N-ai de ce să te temi. Nu e nici un monstru aici.*

— Nu eu sunt cel pe care ţi-a spus să-l aduci, îi zise Jojen Reed grăsanului Sam, cu veşmintele-i negre, pătate şi lăbărţate. *El este!*

— Oh! Sam îşi coborî privirea către el, neîncrezător. Poate că

abia atunci îşi dădea seama că Bran era infirm. Eu nu… Nu sunt destul de puternic să te duc în spate, eu…

— Mă poate duce Hodor. Bran arătă către coşul său. Mă cară în spate, cu coşul.

Sam se holba la el.

— Tu eşti fratele lui Jon Snow. Cel care a căzut…

— Nu, interveni Jojen. Băiatul acela e mort.

— Nu spune, îl preveni Bran. Te rog.

La început, Sam păru nedumerit, dar în cele din urmă continuă:

— Eu… eu pot păstra un secret. Şi Gilly. Când se uită la ea, fata încuviinţă. Jon… Jon a fost şi fratele meu. A fost cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată, dar a plecat cu Qhorin Halfhand la Colţii de Gheaţă şi nu s-a mai întors. Îl aşteptam la Pumn, când… când…

— Jon e aici, zise Bran. Vară l-a văzut. Era cu nişte sălbatici, dar au omorât un om şi Jon i-a luat calul şi a fugit. Bag mâna-n foc că s-a dus la Castelul Negru!

Sam se uită la Meera cu ochii mari:

— Eşti sigură că era Jon? L-ai văzut?

— Eu sunt Meera, răspunse Meera, zâmbind. Vară e…

O umbră se desprinse de pe bolta crăpată de deasupra lor şi sări jos, prin lumina lunii. Chiar şi cu piciorul rănit, lupul ateriza uşor şi tăcut ca un fulg de nea. Gilly scoase un ţipăt speriat şi îşi strânse pruncul la piept cu atâta putere, încât acesta începu să plângă din nou.

— Nu-ţi face nimic, spuse Bran. *El* e Vară.

— Jon zicea că toţi aveaţi lupi. Sam îşi scoase o mănuşă. Pe Nălucă îl ştiu. Întinse o mână tremurătoare, cu degete albe, moi şi dolofane ca nişte cârnăciori. Vară se apropie, îi adulmecă degetele şi îi linse mâna.

În clipa aceea Bran se hotărî:

— Mergem cu tine.

— Toţi? Sam părea surprins să audă asta.

Meera ciufuli părul lui Bran.

— E prinţul nostru.

Vară înconjură fântâna, adulmecând. Se opri în dreptul primei trepte şi întoarse privirea către Bran. *Vrea să meargă.*

— Gilly o să fie în siguranţă dacă o las aici până când mă întorc? întrebă Sam.

— Aşa ar trebui, răspunse Meera. Poate să stea lângă focul

nostru.

Jojen spuse:

— Castelul e gol.

Gilly îşi roti privirea.

— Craster obişnuia să ne spună poveşti despre castele, dar n-am ştiut că sunt aşa de mari.

Asta e doar bucătăria. Bran se întrebă ce părere va avea Gilly când va vedea Winterfellul, dacă îl va vedea vreodată.

În câteva minute îşi adunară lucrurile şi îl urcară pe Bran în coşul de nuiele, pe spatele lui Hodor. Când erau gata de plecare, Gilly îşi alăpta copilul lângă foc.

— Să te întorci după mine, îi spuse ea lui Sam.

— Îndată ce pot, îi promise el, pe urmă mergem într-un loc cald.

Când auzi asta, o parte din Bran se întrebă ce făcea. *Oare eu am să mai ajung vreodată într-un loc cald?*

— O iau eu înainte. Cunosc drumul. Sam şovăi în faţa scărilor. Numai că sunt atâtea *trepte!* oftă el, înainte de a începe să coboare. Jojen îl urmă, apoi Vară, Hodor cu Bran în spate. Meera rămase ultima, cu harponul şi năvodul ei.

Aveau de străbătut un drum lung, în adâncul fântânii. Sus, fântâna era scăldată în lumina lunii, dar, cu fiecare întoarcere, devenea tot mai mică şi mai întunecată. Paşii lor răsunau pe treptele ude şi clipocitul apei se auzea din ce în ce mai tare.

— Ar fi trebuit să aducem torţe? întrebă Jojen.

— Ochii ţi se vor obişnui. Ţine o mână pe perete şi n-o să cazi.

Fântâna devenea tot mai întunecată şi mai rece cu fiecare întoarcere. Când, în cele din urmă, Bran îşi înălţă capul, gura fântânii nu era mai mare decât o unghie.

— *Hodor!* şopti Hodor. *Hodorhodorhodorhodorhodorhodor,* îi răspunse în şoaptă fântâna. Sunetul apei era aproape, dar când se uită în jos, Bran nu văzu decât beznă.

După o întoarcere sau două, Sam se opri dintr-odată. Era la un sfert de tură depărtare de Bran şi de Hodor şi cu doi metri mai jos, dar Bran abia îl zărea. Totuşi, vedea uşa. *Poarta Neagră* o numise Sam, dar nu era neagră defel.

Era din lemn alb de copac al inimii şi pe ea era cioplit un chip.

Lemnul răspândea o strălucire albă ca laptele şi ca lumina lunii, atât de palidă încât părea că nu atinge nimic dincolo de uşa propriu-zisă, nici măcar pe Sam, care stătea chiar în faţa ei. Chipul era bătrân şi palid, zbârcit şi ofilit. *Pare mort.* Avea gura

închisă, ochii la fel, obrajii traşi şi fruntea ofilită, bărbia căzută. *Dacă un om ar putea trăi o mie de ani fără să moară, doar să îmbătrânească, poate că faţa lui ar ajunge să arate aşa.*

Uşa deschise ochii. Erau albi şi ei. Şi orbi.

— Cine eşti? întrebă uşa şi fântâna şopti: *Cine-cine-cine-cine-cine-cine.*

— Sunt sabia din întuneric, răspunse Samwell Tarly. Sunt păzitorul de pe ziduri. Sunt focul care arde oprind frigul, lumina care aduce zorile, goarna care-i trezeşte pe cei adormiţi. Sunt scutul care păzeşte tărâmul oamenilor.

— Treci, atunci, spuse uşa. Buzele i se deschiseră, largi, mai largi şi tot mai largi, până când nu mai rămase decât o gură imensă, căscată în mijlocul unui cerc de zbârcituri. Sam se dădu la o parte şi îi făcu semn lui Jojen să treacă înaintea lui. Vară îl urmă, adulmecând, apoi veni rândul lui Bran. Hodor se aplecă, dar nu destul. Buza de sus a uşii se frecă de creştetul capului lui Bran şi o picătură de apă căzu şi i se prelinse încet pe nas. Era ciudat de caldă şi sărată ca o lacrimă.

„Al treilea volum din saga care a debutat cu *Urzeala tronurilor* şi a continuat în *Încleştarea regilor* este unul dintre cele mai sclipitoare exemple de fantasy contemporan. Complexitatea personajelor ne condamnă să devorăm această imensitate pagină cu pagină, căci Martin, asemenea lui Tolkien sau Jordan, ne obligă să ne pese de soarta lor."

Publishers Weekly

Premiile Locus şi Geffen
Finalist al premiilor Hugo şi Nebula

„*Ureşul săbiilor* ar fi fost o carte grozavă şi dacă s-ar fi limitat la ingredientele esenţiale din primele două volume: personajele detaliate cu iscusinţă, dialogurile autentice, povestea solidă şi intriga satisfăcător de imprevizibilă. Dar ceea ce conferă seriei un caracter unic este curajul lui Martin, de neclintit: nici un personaj nu este la adăpost de satârul călăului (uneori în sens literal). Nu numai că cei «buni» pierd adesea în faţa celor «răi», dar nici nu ştii care sunt unii şi care sunt ceilalţi."

Paul Hughes

ISBN 978-606-92091-9-6

colecţia nautilus fantasy

www.nemira.ro